

Giới thiệu Thuần Phục Tướng Công

Câu chuyện online hay Thuần Phục Tướng Công của tác giả Điềm Tâm. Trong truyện hot này, nữ nhân này lừa hấn! Phương Vũ Y - Xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, lại là nữ chủ nhân của Cán Sa thành giàu có, làm nam nhân khắp thiên hạ thèm nhỏ dãi

Chỉ cần e lệ cười, đã làm cho ánh mắt ngôn tình sắc của hấn bị hấp dẫn

Liên quyết định đem nàng nhét vào ngực, dốc lòng bảo hộ

Nhưng là, ai hiểu được bộ dáng ôn thuần ấy tất cả chỉ là giả bộ

Đem hấn mang vào động phòng

Nữ nhân này giấu đầu lòi đuôi

Nàng lừa gạt hấn, câu dẫn hấn, lường gạt hấn

Chẳng những kêu gọi nữ tử toàn thành cãi lại mệnh lệnh của hấn

Thậm chí còn không cùng hấn 「hắc huu hắc huu」(Động phòng ^^! có thể hiểu như vậy).....

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Đường cô, gió Tây, ngựa gầy.

Mặt trời chiều ngã về tây, trong ánh chiều tà có thể thấy được mấy trăm con người vạm vỡ hoặc ngồi hoặc nằm. Bọn họ người người cao lớn, tất cả đều là chiến sĩ thân kinh bách chiến, đang hành động, mặt đất cũng run rẩy. Khi cần thiết, bọn họ cũng có thể vô thanh vô tức, người người đều có thể lấy một chọi một trăm.

Nay, bọn họ lặng yên không nói. Trên cánh đồng rộng lớn như vậy, chỉ nghe đến thanh âm nào đó này nhẹ nhàng kêu.

Cô lổ lổ —

Cô lổ lổ —

Bọn họ đói, rất đói bụng, phi thường phi thường đói.

Một nam nhân ngồi dưới gốc cây tùng. Hấn có ba vai rộng lớn, ngực vạm vỡ, cùng với hai chân thon dài kiên cố. Ngũ quan khác sâu mà anh tuấn, lại lạnh lùng cứng rắn, dưới đôi mày rậm ương ngạnh, là một đôi mắt chim ưng sắc bén, bạc môi hơi nhếch, như là chưa bao giờ từng cười qua.

Sở Cuồng là thủ lĩnh bọn hấn, bất quá, bụng cũng trống rỗng như nhau.

Bọn họ vốn là Hắc Sam quân nhanh nhẹn dũng mãnh nhất, ở trên chiến trường thế như chẻ tre, làm cho phương bác nghe tin đã sợ mất mật. Ba năm đại chiến, chỉ cần thấy quân kỳ Hắc Sam quân, liền sợ tới mức chạy trốn, có bọn họ xuất mã, liền đại biểu cho chiến dịch tất thắng.

Chính là, nửa năm trước chiến tranh chấm dứt, triều đình luận công đi thưởng, lại đã quên khao thưởng các chiến sĩ đổ mồ hôi chảy bao nhiêu máu. Nguy cơ được giải trừ, quân lính liền mất đi giá trị lợi dụng.

~~~~~

Sở Cuồng dẫn Hắc Sam quân xuất sinh nhập tử, đành phải nhận danh hiệu tướng quân. Hấn là quân nhân trời sinh, tinh thông dẫn đầu đội ngũ, ra trận giết địch, thừa cơ đục nước béo cò.

Nay, trận đánh xong, quân lương cũng ăn hết rồi, hấn là tướng quân, lưu lạc hương dã, thậm chí như người nghèo chỉ còn mỗi chiếc áo choàng.

Sở Cuồng nắm chặt hai đấm, mày rậm chau lại, ngồi ở dưới tàng cây cũng không nhúc nhích.

Một nam nhân chậm rãi thông thả đi lại gần, mặc nguyệt nha bạch sam tử(áo trắng), tuấn mỹ giống như thiên tiên hóa người, ở giữa một đám măng phu có vẻ không hợp cho lắm.

“Lão đại, nhóm Hạ gia huynh đệ đang nói về cây những nơi gần đây đều đã đào sạch.” Tần Bất Hoán thân nhiên nói, khóe miệng chứa đựng ý cười, phảng phất như không phải chịu đói khát sở khổ.

Sở Cuồng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn quân sư một lúc lâu.

“Đọc thư.” Hắc hạ lệnh.

Tần Bất Hoán khoi mây, lấy ra hộp gấm trong tay áo. Bên trong hộp có một bức thư, chữ viết tinh tế, loại giấy này là loại thượng đẳng.

“Sở huynh:

Ngu đệ Phương Tứ, thân nhiễm bệnh nặng, e sợ sẽ có chuyện chẳng lành. Nay có chuyện cần, khẩn cầu Sở huynh tương trợ.

Ngu đệ có một muội muội, tên là Vũ Y, năm nay đã hai mươi ba, chưa thành thân. Ngu đệ nếu đi, ác nhân tất nhắm chằm Vũ Y cùng “Cán Sa Thành”. Dù thế nào cũng thực sự lo lắng, khẩn cầu Sở huynh tới phía Nam, thành thân cùng xá muội, giải quyết tâm sự ngu đệ. Thư tín, từ “Cán Sa Thành”.

Cán Sa Thành, Phương Tứ canh mậu niên thu bệnh tình nguy kịch vu giường.”(Liệt giường)

Tần Bất Hoán chậm rãi gấp giấy viết thư, đối với tờ giấy vừa đọc huyết sáo. “Nếu giản sách là thật, thật đúng là kinh ngạc.” Kia “Cán Sa Thành” là một nơi giàu có tốt cùng nhà.

Sở Cuồng trừng mắt, thật lâu không nói.

“Phương Tứ gầy yếu, chống đỡ không được bao lâu, người nếu nguyện ý, tốt nhất nên nhanh chóng khởi hành xuống phía Nam.” Tần Bất Hoán đưa ra ý kiến.

Sở Cuồng vẫn là mỳ nhũ.

Hắn muốn cự tuyệt, không muốn “Hy sinh thân mình”, nhưng trong bụng lại có ý kiến tương phản, phát ra khát vọng kêu to. Đáng chết! Hắn cần ngân lượng, mà binh lính dưới tay hắn cũng cần lương thực. Các huynh đệ đi theo hắn sống chết cùng nhau, không hề oán hận, hắn là thủ lĩnh, cho nên không thể trơ mắt nhìn mọi người chết đói.

Đói chết nơi này,so với thú một nữ nhân từng gặp mặt, cũng không đến nỗi không chịu được.

Hạ Đạo Nhân đi tới,vì đói mà tay chân vô lực, đi theo phía sau là đệ đệ song bào thai Hạ Thủy Nhân(2 anh này là 2 anh em sinh đôi, 2 anh Hạ ý). “Liệt thúc nói, cứ tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp, đêm nay sẽ giết ngựa cho các huynh đệ đỡ đói.”

“Không được!” Sở Cuồng rống to, thanh âm rung động cánh đồng bát ngát. Ngựa chẳng khác nào tánh mạng quân nhân, tuyệt đối không thể giết!

Các chiến sĩ đều ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn hắn. Trên mấy trăm khuôn mặt, đều viết thật to hai chữ “đói khát”. Tình thế này, hắn không có cự tuyệt đường sống.

“Đi.” Sở Cuồng mở miệng hung ác. Hắn cảm xúc, so với khi nghênh chiến càng buộc chặt. Dù sao, bị buộc thú một nữ nhân, thật sự không phải chuyện khoái trá.

“Đi nơi nào?” Hạ Đạo Nhân hoang mang.

“Phía nam, Cán Sa Thành.”

“Chúng ta đi làm cái gì?” A? Muốn tiến đến phía nam? Bọn họ rất đói bụng nha!

“Thành thân.” Sở Cuồng lạnh lùng trả lời.

“A? Ai muốn thành thân?” Hạ Thủy Nhân gãi gãi đầu, nghĩ đến lão đại đói đến choáng váng đầu.

Tần Bất Hoán vỗ vỗ góc áo, bộ dáng phong lưu tuấn nhã. Hắn ý cười không giảm, đem chân tướng đơn giản nói một lần đối với hai huynh đệ song sinh.

Hạ gia huynh đệ miệng há không ngậm nổi, tuy rằng nghe thấy có đồ ăn để ăn, trong lòng mừng thầm, nhưng dựa vào lập trường của lão đại kính yêu, không khỏi lại vì hắn mà lo lắng.

“Lão đại, người xác định sao? Cái dạng nữ nhân gì, qua tuổi hai mươi ba còn thiếu người hỏi thăm, cần huynh trưởng trước khi lâm chung uỷ thác, còn tặng của hồi môn giàu có như vậy?” Hạ Thủy Nhân thật sự nói, cau mày. Hai mươi ba tuổi ,nữ nhân như thế sớm đã có vài cái đứa nhỏ, này Phương Vũ Y vì sao còn chưa thành thân?

Sở Cuồng quay đầu, trừng mắt hai người, vẻ mặt hung ác nham hiểm.

“Nói không chừng, nàng mặt mũi tay chân có gì khiếm khuyết chẳng?”

.” Hạ Đạo Nhân không phát hiện không khí không bình thường, còn đưa ra ý kiến. Ông trời, ngẫm lại xem, một cái nữ nhân xấu xí? Thật đáng sợ!

Sở Cuồng nhảy qua, thưởng cho hai huynh đệ kia mỗi người một quyền, tiếp theo gọn gàng xoay người lên ngựa.

“Nhỏ trại!” Hắc quát, biểu tình khó coi như cũ.

Mấy trăm danh quân Hắc Sam, nghe theo hiệu lệnh Sở Cuồng, nhổ trại giục ngựa, nhanh như điện chớp chạy về phương nam “Cán Sa Thành”, nơi có đồ ăn nóng hổi hấp.

Cũng là đi về phía có Phương Vũ Y.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Phía nam bốn mùa như xuân, có sông Cán Sa, bên bờ sông xây hồ Cán Sa, bên hồ Cán Sa có Cán Sa thành.

Phía nam giàu có và đông đúc, mà giàu có là nhờ phù sa của sông Cán Sa!

Mấy năm trước xảy ra chiến tranh, phương bắc gió lửa liên miên, bắt quá lại không có lan đến phía nam làm cho trung tâm kinh tế di chuyển hết tới đây. Cán Sa thành trải qua mấy đời vị thành chủ, trong thành kéo to, phường ti, bán ti, độc quyền cung cấp tơ lụa hơn mười năm, giàu nhất thiên hạ, ngay cả quân phi đình chiến của triều đình cũng do thành chủ điều hành.

Nay, kế thừa số của cái khách xù ấy là Phương Vũ Y.

~ ~ ~

Trang viện ở Phía Nam lịch sự tao nhã u nhã tĩnh mịch, lấy bức tường màu trắng cùng ngôi lưu ly để xây, có hành lang gấp khúc lâm thủy, sân nhà có vườn hoa cùng ao cá.

Phương gia tụ tập bàn chuyện trong thư phòng, bên cửa sổ chạm khắc tinh xảo có một tà áo tung bay trên bàn gỗ. Ngồi ở vị trí chủ quản là một nữ tử trẻ tuổi.

Mà nhìn kỹ sẽ thấy tất cả những ai ngồi trên ghế đều là nữ nhân tập trung cùng một chỗ bàn chính sự, không có lấy một nửa bóng dáng nam nhân nào.

Ngồi tại vị trí chủ trì – Phương Vũ Y đặt cuốn sổ xuống nhìn ra phương xa. Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn xem ra càng thêm phân trí, nàng quả thực như được kết tinh từ những gì đẹp nhất của thiên nhiên, mềm mại không xương, xinh đẹp tựa tiên giáng trần, đủ để làm nam nhân thất hồn lạc phách.

Khuôn mặt ấy nhìn nghiêng lại càng xinh đẹp nhỏ nhắn đã vô số lần hướng ngoài cửa sổ ....

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên, nha hoàn bưng hương trà đi đến trước cửa, quỳ gối hành lễ. Tổng quản Từ Hương di động thân hình cao quý, thân thủ tiếp nhận khay trà, nhẹ giọng sai bảo vài câu. Nàng ý bảo nha hoàn lui ra, tự mình sẽ hầu hạ những người đang bàn chuyện quan trọng.

“Đến đây đi? Có tin tức sao?” Phương Vũ Y khẩn cấp hỏi.

“Không có.” Từ Hương không ngần ngại lên trả lời.

Phương Vũ Y suy sụp, thất vọng cực kỳ, một lần nữa vùi đầu vào sổ sách, mơ hồ còn có thể nghe thấy phía sau đóng sổ sách truyền đến tiếng thở dài ảo não của nàng.

“Ngươi khẩn trương sao?” Từ Hương hỏi.

“Không có.” Khẩn trương?! Nàng làm sao có thể khẩn trương –

Từ Hương đi tới, đem sổ sách trong tay nàng đảo lại.

“Ngươi xem ngược sách rồi.”

“Nha.” Nàng nhỏ giọng trả lời, buông nắm tay nhỏ, lòng bàn tay ở trên váy ma sát. Nó bây giờ đầy mồ hôi, động vào sổ sách sẽ khiến sách vô cùng bẩn.

Kha Hi Oanh nhẹ nhàng nhìn qua, bộ dáng lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi. Nàng đảm nhiệm chức vụ y sư, thái độ lạnh như băng, nhưng lại cứu vô số người.

“Là ca ca ngươi, đem ngươi gả cho người đó.” Nàng tăng mạnh ngữ khí, còn cố ý nhấn mạnh, liếc mắt tiểu nữ nhân đang gục xuống.

“Ta biết, ta biết.” Phương Vũ Y lẩm bẩm.

Vài vị a di chủ các xưởng ti khác đều là hảo bằng hữu của nương khi còn sống, trước khi Vũ Y được sinh ra, các nàng đã định cư ở Cán Sa thành, sự quan tâm của các nàng đối với Vũ Y không khác gì mẫu tử ruột thịt.

Liên bởi vì quan tâm mà các a di đối với trung thân đại sự của nàng rất soi xét, mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại, niệm mãi bên tai Vũ Y.

“Đừng lo lắng, sự tình có lẽ còn có đường cứu vãn, Vũ Y chưa chắc đã phải gả cho vị tướng quân kia.” Ngồi trên ghế đầu tay cầm cuốn sổ là Tuyết di. Nàng tài trí hơn người, tri thức uyên bác, Vũ Y được nàng đốc thúc mới đọc thuộc tứ thư ngũ kinh.

Vũ Y lắc đầu, nhìn vài vị a di. “Không được, việc này không thể thay đổi.”

Người chết không thể sống lại, đúng không? Phương Tử trước khi chết đã uỷ thác, chuyện đính ước coi như xong, không thể chờ Sở Cường chạy đến, mới nói cho hẳn, Phương gia tính vì phạm lời hứa.

Dù sao nàng cũng không tính đổi ý.

“Ta là không tán thành.” Hi đi lắc đầu, biểu tình lạnh như băng.

“Ngươi biểu tình thùy chung thật sự rõ ràng.” Vũ Y nhỏ giọng nói, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong sách. Trong các vị a di, Hi đi phản đối kịch liệt nhất.

“Tốt lắm, để cho bản thân Vũ Y tự quyết định.” Tuyết di nói, miệng không uẩn không hòa (nhàn nhạt), cầm bút chu sa phê (viết) mấy lời bình trên sách.

“Ngươi rất sùng nàng.”

Tuyết di mỉm cười, liếc mắt nhìn Vũ Y một cái, bộ dáng từ ái ôn hòa.

Đứa nhỏ này ngày thường phần điều ngọc mải (ta đoán là xinh đẹp thướt tha), lại thông minh lanh lợi, tâm địa thiện lương, làm gì có ai không sùng ái cho được?

Từ Hương cúi thân châm trà, không lên tiếng, không gia nhập tranh chấp. Đại tiểu thư sớm gả đi, nàng nhưng thật ra rất cao hứng, Vũ Y sắp thành thân rồi. Nếu thuận lợi như vậy, nói không chừng năm này sang năm, trong nhà đã có thêm một tiểu oa nhi bụ bẫm cho các nàng ẵm. Nàng có thể chăm sóc oa nhi, hầu hạ vị cô gia xa lạ.

“A, ta nên sớm đi dạy bảo lại ngươi, sau khi bái đường xong sẽ xảy ra chuyện gì, đỡ cho ngươi vào đêm tân hôn bị dọa cho hoảng sợ.” Từ Hương cảm lấy miếng giẻ, chà lau mặt bàn, nhìn chăm chăm Vũ Y.

Vũ Y cắn môi đỏ mọng, hai má phần hồng lại nóng lại nóng, sau đó nổi lên hai rặng mây đỏ.

“Không cần đâu!” Nàng cúi đầu càng thấp, da thịt tuyết nộn suýt nữa muốn in lại trứng sách mặc dầu.

“Nàng sớm biết rồi.” Tuyết di mở trang sách, khí định thần nhàn nói.

Râm râm, mấy chén trà sứ hoa men xanh tuyệt hảo, toàn bộ rơi xuống đất, hương trà thơm ngát bay khắp phòng.

“Đã biết?!” Hi đi kinh ngạc cực kỳ.

Việc khuê phòng này, cô nương chưa xuất giá làm sao có thể biết? Tuy nói Vũ Y giáo dưỡng không giống với các cô nương bình thường, nhưng việc nam nữ này, bọn họ chưa từng dạy qua cho nàng!

“Trong Tàng thư lâu thiếu mấy cuốn sách cấm.”

Vũ Y bị buộc phải mở miệng, nhưng không có ngẩng đầu, hai má vẫn giấu sau quyển sách.

“Ngô, chưa chắc là ta lấy.” Nàng hàm hồ nói.

“Ta đây như thế nào lại từ trong phòng ngươi tìm ra được mấy cuốn khuê diễm thanh kiều? Chẳng lẽ là nha hoàn nào đó muốn vu cho ngươi, mới đem sách từ tàng thư các đến?” Tuyết di khơi mào mảy mề.

Từ Hương nhíu mày. “Nên tìm bọn nha hoàn tới hỏi xem sao?”

“Không, không cần.” Vũ Y vội vàng ngắt đầu, hai tay khua loạn, khuôn mặt đỏ bừng. Loại chuyện xấu hổ này, vẫn là càng ít người biết càng tốt, không cần tìm bọn nha hoàn đến đối chất làm gì.

“Nhận tội?” Tuyết di hỏi.

“Nhận tội.” Nàng thờ dài, đánh không lại Tuyết di bức cung rồi.

Hi đi mày không có buông ra.

“Ngươi đều tránh ở trong thư phòng xem sách cấm này?”

“Nàng còn biết kẹp vào trong quyển Binh pháp Tôn Tử, giấu kín vô cùng cẩn thận.” Tuyết di bồi thêm một câu.

Mấy đạo ánh mắt dừng ở trên người Vũ Y, nàng đầu tiên là như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, tiếp theo trong lòng cảm thấy không phục.

“Nam nhân có thể xem, vì sao ta không thể?” Nàng nâng cằm.

Nói nàng lạng lẽ tránh ở trong phòng xem sách cấm này, cũng là nói quá sự thật một chút, nàng chính là nhàn rỗi không có việc gì làm lại bị lòng hiếu kỳ quấy phá, ngẫu nhiên lật xem vài tờ. Nói trở về, trong sách dùng từ miêu tả thực kỹ càng, cũng thật sự rất —— rất —— (Lik: ai da, nữ chính cũng là sắc nữ a)

Diễm lệ mây đỏ lại lần nữa xuất hiện trên hai má, nhớ tới câu chữ trong sách, nàng liền vụng trộm thờ hồn hển một hơi nhỏ.

“Nhưng, ngươi là cô nương chưa xuất giá a!” Hoàng hoa khuê nữ nhìn lên sách cấm? Đây quả thực là nghe mà rợn cả người, nếu như bị nhiều người khác biết, khẳng định sẽ trở thành chuyện lớn a.

“Nam nhân chưa thành thân, chẳng phải cũng thường vụng trộm xem sách cấm sao?” Vũ Y áp chế ngượng ngùng trong lòng, nâng chung trà lên hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi uống. (Lik: Bích Song à, nữ chính rất có tư tưởng nam nữ bình quyền, tỷ này rất có tố chất a)

Ngoài cửa lại lần nữa truyền đến tiếng bước chân, lần này là bồi rối dòn dập, nhanh chóng nhanh chóng ...

“Tiểu thư, tiểu thư!” Hai nha hoàn Xuân Bộ, Thu Ý một trước một sau tất tả chạy vào thư phòng, thờ hồng học, thần sắc kinh hoàng. “Đến rồi... đến rồi... đến rồi.” Hai người đồng thanh hô.

Vũ Y di dời tầm mắt đang nhìn các vị a đi chuyển ra hướng cửa, đôi mắt trong trẻo như làn nước mùa thu lờ lờ tỏa sáng.

“Hắn đến đây?” Nàng vội vàng hỏi.

Đến đây ư? Sở Cuồng cuối cùng đến rồi sao?

Xuân Bộ thờ hồn hển, hít thở không thông, hớp vài ngụm khí vẫn nói không ra nửa câu.

Thu Ý đến trước nhanh chóng bình ổn hô hấp, mở miệng cướp lời.

“Không không không, tiểu thư, không phải thành chủ tương lai của chúng ta tới cửa, mà là thổ phi!”

Sở Cuồng còn chưa xuất hiện, một đám thổ phi thế nhưng lại tranh giành đến trước.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 1.2

Trong Cán Sa thành xuất hiện cảnh báo mãnh liệt, không khí an nhàn hoàn toàn biến mất, toàn thành ở thế chuẩn bị chiến đấu.

Vũ Y nhắc lần váy thêu chạy đến Phương phủ. Nàng đi trước làm gương, đem hai nha hoàn để lại phía sau, nhanh chóng vọt đi như con hươu nhỏ đầu đàn.

“Cảnh báo, cảnh báo!” Nàng khê kêu, chạy lên tường thành trông về phía xa, trên cao gió lớn, cuồng phong thổi tung quần áo nàng bay phấp phới.

“Tiểu thư, đạo tặc đang ở cách thành ba dặm về phía Bắc, tất cả cửa thành đã được đóng lại.” Trạm tiểu giả (người gác cổng) thông báo, thần sắc ngưng trọng.

Vũ Y gật đầu, nhìn về phía bắc. Bấy giờ binh mã âm âm kéo đến, hất lên từng trận cát bụi mù mịt.

Người trong thiên hạ đều biết Cán Sa Thành giàu có, đông đúc, ở trong mắt thổ phi thì đây càng là món mồi béo bở nhất, có cơ hội liền cử binh đến xâm chiếm.

Đáng giận! Người nàng mong nhớ lại không xuất hiện, đến đây lại là một đám thổ phi trướng tai gai mắt, một lũ gia hỏa không thức thời, là muốn làm hư tâm tình đương tốt đẹp của bốn tiểu thư sao?

“Là đám thổ phi này?” Vũ Y hỏi, hí mắt nhìn đám thổ phi không thèm kiêng nể đang tới gần.

“Xem cách ăn mặc, không phải Sơn Lang.” Một thành dân nói, nắm đao trên tay chuẩn bị ứng chiến. Cư dân Cán Sa đều đã được học cách tự bảo vệ mình từ trước.

Nàng gật đầu. “Năm nay mưa nhiều, thu hoạch cũng tốt, là năm được mùa, Sơn Lang sẽ không đến đây, mà cũng không có nghe thấy tiếng hô hoán nha.”

Trạm tiểu giả lại nhìn ra xa, quay đầu thông báo chi tiết. “Tiểu thư, là người nơi khác đến, mấy người ngồi trên lưng ngựa có quân kỳ.”

“Đại khái là quân tàn dư từ phương bắc tràn về đây, nghe được tin Phương Tử chết, trong nhà chỉ còn lại nữ nhân, nghĩ sẽ có cơ hội xâm chiếm đi.” Cuồng phong cuộn cuộn, Vũ Y tóc dài tung bay trong gió, đẹp đến nỗi làm cho người ta nín thở.

“Triều đình cũng thật là, như thế nào có thể để cho tàn binh chạy tới đây?” Xuân Bộ cùng Thu Ý, lúc này mới chạy lên trên tường thành, thờ phi phò nói.

Xung quanh tường thành cuồng phong rất lớn, các nàng phải ôm nhau đứng một chỗ mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Mà Vũ Y tiểu thư thể nhưng lại đứng ở chỗ cao nhất, thong dong trấn định, thân mình mảnh khảnh trụ vững không một chút dao động.

“Đừng nghị luận triều chính.” Vũ Y nhấn lại đôi mi thanh tú cảnh cáo.

Cuối cùng thì ba năm đại chiến cũng chấm dứt, Mãn Tộc Sát Vũ đã trở về, binh lính có thể trở về quê cũ, nhưng lại trở thành thổ phi, quanh quẩn xung quanh thành phương Bắc cướp bóc, trở thành một vấn đề đau đầu của triều đình.

Những người này đều đã từng chinh chiến trên sa trường, hung tàn khát máu, giết người không chớp mắt, dân chúng bình thường nơi đây chỉ sợ không phải là đối thủ của chúng.

“Đốt lửa lên.” Nàng hô.

“Dạ!” Có người lĩnh mệnh, đem cây đuốc quăng vào trong vạc dầu, hỏa diễm (ngọn lửa) nhanh chóng lớn mạnh, cho dù ở ban ngày cũng có thể thấy được rõ ràng. Trạm gác cách thành ba dặm về phía đông lập tức đốt lửa đáp lại, cũng cùng thời điểm trên tường thành đốt lửa, hướng ra phía ngoài truyền đi tin tức.

“Tiểu thư, vùng lân cận nhìn thấy lửa cháy, tự nhiên sẽ phái viện binh tới cứu.” Xuân Bộ nói, muốn khiến cho tiểu thư an tâm một chút. Tuy rằng ngoài miệng nói như thế, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của bọn thổ phi, nàng vẫn là sợ tới mức tay chân mềm nhũn.

Vũ Y nhũn chặt đôi lông mày, không có thu hồi tầm mắt.

“Cầm Tú thành là thành trì gần nhất cũng cách nơi này năm mươi dặm, viện binh chưa thể tới ngay lúc này được, đây mới là điều nguy hiểm nhất.” Thổ phi quá mức hung ác, ngay cả khi trong thành có đội hộ vệ, nhưng cũng chỉ là bá tánh bình thường được huấn luyện qua mà thôi, nàng không thể khiến cho bá tánh vô tội trong thành đi vào chỗ chết. “Triệu cung tiến thủ lên tường thành, đem cung tên có trong thành mang tất cả ra đối phó. Trước khi viện binh đến, chúng ta không thể để cho thổ phi vào thành.” Nàng muốn đem lũ thổ phi này, toàn bộ biến thành con nhím.

Các nam nhân chạy nhanh kêu to, trong thành mọi người lập tức hưởng ứng, mang lên từng bó tên, chất thành từng đống.

“Tiểu thư, thỉnh hồi phủ đi.” Trạm tiểu giả hô, không muốn để nàng ở nơi nguy hiểm.

“Không, Phương Tử đã chết, tự ta sẽ ra mặt cùng các người thủ thành.” Vũ Y cự tuyệt, cầm lấy một chiếc cung, bắt chước mọi người kéo cung nhắm bắn.

Biết rõ phần thắng không lớn, nhưng cũng hết cách. Nàng – Phương Vũ Y, tuyệt đối không để cho lũ thổ phi ức hiếp.

“Không có đạo lý nào bắt nữ nhân không thể ra mặt cùng nam nhân đánh địch thủ thành.” Không phải hoài nghi năng lực của tiểu thư, các nam nhân là lo lắng cho sự an nguy của nàng, tiểu thư là quan trọng nhất ở trong lòng dân chúng.

“Nữ nhân Cán Sa Thành có thể.” Vũ Y thong dong đáp lời, không chịu rời đi, cứ nhắm bắn thổ phi.

Có người còn muốn khuyên nhủ nàng, bắt quá dưới thành lại truyền đến thanh âm âm ỹ, binh mã hỗn động, tiếng hô động trời, lũ thổ phi đã đi đến trước cửa thành, mấy trăm binh mã tụ ở dưới thành, một mảnh đen kịt.

Một nam nhân trên mặt có vết sẹo cười hoàng mã đi đến trước cửa thành, ngửa đầu đối với nhóm người trên tường thành cười lạnh, có lẽ là thủ lĩnh thổ phi.

“Muốn sống liền mở cửa thành ra. Các ngươi nên thức thời, chúng ta đoạt tiền rồi đi, nếu chờ chúng ta tấn công vào thành, cũng đừng trách bọn ông đại khai sát giới.” Hắc nhũ này, thực kinh ngạc nhìn mấy trăm cung thủ chờ lệnh bắn.

Còn tưởng rằng Cán Sa Thành không có nam nhân lãnh đạo, dân chúng sẽ ngoan ngoãn chịu trói, không nghĩ tới, bọn họ dám phản kháng.

“Mơ tưởng!” thanh âm dễ nghe vang lên, quanh quẩn ở trên tường thành.

Dưới thành lũ thổ phi ngây người ngẩn ngơ, không nghĩ tới tại thời điểm máu chốt, còn có thể nghe thấy thanh âm của nữ nhân. Nghĩ rằng, Cán Sa Thành đại khái là thật không có người, bằng không, như thế nào ngay cả nữ nhân cũng tìm đến gặp đủ người.

“Là nữ nhân——” Một nam nhân cười ngựa gào thét, dắt ngựa đi vòng vèo, thật sự hưng phấn.

“Nữ nhân đây!” Các nam nhân cười vang ra tiếng.

“Nữ nhân ở đây cũng không tệ! Thật sự xinh đẹp.” Tên còn lại quát, đối Vũ Y đứng trên thành, trơ mặt nhìn nước miếng chảy ròng.

Có nữ nhân ở đây! Còn là mỹ nữ thuộc loại hảo hạng, cái này có thể sánh bằng tài bảo, càng làm cho bọn hung thần ác sát này thêm phấn khởi.

“Thật không biết khi không có xiêm y, thì thân hình kia sẽ đẹp đến nhường nào.” Có người hô.

Lũ thổ phi tiếp tục cười to, cười đến thập phần chói tai, ném ánh mắt về phía Vũ Y, một cái so với một cái càng thêm dâm tà.

Một nam nhân ăn mặc lôi thôi giục ngựa đi đến trước cửa thành, một tay nắm dây cương, một tay vỗ về cằm, cười dâm đãng nhìn Vũ Y. (Lik: ai da để cho lũ này nói nhiều làm gì, làm ta edit mãi không xong, lại còn lỡ tay khóa mất bàn phím nữa chứ, cho mỗi đứa một mũi tên chết hết đi cho rồi. >.< Zyn : đúng)

“Mau mở cửa thành, để cho ca ca ta hảo hảo yêu thương ——”

Mũi tên như nhanh như sét, huu một tiếng, xuyên gió phóng tới.

Mũi tên từ phía trên bắn xuống, không hề lệch chút nào xuyên qua miệng người nọ, đem lời hắn nói chưa hết câu bị bịt chặt bằng một mũi tên.

Mũi tên lực đạo thật lớn, đánh bay thân hình người nó bay lên nửa thước thước, sau “Đông” một tiếng, thân hình nặng nề từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Máu đỏ tươi từ sau đầu tên đó chảy ra, chậm rãi nhuộm đỏ mặt đất.

Mọi người ngốc lặng, lũ thổ phi nguyên bản đang cười vang lúc này toàn bộ cười không nổi. Bọn chúng trừng mắt nhìn một tên đồng bọn bị mất mạng, lại chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên Phương Vũ Y phía trên tường thành.

Nàng đứng oai vệ trước cuồng phong, tóc dài bay bay, kiên định nhìn thổ phi dưới thành, đôi tay mảnh khảnh cầm chắc cung tên, cây cung hoàn toàn trông vững, dây cung còn đang ong ong rung động.

Mũi tên vừa rồi, là nữ nhân này bắn ra!

“Đến địa phủ đi, nhớ rõ phải uống Mạnh bà thang để miệng được rửa sạch sẽ một chút.” Vũ Y nũng nịu quát, lại rút ra một mũi tên, giương cung kéo dây.

Bọn thổ phi khuôn mặt dần dần trở nên dữ tợn vụn vụn, đao kiếm trong tay siết chặt.

Bỗng dưng, một tiếng bạo rống vang tận mây xanh.

“Giết nàng, giết hết bọn nữ nhân này cho ta!”

“Giết ——”

“Báo thù ——”

Lũ thổ phi gào thét điên cuồng, kết hợp cùng tiếng ngựa hí vang làm tình thế càng loạn. Bọn chúng hoàn toàn trở nên điên cuồng, bởi vì phần nộ mà trong mắt tràn ngập tơ máu. Gặp được chống cự là việc nhỏ, làm cho bọn họ nuốt không nổi là việc bị một nữ nhân bắn tên khiêu khích, còn hại chết một huynh đệ, việc này đối với bọn họ mà nói, là vô cùng nhục nhã!

“Bắn tên!” Vũ Y hô to, nhóm cung thủ nghe lệnh hành động, mũi tên lập tức như mưa tầm tã trút xuống.

Tên thổ phi cầm đầu vung đao, chém đứt mọi mũi tên tới gần, mở con đường xông vào.

“Mang thang đến, tàn sát hết bọn tiện dân trong thành!” Hắc gầm rú, trừng mắt nhìn Vũ Y.

Có người đưa thang lên, hắc lấy đao chặt bay mũi tên, yểm hộ cho đồng bọn bắc thang. Một khi đã lên tới tường thành, việc chiếm đóng Cán Sa thành dễ như chơi, chờ phá thành, bọn họ sẽ bắt con tiện nhân kia đến khai đao.

Lại một nữ nhân đi lên tường thành, cuồng phong thổi quần áo nàng bay loạn xạ, trăm gài tóc cũng rơi xuống đất.

“Tuyệt di, người mau đi xuống, nơi này nguy hiểm a!” Xuân Bộ quỳ rạp trên mặt đất, giữ chặt xiêm y của Tuyệt di, gấp đến độ ứa ra mồ hôi lạnh. Tiểu thư không đứng dưới tường thành, đã đủ làm cho các nàng đau đầu, như thế nào lúc này ngay cả Tuyệt di cũng lên đây?

Tuyệt di không để ý đến, bám víu ở trên tường thành ngó xuống. Ngay tại lúc này có thể nói, dân chúng trong thành đang chiếm ưu thế, từ trên thành cao bắn tên xuống không biết đã giết chết bao nhiêu thổ phi, nhưng bọn thổ phi này càng đánh càng hăng, chúng lại không sợ tên bắn, cứ duy trì như vậy cũng không phải cách hay.

Nàng quay đầu coi chiến thế, thấy vài cái thang dây được mắc lên tường thành, thổ phi đã đi đến nửa đường.

“Vũ Y, bảo vệ chỗ quan trọng.” gió quá lớn, đem thanh âm thổi tán, nàng liên tục hô vài tiếng, Vũ Y đang giương cung giết địch mới có phản ứng.

“Đã biết.” Vũ Y ném cung, khoé mắt bỗng bừng sáng ngời.

Nàng trực giác quay đầu lại, nắm chặt một chiếc thang dây không biết từ lúc nào đã móc lên tường thành quăng xuống, một lưỡi đao nguy hiểm xoẹt qua tóc mai nàng, cắt đứt một lọn tóc của nàng.

“Bảo hộ Vũ Y!” Tuyệt di kinh hoảng hô, sắc mặt tái nhợt.

Vài người nghe lệnh tiến lên, lại bị Vũ Y xua tay. Nàng không bị dọa cho rút lui, hất mái tóc dài, đối một người bên cạnh hô: “Lấy cây gậy đến, đem thang dây hất hết xuống!”

Đối phó lấy thang trèo tường, nên cát đá nung nóng, đợi cho cát đá nóng, chút nữa nhằm lúc hỗn loạn trút xuống. Nhưng trước mắt tình huống nguy cấp, không kịp sao cát đá, chỉ có thể lấy gậy đẩy đổ thang.

Mấy cây gậy to hất tung thang của bọn chúng, có tên đạo tặc đứng không nổi, kêu rên một tiếng thê thảm, rơi xuống đất hấp hối. Chỉ còn tên thủ lĩnh kia, hai tay cầm cây thang, ngửa đầu hung ác trừng mắt Vũ Y, miến cường trèo lên.

Gió thổi loạn tóc dài, che đầy tầm mắt. Nàng không kiên nhẫn cầm mảnh vải, xoắn thành một búi cắn bên miệng, đốt cháy đem dí vào chiếc thang.

“Cút đi.” Nàng bình tĩnh nói, ánh lửa lóng lánh.

“Người không dám, người là nữ nhân.” Tên thổ phi cười lạnh, không tin nàng có can đảm phóng hỏa.

Trên thành dưới thành một mảnh yên tĩnh, đao kiếm không chém, vũ tên không phát, đều nhìn chăm chú vào sự giằng co giữa hai người.

Tên thổ phi cười lạnh không ngừng, khiêu khích hướng lên trên trèo đến, không đem Vũ Y để ở trong mắt.

Chung quy chỉ là nữ nhân mà thôi, có thể có mấy phần can đảm?

Vũ Y cắn cắn môi, kiềm ném cảm giác ghê tởm ở trong ngực, máu tanh trên chiến trường làm cho nàng khó chịu, nhưng nàng không có trốn tránh, đem cây đuốc cầm thật chặt.

Một khi thành phá, tất cả mọi người khó thoát khỏi cái chết –

Nàng không thể mềm lòng!

Vũ Y cứng rắn quyết tâm trấn thủ, hướng chiếc thang ném ngọn lửa. Ngọn lửa dính vào, nhanh chóng lan tràn, cơ hồ như một con khát muốn nuốt trọn cây thang.

“Đáng chết!” tên thủ lĩnh quát, nhảy xuống chiếc thang đang cháy, vừa lúc ngã lên người một tên đang đứng dưới đất, thế nhưng không hề thương tiếc. Hắc nhặt lên dao nhỏ, rống giận rít gào.

Lại có nữ nhân có thể ngênh địch thủ thành, còn có can đảm bắn tên, phóng hỏa? Đây quả thực quá mức không thể tưởng tượng.

“Đốt lửa, thiêu trụi toàn bộ thành trì này.” Hắc la lên, đã đem tài bảo cùng mỹ nữ quăng lên chín tầng mây, cả đầu thâm nghĩ muốn hủy diệt thành trì này.

Vũ Y cắn chặt răng, nắm chặt cung tiễn, nhắm bắn tên thủ lĩnh bọn thổ phi, tính trong thời gian ngắn nhất chấm dứt trận chiến này.

Trong thành tuy rằng nguồn nước sung túc, nhưng là nàng không muốn mạo hiểm. Mấy ngày nay khí hậu hanh khô, hơn nữa gió đông thổi đến, một khi đốt lửa cực lớn, sức nóng sẽ bao phủ toàn thành, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến đồng ruộng đang kỳ phun tưới, tổn hại thu hoạch năm nay.

Nàng giương cung, kéo dây hết cỡ –

“Tiểu thư, lại có một đội nhân mã tiếp cận!” Trên cao có người hô to.

“Là viện binh từ thành Cẩm Tú đến sao?” Vũ Y hỏi.

“Không, không phải cờ hiệu thành Cẩm Tú.” Người nọ hí mắt, cẩn thận nhìn.

Nàng âm thầm phát ra rên rì, ngón tay kéo dây cung có chút lạnh lẽo.

Ông trời, sẽ không là nhóm thổ phi thứ hai đi? Cán Sa Thành chiến lực không đủ để ứng phó hai nhóm nhân mã a!

“Tiểu thư, bọn họ mặc xiêm y màu đen, ngay cả cờ hiệu cũng đều là màu đen, hành động mau lẹ.” Trên cao lại truyền đến báo cáo.

Vũ Y nhắc lần vảy thêu, nhảy một bước lên trên cao, thấy một hình bóng màu đen phi nhanh như gió, toàn thân thoáng chốc loì lờng, suýt nữa ngã ngối trên mặt đất.

Nàng nhận ra quân kỳ kia, nhận ra nam nhân đang giục ngựa đi nhanh, chạy như điên đến chỗ nàng.

Là hân.

Là Sở Cuồng đến!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Người dân lại căng dây cung vận sức chờ hành động. “Bọn họ không phải thổ phi.” Nàng vội vàng hô, ngăn lại tên bắn hướng Hắc Sam quân. Bọn thổ phi vừa thấy phía sau có binh mã đuổi tới, mà trên thành lại đình chỉ bắn tên, tướng viện quân tới liền vội vàng quay lại đối phó với địch. “Chết tiệt, toàn là nữ nhân mà còn biết tìm cứu binh.” Thủ lĩnh thổ phi rửa một câu, cầm đao chém tới. “Giết, dọn dẹp sạch sẽ rồi đi xử nữ nhân kia”. Trong khoảng thời gian ngắn đánh giáp lá cà, thanh âm lưỡi đao va chạm vang vọng bốn phía, mà khi đao kiếm chém nhau cơ hồ bắn ra tia lửa. “Không phải thổ phi, cũng không phải viện quân thành Cẩm Tú, đó là ai?” Thu Ý hỏi, thấp thỏm thò đầu ra ngó, nhìn thấy thân hình cao lớn của Hắc Sam quân, nhin không được thờ hộc vì kinh ngạc. “Ông trời, người tới là đoàn cự nhân này sao?” Đây nam nhân cười tuấn mã, giờ trường kiếm, so với tất cả nam nhân nàng từng tiếp xúc đều cao lớn hơn rất nhiều. Mà người dẫn đầu là cao lớn nhất. Hân không mặc chiến bào, chỉ quần áo dài màu đen, cầm trường kiếm trong tay như đi vào chỗ không người, một đường huy kiếm chém giết. Đám thổ phi kia không ai có thể tới gần hân. Các chiến sĩ đi theo phía sau hân người người đều là cao thủ, không đem thổ phi xem ở trong mắt, chuyên tâm nhất chỉ hướng cửa thành đi tới. Đối với bọn họ mà nói, tiêu diệt thổ phi chính là nhắc tay chỉ lao (phiên phức), lũ người kia thật chướng mắt, không nên đứng trước cửa thành ngăn cản bọn họ. Trên thành mọi người đều ngây dại, bám víu lấy bức tường quan sát tình hình đang xảy ra bên dưới. Chiến lực song phương cách nhau khá xa, không đến thời gian một chén trà nhỏ, toàn bộ thổ phi hung ác kêu gào đều nằm xuống. Sở Cuồng thu hồi trường kiếm, nhìn quanh bốn phía. Tiếp theo giục ngựa đi tới trước cửa thành, giờ tay lên chỉ một quyền đầu, xung quanh lập tức yên tĩnh, mấy trăm nam nhân đứng ở sau lưng hân lặng lẽ chờ đợi. Hân lấy ra hộp gấm từ trong ngực áo, ngẩng đầu nhìn chăm chú tường thành cao ngất như chạm trời. “Ta là Sở Cuồng, mau mở cửa thành.” Hân mệnh lệnh nói, thanh âm trầm thấp mà hùng hậu rất có sức mạnh khiến người khác phải phục tùng. Cho dù cách thật xa, nhóm dân trong thành vẫn là có thể thấy biểu tình nam nhân này có bao nhiêu nghiêm khắc, ánh mắt có bao nhiêu lãnh đạm. Thân hình hân cao lớn (S : chắc giống Từ Hải), vết máu trên người cùng thanh trường kiếm làm mọi người không khỏi khiếp sợ. Không ai cử động, tầm mắt dừng ở Vũ Y, chờ nàng ra quyết định. Nàng khẽ cắn môi, hai mắt lóe sáng rồi không nổi thân ảnh Sở Cuồng. “Ông trời, mấy người lỗ mãng kia là từ đâu đến?” Xuân Bộ thì thảo nói. Xem ra trong mắt nàng, những người này so với đạo phi càng đáng sợ hơn. “Là Hắc Sam quân.” Vũ Y nói, nắm chặt quyền đầu run nhẹ. Nàng không phải sợ hãi, mà ngược lại, vào thời điểm liếc thấy hân, cảm xúc vui sướng trong lòng đối với hân tự nhiên xuất hiện. Là Sở Cuồng, thật là hân — Hân đến đây, cuối cùng cũng đến đây! Cửa thành thật lâu không mở, mặt hân lộ vẻ không kiên nhẫn, gương mặt ngăm đen cùng đôi ưng mâu sắc bén khiến mọi người tập trung nhìn. . . Vũ Y hít sâu, ổn định bản thân kinh hoàng mới hạ mệnh. “Mở cửa thành, chuẩn bị nghênh đón Sở tướng quân.” Hắc Sam quân vào thành. Mấy trăm binh mã tạm thời an trí tại vùng đất trống trong thành, Sở Cuồng mang theo huynh đệ Hạ gia, Tần Bất Hoán, Bắc Hải Liệt cùng mười hai quân trưởng trưởng chủ, một đám nam nhân người người cao lớn khôi ngô nghênh ngang đi vào Phương gia. Thời điểm bọn họ bước vào, nhóm nô bộc sợ tới mức tay chân mềm nhũn, Từ Hương tổng quản hiểu biết sâu rộng không bị làm kinh sợ, trấn định thỉnh bọn họ ngồi ở đại sảnh. Mới ngồi xuống, trà còn không có bưng tới, Sở Cuồng liền mở miệng, “Mang đồ ăn đến đây.” Hân ra lệnh. “Àch, Sở tướng quân muốn ăn cái gì?” Từ Hương một bên hỏi, một bên cầm khăn tay chấm mồ hôi trên trán. Đám quân nhân này thật là thẳng tính, nửa điểm cũng không biết khách khí, chủ nhân bọn họ còn chưa ngỏ lời, bản thân họ lại mở miệng trước. “Có cái gì thì bưng lên cái đó.” Hạ Đạo Nhân cướp lời, tham trưng trong bụng không ngừng cuồng khiêu. Chạy mấy ngày đường, nếu không ăn một chút hân sẽ chết vì đói mất. “Được.” Từ Hương xoay người muốn đi thu xếp, Sở Cuồng gọi lại nàng. “Đem đồ ăn cùng nước uống đến vùng đất trống kia trước đã.” Hân đơn giản nói, thanh âm lạnh lùng

cứng rắn vững vàng. Từ Hương gật đầu, lộ ra một tia mỉm cười, hảo cảm đối với Sở Cường nhảy mắt gia tăng không ít. Một mối đến vậy mà nam nhân này vẫn không quên thuộc hạ của hắn, cũng khó trách toán nam nhân kia lại nghe lời hắn. Nàng biết tướng lĩnh mang binh giết địch không ít, nhưng tướng lĩnh chăm sóc thuộc hạ mới được xưng là lương tướng, chỉ có loại nam nhân này mới đáng giá cho thuộc hạ vì hắn vào sinh ra tử. Một nàng nha hoàn bụng trà đi vào, nhìn thấy trong phòng toàn bộ là nam nhân, sợ tới mức hét lên một tiếng, khay trà đánh rơi trên mặt đất. “Nha đầu ngốc, chưa thấy qua nam nhân sao?” Từ Hương mắng. Nha hoàn ủy khuất dọn dẹp mảnh vỡ, một bên còn lăm bầm. “Đương nhiên gặp qua, chính là chưa thấy qua ai cao lớn tráng kiện thế này, hảo dọa người nha.” “Người phương bắc đều cao to như vậy, con ngựa cũng cao to, đừng ngạc nhiên, làm quen dần đi là vừa rồi đây.” Từ Hương nhắc đi nhắc lại, trước dẫn dò người đưa đồ ăn cùng nước uống đi đến chỗ nghỉ ngơi của Hắc Sam quân, lại đến phòng bếp thu xếp món ăn, muốn đầu bếp lập tức làm, có bao nhiêu nguyên liệu cứ đem đi nấu hết. Đây nam nhân đáng thương, xem ra là đói bụng lắm rồi. Bọn người hầu qua lại không dứt, đi tới đi lui ở phòng bếp và đại sảnh, đưa lên một món lại một món mỹ vị, còn mở rượu ngon Lĩnh Nam. Mười mấy đại nam nhân vùng dậy điên cuồng ăn, chén lớn uống rượu, mồm to ăn thịt, đại sảnh không có người nói chuyện chỉ nghe thấy thanh âm đồ ăn bị nhai nuốt. Đồ ăn không ngừng đưa lên lại giống như bị gió cuốn mây tan biến mất nhanh chóng, tiếp theo lại lần nữa bổ sung. Thân là tổng quản, Từ Hương cũng không nhân rồi, tự mình chỉ huy điều hành. Nàng biết, những người này là khách quý của Vũ Y, không thể thất lễ. Một lúc lâu sau, Vũ Y mới cùng nha hoàn theo hành lang gấp khúc đi tới. Lúc trước chống thỏ phi mà quần áo dính đầy tro bụi, tóc dài cũng rối tung rối mù. Vừa thấy Sở Cường vào thành, nàng hoả tốc chạy về phòng muốn Xuân Bộ, Thu Ý thay nàng rửa mặt chải đầu thay xiêm y. Vì gặp hắn mà nàng chân tay cuống cuống sửa soạn lại bản thân. Thu Ý khéo tay giúp nàng cột lại mái tóc đen lấy bằng sản phẩm dây tơ đặc biệt của Cán Sa thành. . . Tích cốp đủ dùng khí, Vũ Y mới rời khuê phòng. Nàng chưa bao giờ dụng tâm như lần này, một lòng thăm nghĩ làm cho Sở Cường kinh diễm, lần đầu tiên nhìn thấy nàng sẽ rơi vào thế khuyên đảo. Nàng thấp thỏm đi vào đại sảnh, đứng ở trước cửa, khăn trương hô hấp — Vũ Y chờ đợi. Lặng yên. Thanh âm nhai và nuốt không ngừng vang lại không có người nào hé răng. Miệng bọn họ đang bận chính sự nên không rảnh nói chuyện. Vũ Y nhìn đầu lông mày, thậm chí ho nhẹ hai tiếng, muốn làm bọn họ chú ý. Bất quá, vẫn là lặng yên. Lại còn có một nam nhân ôm cái đầu heo cắn mạnh, cũng không ngừng đầu lên mà đem cái khay trống trơn đưa cho nàng, muốn nàng đi bụng thức ăn. Căn bản không có người liếc nhìn nàng một cái, trong mắt các nam nhân kia chỉ có đồ ăn thôi. Nàng cảm khay rỗng, hoang mang chớp mắt, không biết nên phản ứng như thế nào. Từ khi chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên nàng bị người ta thờ ơ. Tám trái bàn cát tường sớm đã bị nhiễm bản hệ hệ, các nam nhân vui đầu cuồng ăn, thậm chí lười dùng đến đĩa, nắm lên một đạo vịt nướng, dùng tay không liền huy đi khung xương vịt, đem đến bên miệng cắn cắn, vịt nướng thơm ngào ngạt, dầu mỡ vương khắp nơi, bắn tung tóe lên quần áo bọn họ, bọn họ cũng không thèm để ý tới. Dù sao, quần áo trên người sớm bẩn đến không thể bẩn hơn, bắn tung tóe vài giọt mỡ vịt thì có sao? “Tiểu thư, bọn họ thật là Hắc Sam quân?” Xuân Bộ nhỏ giọng hỏi, giặt nhẹ xiêm y của Vũ Y. Vũ Y gật gù đầu, nhìn thẳng Sở Cường. Hắn không rảnh, càng không phát hiện chủ mục của nàng, chỉ gio vò rượu ngon, ngửa đầu uống. Hắn ngũ quan nghiêm khắc, ria mép này ngày gần đây không có cạo mà rậm rạp, áo dài trên người cực bẩn, còn bị đao kiếm xước ra vài đạo lỗ hổng, lộ ra da thịt ngăm đen. Hắn lười thôi lếch thếch như vậy lại càng có vẻ lỗ mãng phóng đảng — “Người không nhận sai người đi?” Thu Ý hỏi càng nhỏ giọng, nàng thật sự hoài nghi, tiểu thư có thể hay không không rõ ràng, ngược lại còn rước bọn thỏ phi vào thành. Nam nhân, nhất là nam nhân đói đến choáng váng đầu, thanh âm cùng bộ dáng khi ăn cơm quả thực làm cho người ta không đành lòng. Xuân Bộ cùng Thu Ý, hai người thu bả vai, bất an trừng mắt cảnh trước mắt so với cảnh giết người hàng loạt còn kinh sợ hơn. . . Đây đây dừng nhân nếu thật là danh chấn thiên hạ, lập công vô số, làm sao có thể giống như quý tộc chết đầu thai, vừa vào cửa liền ăn điên cuồng không thôi đâu? Hắc Sam quân chẳng lẽ là đem sát khí toàn dùng ở đồ ăn? “Những người này, là vì quần áo thực bẩn, cho nên được xưng là Hắc Sam quân?” Tuyệt di không biết từ khi nào đã đi đến đại sảnh, kinh ngạc đưa ra nghi vấn. Vũ Y không có trả lời, chính là đem khay trống giao cho nha hoàn. Nàng biết Hắc Sam quân sau khi dùng hết quần lương rất gian khổ, nhưng không nghĩ tới lại khổ đến mức này. Nếu không nhận ra quân kỳ, nàng khẳng định cũng nghĩ đây là một bọn người thỏ phi khác. Nàng hé miệng, đang muốn vì bọn họ giải thích, Hi đi liền mở miệng trước. “Ta phản đối, ta phản đối, phản đối!” Hi đi vừa nói vừa nhăn mi. Vũ Y bắt đặc dị, khác chế xúc động thờ dài. “Người thật sự phải gả cho nam nhân này?” Tuyệt di hỏi, trong mắt tràn ngập hoang mang. “Tiểu thư, người không thể tìm một tên thư sinh hiểu biết rộng rãi sao?” Xuân Bộ mau khóc. Nàng không muốn một người đã man đến làm cô gia Phương gia a! Một nữ nhân khác gia nhập thảo luận, kiên trì ý kiến phản đối. “Đúng vậy, tôi thiếu thì người cũng nên tìm nam nhân ăn cơm sẽ dùng chiếc đĩa chứ.” “Chức di, người đã trở lại?” Vũ Y kinh ngạc nói. “Người không phải đi thành Cẩm Tú bán tơ lụa sao?” Chức di ở trong thành quản hàng dệt kim tơ lụa, là nương hai mươi lăm năm trước từ phương bắc mang về, hàng năm có khoảng hai tuần là ở tại thành Cẩm Tú, cùng đám người thương nhân buôn bán. “Ta nhìn thấy gió lửa, biết thỏ phi đến đây liền vội vàng trở về.” Chức di nhìn chăm chăm đại sảnh, lắc đầu thờ dài. Hai đôi bàn tay của mấy vị nam tử trước mắt quả thật là vạn năng, căn bản không thèm chạm vào chiếc đĩa, đôi tay dính đầy dầu mỡ nếu không phải lau vào quần áo thì là dùng khăn trải bàn chùi. Trời ạ, đó đều là những loại vải thượng hạng a! Vũ Y miễn cưỡng cười trừ, vội vàng trấn an các a di. “Bọn họ từ phương bắc tới chắc mệt muốn chết rồi, nhất thời đã quên cấp bậc lễ nghĩa. Chờ bụng ăn no, bọn họ sẽ nhớ lại lễ phép thôi.” Nàng cố gắng thay mấy nam nhân kia tìm lý do, kỳ vọng bọn họ mau chút ăn no, hảo khôi phục một ít lý trí thường ngày. “Có một người ăn uống no đủ, đã muốn nằm xuống kia.” Xuân Bộ nói, kiểng mũi chân nhìn tình hình trong phòng. “Hắn muốn làm cái gì?” “Hắn cầm gối găm đi gối đầu.” Chức di thờ hốc vì kinh ngạc, sắc mặt trắng xanh. “Không, không được, không được lấy găm châm (gối găm) của ta!” Tên nam nhân dơ bẩn kia muốn gối lên chiếc gối găm thương yêu của nàng mà ngủ ư?! “Chức di, người bình tĩnh chút.” Vũ Y vội vàng nói, che ở trước mặt Chức di, chỉ sợ Chức di nhào vào đại sảnh cắt đứt cái cô nam nhân kia. Xuân Bộ tiếp tục quan sát cũng thấy đau lòng thay cái gối. Ai, đó là gối chằm hảo hạng, là lễ vật Chức di đưa tới nhân dịp Vũ Y tiểu thư cập kê nha! “Hắn hình như là muốn ngủ.” “Ngủ? Ngay tại đại sảnh?” Tuyệt di kinh hô. Không cần phòng không cần chăn, ngay tại đại sảnh người đến người đi vù vù ngủ? “Hắn bắt đầu ngáy.” Thu Ý tuyên bố. Vũ Y phát ra rên rĩ, tiểu quyền nắm chặt bên người, tươi cười mau không nhìn được. Nàng đôi phỏ thỏ phi thì dư sức, nhưng với trạng huống này thì thật đau đầu. “Ách, có lẽ đợi ngủ một giấc tỉnh lại, bọn họ sẽ khôi phục lễ phép.” Nàng hết sức bao che, mắt thấy gần không được phần nộ của đội quân tóc dài. “Ta phản đối.” Hi đi miệng luôn luôn lạnh như băng, thấy biểu hiện các nam nhân, liền trở nên cứng rắn lạnh lùng hơn cả gió lạnh tháng chạp. Hi đi nhắc lại lập trường phản đối, những người khác cũng bắt chước làm theo gật đầu, trong mắt lóe ra tinh quang mang theo kháng nghị. Theo lời của Vũ Y, đã muốn thực miễn cưỡng cho đám nam nhân thô lỗ này vào thành làm khách, mà sau này thủ lĩnh bọn họ sẽ thủ Vũ Y, ở lại Cán Sa Thành. Đội quân tóc dài nghĩ đến cái loại tình hình này liền sợ tới mức xanh cả mặt. “Đừng nóng vội kết luận, cho bọn họ một ít cơ hội, dù sao bọn họ giúp đỡ chúng ta đánh đuổi thỏ phi, không thể bỏ qua công lao ấy được.” Vũ Y lấy lùi đề tiến, sử dụng kế hoãn binh. Các nữ nhân hai mặt nhìn nhau không còn dị nghị nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 5: Chương 2.2

Trong đại sảnh, các nam nhân lúc này mới no cái bụng, một chén tiếp một chén uống rượu, mùi rượu tràn khắp phòng.

Tần Bất Hoán ngồi bên cạnh vị trí chủ vị vẫn duy trì một thân sạch sẽ, nguyệt nha bạch sam tử không dính nửa điểm dầu mỡ hay giọt rượu. Hắn ăn com khi bình tĩnh, lúc chậm rãi, so với các vị chiến hữu quả thực là nhã nhặn hơn.

“Lão đại, ăn uống no đủ, nên phiền toái người trả tiền rồi.” Hắc sư bát rượu, khoe miệng lộ ra cười yếu ớt.

“Trả tiền?” Hạ Đạo Nhân còn đang cắn dở một cái đùi gà, hoang mang ngẩng đầu. “Như thế nào trả? Chúng ta sớm không có bạc nha.” Quân lương tiêu hết, chiến bào cũng đã sớm vào hiệu cầm đồ, Hắc Sam quân túi tiền sớm trống trơn rồi, muốn đem gì đền trả đây (S : Mang anh tướng quân a)

Sau khi bụng được lấp đầy hắc sư mới có biện pháp quan sát bốn phía. Lúc trước đói choáng đầu, vội vàng cúi mặt vào đồ ăn, bây giờ mới phát hiện. ... căn phòng này cực kỳ đẹp, không hề thua kém vương giả dù chỉ một phần.

Không phải là chủ nhân mời khách sao, thế mà còn muốn bọn hắc sư trả tiền.

Hạ Thủy Nhân cầm sườn heo gõ lên đầu đệ đệ. “Ngu ngốc, người quên bức thư của Phương Tứ rồi à?” Vì sao ngoại hình giống nhau, đầu óc lại kém nhau nhiều như vậy?

Hạ Đạo Nhân bừng tỉnh đại ngộ. “A, đúng rồi, lão đại muốn kết hôn cái kia trên mũi dài—” Nói chưa xong, miếng sườn kia đã muốn nhét vào miệng hắc sư.

Trên mũi dài cái gì?

Vũ Y vênh tai nghe, thấp phần tò mò, lại chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ ô ô, không có cách nghe được nửa câu sau. Bất quá theo phản ứng những người đó, năng đoán những lời đầy không hề hay ho a.

Các nam nhân đồng bộ dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Sở Cuồng, chuyện này xuất phát dọc theo đường đi, huynh đệ Hạ gia luôn nói hưu nói vượn, đem một số người này sinh bất an trong lòng.

Sở Cuồng uống rượu, mày rậm lại lần nữa tự mình, tâm tình tốt đẹp đã tan thành mây khói.

“Nhanh chút đem cái nữ nhân kia kêu ra đi.” Hắc sư thanh âm cứng rắn, sắc mặt khó coi.

“Ách, nữ nhân nào?”

“Phương Vũ Y.” Hắc sư phun ra cái kia tên.

Từ Hương súc súc cổ, lần đầu nghe thấy có người dám gọi tên tiểu thư như vậy. Cả tòa Thành Cán Sa nhắc tới tiểu thư Vũ Y, người nào không phải khoe miệng cũng mỉm cười?

“Àn.” Nàng phúc thân, đi đến cửa phòng.

“Vội vã hi sinh như vậy?” Tần Bất Hoán nhủ mày, lại rót một chén rượu. Này hương rượu thuần túy, khẳng định giá trị xa xỉ.

“Việc này càng nhanh chấm dứt càng tốt.”

“Đừng quên, thành thân không phải bái đường liền xong việc, người còn phải cùng nữ nhân kia trên giường.” Tần Bất Hoán mỉm cười nhắc nhở.

Sở Cuồng quay đầu, neho lại con người đen. Tuy rằng cùng Tần Bất Hoán có hơn mười năm giao tình, hắc sư lúc này đã có xúc động muốn bóp chết Tần Bất Hoán. Người này tựa hồ cảm thấy hắc sư một nữ nhân không quen biết là chuyện rất thú vị. ...

Thanh âm trầm thấp truyền đến từ cái góc sáng sủa.

“Nếu người không muốn, không ai có thể bắt buộc người.” Bắc Hải Liệt kiếm lời đã buông vò rượu mở miệng. Hắc Sam quân tôn xưng hắc sư một tiếng Liệt thúc, đối hắc sư tôn kính đứng thứ 2 sau vụ Sở Cuồng.

“Đây là biện pháp tốt nhất.” Sở Cuồng lạnh lùng nói, không tính thay đổi chủ ý. Hắc sư là thủ lĩnh, không thể để cho các huynh đệ chết đói.

“Vậy vất vả người.” Tần Bất Hoán giờ bát mỉm cười không giảm chỉ có tăng.

“Lão đại, uống nhiều rượu chút, say, có vẻ không đáng sợ như vậy.” Hồ trưởng trưởng chủ đưa ra đề nghị, khiêng một vò rượu tới trước mặt Sở Cuồng.

“Vạn nhất say, nên như thế nào bái đường?” Long trưởng trưởng chủ hỏi, nhắc nhở hắc sư.

Ngoài cửa phát ra âm thanh cười lạnh của nữ nhân cùng với giọng điệu mỉa mai, như cây kim chích vào khiến các nam nhân không hề thoải mái. Bọn họ quay đầu, kinh ngạc phát hiện, không biết từ khi nào trước cửa đã chật ních nữ nhân.

“Tĩnh tĩnh đi! Ngay cả Nam Lăng vương muốn làm cô gia của Phương gia cũng không có cơ hội nha!” Chức di nói.

Ăn no bụng còn vọng tưởng thú Vũ Y! Bái đường? Hừ, đi bái tổ tông đi!

“Xem bọn họ còn nói úy khuất như vậy, hừ!” Xuân Bộ hừ nói.

“Câm mồm.” Vũ Y thấp giọng nói, không cho nha hoàn đổ thêm dầu vào lửa.

Vài vị a di nàng phải đối phó cũng đủ mệt, thật sự không cần hai cái nha hoàn này đến tiếp lời giúp vui.

“Nhưng là, tiểu thư, người muốn thú tiểu thư có thể lấp đầy hồ Cán Sa, bọn họ lại nói như vậy giống như tiểu thư không gả đi nổi a.” Thu Ý cũng không phục.

Vũ Y lắc đầu, muốn hai nha hoàn chớ có lên tiếng, thế này mới quay đầu nhìn về phía Sở Cuồng.

Hắn đang nhìn nàng.

Cặp con ngươi đen thâm thúy dừng ở trên người nàng, một cái chớp mắt cũng không có, lần đầu tiên nhìn đến nàng liền không dời nổi tầm mắt. Có một khắc vậy thôi mà nàng đã bị hắn làm kinh sợ, bối rối khác thường. Ánh mắt ấy rất lợi hại, khóa chặt nàng không tha, như thú dữ rình rập con mồi —

Không chỉ có hắn, tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, ánh mắt trùng lớn, biểu tình vừa kinh diễm vừa kinh ngạc.

Đại sảnh lại lần nữa bị yên lặng bao phủ, chính là, lúc này không phải bởi vì đồ ăn, mà là vì Vũ Y.

“A, mũi nàng không dài!” Hạ Đạo Nhân phun ra sườn heo kêu lên.

Trên thực tế, Phương Vũ Y mũi không những không dài, còn xinh đẹp tựa thiên tiên, so với mọi nữ nhân hắn từng gặp thì nàng là xinh đẹp nhất. Nàng ngày thường tính tề kiêu nhỏ, đôi vai phần non mảnh mai, phảng phất như sò nhẹ thổi cũng nát, lông mày không vẽ mà vẫn uyển chuyển, môi không điểm mà chu chu, con ngươi trong suốt như thu thủy, bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng, ba hồn bảy vía cũng sẽ bay hết.

Muội muội Phương Tứ cư nhiên là một mỹ nữ tuyệt sắc!

Hạ Đạo Nhân ánh mắt tỏa sáng, lấy khuỷu tay chọc chọc Sở Cuồng, cười đến toe toét.

“Lão đại lão đại, kiểm được rồi.” Hắn thật sự hưng phấn, thỉnh linh trên mũi bị trúng một quyền thật mạnh, cả người bay ra ngoài.

Bắc Hải Liệt nghiêng người tránh né, không có chặn đường, còn giơ lên vỏ rượu, miễn cho cái bình bị đụng đổ, đập hư hảo tửu của hắn. Không ai thêm cứu Hạ Đạo Nhân chặt vật ngã trên mặt đất, phát ra âm thanh lớn...

Chúng nữ tử thờ hốc vì kinh ngạc, bị cử chỉ này làm cho hoảng sợ.

“Hảo dã man nha!” Xuân Bộ nhỏ giọng nói, đoán rằng người nọ nhất định ngã đau lắm.

“Bất quá, đáng đánh.” Thu Ý nói. Quyền vừa rồi coi như thay tiểu thư xả khí.

Những lời này được tất cả đồng ý, nhất trí gật đầu.

Có vết xe đổ ngay trước mắt, không ai còn dám làm càn, chỉ có Tàn Bất Hoán không sợ chết, vẫn tán thưởng không thôi, ngồi một bên rung đùi đắc ý.

“Chắc chắn.” Khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, lộ ra vẻ mặt say mê, bộ dáng ấy làm cho trái tim nữ nhân nhảy dựng, cho dù là Vũ Y cũng có nháy mắt bị mê mào của hắn mê hoặc.

Chính là, Tàn Bất Hoán căn bản không có xem diện mạo Vũ Y, một đôi mắt mê đảo chúng sinh dừng trên làn váy cùng đôi giày của nàng.

“Kiểm được kiểm được.” Hắn cuối cùng có kết luận, còn tham lam nuốt nước miếng.

Sở Cuồng quay đầu, giờ quyền nguy hiểm nheo mắt, hoài nghi hắn cũng một quyền.

Tàn Bất Hoán vươn tay, ngăn Sở Cuồng trước đừng tức giận.

“Ta nói là váy cùng giày. Chỉ là kiện váy kia có giá trị vạn kim, đủ nuôi chúng ta bốn, năm năm nha.” Không xong, ánh mắt hắn dời không ra!

Đòn thổi tây xuyên Chức Thự từng dùng hàng trăm cái điều vũ (Điều = chim, vũ = lông) giáp nhập với sợi tơ thành hai kiện váy, khi đi lại váy đập dòn bông bông, có thể biến hóa ra các màu sắc bất đồng. Ban ngày dưới ánh mặt trời là một màu, ban đêm dưới ánh đèn lại là một màu khác.

Chức Thự còn dùng lông mao các loài thú kết hợp cùng lụa thêu hai đôi giày, trên mặt hài lại có tư thái của bách thú.

“Lúc trước, ái phi của Hoàng Thượng đi mua một cái váy một đôi hài, mà hai thứ đó sau này không còn biết tung tích nguồn gốc. Nguyên lai, đều là cho Phương gia mua.” Tàn Bất Hoán bừng tỉnh đại ngộ.

Thu Ý lắc đầu, thần thái có chút tự hào. Nhóm người này thật sự chán ghét, nhưng bộ dạng tuấn tú như vậy, nàng đành gắng gượng trả lời:” Không, vậy cùng hài này cần bản không bán.”

Tần Bất Hoán nhũ mày, càng cảm thấy hứng thú.

“Không bán?”

“Tây xuyên Chức Thự thuộc Cán Sa Thành, nhóm chức công lúc trước làm bộ quần áo này là dành cho tiểu thư, bị mua đi chỉ là tác phẩm thừa, không thể so sánh với cái tiểu thư mặc.” Xuân Bộ đáp lời.

Vũ Y lắc đầu, nhẹ giọng ngăn lại. “Xuân Bộ, đừng nói vậy.” Cái này mà truyền ra sẽ phạm tội lớn a.

Tần Bất Hoán cười đến cang mê người, vốn biết Cán Sa Thành giàu có và đông đúc, nhưng hắn không nghĩ tới giàu đến mức này. Chỉ là một kiện váy của Phương Vũ Y đã khiến hắn trong lòng kinh hoàng, so với thấy núi vàng núi bạc càng hưng phấn.

Xem ra, Sở Cuồng cùng Phương Vũ Y sau khi thành thân, Hắc Sam quân tuyệt đối là sung sướng an nhàn không bao giờ lo lắng đói bụng nữa.

Thừa dịp thời điểm thảo luận quần áo, Chức di tiến vào đại sảnh, đem Ứng trưởng trưởng chủ đá khỏi cái gối đầu, thận trọng ôm lấy nó vô hạn thương tiếc vừa phui vừa thổi, còn chưa hả giận mà đập tiếp Ứng trưởng trưởng chủ một cước.

“Này găm chặt ngay cả Vũ Y cũng luyến tiếc dùng, thế mà ngươi lại lấy đến ngủ?!” Nàng thờ phì phì nói, lại bỏ thêm một cước.

Ứng trưởng trưởng chủ mơ mơ màng màng, vừa trúng một cước, ngồi ở tại chỗ hoang mang xoa đầu, tiếp theo không địch lại chu công triệu hồi, hai tay vòng lại nằm lại xuống đất, tiếng ngáy như sấm lần nữa vang lên.

Vũ Y không thể đi ngăn cản Chức di “Hung ác”, tầm mắt của nàng bị Sở Cuồng khóa trụ đông cứng tại chỗ, không thể động đậy. Bàn tay nhỏ bé trong lớp vải áo miết nhanh chóng.

Sở Cuồng nhìn nàng, ngũ quan nghiêm khắc không nhận ra biểu tình gì. Hắn là thủ lĩnh trời sinh, không giận mà uy, ngay cả yên lặng cũng có thể làm cho người ta kinh sợ.

Trong phòng bất chợt yên tĩnh, mọi người không hện mà cùng nhìn hắn. Yên lặng càng yên lặng, mọi người ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, yên lặng đến ngay cả cái kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Sau một lúc lâu, tiếng nói thấp trầm hùng hậu mới vang lên.

“Nàng là Phương Vũ Y.” Hắn hỏi, tầm mắt vẫn không dời nàng.

“Đúng.” Nàng gật đầu, dưới ánh mắt chăm chú không hề che giấu của hắn, chỉ cảm thấy hai bên má nóng hồng.

“Phương Tứ đâu?”

“Gia huynh đã qua đời hai tuần trước.” Nàng gục đầu, lộ ra cần cổ phẫn nộ, cố ý tránh né cái nhìn của hắn.

Nàng có thể đối mặt với bất cứ kẻ nào, thậm chí đối mặt đương kim hoàng thượng, đều có thể mặt không đổi sắc. Nhưng đối mặt với hắn, bình tĩnh liền tan thành mây khói, trái tim nàng đập loạn, cực kỳ khẩn trương.

Thế duệ mày kiểm giờ lên, lập ung bàn tầm mắt từ của nàng điên thúy, nhìn quét đến y áo, ti váy, cùng cặp kia bách thú hài. Con ngươi đen ở chỗ sâu trong, hiện lên một chút ánh sáng.

“Tang gia ăn mặc hoa lệ như vậy?” Hắn hỏi, thần sắc bất động.

Tuyệt di bước vào đại sảnh chủ động thuyết minh.

“Thành chủ khi bệnh tình nguy kịch đã dặn dò, sau khi chết không cho phép tang cấm, tốt nhất có thể kéo dài tới lúc Hắc Sam quân đến, miễn cho trong khoảng thời gian này, rước lấy đạo phi thêm nhỏ dãi.” Nàng giải thích.

“Cũng đúng, tình huống vừa rồi xem ra, chúng ta nếu không đúng lúc đuổi tới, Cán Sa Thành chắc chắn đã bị chiếm.” Tần Bất Hoán xen mồm, lấy ra chiết phiến từ trong tay áo chậm rãi quạt, đôi mắt hoa đào nhìn Vũ Y.

Xuân Bộ hé miệng, muốn thay Cán Sa Thành nói mấy câu, lại thấy Vũ Y nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo nàng chớ có lên tiếng. Nàng đỏ khỏi môi, nuốt xuống bực tức đầy bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, đứng bên cạnh sinh hồn đổi.

Vũ Y vén váy, xoay người phúc thân, bộ dáng ôn thuận hữu lễ, lóe một chút ý cười. “Vũ Y thay mặt nhân dân Cán Sa Thành, cảm ơn Sở tướng quân cùng chư vị cứu giúp.”

Thanh thúy thanh âm truyền tiến vào trong tai các nam nhân, làm cho bọn họ như được tắm gió xuân, khoe miệng mỉm cười. Được một tuyệt đại mỹ nhân phúc thân tạ ơn, dĩ nhiên sẽ làm tâm tình người ta khoái trá.

Sở Cuồng là người duy nhất không có mỉm cười, từ khi Vũ Y xuất hiện, mặt hắn liền không chút thay đổi, chỉ có nương theo mày rậm không nhăn nhu mà đoán ra hắn không phải là tâm tình tồi tệ.

“Ta một tuần trước mới nhận được hộp gấm.”

“Hộp gấm là hai tháng trước, gia huynh còn đang thế(đang sống) liền phái người đem đi. Sở tướng quân hành tung mơ hồ nên tồn không ít thời gian tìm kiếm, hộp gấm mới có thể chậm trễ đến tay.” Vũ Y nói, ngẩng đầu nhìn hắn. Lúc này, nàng cố lấy dũng khí nghênh thị hắn, thu thủy đồng mâu sáng trong nhìn chăm chú vào con người đen u ám thâm thúy.

“Người có biết nội dung giấy viết thư trong hộp gấm không?” Hắn hỏi, ngữ khí bình thản.

Vũ Y gật đầu.

Trong góc có bóng người đứng ra, rõ ràng là Hi di. Nàng lãnh mặt đem Vũ Y kéo ra đằng sau.

“Bức thư ấy chính là do Phung Tử bệnh tình nguy kịch nên hồ ngôn loạn ngữ.” Nàng lạnh giọng nói, còn nghĩ Vũ Y sau này, phảng phất chỉ cần tới gần Sở Cuồng, sẽ bị nhiễm quái bệnh.

Sở Cuồng bất động thanh sắc, thậm chí ngay cả mày cũng chưa gợn lên. Các nam nhân khác sắc mặt cũng trầm xuống, bỗng nhiên đứng dậy, lặng yên nhìn chăm chăm Hi di, không khí trong phòng chuyển sang căng thẳng, làm cho người ta sợ tới mức chảy ra mồ hôi lạnh.

“Ý tứ là... đó là một vui đùa?” Sở Cuồng đạm mạc hỏi, tầm mắt lướt qua Hi di, nhìn về phía Vũ Y.

Vũ Y muốn lắc đầu, nhưng Hi di nắm chặt cằm nàng, không cho nàng nhúc nhích. Nàng còn không có há mồm, Tuyết di ở một bên đã bước ra hoà giải.

“Là thật. Chỉ có điều cái này là một chuyện lớn, Sở tướng quân đường xa đến đây, lại trải qua một hồi chiến đấu, chắc là mệt mỏi. Không bằng trước nghỉ ngơi một chút, chuyện kia sẽ trao đổi sau.” Tuyết di mỉm cười, nhìn thần sắc dần dần thả lỏng của các nam nhân.

Mấy ngày nay bận bịu, cái giường ấm áp đối bọn họ mà nói, là dự hoặc hạng nhất khó có thể cự tuyệt. Các nam nhân ở trong lòng dùng sức gật đầu, dùng ánh mắt khát vọng nhìn Sở Cuồng.

Tầm mắt của hắn lướt qua Hi di, nhìn về phía Vũ Y, sâu trong con ngươi đen lóe ra ánh sáng thần bí.

Sau một lúc lâu, Sở Cuồng mới mở miệng.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 3.1

Edit : Bích Song

Beta: Golden

Nguyệt lạc ô đề, sương mãn thiên.

Bên trong Phung phủ tràn ngập không khí không bình thường.

Thủ lĩnh Hắc Sam quân, tên nam nhân Sở Cuồng đáng sợ thế nhưng ở lại Phung phủ!

Không chỉ có hắn, liền ngay cả đám người Tàn Bất Hoán cũng ở lại không đi.

Đám người hầu thần sắc khẩn trương, dẫn mười hai trưởng chủ tới phòng dành cho khách nam, đám người Tàn Bất Hoán đều tự an bài, mỗi người một nơi.

Cũng may Phung phủ có diện tích lớn, trừ bỏ vài toà đình đài lầu các, vẫn còn trống bảy tám phòng, có thể bố trí ổn thỏa cho hơn chục nam nhân kia.

Toàn bộ nữ quyến nha hoàn đều tránh trong phòng, từ chối tiếp cận bọn họ. Xuân Bộ cùng Thu Ý lại không thể né tránh, bấu môi cầm hòm thuốc, nhanh

chân bước trên hành lang gấp khúc.

Đi đằng trước hai người là một thân ảnh xanh biếc – Vũ Y.

Bóng đêm đã bao trùm, sau khi dùng bữa tối nàng dặn dò hai nha hoàn lấy hòm thuốc đi theo nàng.

Vũ Y đi xuống hành lang gấp khúc, thêm đá, bước trên vườn hoa. Nền đất được khảm đá vũ hoa, từng cái trong suốt êm dịu, tản mát nhu hòa sáng bóng dưới ánh trăng.

“Có phải người đưa thuốc cho Hắc Sam ngoài phủ không?” Nàng đi lại nhẹ nhàng, đôi mắt dưới ánh trăng còn sáng ngời hơn cả.

“Theo tiểu thư dặn dò, nô tỳ đã cho người đi trị thương.” Thu Ý trả lời, sớm đem sự tình xử lý thỏa đáng.

Phòng của mười hai trưởng chủ cùng huynh đệ Hạ gia đều tắt đèn, tiếng ngáy rung trời vang lên đều đặn. Vũ Y không gõ cửa, đặt kim sang được ở đó xong liền rời đi.

Tần Bất Hoán phụ trách đóng cửa và mở cửa, trên mặt lộ nụ cười hiền lành, tuần mỹ bất khả tư nghị. Hắn nhận lấy kim sang được, nói chúc ngủ ngon rồi mới đóng cửa.

Bắc Hải Liệt ngay lập tức yên lặng, khi tiếp nhận kim sang được thì thoáng giật đầu. Vũ Y nghe thấy mùi rượu, đoán rằng hắn đang tự nâng chén.

Đi được vài chỗ, ánh trăng dần dần ngả về tây, kim sang được trên tay chủ tớ ba người chỉ còn một hộp. Vũ Y chưa ngừng cước bộ, đi đến nơi Sở Cuồng nghỉ ngơi.

Ngọn đèn xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu sáng một nửa hành lang, Sở Cuồng còn tỉnh.

Vũ Y đi lên cửa hiên, chậm rãi thong thả bước vào trước cửa. Nàng hít sâu một hơi, còn chưa mở miệng, trong phòng đã vang lên tiếng nói trầm thấp.

“Ai?” thanh âm của Sở Cuồng cho dù cách cửa sổ cũng vẫn rõ ràng hữu lực.

Nàng xiết chặt tiểu quyền đầu, áp chế cảm xúc bối rối nhỏ bé. Nắm chặt tay, nàng mới phát hiện lòng bàn tay đã sớm đầy mồ hôi.

“Phương Vũ Y.” Nàng nhẹ giọng khai báo thân phận.

“Chuyện gì?”

“Đưa kim sang được đến cho Sở tướng quân.”

Căn phòng im lặng trong chốc lát, sau một lúc lâu mới nghe thấy lời đáp lại.

“Vào đi.”

Vũ Y đẩy cửa, đi vào phòng khách rộng lớn, lại không thấy bóng dáng Sở Cuồng. Nàng nhăn mày liễu có chút kinh ngạc. Vừa rồi còn nghe thấy thanh âm, như thế nào lúc này lại không thấy người đâu?

“Người đâu rồi?” Xuân Bộ nhện không được lên tiếng hỏi, đặt thuốc xong đi vào nội sảnh. Người này thực không lễ phép, muốn tiểu thư vào phòng, bản thân lại lẩn mất không thấy bóng người –

Mới đi tới nội sảnh, chợt nghe Xuân Bộ phát ra giọng thét chói tai, tiếp theo là thanh âm vật nặng ngã xuống đất. Rồi sau đó, lại có thanh âm bọt nước, rồi thanh âm nam nhân mắng chửi.

“Sao lại thế này?” Vũ Y giật mình, bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, nhấc làn váy dài vội vàng ba bước thành hai bước chạy vào.

Trong đó, Sở Cuồng ánh mắt hờn giận mạnh mẽ bắn đến, làm nàng đương trường đông cứng –

Ách, cho dù hắn không trừng nàng thì hình ảnh trước mắt cũng làm cho nàng sợ tới mức không thể động đậy.

Ông trời, Sở Cuồng không có mặc quần áo nha!(S: ồ , màn thoát y free)

Hắn ngồi trong bồn tắm, thân thể cao lớn khiến cái bồn tắm này có vẻ nhỏ hẹp, da thịt ngăm đen được che kín bởi dòng nước trong suốt. Tóc ướt hỗn loạn trên đầu, đại khái là vừa gội qua đi.

Một giọt nước từ tóc hắn chảy xuống dọc theo góc cạnh khuôn mặt rõ ràng, trượt qua cái gáy rắn chắc, lồng ngực rộng lớn, rồi đến cơ bụng xoay một vòng tròn –

Vũ Y nhất thời như bắt lửa, nóng nóng, đỏ hồng thành một mảnh.

“Ách, Sở, Sở, Sở tướng quân –” Không nghĩ tới lại gặp được hắn đang tắm rửa, đầu lười nàng cứng đờ không nói nên lời.

“A — ngươi ngươi ngươi — ngươi như thế nào lại trần truồng?!” Thu Ý nhìn thấy thân thể nam nhân cao lớn, liền phụ họa cùng Xuân Bộ, thanh âm nâng cao thêm vài bậc. Chính là, lá gan nàng khá lớn, không những không ngất xỉu ngay tại chỗ mà còn có thể bình tĩnh chất vấn?

“Có ai mặc quần áo đi tắm không?” Sở Cuồng lạnh giọng hỏi.

Nằm bên cạnh bồn tắm là Xuân Bộ, người chạy vào đầu tiên. Nàng hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích, không ít bọt nước dừng trên người nàng, xiêm y đã ướt mất một nửa.

“Xuân Bộ!” Thu Ý xoay người, lo lắng lay Xuân Bộ. “Ngươi, ngươi làm gì nàng vậy!” Nàng hỗn hển hỏi.

Sở Cuồng trừng mắt, không thêm để ý.

“Thu Ý, không được vô lễ.” Vũ Y khẽ quát, trên mặt đỏ bừng còn chưa có hết.

“Chúng ta tự tiện xông vào, không đợi Sở tướng quân mặc quần áo, là chúng ta không đúng.” Tầm mắt của nàng nhìn lung tung khắp phòng, chính là không dám đặt lên người hắn, vừa mới lên nhìn một cái đã làm cho trái tim nàng kinh hoàng, miệng khô lưỡi khô.

“Nhưng là —” Thu Ý không chịu nhưng lại không nghĩ được lời nào phản bác.

Sở Cuồng mắt lạnh nhìn các nàng, chậm rãi tắm rửa như cũ, không coi ai ra gì cầm khăn lau cánh tay ngăm đen của mình.

“Đi ra ngoài.” Hắc đơn giản nói, con ngươi đen lợi hại nhìn Thu Ý, ngữ khí đông lạnh khiến người ta phát run.

Thu Ý không dám cãi lời, cũng không muốn ở lâu, không cần Sở Cuồng nói lần thứ hai, lập tức nâng Xuân Bộ toàn thân mềm nhũn dậy, dùng toàn bộ khí lực bủ sừa kéo bằng hữu, hoá tốc chạy ra ngoài (nguyên văn: tụt văng ngoại bào).

Con ngươi đen sau khi nhìn hai nha hoàn rời đi mới quay lại Vũ Y.

Nàng chân tay luống cuống, chỉ có thể miễn cưỡng cười trừ. “Kìa, Sở tướng quân, ta để được các ở chỗ này, tắm rửa xong hãy bơi lên mình.” Nàng thông thả hướng phòng khách thối lui, không có dũng khí cùng Sở Cuồng ở một chỗ.

Khi hắn quần áo chỉnh tề, nàng vẫn khăn trang không thôi, hướng chi hắc hiện tại toàn thân trần trụi, thân hình cao lớn trần như nhộng, càng có vẻ trần ngập tính uy hiếp hơn —

Giấy thêu mới bước ra nội sảnh, tiếng nói thấp trầm lại lần nữa vang lên.

“Đem được lại đây.” Sở Cuồng nói.

Vũ Y cầm lấy hộp được, cố lấy dũng khí trở lại nội sảnh, vừa đi vừa cúi đầu. Nàng không dám nhìn hắn, lại tình huống cảm giác được hắn đang nhìn nàng. Kìa ánh mắt như ngọn lửa, bị hắn nhìn chăm chú, phảng phất ngay cả da thịt đều nóng bừng rồi!

“Ta để ở chỗ này.” Nàng đem được hộp đặt ở nơi thấp thấp mà hắn có thể với tay lấy, xoay người chuẩn bị đi.

“Phương Vũ Y.” Sở Cuồng lại lên tiếng.

“Àn? Sở tướng quân còn có chuyện gì muốn dặn dò?” Nàng ngẩng đầu, hai má như cũ nóng hồng, cố gắng đem tầm mắt cố định nhìn hắn từ phần cổ trở lên, không dám đi chuyển xuống dưới.

Hắn vươn tay, đầu ngón tay ngoắc ngoắc nàng, bộ dáng cuồng dã vọng tứ, thực giống cuồng vọng đạo tặc nàng đọc được trong sách, loại người này là không bao giờ để ý đến thể tục lễ giáo.

Vũ Y mờ mịt nhìn giọt nước rơi xuống từ đầu ngón tay hắn, mắt chớp chớp.

Nàng không sợ hắn, nhưng con ngươi đen có tia quang mang khác lạ khiến nàng run rẩy, làm cho một mặt nữ tính nhất trong cơ thể nàng cảm thấy yếu đuối vô lực.

Mỗi lần tiếp xúc đến ánh mắt hắn, ngực nàng liền nóng lên, tim đập rối loạn —

“Lại đây.” Sở Cuồng mở miệng, ngữ khí không kiên nhẫn.

Thấy Vũ Y ngây người bất động, thân mình mảnh khảnh sững sờ tại chỗ, chớp mắt nhìn hắn như trúng tà. Hắn hoài nghi, nếu không lên tiếng kêu nàng, nói không chừng nàng sẽ đứng đó cả đêm.

Vũ Y hít sâu một hơi, muốn nói vài câu nam nữ thụ thụ bất thân linh tinh gì đó. Nhưng lời đến bên môi lại bị ánh mắt sắc bén ấy chiếu thẳng mà nuốt vội vào trong.

Sở Cuồng không phải nam nhân có thể nhận cự tuyệt, mệnh lệnh của hắn ai cũng phải phục tùng.

“Sở tướng quân muốn ta làm cái gì?” Vũ Y hỏi.

“Xoa.” Hắn xoay người sang chỗ khác, phiến lưng rộng lớn ngấm đen ở trước mắt nàng không sót cái gì.

Ách, xoa, xoa, xoa cho hắn?!(S: Tranh thủ ăn đậu hũ =))

Vũ Y hô hấp ngưng trọng, suýt nữa không thở nổi.

Ông trời, ý tứ Sở Cuồng là muốn nàng xoa thuốc cho hắn?

Nghĩ đến phải tự tay mon trốn da thịt trần trụi của hắn, hai tay của nàng bắt đầu run run, ngọc tới cực điểm, cơ hồ ngay cả được hộp đều cậy không ra. Làm một hồi lâu sau mới mở được, thật cẩn thận chạm vào lưng hắn.

Trên làn da ngấm đen cư ngụ các vết thương lớn nhỏ, đám thỏ phi trước khi gãy chết còn lưu lại cho hắn vài đạo dao nhỏ. Miệng vết thương tuy rằng không sâu, nhưng vẫn nhìn thấy máu, trải qua thời gian nửa ngày, máu khô cứng che lại vết thương không thể xoa thuốc.

“Ngươi không đau sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi, từ ống tay áo lấy ra cái khăn, thấm nước sau đó dùng cử chỉ nhẹ nhàng ôn nhu nhất lau đi vết máu đọng.

“Vết thương nhỏ.” Hắn nhún vai, thoáng nghiêng đầu, nhìn về phía cặp tay nhỏ bé đang đặt trên bờ vai mình.

Tay nàng thực nhẹ nhàng non mềm, lúc di chuyển lại đặc biệt toát ra cỗ hương khí. Hắn không thể xác định trận mùi thơm kia là đến từ xiêm y của nàng, hay là thân thể của nàng.

Vũ Y chuyên chú chữa thương cho hắn, cảm xúc khẩn trương nhưng thật ra vui đi phân nửa. Lau xong vết máu, miệng vết thương ẩm ướt lại khó bôi thuốc, nàng không suy nghĩ nhiều liền dùng ống tay áo lau lau chỗ ẩm ướt đó. Xác định miệng vết thương ổn thỏa mới bôi thuốc lên.

Xúc cảm mềm mại làm người ta bình tĩnh như trận xuân phong ấm áp, thổi qua vết thương liền tiêu trừ đau đớn. Hắn giống đã thú khó phục từng dưới sự đụng chạm của nàng mà thoải mái cơ hồ muốn thờ dài.

Hắn có chút kinh ngạc, kinh ngạc về ôn nhu của nàng, cũng kinh ngạc về sự lớn mật của nàng. Bình thường nữ tử nhìn thấy hắn, không phải sợ tới mức lạnh run, chính là giống cái nha hoàn kia ngất lịm ngã xuống đất, làm sao còn dám tiến đến gần, nghe lệnh thoa thuốc cho hắn? Mà nàng lại phảng phất không chịu ảnh hưởng, cặp song đồng thu thủy trong suốt kia nhìn không ra nửa phần sợ hãi.

“Ngươi có biết chuyện của ta?” Sở Cuồng hỏi, thân hình cao lớn đột nhiên nằm ngửa, nhàn nhã tựa vào bên cạnh bồn tắm, hưởng thụ cảm giác non mềm tay nhỏ bé lướt qua trên người.

Vũ Y gật đầu, vẫn chuyên chú xoa thuốc, ngay cả đầu cũng chưa nâng.

“Gia huynh từng đề cập qua.”

“Phương Tử nói như thế nào?” Hắn khơi mào mảy mảy.

“Nói ngươi là lương tướng, là người tốt.”

“Người tốt?” Mảy mảy nhếch rất cao, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tia ý cười tự giễu.

Tung hoành chiến trường mấy năm, Man tộc nhắc tới hắn liền sợ tới mức chân mềm nhũn, hai chữ người tốt này cho tới bây giờ chưa từng cùng hắn có liên quan.

Phương Tử đã chết kia chỉ là một nam nhân gầy yếu, bình thường lặng yên ít lời, nhưng mỗi lần đưa ra kế sách, lại làm cho người ta không thể không tâm phục khẩu phục. Sở Cuồng dẫn Hắc Sam quân dựa theo kế sách của Phương Tử, đánh cho Man tộc hoa rơi nước chảy.

Phương Tử thể nhược, không thể lãnh binh xuất trận, vài lần thân hãm hiểm cảnh, luôn ở tình huống chỉ mình treo chuông, đều là do Sở Cuồng cứu. Đại khái là tín nhiệm Sở Cuồng, cũng là vì báo ân, mới có thể trong lúc bệnh tình nguy kịch mà đem Vũ Y cùng Cán Sa Thành phó thác cho hắn. Tiểu nữ nhân xinh đẹp như thế, hơn nữa đại thành lại phú khả địch quốc, bất luận kẻ nào nhìn cũng đều cho rằng đó là lễ vật cầu còn không được.

Chỉ có điều Phương Tử tặng lễ tuy quý trọng, nhưng cũng thật sự khó giải quyết.

Sở Cuồng phát hiện nữ nhân nơi này muốn ngăn cản hôn sự của bọn họ. Muốn Hắc Sam quân nghỉ ngơi, chính là kế hoãn binh, các nàng không hy vọng hắn cùng Phương Vũ Y thành thân a.

“Trừ bỏ Phương Tử, ngươi còn có thân nhân khác không?” Sở Cuồng nghĩ tới đám nữ nhân vây quanh nàng trong đại sảnh, mảy mảy không khỏi nhíu lại.

“Phụ mẫu đều mất. Trước mắt chỉ còn một đệ đệ, tên gọi Tiểu Thất.” Vũ Y rũ mắt xuống, không có nhìn hắn.

“Hắn ở nơi nào?”

“Trước mắt ở thành Cẩm Tú, vì mua bán tơ lụa, cùng nhóm hồ thương đàm phán đi.”

“Dần dắt dân thành chống lại đạo phi không phải hần?” Hần nhìn nàng, con ngươi đen có chút quang mang đăm chiêu.

“Không, dân thành đều được huấn luyện, sớm lập đội hộ vệ, gặp thời khắc nguy nan sẽ tự hành động.” Nàng nói xong lời nói dối, bỏ qua sự tích anh hùng của mình, không thèm nhắc tới.

Ách, Sở Cuồng đại khái sẽ không muốn thành thân với một nữ nhân đánh đá giương cung giết địch đi? Vì tránh dọa hần, nàng quyết định trước có một ít bí mật, sau này có cơ hội sẽ khai báo với hần.

Nàng đầu cúi càng thấp, đang mãi suy tư, không để ý cánh tay nam nhân nâng lên, phất chốc chế trụ cằm của nàng bắt buộc nàng ngẩng đầu lên.

Vũ Y không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngẩng đầu vọng tiến cặp con ngươi đen thâm thúy kia.

Tay hần vẫn ẩm ướt, mang theo nhiệt năng khác thường, nhiệt độ cơ thể hần từ khi hai người tiếp xúc liền thấm vào da thịt, rặng mây hồng trên mặt khó khăn lắm mới rút đi bây giờ lại quay trở lại chiếm lĩnh hai gò má nàng.

Ngay cả trái tim cũng hoang mang rối loạn, nàng không có lảng tránh tầm mắt mà cùng hần giao triền. Nếu nói là dừng cảm, không bằng nói là quang mang trong mắt hần mê hoặc nàng, khiến nàng không thể đi dời tầm mắt thì đúng hơn.

Sở Cuồng thông thả tới gần, giọt nước trên tóc nhỏ xuống, thấm ướt quần áo nàng, hô hấp nam tính cũng từng bước ập lại, xuy phát lên da thịt nàng.

Hô hấp của hần khiến nàng cảm thấy nóng, nước trên tóc hần lại khiến nàng lạnh. Nóng lạnh đồng thời, mang đến kích thích khác thường, làm thần hồn nàng rung động –

“Ngươi rất đẹp.” Sở Cuồng chậm chạp nói, ngọn lửa trong con ngươi đen lướt qua ngũ quan xinh xắn.

Đây là lần đầu tiên từ khi vào thành đến nay hần đánh giá nàng.

Nàng hạ mi che dấu tia vui sướng trong mắt. Từng có vô số người nói nàng xinh đẹp, nhưng lời này nói ra từ trong miệng hần lại có vẻ phá lệ bất đồng, khiến nàng vui sướng không thôi.

Hần gờ lên tay nhỏ bé non mềm, đặt ở bên môi, chậm rãi vuốt phẳng, dã thú bắt đầu đánh hơi được con mồi.

“Ngươi rất thơm” Sở Cuồng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, môi mỏng cười nhẹ.

Môi hần thực nóng, trong lòng nàng một trận tê dại, tay nhỏ bé nhẹ nhàng run rẩy. Nàng muốn tránh, muốn chạy trốn, bất quá không thể động đậy.

Hần là tính hôn nàng, hay là cần nàng?

Thấp trầm thanh âm vang lên, tiếng nói Sở Cuồng làm nàng bưng bít.

“Phương Vũ Y.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Sở Cuồng, trái tim kinh hoàng.

“Ta có thể thú ngươi.” Hần tuyên bố xong mỉm cười sâu sắc.

Có thể?!

Hai chữ này như dội cho nàng một gáo nước lạnh, không khí vui vẻ xuân ý hoà thuận lúc trước đảo mất tan thành mây khói.

Không phải hần nguyện ý hay vinh hạnh, mà là “Có thể”?! Cứ như cùng nàng thành thân là bổ thí, nàng nên cảm động khóc rống, dập đầu tạ ơn hần.

Vũ Y hít sâu một hơi, nhìn thẳng Sở Cuồng.

Hần cũng nhìn nàng, bộ dáng tựa như một người có địa vị cao nay nhân nhượng hạ mình, chỉ chờ nàng đồng ý.

Này nam nhân là đang chờ đợi nàng nói lời cảm tạ sao?

Nàng nắm tiểu quyền đầu giấu dưới làn váy áo, cúi gằm mặt xuống đất.

“Ngươi thú ta, là vì mũi ta không dài sao?!” Nàng ngọt ngào hỏi, thậm chí còn miễn cưỡng mỉm cười, chỉ có song đồng là tiết lộ cảm xúc chân thật.

Sở Cuồng từ trong bồn tắm đứng dậy, bọt nước bắn tung tóe, thân hình trần trụi cao lớn ngạo nghễ giống như thần chi (????). Hần cất bước đi tới cầm khăn chà lau thân thể, động tác thông dong tự tại, không có nửa phần ý tứ né tránh.

“Nữ nhân,” Hần đi tới nâng cằm nàng. “Tất đèn đều giống nhau.” Hần đơn giản nói, nhún nhún bả vai rộng lớn.

Oanh!

Vũ Y trước mắt tối sầm, trên đầu có ngọn khói vô hình thoát ra, phần quyền dưới lớp vải càng nắm chặt.

Nha! Này tên đáng giận, dám nói với nàng như vậy!

“Ngươi –” Nàng tức giận đến đỉnh đầu quả thực bốc hơi nước, rất muốn hung hăng nện hất, rồi lại vrom chân đá hất mấy cái, muốn trừng phạt hất vô lễ.

Nhưng mới hé miệng, hô hấp nam tính liền bao trùm miệng nàng, mãnh liệt cuồng dã, không có nửa phần dò xét, cứ thế tiến quân thần tốc, lời mắng chửi nháy mắt hóa thành hoang mang mê vòng ô ô.

Vũ Y mắt tròn, thân mình mãnh liệt cương trực bất động, phải đến một lúc lâu sau vẫn chưa tỉnh ngộ là đã xảy ra chuyện gì.

Sở Cuồng khuôn mặt tuần tú ở trước mắt nàng biến lớn, gần đến nàng có thể thấy trong mắt hắt phản chiếu gương mặt nàng. Nàng cảm giác được chiếc cằm cứng rắn lún phún râu, ma sát qua lại chọc nàng ngứa ngáy. Nàng còn cảm giác được hắt rắn chắc bá đạo ôm ấp, nóng nóng môi, nóng nóng lưỡi

Hắt hôn nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 3.2

Mấy ngày kế tiếp, Vũ Y như người mất hồn, cả ngày thờ thẩn.

Nàng cứ sững sờ, hai mắt mê man, không biết đang nhìn chỗ nào, môi hồng nhuận ngẫu nhiên lại ngậy ngò cười. Liền ngay cả khi xem trưởng sách, nàng cũng có thể đột nhiên sợ run, cầm bút nửa ngày trên tay, mực nhỏ từng giọt xuống sổ sách mà nàng không hề hay biết.

“A, cẩn thận!” Từ Hương nhanh tay cướp cuốn sổ, miễn cho Vũ Y sẽ có hành động vẽ một đóa hoa lên đó.

“Làm sao vậy?” Vũ Y phục hồi tinh thần, chớp mắt mấy cái liền phát hiện toàn bộ nữ nhân trong phòng đều nhìn nàng.

“Muốn ngươi nhìn lượng tơ lụa thu vào quý này, tâm hồn ngươi lại boi tới đâu rồi?” Chức di hạ chén trà, nhìn nàng một cái.

“Không, không có.” Nàng hàm hồ đáp, cầm lấy một bản sổ khác tiếp tục xem, bộ dáng kia rất giống tiểu oa nhi làm chuyện xấu bị bắt quả tang.

Không xong, một mình còn có thể lơ đãng, còn lúc này các a di đều ở đây, nàng nếu không chuyên chú, khẳng định sẽ bị nhìn ra manh mối.

Nghĩ vậy nàng thu lại tâm tình, theo bản năng sờ sờ cái gáy, xoa quanh vết cắn màu hồng (S:TA chém>.<), không muốn cho những người khác phát hiện bí mật nhỏ của nàng. Xác định dấu vết trên làn da tuyết ấy không bị nhìn thấy, nàng đem tâm sự trong đầu quăng sang một bên, một lần nữa cầm bút nhanh chóng giải quyết công việc.

Cửa Hồ thúy sa bị mở ra, Xuân Bộ cùng Thu Ý bưng trà đi vào.

“Tiểu thư, vì sao không ở trong đại sảnh xem sổ sách, muốn dời đến trong phòng?” Xuân Bộ nhìn không được đặt câu hỏi. Tiểu thư tuy rằng rộng mở thoải mái, nhưng một đồng người tụ tập kẻ đến người đi thế này..., hay là còn chưa chen chúc đủ đây.

Vũ Y không hé răng, Hi di liền mở miệng trước.

“Còn không phải là vì nam nhân kia.” Nàng lạnh lùng nói, nâng chung trà lên hớp một ngụm, lật trang sách trên tay.

Thu Ý khó hiểu, quay đầu quét một lượt đội quân tóc dài.

“Này nam nhân thì có liên can gì tới sổ sách của tiểu thư?” Không lẽ Hắc Sam quân cũng muốn thăm hặc?

“Vì đại sự lớn trước mắt, đừng để cho bọn họ biết chuyện trong thành đều là nữ nhân tác chủ (giải quyết). Nhất là Sở Cuồng.” Vũ Y thần nhiên nói, gấp lại một cuốn, cầm lên cuốn khác xem xét.

“Hắn sớm hay muộn cũng biết chuyện trong thành đều là người xử lý.” Chức di hù thanh nói, cảm quyền sở đã được kiểm tra.

Vũ Y lộ ra mỉm cười, lấy tay chống cằm. “Nhưng hắn sẽ nghĩ đến người tác chủ là hắn.”

Các nữ nhân đều nhú mày, phát ra thanh âm lẩm bẩm không đồng ý. Thu Ý còn muốn không rõ ràng lăm trợn hướng, tiếp tục truy vấn.

“Đại ‘Sự’ đề định? Chuyện gì?”

“Hôn sự của ta.”

Tiếng hừ lạnh càng vang dội.

“Tiểu thư, người thật sự phải gả cho tên nam nhân kia sao?” Xuân Bộ kiềm chế không được, trừng to mắt nâng cao giọng.

“Sở tướng quân có tên có họ.” Vũ Y nghiêng đầu, liếc nha hoàn một cái.

Thu Ý lại thêm một cước. “Nhưng là, tiểu thư, người không hề lo lắng nhìn xem sao? Người đó thật thô lỗ, căn bản là một người lỗ mãng, tiểu thư theo hắn, chẳng phải là lãng phí ư?”

“Hắn thậm chí không mặc quần áo.” Xuân Bộ lên án.

“Không mặc quần áo?!” Nữ nhân trong phòng vang lên tiếng sợ hãi.

“Đúng, thoát trống trơn, cơ bắp hắn vừa ngăm đen vừa rắn chắc.” Thu Ý xoay người đối mặt toàn bộ nhóm a di cô đang kéo dài, kể lại tỉ mỉ.

Nữ nhân lại là một trận ồ lên.

“Hắn cời sạch trước mặt tiểu thư nhà chúng ta.”

“Mỗi lần đều như vậy?” Chức di hời, lấy tay ôm ngực, một bộ khó hô hấp.

“Ách, ta chỉ nhìn trong chốc lát đã bị đuổi ra ngoài.” Thu Ý bổ sung.

Tất cả ánh mắt quay lại Vũ Y, chờ nghe một lời giải thích.

Bất quá nàng cự tuyệt trả lời, trừng mắt nhìn hai nha hoàn. “Các người thật đúng là lảm chuyện.”

“Tiểu thư, chúng ta đây là quan tâm a!” Xuân Bộ vội hỏi.

Hừ, tương tiểu thư nhà nàng như hoa như ngọc, bao nhiêu danh môn công tử muốn âu yếm còn chưa qua hết cửa đầu! Làm sao lại đến phiên tên mọi rợ kia.

“Đúng vậy, so với mãng hán kia, Nam Lăng vương còn là hoàng thân quốc thích, biết thư đạt lễ, tuần tú phong nhã. Ít nhất, khi hắn ăn cơm còn biết sử dụng đũa.” Nàng lải nhải lẩm bẩm, trong lòng so sánh, sớm đã nghiêng về phía Nam Lăng vương. Mấy năm qua, Nam Lăng vương đưa tới vàng bạc châu báu, đồ đặc quý giá không nơi nào có, cứ cách vài tháng, nếu dò thăm dò vẫn chỉ là con số 0, hắn liền tự mình đến Cán Sa Thành.

Vũ Y không buồn không hòa, môi đỏ mọng chứa đựng ý cười.

“Sở Cuồng cùng Nam Lăng vương bất đồng.” Nàng thần nhiên nói.

“Đương nhiên bất đồng, hắn dựa vào cái gì mà so sánh với Nam Lăng vương? Kém một trời một vực nha!” Xuân Bộ không phục kêu.

Đúng vậy, luận thân phận, luận tài phú, Sở Cuồng đều kém Nam Lăng vương. Hắn là thực đáng giận, mãnh liệt bá đạo, lại còn vô lễ đến cực điểm, nói ra rất chán nản, nhưng là –

Vũ Y khuôn mặt nhỏ nhắn lại lần nữa xuất hiện cười ngây ngô.

“Thân thế Sở tướng quân cũng không kém, mẫu thân xuất thân trong danh môn, phụ thân làm quan văn trong triều, bất quá cũng từng tiêu diệt đạo phi, lập nhiều công lớn.” Hương đi nói giúp Sở Cuồng, trong phòng chỉ có mình nàng đứng bên Vũ Y.

“Nhưng ta nghe nói, hắn là con nuôi.” Xuân Bộ nói.

“Có phải hay không con nuôi, có quan hệ gì? Danh hiệu tướng quân là tự hắn gây dựng thành.” Hương đi trừng mắt nhìn Xuân Bộ, nắm quyền, thương cho tiểu nha hoàn một cái.

Xuân Bộ trừng một quyền, ủy khuất bĩu môi không dám hé răng.

Tuyệt đi đi tới, cầm lược gỗ, cẩn thận chải mái tóc dài của Vũ Y.

“Vũ Y, dẫn sói vào nhà, dẫn binh vào thành, đều là ngu dốt nhất.” Nàng lời nói thắm thía.

Vũ Y không có trả lời, lo lo mi tức khởi. Nàng cũng biết tính nghiêm trọng của sự tình, dẫn binh vào thành, có an toàn hay không, tuy rằng ngoài miệng nói chắc chắn, trong lòng nàng kỳ thật còn có chút không yên.

Nếu nàng nhìn sai người đâu? Nếu Sở Cuồng không phải người như nàng nghĩ? Đem an toàn của mọi người đổ trên thân một đám nam nhân xa lạ, nàng có phải hay không quá mức mạo hiểm rồi?

Nhưng là, nàng tận mắt nhìn thấy hán biểu hiện chính trực cùng bất phàm. Huống chi, hán hôn –

A, không được, nàng nên bình tĩnh chút, không nên nhớ đến cái hôn kia!

Vũ Y lại duỗi tay sờ sờ cằm cô, phấn giáp hiện lên thân nhiên đỏ bừng.

Hi đi cầm được thư, ánh mắt lạnh lùng.

“Người mau chóng đem nam nhân này đuổi ra khỏi thành đi, bọn họ trời còn chưa sáng đã đi thao luyện, thanh âm vang dội làm cho người ta ngủ không được.” Nàng thích thanh tĩnh, sáng sớm bị đánh thức làm cho tâm tình nàng càng kém.

“Ta sẽ bảo bọn họ đến nơi khác thao luyện.” Vũ Y đơn giản đáp. Mấy ngày qua, không ít người dân đều đến kháng nghị, nàng đang định cùng Sở Cuồng đàm phán chuyện này.

“Ý tứ là, người không tính đuổi bọn họ đi?” Hi đi truy vấn.

Vũ Y ngẩng đầu, nhìn quanh mọi người trong phòng, mỗi người trên mặt đều viết hai chữ phản đối, chỉ có Hương đi cổ vũ im lặng gật đầu.

“Các người không phải lo lắng ta già không được sao? Nay tân lang đến đây, các người vì sao lại hô to phản đối?” Nàng thở dài một hơi, thuận tay phê xong quyển sổ cuối cùng.

Hi đi đứng dậy, được thư trong tay bởi vì nắm chặt mà nhăn thành một đoàn. Nàng nhìn Vũ Y, trên mặt hiện lên biểu tình phức tạp, có đau lòng, có lo lắng, còn có phần nộ cùng bất đắc dĩ. “Gã sai người, so với không thành thân càng tệ hơn.” Nàng bỏ xuống những lời này rồi xoay người bước đi, dùng sức đóng sầm cửa.

Căn phòng lặng ngắt như tờ.

“Nàng chính là lo lắng cho người.” Tuyết di thân nhiên nói, buông cây lược gỗ.

Vũ Y cười khò. “Ta biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 4

Tơ bông rơi xuống dòng nước, theo kênh đào mương máng trong thành Cán Sa loạn chuyển, chảy vào Phương phủ, lịch sự tao nhã quay quay vài vòng. Đám nha hoàn cầm giỏ trúc, lao xuống vớt hoa.

Mấy vị a di đều xuất phủ, đám người hầu không vì thế mà lơ lửng, vẫn chăm chỉ làm việc. Những người nhàn rỗi nhất phủ này hiện đang tụ tập trong đại sảnh.

“Chỗ ngồi này thật êm a” Tần Bất Hoán thân nhiên nói, phát phát cây quạt trong tay. Hắn là người duy nhất vẫn có thể dương dương tự đắc vài ngày qua.

Bác Hải Liệt bình luận. “Êm ả đến làm cho người ta muốn ngủ.”

Biết được áo com không cần lo lắng, bọn họ đầu tiên là thả lỏng mấy ngày, hưởng thụ Cán Sa Thành chiêu đãi. Nhưng nhàn nhả lâu lại sinh nhàm chán, các nam nhân ngược lại bắt đầu nôn nóng.

“Chung quy vẫn là ăn ngon ngủ yên.” Tần Bất Hoán nâng tách uống trà.

“Chờ giải quyết Phương Vũ Y xong, ta sẽ tìm việc cho các huynh đệ làm.” Sở Cuồng trả lời, biểu tình dờ dẩn, nhìn không ra cảm xúc gì.

“Giải quyết?” Tần Bất Hoán nhú mày.

Sở Cuồng liếc mắt một cái. “Thành thân.” Hắn bỏ sung.

Tần Bất Hoán cười khẽ ra tiếng, khoe miệng khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ kia làm cho người ta thần hồn điên đảo. “Xem nguoi, như thế nào đem việc vui nói thành như vậy.”

Tiếng bước chân nhỏ nhỏ truyền đến, đánh gãy cuộc nói chuyện, đám nha hoàn ngoài cửa phúc thân thỉnh an, đẩy hai cánh cửa phòng. Một trận gió thu thổi vào bên trong làm làn váy Phương Vũ Y chấp chôn, không những thế còn thổi tới hương khí thảo nhiên.

“Phương cô nương.” Tần Bất Hoán lễ phép đứng dậy, đối với nàng mỉm cười, chỉ hai nam nhân còn lại động cũng chưa động, mông vẫn dính ở trên ghế.

Vũ Y quỳ gối phúc thân, đi vào đại sảnh.

“Quấy rầy các nguoi sao?” Nàng tới đây liền nghe thấy được thanh âm nói chuyện.

Tần Bất Hoán ý cười càng sâu.” Không có gì, chính là đang nói về hi sự.”

Vũ Y trừng mắt, phấn giáp hiện lên màu hồng, bất quá nàng không có tiếp tục truy vấn. Nàng giơ hai tay, vỗ lên thành tiếng, ống tay áo tuột xuống lộ ra hai cánh tay trắng nõn. Đám nha hoàn lập tức mở cửa đem khoảng mười món ăn tinh xảo tiến vào.

Mùa thu cua rất béo cho nên được chọn lựa làm nguyên liệu chính. Trên bàn nào là canh cua, thịt cua, cua đậu hủ, cua chung, cua tạc, cua giấm, hương vị thập phần ngon miệng. Chỉ có điều com tuy rằng tinh xảo, lại phân chia thiếu phần, mười bàn thức ăn này cộng lại cũng chỉ đủ cho một nam nhân trưởng thành nhét kè rằng.

Vũ Y tự mình lấy ra một đôi đũa gỗ đặt trước mặt Sở Cuồng.

Tần Bất Hoán nhú mày, khoa trương thở dài một hơi. “Đây là đại biểu, Liệt thúc cùng chúng ta không có lộc ăn?”

“Bác hải tiên sinh trong phòng đã bày sẵn rượu ngon canh ngọt, chỉ chờ hai vị đến góp vui.” Vũ Y mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Sở Cuồng. “Ta muốn nói chuyện với một mình nguoi.” Nàng mở miệng đuôi khéo những người khác.

Sở Cuồng nhú mày, lặng lẽ không lên tiếng nhìn nàng trong chốc lát mới chậm rãi gật đầu.

Tần Bất Hoán cười nhẹ vài tiếng, uống cạn ly trà xong liền dẫn đầu đứng dậy.

“Liệt thúc, chúng ta đây đi trước đi, đừng quấy nhiễu người ta.” Hắn cười cười nhìn Vũ Y, rồi rời khỏi đại sảnh. Bác Hải Liệt không hé răng cũng nói đuôi theo ra ngoài.

Cửa đóng lại, trong đại sảnh đảo mắt chỉ còn Sở Cuồng cùng Vũ Y.

“Nguoi muốn nói chuyện gì cùng ta?” Hắn hỏi.

Vũ Y nâng tay áo, tự mình châm rượu cho hắn, mặt ngoài xem ra bình tĩnh, kỳ thật trong lòng lại thập phần khẩn trương. Nàng phải cố gắng lắm mới có thể đi vào đại sảnh, một mình ở chung với hắn. Lực ảnh hưởng của hắn với nàng chưa từng hạ thấp, nhưng là có một số việc, không nhanh chóng nói rõ thì không được.

“Đàm hôn sự.” Nàng nhẹ giọng đáp, phát hiện ánh mắt hắn lập tức trở nên vô cùng sáng ngời.

Sở Cuồng nhú mày, không nghĩ tới nàng muốn nói đúng là chuyện này.

Thân là nữ nhi duy nhất của Phương gia, có được may mắn sủng ái, tạo thành Phương Vũ Y bất đồng sao? Nàng ôn thuận hữu lễ, lại dũng cảm hơn mọi nữ nhân bình thường, chẳng những can đảm cùng hắn một chỗ, thậm chí còn chủ động nhắc tới hôn sự, đây chính là thứ mà tiểu thư khuê các nghĩ cũng không dám nghĩ –

Cái miệng của hắn bắt giác hơi hơi giơ lên cười nhẹ .

Nàng không giống người khác khiến hắn rất cao hứng.

“Chúng ta khi nào thì thành thân?” Sở Cuồng đi thẳng vào vấn đề.

Vũ Y cúi khuôn mặt nhỏ nhắn để lộ cằm cổ trắng ngần, không nghĩ tới hắn lại trực tiếp hỏi nàng.” Ách, gia huynh vừa mới qua đời, trước mắt không thể có hi sự.” Nàng nhẹ giọng trả lời.

“Phải chờ tới khi nào?” Hắn nghe thấy phải chờ đợi, ý cười liền mất hết.

“Dựa theo tập tục, nếu nội trong trăm ngày không thành thân, nhất định phải đợi cho tang phục kì mãn.”

“Tang kì bao lâu?”

“Ba năm.”

Sở Cuồng sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, mày rậm nhăn lại.

“Ta sẽ không đợi cho tang kì chấm dứt.” Xem biểu tình kia cũng biết, hẳn chờ không nổi ba năm.

“Ta cũng không trông cậy vào người có thể chờ lâu như vậy.” Vũ Y nhỏ giọng nói. Ba tháng đại khái đã là cực hạn, làm sao chịu được ba năm? Huống hồ, đợi ba năm nữa, nàng đã bước sang tuổi hai mươi sáu.

“Đừng để ý tới tang kì, là Phương Tử muốn ta đến thú người, thời điểm hắn sống đã chấp nhận thì nay chết cũng sẽ không phản đối.” Hắn nhìn về phía nàng, lời ít ý nhiều chấm dứt cuộc bàn luận.” Chúng ta mau chóng thành thân.”

Vũ Y thất thanh kêu nhỏ, hai tay loạn điều.” Không!”

“Không?” Con người đen nheo lại, nguy hiểm nhìn nàng. “Người không thành thân?” Cự tuyệt của nàng so với chút địch ý của các nữ nhân kia càng làm cho hắn tức giận.

Nàng hít sâu một hơi, khắc chế thân thủ vuốt lên đôi lông mày rậm. “Không phải, chính là trước khi thành thân, chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.”

“Nói chuyện gì? Ta đã muốn đồng ý.” Sở Cuồng không kiên nhẫn nói.

Vũ Y lại lần nữa hít sâu, ở trong lòng đếm từ một tới mười xong mới có thể tiếp tục nói chuyện.

“Chúng ta nếu thành thân, Cán Sa Thành liền do người trách nhiệm, bất luận là đại sự, tiểu sự đều do người tác chủ. Người trước hết làm cho dân chúng trong thành tiếp nhận, việc hôn sự này mới có thể thuận lợi tiến hành được.”

Hắn nhìn nàng, một lát sau mới không tình nguyện gật đầu.

Nàng lộ ra mỉm cười. “Như vậy, bắt đầu từ đêm nay, ta sẽ phái người đem sổ sách văn kiện đến phòng người, người trước xem qua một lần đi.”

Sở Cuồng không có trả lời, đưa tay ra rót rượu, lông mày nhíu càng sâu.

Vũ Y thừa thắng xông lên, tính thừa dịp cơ hội này, đem toàn bộ sự tình nói cho hắn. “Mặt khác, Cán Sa thành có quy củ do cha và nương ta lập, người trong thành tất cả đều phải tuân thủ. Người sau này trở thành thành chủ, lại càng cần làm gương tốt.”

“Quy củ gì?” Hắn lạnh giọng hỏi, tính nhẫn nại không còn nhiều lắm.

“Công bằng.”

“Công bằng?!” Mày rậm đột nhiên giãn ra, vẻ mặt hắn cổ quái tựa như lần đầu tiên nghe thấy từ này.

Hắn đương nhiên hiểu được công bằng, hiểu được người khác cũng như mình cần đối xử bình đẳng. Chỉ có điều, hắn nghĩ công bằng là giữa nam nhân với nam nhân, hắn cũng nghĩ chỉ có nam nhân cùng nam nhân mới có thể chú ý công bằng.

Còn với nữ nhân, có công bằng gì đáng nói sao? Tiểu nữ nhân này còn muốn giở thủ đoạn gì?

“Tỷ như, người ăn một trái cây, ta cũng ăn một cái, đồng ý không?” Vũ Y ngửa đầu nhìn hắn. Hắn thật sự rất cao lớn, cổ nàng đã có chút mỏi rồi.(S:Tới m9 không anh?? .. Anh Cuồng : m95 em ạ...=]])

Sở Cuồng gật đầu.

“Người nếu một mình hưởng lợi, không cho ta ăn thì sao?”

Khuôn mặt tuấn tú trở nên tối sầm, lời của nàng dường như đã vũ nhục hắn.

“Ta sẽ không để người chịu đói.” Sở Cuồng trừng mắt nàng.

Vũ Y trừng mắt nhìn lại, tươi cười nhợt nhạt. Không biết vì sao, hắn khẩu khí tuy rằng thô lỗ, biểu tình cũng nhìn không thấy nửa phần ôn nhu, nhưng lời hắn nói lại khiến lòng nàng âm ập dễ chịu.

“Ta biết người sẽ không, kia chính là so sánh thôi.” Đột nhiên cảm thấy bộ dáng hắn nhíu mày cũng thực làm người ta mê muội, nàng thân thủ vỗ vỗ cánh tay hắn, lộ ra nụ cười ngọt ngào trấn an hắn. “Như vậy, cứ thế mà tiến hành. Người nếu ăn một sọt vải—”

“Vải? Đó là cái gì?”

Không được, nếu ví dụ này không đủ cụ thể, Sở Cường là người phương bắc, vài là loại quả chỉ có ở Lĩnh Nam, hắc đại khái chưa thấy qua chứ đừng nói là ăn, nàng phải nêu cái ví dụ dễ hiểu mới được.

Con người đen láy đảo quanh căn phòng, bắt chợt dừng lại trên bàn cơm.

“Nếu người ăn mười con cua, như vậy, ta cũng có thể ăn mười con cua, đúng không?”

“Người ăn được nhiều như vậy?” Hắc hồ nghi nhìn nàng.

Nàng khác chế xúc động thờ dài, nhẫn nại cùng hắc giải thích.

“Ta nói, kia chính là so sánh.” Nàng cười đến càng nhu đẹp hơn, đôi mắt trong suốt nhìn hắc.” Như vậy, người sẽ cho ta ăn sao?” Nàng nhìn chăm chú vào hắc, hai tròng mắt chớp chớp.

“Nếu người nuốt trôi, kia đương nhiên có thể.” Sở Cường nhún vai trả lời.

Vũ Y dùng sức gặt đầu, nóng bỏng nhìn hắc. “Toàn bộ mọi chuyện trong thành đều từ đó suy ra, đây là công bằng, rất đơn giản nha.”

Hắc khoi mào mào, con người thâm trầm thủy chung nhìn nàng.

Nguyên lai, đây là công bằng mà nàng muốn? Thật là so với công bằng giữa nam nhân cùng nam nhân đơn giản nhiều lắm. Cái này rất dễ làm, vấn đề công bằng của nữ nhân tất cả đều xoay quanh đồ ăn.

“Người đồng ý?” Vũ Y truy vấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập chờ mong.

Sở Cường gặt đầu, nhìn không ra trong việc này, hắc có cái lý do gì để cự tuyệt. Dù sao, hắc sẽ không cho nàng bị đói, nàng muốn ăn bao nhiêu cũng không có vấn đề gì.(S : =]])

Vũ Y cúi đầu, đôi mắt chuyển động che dấu ý cười sắp tràn đầy trong đó. Không được, nàng không thể cười, hắc quá mức nhạy bén, nói không chừng sẽ phát giác gì đó a.

“Như vậy, Sở tướng quân, ta muốn một thứ.” Nàng nhẹ giọng nói.

Mây rậm nhú lại, tròng mắt nhìn cái đầu nhỏ nhắn đáng yêu. Thành thân quả nhiên là loại chuyện phiền toái, liền ngay cả hoạt động chuẩn bị cũng phiền phức như vậy, tiểu nữ nhân này có vấn đề liên tiếp không ngừng, toàn lấy chút chuyện lông gà vò tới đến hỏi, muốn hắc đáp ứng này, đáp ứng cái kia.

“Người muốn cái gì?” Hắc lại rót một chén rượu, đoán rằng nàng lại đưa ra vài yêu cầu râu ria.

Vũ Y mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hắc.

“Quân lệnh trạng.”(Giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh)

Trong đại sảnh một trận tĩnh mịch.

Ánh nắng xuyên thấu qua hồng sa cửa sổ biến hóa thành ngàn vạn quang ảnh.

Sở Cường động tác rót rượu tạm dừng, cặp mày rậm nhún lại, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Vũ Y cũng nhìn hắc, không có lùi bước. Hai tay nàng giấu trong ống áo nắm chặt chẽ.

Vẫn là không được sao? Nàng lúc trước nói đông nói tây, chính là muốn làm hắc mất cảnh giới, đem hết thầy hợp lý hoá, miễn cho hắc quá độ giết mình. Dù sao, nữ nhân muốn giữ quân lệnh trạng, xác thực có chút kinh thế hãi tục.

Quân lệnh trạng vừa ra, toàn quân nhất định phải duy mệnh là từ, cho nàng quân lệnh trạng, tức là cho nàng thống ngự quyền Hắc Sam quân.

Sở Cường sẽ nguyện ý cho nàng thống ngự quyền sao?!

“Vì sao?” Hắc sau một lúc lâu mới lên tiếng.

Nàng thở ra một hơi, bả vai buộc chặt nháy mắt thả lỏng không ít.

Chuyện tốt! Ít nhất hắc là hỏi nàng lý do, mà không phải lập tức bác bỏ.

“Ta muốn công bằng.”

Sở Cường bắt đầu suy tư, đồ ăn cùng quân lệnh trạng rốt cuộc có liên quan gì. =))))

“Công bằng không chỉ chúng ta đóng cửa lại mà nói, mà là dân Cán Sa Thành cùng với Hắc Sam quân phải cùng tuân thủ. Ta nắm quân lệnh trạng, mới

có thể cho dân chúng cảm thấy hai người chúng ta địa vị ngang nhau.” Thấy hấn mày càng nhăn nhanh, nàng vội vàng bổ sung. “Một khi bọn họ tranh cướp đồ ăn, ta cũng có quyền xử lý.” Nếu ví dụ này, hấn có lẽ đã hiểu đi?!

Lần này, hấn không bị trêu đùa, liền bỏ qua hai chữ đồ ăn, hỏi thẳng trung tâm của vấn đề.

“Người muốn cầm quyền?” Con người đen hiện lên quang mang lợi hại.

Vũ Y rũ mí mắt, không tiếp xúc cùng tầm mắt hấn, tư thái nhàn tĩnh, ôn thuận như con cừu nhỏ.” Kia chính là bề ngoài, ta muốn dân chúng an tâm.” Nàng nhẹ giọng trả lời, thanh âm đều đều làm cho người ta lòng sinh triu mến, không đành lòng hoài nghi.

Hấn nhún nhún bả vai rộng lớn, không có truy vấn, tin lời giải thích của nàng.

Một nữ nhân, có thể có bao nhiêu bản lĩnh?

Phượng Vũ Y chính là cái nữ nhân, cho dù có quân lệnh trạng, nhiều lắm cũng chỉ có thể can thiệp một ít việc nhỏ râu ria, không có khả năng tạo thành uy hiếp.

“Như vậy, là người đáp ứng rồi?” Nàng nhỏ giọng hỏi, đôi mắt che dấu lóe ra ánh nhìn hưng phấn. Lòng của nàng nhảy loạn, thậm chí không dám nhìn ánh mắt hấn, sợ bị hấn nhìn ra manh mối.

“Thành thân xong, ta liền cho người quân lệnh trạng.”

“Không, không thể đợi tới sau khi thành thân.” Nàng lập tức nói, phát hiện ánh mắt hấn hồ nghi, thanh âm lập tức mềm nhẹ. “Ta muốn dân chúng mau chóng tiếp nhận người.” Nàng vô tội nói.

“Chúng ta khi nào thành thân?” Quanh quẩn một vòng, hấn vẫn là chưa quên truy vấn mấu chốt.

Vũ Y hai má hơi đỏ lên, vừa mở miệng, trên cửa lại truyền đến tiếng đập nhẹ, thanh âm Hương đi cách màn cửa sổ bằng lụa mỏng vang lên. “Tiểu thư, Cán Sa lũng quế nông đưa tới hoa quế mùa này, mời tiểu thư đi nghiệm thu.”

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cách màn cửa sổ bằng lụa mỏng giương giọng trả lời. “Đã biết.”

Không dám nhìn biểu tình Sở Cuồng, nàng bước đi đến cạnh cửa, mở cửa liền đi ra ngoài, cố ý lảng tránh hấn ép hỏi. Động tác của nàng nhanh nhẹn như lộc nhi(con gì nhỏ???),đôi chân đi giày thêu tinh xảo tưởng chừng không chạm đất.(S : em chém =.=)

Đi ra đại sảnh, xác định cách đủ xa, nàng mới nhẹ nhàng thở hắt hắt vài cái, lấy tay vỗ vỗ ngực, trấn an bản thân đang nhảy loạn trong lòng.

Cùng Sở Cuồng giao đấu, thật sự rất mạo hiểm. Hấn tuy rằng nói không nhiều nhưng con người đen bí hiểm, chính là thoáng nhìn liền có thể làm cho nàng rối loạn trong gang tấc. Ở cạnh hấn cứ như gần lửa khiến nàng bất an bồi hồi, có điểm khiếp đảm, lại nhìn không được muốn tới gần –

Nàng bước qua vũ bồn hoa thạch, xuyên qua cửa tròn, đi vào vườn hoa trống trải.

Vườn hoa bày biện hơn mười sọt hoa quế, hương thơm thanh mát, Từ Hương đứng bên cạnh chỉ huy gia nô phân lượng.

Hương đi nhìn thấy Vũ Y xuất hiện, xả môi muốn mỉm cười, nhưng ý cười còn không có nở, nhìn thấy thân ảnh cao lớn phía sau Vũ Y liền lập tức trở nên cứng ngắc.

Bất thành linh nàng run rẩy thân mình. Không cần quay đầu cũng biết hấn đã theo sau lưng.

Quái, vóc dáng lớn như vậy, lúc chuyển động thể nhưng không phát nửa điểm âm thanh, nàng thậm chí không có nghe tiếng bước chân của hấn.

Cảm giác áp bách cường đại tràn ngập bốn phía, Sở Cuồng xoay người tới gần nàng, hơi thở nóng bỏng làm nàng hoảng sợ.

“Người còn thiếu ta một đáp án, đừng nghĩ trốn.” Hấn nguy hiểm nói nhỏ, khẩu khí bất mãn.

“Ta không có trốn.” Vũ Y thấp giọng nói dối.

Sau lưng truyền đến một tiếng hừ lạnh, xem ra đối với câu trả lời của nàng rất không cho là đúng.

Nàng duy trì tươi cười, như cũ không có quay đầu, đi lên phía trước cầm mấy khóm hoa ...

Cán Sa lũng cách đây không xa, là một tòa thung lũng nhỏ, ở đó có khoảng mười gia đình sinh sống, nhưng lại có hàng trăm cây hoa quế. Hoa quế sau khi phơi nắng thành hương liệu là có thể làm nguyên liệu cho tơ tằm, thứ này trong kinh thành rất được các tiểu thư yêu thích.(S : Em lại chém một tý)

“Năm nay hoa quế đưa đến sớm như vậy?” Vũ Y khuấy động mấy bông hoa nhỏ vụn.

Quế nông thu hồi tầm mắt, khắc chế không được nhìn chằm chằm Sở Cuồng. Người trong thành không nói sai, nam nhân này rất cao lớn a! Khuôn mặt tuấn tú như tạc tượng, đứng bên cạnh Vũ Y tiểu thư kiều nhỏ, quả thực không khác gì tượng đá.

“Ách, Tuyết đi mấy ngày trước đây phải người tới nói thời tiết sang thu, sợ có gió lốc lớn.” Hấn giải thích, vung đầu lạp(mũ, nón,...) trong tay. “Hoa nếu gặp mưa gió, mùi sẽ kém đi. Thừa dịp hoa quế nở, toàn thôn liền nhanh chóng thu hoạch đem đến cho tiểu thư.”

“Đi trên đường có gặp sỏi không?”

“Không có, nhờ phúc tiểu thư, tiểu nhân đi đường rất thuận lợi. Mùa thu hoạch năm nay trong vòng cửu sơn thập bát không có bóng dáng thú dữ.”

“Bình an là tốt rồi.” Vũ Y gật đầu, quay đầu phân phó. “Hương đi, tính ngân lượng.”

“Theo ta đến trường phòng lĩnh tiền hoa quế.” Hương đi dẫn nông dân chuẩn bị rồi đi.

Quế nông xoay người nói lời cảm tạ, còn không quên dò xét Sở Cuồng, chuẩn bị sau khi về thôn sẽ hảo hảo miêu tả nam nhân mà Vũ Y tiểu thư sắp gả, đến tột cùng là bộ dáng gì.(S: giống anh Từ Hải của ông ND =]]]]

Vài tên gia nô đi tới đem hoa quế mang vào kho cất.

“Xuân Bộ.” Vũ Y kêu.

“Vâng.” Xuân Bộ lập tức chạy tới, đã sớm ở một bên chờ đợi phân phó .

“Đem hồ phách hải đường trong phòng ra đây, đổ vào mười hai khay, đưa đến ‘Liên ti tự’ đi.” Nàng vỗ vỗ hai tay, phỉu hết đóa hoa , bắt quá mùi hương của nó thì vẫn còn lưu lại.

Xuân Bộ lĩnh mệnh, múc gáo nước rửa sạch hai tay, vội vàng cầm mười hai cái khay nhỏ.

Vũ Y xoay người rời khỏi vườn hoa đi lên hành lang gấp khúc, Sở Cuồng nhắm mắt theo đuôi, không tính cho nàng dễ dàng chuẩn đi.

“Đưa vào chùa cung phật?” Hấn hỏi.

“Đưa vào chùa , nhưng không cung phật.” Vũ Y ngoái đầu nhìn lại, đối hấn cười.

Hấn khoi mào mày, chờ câu sau của nàng.

Nàng tiếp tục giải thích. “ ‘Liên ti tự’ không cung phật, là cung luy tổ cùng tằm.”(???)

Hấn vẫn là nhũu mày, không có mở miệng.

“Dưỡng tâm thủ ti(nuôi tằm lấy tơ), thừa dịp lúc tằm hóa kén liền bỏ vào nước sôi, tiếp tục kéo tơ. Nửa tắc lụa cần hàng ngàn vạn mệnh con tằm nhưng lại đổi lấy âm no cho dân chúng Cán Sa Thành. Cho nên nương ta hai mươi năm trước, đã xuống đó xây dựng ‘Liên ti tự’, chỉ dùng để cung cấp luy tổ cùng tằm.” Vũ Y tựa vào tường hoa giải thích, đôi mắt nhĩ tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn.(S: Em chém tí xúi ạ)

Không khí thoang thoang hương hoa quế, xiêm y cùng da thịt nàng cũng lộ ra mùi thơm thân nhiên.

Sở Cuồng cúi đầu nhìn nàng, con ngươi đen lóe ra hào quang.

“Làm sao vậy?” Nàng nháy đôi mắt, không rõ hấn vì sao đột nhiên trở nên im lặng.

“Ta đang chờ.”

“Chờ cái gì?”

“Ngày thành thân.” Hấn đơn giản phun ra hai chữ.

“Nha.” Cái đầu nhỏ lập tức cúi xuống dưới, ánh mắt trong suốt không dám nhìn thẳng hấn, cố gắng nghiên cứu hoa văn đường thêu trên áo.

Nàng còn tưởng rằng hấn đã quên! Kết quả, loanh quanh một vòng hấn vẫn là không chịu bỏ qua, buộc nàng nói đáp án.

Trong lòng kỳ thật còn có một chút nghi ngờ, nàng chưa quyết định. Dù sao, quyết định của nàng cũng liên quan tới tương lai trăm ngàn dân chúng Cán Sa Thành –

Nhiệt nắng hô hấp đánh úp lại,ngón tay dài ngăm đen đặt lên gáy nàng, nàng đang mải suy nghĩ liền bị hoảng sợ, vội vàng muốn trốn tránh. Nhưng hai chân còn không có nhúc nhích nửa phần, eo nhỏ đã bị ôm chặt vào lòng ai đó.

“Ách, Sở tướng quân, này –” Nàng đỏ bừng mặt cựa quậy.

Hấn thoáng dùng sức, cầm thật chặt, sau đó vén tóc nàng sang hai bên. Trên da thịt tuyết trắng có một vết hồng ngân.

“Đây là cái gì?” Sở Cuồng hỏi.

Nguy rồi!

Nàng co rụt gáy, muốn né tránh, hấn lại chế trụ cằm nàng, bắt buộc của nàng đối mặt hấn, không thể không trả lời.

“Bị cạo thương.” Thanh âm của nàng rất nhỏ.

“Bị cái gì cạo thương?”

“Ách, râu—” Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Sở Cuồng khoi mào mày rậm

“Là ta làm?” Là lúc trước khi hôn nàng, râu không cẩn thận làm trầy da nàng sao?

Nàng xấu hổ quần bách gạt đầu, cuối cùng cũng thuận lợi gục đầu xuống, không cần phải nhìn cặp con ngươi đen lợi hại kia nữa.

Ngày ấy, Sở Cuồng hôn nàng, râu hấn quá mức cứng rắn làm nàng có chút tổn thương. Khi đó hấn đang tắm rửa, còn chưa có cạo râu a!

Mấy ngày trước dấu vết nhìn rất rõ ràng, Vũ Y phải đeo thêm một chiếc vòng, miễn cho các a di nhìn thấy, lại cầm đao đi tìm Sở Cuồng tính sổ. Hôm nay xiêm y không cô, vết thương cũng phai nhạt không ít, nàng mới không đeo trang sức, không ngờ hấn vẫn là phát hiện.

Hấn có vài phần kinh ngạc, cẩn thận xem xét, xác định đã khỏi hấn hơn phân nửa mới buông tay, vén lại lọn tóc đen che đi vết thương nhỏ.

“Có đau không?”

“Àn. Không, chỉ có, chỉ có một chút thôi—” Nàng đáp, phần giáp nóng hồng muốn cháy.

“Da ngươi thực non.” Hấn chậm chạp nói, khó mà tin được da thịt của nàng quá nõn nà nhạy cảm.

Mặt nàng càng hồng, lại còn hô hấp nóng nóng thổi tới, càng dựa vào càng gần, nàng vụng trộm nâng mắt lên nhìn hấn, lại phát hiện khuôn mặt tuấn tú ngày càng phóng đại, đến gần trong gang tấc.

Gần quá, nàng có thể nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt hấn—

Ách, tình cảnh này có chút quen thuộc a!

Đã từng có kinh nghiệm khác sâu, nàng lập tức biết, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng là, ngay tại nơi này? Hấn muốn hôn nàng ở hành lang gấp khúc? Nếu gia nô đi qua nhìn thấy một màn này, có thể hay không âm thầm cười nàng bị Sở Cuồng làm hồng rồi?

Hấn dần dần tới gần, nàng nghe thấy mùi hương trên người hấn. Thoải mái dễ ngủ, hơi thở nam nhân thuần túy, từ khi hấn tiến vào Phụng phủ, nàng không lúc nào không nhớ tới hương vị này.

“Lần này sẽ không làm thương ngươi.” Sở Cuồng thanh âm có chút ám ách.

Vũ Y ngây ngốc gạt đầu, cái đầu nhỏ còn chưa kịp lắc, môi đỏ mọng thủy nộn đã bị bạc môi nóng bỏng khác áp đảo.

Cánh môi nộn nộn, bởi vì hấn khẽ cắn hút làm toàn thân nàng như nhũn ra, từ khe hở giữa hai cặp môi dật ra kiêu ngọt khinh ngâm dụ hoặc lòng người.

Bên hông căng thẳng, hấn nhanh chóng đem nàng kéo vào lòng, lồng ngực rộng lớn đè ép bộ ngực sữa non mềm mà mát sạt nhẹ, so với hôn càng phiến tình hơn.

Nàng run run vì khoái cảm xa lạ cùng bối rối, bị hấn dẫn dắt không thể không dụng chạm, học tập.

Khi nàng học theo hấn, hôn đáp lại, cái lưỡi nhuyễn nộn chủ động tham tiến trong miệng hấn, cùng hấn giao triền, hấn liền phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Sở Cuồng nâng nàng lên đặt nàng ngồi trên lan can, làm cho thân thể hai người có thể càng thêm mật thiết. Tư thế này giúp hấn có thể cảm nhận được toàn bộ nàng non mềm.

Nàng choáng váng, bị thân mình hấn cường tráng vây quanh, bị hấn hôn cùng khiêu khích!

Xem ra, chiến thuật kéo dài không dùng được, Sở Cuồng căn bản không chịu lép vế, nàng lại ra sức khước từ, nói không chừng hấn kiên nhẫn dùng hết, liền trực tiếp đối phó phác dương (hồ đối, ăn thịt dương), đem nàng một ngụm nuốt sạch mất!

Nàng phải hạ quyết định.

Càng nhanh càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 5.1

Nam nhân này ở trong thư phòng tính tình thật xấu!

Từ khi chồng sách kia được mang vào, mặt Sở Cuồng liền lạnh lùng khó coi.

Hắn ngồi ở ghế hắc đàn, tay cầm cuốn sách nhỏ, con ngươi đen lợi hại nhìn qua một lượt, mày rậm thủy chung không có buông ra, tựa như thứ nằm trong tay hắn là kẻ thù của cả gia tộc.

Vũ Y đứng ở một bên ngẫu nhiên mở miệng giải thích vài câu, vì thái độ của hắn mà hoang mang.

Cán Sa Thành phú khả địch quốc, tài phú mà cuốn sách nhỏ này ghi lại hẳn là sẽ khiến hắn tâm hoa nộ phóng, hắn như thế nào ngược lại mặt buồn bực thế kia? Chẳng lẽ là trong lòng rất vui, nhưng lại xấu hổ không biểu hiện ra ngoài sao?

Nàng cảm lấy quyền sách khác, trong lòng không ngừng suy đoán.

Thấy nàng lại lấy thêm một cuốn, Sở Cuồng sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Còn nữa?”

“Đúng vậy.” Nàng đem sách đặt trước mặt, phát hiện biểu tình trên mặt hắn đã chuyển từ nhẫn nại sang tức giận.

“Còn có bao nhiêu?”

“Cái này là chức nhiệm thự, là nơi dặt sợi, phía sau còn có luyện nhiệm xương, chỉ xương, ngoài ra —”(S : Cái này thì BS chịu rồi)

“Vì sao nhiều như vậy?” Hắn không vui hỏi.

Như thế nào, hắn đây là đang ngại của hồi môn của nàng quá nhiều sao?!

Vũ Y trừng mắt nhìn, không dám nói cho Sở Cuồng, việc buôn bán Phương phủ không chỉ có chỉ vụ chức nhiệm, mà còn có trăm dạng khác nhau nữa, chờ hắn xem hết sổ sách, tất nhiên là không thể đếm nổi.

Cửa lại lần nữa bị đẩy ra, Xuân Bộ ôm một chồng sách đặt lên bàn.

“Đem ra đi.” Sở Cuồng lạnh giọng, thân hình cao lớn dựa về sau, không thèm liếc mắt một cái.

Xuân Bộ nhún vai, ngoan ngoãn ôm sách đi ra ngoài, Vũ Y vội vàng gọi nàng lại.

“Xuân Bộ, để xuống.”

“Là hắn muốn ta đem đi.” Xuân Bộ dừng bước la hét, không tình nguyện đem sách ôm trở về. “Đồng sổ này, người bình thường đều còn nhìn không tới đâu, nay đều ôm đến cho hắn xem, hắn còn bày đặt thối mặt!” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

Sở Cuồng mắt lạnh nhìn nha hoàn nói thầm không ngớt, vẫn là bất động ngồi trên ghế, không khơi dậy nổi hứng trí với chồng sách trước mặt.

Hắn đã làm việc quá nửa đêm, sổ sách lại vẫn là cuộn cuộn không dứt, không ngừng hướng trên bàn đưa tới.

Tiền nhiều là một chuyện tốt, nhưng là tiền nhiều quá cũng thực phiền toái. Hắn từ nhỏ chính là một nam nhân nhanh nhẹn dũng mãnh, chỉ hiểu được dẫn theo huynh đệ, tiêu diệt đạo phi, giết thù ngoài, ở chiến trường hô phong hoán vũ, nhưng gặp mấy chuyện kinh thương này, hắn đâu có biết gì.

Nếu không vì Phương Vũ Y cả đêm làm bạn, lấy tiếng nói để nghe ghé vào lỗ tai hắn giải thích, hắn đã sớm ném sổ chạy lấy người.

Bất quá so với chuyện đau đầu này, hôn ước với Phương Vũ Y dần dần trở nên trọng yếu hơn.

Ban đầu, hẳn là vì tài phú mới đáp ứng hôn sự, mà nay –

Nàng thoảng xoay người, đưa bàn tay nhỏ bé trắng nõn thay hẳn lật trang sách, lựa mỏng trên người theo động tác của nàng mà bay nhẹ, eo lưng mảnh khảnh, đường cong mềm mại đều hiện lộ ở trước mắt hẳn.

Sở Cuồng quang mang trong con ngươi đen đã chuyển sang nồng đậm, nhìn kỹ Vũ Y, trong đầu không tự chủ được nhớ tới cái hôn trong phòng, cả ở hành lang gấp khúc.....

Hắn tỉnh tường nhớ rõ, dưới lớp xiêm y kia là thân thể kiều mỹ mê người cỡ nào —

“Đây là thù thư —” Nàng tấn trách giải thích.

Sở Cuồng nâng tay, ngăn lại lời nói của nàng.

“Ta không xem” Hắn đơn giản tuyên bố.

Đáng chết! Dục vọng của hắn với nàng chưa kịp giải quyết, hẳn thế nào còn có cái tâm tình quý gì mà xem sổ sách, điều duy nhất hẳn có thể làm hiện tại chính là dùng hết toàn bộ lý trí, khắc chế xúc động lập tức ôm lấy nàng trở về phòng cả đêm hoan ái.

Vũ Y nuốt xuống một tiếng thở dài.

“Trước nghỉ ngơi trong chốc lát, xong hãy xem tiếp cũng được.” Nàng quay đầu, đối với Xuân Bộ phân phó. “Mang trà cùng chút điểm tâm lên đây.”

“Bụng thức ăn.” Sở Cuồng được một tác lại muốn tiến thêm một tác, mãnh liệt nói.

Xuân Bộ tức giận, lá gan càng lớn, hét lên với khuôn mặt lãnh khốc.

“Lấy thức ăn đâu mà bụng, phòng bếp chảo nồi sạch trơn rồi.” Hừ, từ khi bọn nam nhân kia vào thành, nàng liền bị phiền toái không ngừng, nhẫn nại sớm tới cực hạn, sắp bùng nổ.

Vũ Y nhắc tay, lắc lắc đầu với Xuân Bộ.

“Ta đi làm” Nàng kiên nhẫn, đối hẳn mỉm cười.” Sở tướng quân muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được, nhanh lên là tốt rồi.”

“Vậy mâm đậu xào gà phay, mỳ vằn thắn da cá, tô chích chim nguyên cáo(S: Cái này thì ... >.<).” Khuôn mặt tuần tú vẫn là khó chịu, hứng thú không đạt dào lăm vói đề tài món ăn, Vũ Y lại bồi một câu.” Bụng thêm một vò rượu ngon nữa.”

Quả nhiên, nghe thấy “Rượu”, mảy rậm cuối cùng cũng buông lỏng.

Nàng cười nhẹ, dẫn Xuân Bộ lại lấy sổ sách đến, tốt nhất có thể làm cho Sở Cuồng xem mấy bản, sau mới xoay người rời khỏi thư phòng, đi về phòng bếp.

Đêm dài nhân tĩnh, mấy vị đầu bếp ngủ sớm, may mà nàng trù nghệ (tài nấu nướng) không kém, ban đêm còn có thể chế ra một bàn rượu cùng thức ăn. Xem sức ăn ngày thường của Sở Cuồng, nàng sớm biết hẳn nếu đêm không ngủ, khẳng định cần ăn nhiều một chút.

Nàng ngâm nhẹ điệu hát dân gian, xào xong mâm đậu với gà, chuyển sang xiên chim vào que rất điều luyện, một bên còn đề tâm làm mỳ vằn thắn da cá.

Tiếng bước chân từ xa truyền đến.

“Tiểu thư, người kia gọi người.” Xuân Bộ bước vào phòng bếp, ngay cả tên Sở Cuồng cũng không chịu gọi. Không biết vì sao, khóe miệng nàng chứa đựng ý cười, về mặt oán hận lúc trước giảm không ít.

Vũ Y dỡ thịt khỏi xiên, dùng đũa trúc thử hương vị. “Không phải muốn hẳn hảo hảo xem sổ sách sao?”

“Hắn không chịu xem a!” Xuân Bộ nhún vai.

“Đem mỳ vằn thắn bỏ vào nồi, chín thì mang vào thư phòng.”

“Vâng.”

Vũ Y vội vàng quay về thư phòng, trong lòng buồn bực. Nàng không phải vì hắn mà xuống bếp sao? Hắn lại tìm nàng làm cái gì? Ngại nàng nấu cơm chậm à?

Đẩy cửa bước vào, đập vào mắt đầu tiên là Sở Cuồng thối mặt, cùng với sổ sách đầy bàn. Xem ra Xuân Bộ là cố ý chọc giận hắn.

“Rượu và thức ăn đã chuẩn bị tốt.” Nàng đi đến bàn, dưới ánh nến lay động, cùng hắn bốn mắt giao nhau.

Mây rậm vẫn không có buông ra, nhìn chăm chú bộ dáng xinh đẹp của mỹ nhân, sau một lúc lâu mới nâng tay chỉ đồng sách trên bàn.

“Kia để cho người khác đi làm là tốt rồi, không cho người rời đi.” Hắn bá đạo nói, phát hiện thiếu nàng làm bạn, sách gì thì sách, đều chán ghét cả.

“Muốn ta giải thích cho người?”

Hắn lắc đầu. “Đọc cho ta nghe.”

“Như thế rất tốn thời gian.”

“Ta muốn người đọc.”

Vũ Y nhún vai, không hề kiên trì, thân thủ cầm lên một cuốn. Động tác của nàng đột nhiên tạm dừng, tiếp theo chậm rãi đem tầm mắt lướt qua mặt bàn rồi di dời lên khuôn mặt tuần tú.

“Chỗ sách này người đều đã lật qua?” Nàng thân nhiên hỏi, khẽ lật vài tờ.

Sở Cuồng không tình nguyện gật đầu, sau đó dựa lưng ra sau, nhắm hai tròng mắt, không nhìn nàng.

“Ta muốn người đọc.” Hắn lặp lại mệnh lệnh.

Nàng cầm sách giơ lên trước mặt, môi đỏ mọng nở một tia cười. Nhẹ nhàng chạy qua một chiếc ghế dựa khác, ngồi yên ổn mới bắt đầu đọc, tóm tắt lại các sự kiện trong thành.

“Luyện nhiễm xương sáu loại, phân thanh, đỏ thắm, vàng, trắng, tạo, tím, có sáu mươi gian phòng ở, hai trăm bốn mươi người làm, thu nhập khoảng một nghìn tám trăm ... —” (S: Ta chém đây ^^!)

Vũ Y ngoài miệng đọc nhưng tầm mắt chưa hề dừng trên trang giấy, ngược lại là nhìn thẳng Sở Cuồng nhắm mắt im lặng. Nàng suy đoán trong lòng, hắn đang lắng nghe, hay là đã ngủ.

Tiếng nói thanh thúy dễ nghe hòa vào từng trận huân phong quanh quần trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 5.2

Hoàng hôn, thời điểm dùng xong bữa tối, ở góc sân xuất hiện một thân ảnh.

Từ Hương vuốt thoa cài trên tóc, đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, đi đến chỗ rẽ, lại bị Xuân Bộ đứng ở đó làm hoảng sợ.

Chỉ thấy Xuân Bộ sầu mi khó kiểm, lệ long lanh trong mắt, trên đỉnh đầu bung chậu đồng đựng đầy nước. Hai tay nàng chống đỡ chiếc chậu run run lo sợ, sợ hơi chút lay động nước bên trong sẽ tràn ra.

“Người đứng ở chỗ này làm cái gì?” Từ Hương kinh ngạc hỏi.

Xuân Bộ cúi đầu, cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lộ vẻ ủy khuất.

“Bị tiểu thư phạt.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

Từ Hương nhíu mày càng thêm kinh ngạc. Vũ Y trời sinh tính tình rộng lượng, không khắt khe với người khác, Xuân Bộ lại là nha hoàn thân cận, nếu không phải làm thiên đại lỗi sự(chuyện tày trời), Vũ Y làm sao phạt nàng?

“Người làm cái gì?”

Xuân Bộ càng cắn chặt môi dưới. “Tiểu thư dặn dò, không cho nói.”

Từ Hương lực bất tòng tâm, vỗ vỗ bả vai tiểu nha hoàn, thế này mới xoa người đi trở về phòng. Vũ Y tuy rằng thiện lương, nhưng thường phạt cực kỳ phân minh, một khi hạ lệnh liền không ai khuyên bảo được, mặc dù là nàng tổng quản đi nói đỡ đại khái cũng không có tác dụng nha.

Mặt trời xuống núi, vàng trắng lên cao, bốn phía trở nên u ám, ngay cả trong nhà cũng dần dần không có thanh âm, tất cả mọi người đã đi vào giấc ngủ. Xuân Bộ nâng chậu đồng ở vườn hoa đứng sau ba canh giờ, Thu Ý mới hiện thân.

“Được rồi, bỏ xuống đi.”

Xuân Bộ cắn môi, hốc mắt rung rung, còn không dám buông tay.

“Bỏ đi, là tiểu thư muốn ta đến.” Thu Ý nói.

Nghe thấy là Vũ Y cho phép, Xuân Bộ toàn thân buông lỏng, vội vã muốn đem cái chậu đặt xuống. Nhưng giờ đã lâu, hai tay đều phát run mềm nhũn, nước trong chậu sóng sánh khiến nàng ảm ướt.

Thân thể vất vả, trong lòng khó chịu, Xuân Bộ nhất thời ủy khuất ngồi dưới đất bật khóc, bà vai mảnh khảnh không ngừng rung rung.

“Sau này nhưng đừng buồn bực như vậy, tiểu thư tâm địa tốt, không có nghĩa là nàng có thể mặc người hồ nháo.” Thu Ý giận dữ nói, cầm lấy chậu đồng.

Xuân Bộ khóc thút thít nghẹn ngào gập đầu, toàn thân ướt đẫm, xem ra thập phần chật vật.

“Đừng khóc, ta đã thay người đun nước ấm, trước đi tắm rửa rồi đi ngủ sớm thôi.” Nàng nâng Xuân Bộ dậy.

Cán Sa khắp nơi có nước, quanh năm mạch thủy không đứt, chỉ cần làm một cái ống trúc dẫn nước là xong.

Bên trong Phương phủ cũng có một suối nước, nước trong nhìn thấy rõ đáy, thủy chất cam liệt(nước ngọt), chủ mẫu đương gia trước đây từng dặn dò làm như vậy để nhóm các nàng có thể tắm rửa.

Đêm dài nhân tĩnh, thủy tuyến nửa bóng người đều không có. Thu Ý thấp nển, đem chậu đồng đặt xuống, đi bưng nước ấm.

Xuân Bộ nước mắt chưa cạn, hơn nữa hai tay phát run, làm hơn nữa ngày mới có thể cởi xiêm y. Dưới ánh nến là một thân hình da thịt phần nộn mặc duy nhất bộ đồ màu đỏ, tình tế mà đáng yêu.

Một lúc sau, nước ấm chợt hạ nhiệt, nàng không dám xuống nước, chỉ dám trước dùng nước suối rửa mặt, một mặt tháo nút buộc đến một nửa, da thịt đã muốn bại lộ trong không khí. Nàng một mặt thoát xiêm y, một mặt ủy khuất khóc.

Đều là cái xú nam nhân kia, đều là thói thư này, hại nàng — hại nàng —

Sau lưng có thanh âm vang lên, nàng quay đầu lại, trông Thu Ý bưng nước ấm tới.

“Thu Ý, ta —” Nói còn chưa xong, nàng trợn mắt há hốc mồm.

Đi vào thủy tuyến không phải Thu Ý, mà là hai nam nhân cao lớn, nàng nhận ra được, hai người này là Hạ gia huynh đệ bên cạnh Sở Cường. Nay, bọn họ từng lớn mật, mãnh liệt nhìn chằm chằm nàng.

Tiếng bước chân nho nhỏ truyền đến, Thu Ý bây giờ mới xuất hiện, bưng đầy một bồn nước ấm, một bên mở ống trúc.” Nhanh chút tắm rửa, đợi lát nữa —” Di, nơi này sao lại nhiều người hơn?

Bốn người đồng thời bị điểm huyết đều cương tại chỗ.

“Người, các người —” Thu Ý dẫn đầu khôi phục, quá mức chấn kinh, trí tuệ như nàng nhất thời cũng không biết nên xử lý như thế nào.

“Ta, chúng ta —” Hạ Thủy Nhân quên nên nói cái gì, rất muốn lễ phép dòi tầm mắt, nhưng ánh mắt lại hẳn cực khát vọng nhìn thêm một chút cảnh đẹp hiếm có.

Thu Ý vội vàng che ở đằng trước, không cho hai người dùng ánh mắt làm càn.” Xuân Bộ, mau lấy quần áo mặc vào!”

Xuân Bộ bây giờ mới phục hồi tinh thần, run run ngồi xổm cầm lấy tiểu áo bào, nhưng xiêm y đã sớm ướt đẫm, mà nàng lần đầu bị nam nhân nhìn thấy liền khấn Trương không biết làm sao, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn là khó có thể mặc vào.

“Ta — ta —” Nàng hạo lạnh, hạo ủy khuất, mấy tên xú nam nhân đó chẳng những hại nàng bị phạt, lại còn chạy tới nhìn lên nàng tắm rửa —

Càng nghĩ càng khổ sở, Xuân Bộ mím môi như ong mề, sau đó oa một tiếng òa khóc, hai tay ôm ngực, xoay người cảm ngoại bào choàng tạm chạy đi.

Thu Ý vừa sợ vừa hoảng, nhanh chóng đuổi theo.

“Xuân Bộ, chờ ta a! Người đừng khóc a, ta lập tức đi báo tiểu thư, đem hai tên vô lại rình trộm ném ra khỏi thành.” Nàng vội vàng hô.

Hạ Thủy Nhân đuổi theo, chau mày.” Uy, người nói như vậy, giống chúng ta ý định trốn ở chỗ này lên nhìn a.” Bọn họ cũng không phải là cố ý nha!

Chính là nghĩ đến tắm rửa một cái, nào biết đầu tiểu nha hoàn này đã tới trước còi xiêm y?

Thu Ý chân liền thoáng, quăng bọn họ ra sau đầu. “Các người chính là cô ý!”

Hạ Đạo Nhân đi theo ca ca cũng kêu lên: “Nói có sách, mách có chứng, đừng oan uổng người tốt a!”

“Người tốt?!” Thu Ý hừ một tiếng, cảm thấy cực kỳ mất hảo cảm, làm chuyện xấu còn không chịu nhận!

Xuân Bộ chạy đằng trước tay che ngực, mắt không ngừng rơi lệ.

“Ô — ô ô — ta xong rồi, bị bọn họ thấy — ta, ta già không nổi rồi —” Nàng càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt lại càng tuôn chảy.

“Người đừng khóc, tiểu thư sẽ làm chủ cho người, đừng khóc a!” Thu Ý liên thanh nói, còn quay đầu trừng mắt nhìn huynh đệ Hạ gia.

Hai huynh đệ đứng ở hành lang gấp khúc, bị tường mà không dám theo sau, chỉ dám nhìn hai tiểu nữ nhân càng chạy càng xa.

Hạ Đạo Nhân gãi gãi đầu, tuy rằng bị oan uổng có chút không phải tư vị, nhưng nghĩ đến nha hoàn kia khóc thương tâm như vậy, trong lòng liền khó chịu.

“Ca, nàng vì sao khóc lợi hại như thế? Nữ nhân bị nhìn đến bộ ngực rất nghiêm trọng sao?” Trong quân doanh, huynh đệ đều là đàn ngực lộ lưng, đã sớm thành thói quen, nếu bị nhìn thấy bộ ngực liền khóc, kia cả tòa quân doanh chẳng phải là tiếng khóc chấn động một vùng trời sao?

Hạ Thủy Nhân mày nhăn lại, vì Thu Ý lên án mà canh cánh trong lòng. “Ta nào biết? Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn nha.” Kỳ thật, ánh nến mờ mờ, hẳn cũng không thấy rõ ràng cho lắm.

Hai huynh đệ quay lại, trên đường đi không ai nói câu gì.

Chờ trở lại trong phòng, chen chân lên giường giữa các huynh đệ đang ngủ say, bọn họ yên ổn nằm xuống.

Chính là, đêm nay thật kỳ lạ, trần trọc mãi mới chìm vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 5.3

Sở Cuồng phát hiện, muốn tìm Phương Vũ Y là chuyện cực kỳ khó khăn.

Từ sáng tỉnh mơ đã không thấy bóng dáng của nàng. Hắn vốn cũng không để ý cho lắm, ôm hai vò rượu ngon đến đại thính, tính cùng Tân Bất Hoán, Bắc Hải Liệt làm vài chén, nhưng hai người bọn họ lại không có trong phủ.

Gia nô còn đem tới hai cuốn sách cho hắn.

“Tiểu thư nói, sợ Sở tướng quân khi uống rượu khó chịu, cho nên có dặn dò đem hai quyển sổ tới cho ngài nhắm rượu.” Vừa nói vừa cung kính thay hắn lật sách.

Sở Cuồng sắc mặt trầm xuống, nhìn thấy chúng hưng trí uống rượu liền tan thành mây khói.

Hắn ném tất cả sang một bên, quyết định đi tìm Vũ Y. Nếu không có nàng làm bạn, thiếu thanh âm của nàng, hắn cự tuyệt cùng này đồng sở này chung sống dưới một bầu trời.

Đi khá nhiều nơi, lại không phát hiện thiên hạ tính tế kiêu nhỏ, hắn dần dần mất kiên nhẫn, mày nhăn lại, tùy ý bắt lại một tiểu nha hoàn ở hành lang gấp khúc hỏi thăm.

Nha hoàn thấy hắn, có vài phần kinh hoàng nhưng lập tức trấn định thi lễ. “Tiểu thư ra ngoài.” Nàng nói.

“Đi đâu?”

“Chức hán. Mỗi tháng ba lần, nàng phải đi chức hán tuần tra, nhìn xem tiến độ các chức công nơi đó.”

Sở Cuồng gạt đầu, cất bước đi ra khỏi Phương phủ. Hắn đi coi tình hình Hắc Sam quân trước, xác định hết thấy mạnh khỏe mới đi chức hán tìm Phương

Vũ Y.

Nói đó thanh âm dật dỏi vang lên không ngừng, nhóm nữ công nhìn thấy thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện, ánh mắt theo dõi nhưng động tác trên tay thì không có ngừng.

Con người đen sắc lèm như loài chim ưng đảo quanh một vòng, không thấy bóng dáng Vũ Y. Hẩn nhủu mày, tìm người quản lý.

“Tiểu thư đi ti hán, hôm nay con tắm nhà tợ, nàng nói muốn đi xem.” Đốc công nói.

Sở Cuồng xoay người bước đi, xuyên qua ngã tư đường rộng lớn, dễ dàng tìm đến ti hán. Hẩn như vào chỗ không người, lặng yên đi khắp cả tòa ti hán, thậm chí xâm nhập cả vào phòng nuôi tắm. Đi một vòng sau, hẩn đứng ở trước đại môn ti hán nhủu mày.

“Tiểu thư đến khúc viện bên hồ Cán Sa, nói là muốn thay Sở tướng quân ngài lấy rượu tốt hồi phủ.” Có người chủ động tiến lên nói.

Hẩn gật đầu, hướng Cán Sa hồ đi đến.

Sở Cuồng cho tới hôm nay mới biết, sản nghiệp Phương gia không chỉ ở trong phủ, mà là ở toàn Cán Sa Thành, tất cả đều là tài sản của Phương gia, mà đình đài lầu các tinh xảo bên trong phủ chính là dùng để nương trú mà thôi. Phương phủ phủ khả địch quốc địa, diện tích rộng lớn, đem so sánh với phủ hào quả là phải gọi bằng sự phụ.

Bên cạnh Cán Sa Thành có một kênh đào lớn, trong thành đầy đặc kênh đào nhỏ, rất nhiều gia đình định cư ở đây, xuất nhập đều chống thuyền nhỏ. Chống thuyền đến bên cạnh cầu hình vòm, đem dây thừng buộc lại là có thể lên bờ buôn bán, thật sự tiện nghi.

Hẩn xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, đi qua đâu nơi đó liền im lặng, trừng lớn ánh mắt tò mò nhìn hẩn, muốn cẩn thận ngắm thành chủ tương lai một chút.

Hồ Cán Sa mặt nước im lìm, phong cảnh tươi đẹp, cách hồ ba bước có một cây đào, năm bước là cây cỏ thụ, phía sau hồ là núi non hùng vĩ.

Khúc viện dựa vào bên cạnh hồ, lấy khe núi thủy sản xuất hảo tửu, trừ bỏ đem đi cống nạp còn bán lại cho các thương gia.

“Tiểu thư vừa ly khai nơi này, đi xem mọi người thu hoạch củ sen.” Khúc viện người ta nói.

Hẩn sắc mặt cứng đờ, xoay người tiếp tục đi.

“Tiểu thư trở về thành bàn bạc với nhóm thiêu công sở thu hoạch mùa này.” Hà nông một bên lấy củ sen, một bên nhiệt tâm thông báo cho hẩn.

Thêu công nói:” Tiểu thư đi phòng nhuộm xem màu rồi.”

Thợ nhuộm nói:” Tiểu thư đi ti phường chọn xiêm y rồi.”

Thợ dệt nói:” Tiểu thư vừa mới đi giám sát công trình đắp đê rồi.”

Đi hết một vòng Cán Sa thành, khi sắc mặt hẩn khó nhìn đến cực điểm mới thấy thân ảnh mình mong đợi đập vào mí mắt. Nàng ở thuyền nhỏ, nắm cây dù đứng ở đầu thuyền, thuyền nhỏ theo kênh đào chuẩn bị rời đi.

Một tiếng rít gào thật lớn vang lên, chấn động hai bờ sông khiến mọi người ngây dại.

“Phương Vũ Y, không được nhúc nhích!” Sở Cuồng hét lớn.

Nàng cũng bị thanh âm gầm rú kia làm hoảng sợ, quay đầu nhìn lại vừa lúc thấy Sở Cuồng. Hẩn một thân hắc y cao lớn đứng giữa biển người, phảng phất như con hạc lạc vào giữa bầy gà. Bộ dáng của hẩn thật giống chiến thần cao lớn chờ mọi người quỳ xuống cúng bái.

Dưới cái nhìn chăm chú của dân chúng, hẩn bỗng điểm mũi chân một chút, đột ngột từ mặt đất nhảy lên, thân hình nhanh nhẹn như loài ưng thẳng tắp đánh về phía đầu thuyền, dễ dàng liền phóng qua khoảng cách đến mười trượng.

Tiếng vang sợ hãi vang lên từ hai bên bờ sông, lúc ấy Sở Cuồng đã muốn lên thuyền. Thuyền nhỏ vì chịu sức nặng mà hơi chút lay động trong chốc lát, thuyền phụ kỹ thuật cao siêu lập tức ổn định, thế này mới không lật thuyền.

Vũ Y còn chưa kịp chớp mắt, hẩn đã muốn giống toà núi nhỏ đứng sừng sững trước mặt nàng. Nàng hơi chút di chuyển cây dù nhìn hẩn, phát hiện hẩn mày rậm nhấn lại trán đầy buồn bực.(S : Nhớ vợ đây , còn ta ... nhớ máu , vàng ... máu bị muỗi đốt chứ đã có H đâu :)))

Hẩn đang lờm lờm, không nói tiếng nào nâng tay đặt lên ngang hông.

Ông trời, thời điểm hẩn phụng phịu thực dọa người!

Bất quá, Vũ Y cũng phát hiện, không chỉ khi hẩn nhủu mày có thể làm nàng mê muội, liền ngay cả bộ dáng hẩn khi uất giận cũng có thể khiến nàng ngây ngốc, cơ hồ di dời không nổi tầm mắt.

“Phương Vũ Y!” Sở Cuồng mở miệng, thanh âm ở bên tai nàng rầm rầm rung động, tựa như lời mình.

Nàng mỉm cười, đem cây dù đặt lên bả vai, nửa xoay người, nhìn mặt hồ trong như gương.

“Sở tướng quân, lỗ tai của ta vẫn còn tốt.”

“Kia thì thế nào?” Hần trừng mắt nàng, hoài nghi đầu nàng có vấn đề.

“Mời người không nên giấu rú, ta nghe được mà.” Nàng ý cười sâu sắc, vẫn là không có nhìn hần.

Hần nheo mắt, hoài nghi nàng có phải hay không muốn chọc hần.

Phượng Vũ Y thủy chung biểu hiện ôn thuận, đối hần nói gì nghe nấy, chỉ vào một số thời điểm mới thốt lên vài lời, hần ban đầu lơ đãng, sau thông thả chậm phát hiện mấy lời này đã được nàng nhắc đi nhắc lại.

Sở Cường âm thầm hạ quyết định, sau khi thành thân phải tìm thời gian dạy bảo nàng, cho nàng biết chút quy củ. Nữ nhân nên nghe lời!

“Người tìm ta?” Vũ Y thần nhiên hỏi, cuối cùng cũng quay đầu nhìn hần, con ngươi trong suốt mang theo ý cười.

“Đúng.”

“Có chuyện gì sao?”

Xem bộ dáng, biểu tình của Sở Cường đại khái đã muốn tìm nàng hồi lâu, nói không chừng khi nàng vừa ra phủ, hần liền đuổi theo. Bón ba nửa ngày trong gió, con ngươi đen càng trở nên lóe sáng, quần áo hỗn độn càng hiển lộ khí thế ương ngạnh bá đạo.

Hần chủ động tìm đến khiến nàng thật cao hứng. Đó là một tiến triển tốt nha, hần bắt đầu chú ý tới tồn tại của nàng, không thấy nàng liền đi khắp thành tìm nàng.

Tuy rằng ngoài miệng chưa nói, nhưng trong mắt Vũ Y tràn ngập tia vui sướng, ngọt ngào .

Sở Cường bắt đầu để ý nàng sao?

Vũ Y chuyển động cây dù, đóa hoa theo gió bay loạn, lòng của nàng cũng đang loạn chuyển theo.

Hần nhìn nàng, cẩn thận từ giấy thù, làn váy to một đường hướng lên trên, con ngươi đen như đuốc lửa, sau một lúc lâu mới dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ.

Rồi Sở Cường mới phun ra ba chữ.

“Ta đói bụng.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 6

Thuyền nhỏ tiến vào hồ Cán Sa.

Một trận thanh phong(gió) thổi tới, thổi làn váy của nàng lay động chấp chờn. Tuy rằng thời gian này đang là mùa thu, nhưng ánh nắng ban ngày vẫn gay gắt, nhiệt độ không khí oi bức, bọn nha hoàn biết nàng chạy đến không ít các địa phương, sợ nàng bị phơi nắng nên đã chuẩn bị ô che cho nàng.

Vũ Y nhìn ra phía chân trời, mỉm môi trầm tư. Nơi ấy có mấy đám mây trắng dần ám sắc, thời tiết lại dị thường oi bức, sắp tới đại khái có một trận mưa rào đây.

“Sở tướng quân tính trước tiên về phủ dùng cơm, hay là chờ ta xem qua chỗ đắp bờ xong , sẽ cùng nhau trở về?” Nàng hỏi, ngẩng đầu lên nhìn hần.

Sở Cường nghĩ trong chốc lát mới trả lời.

“Cùng nhau trở về.”

Nàng mỉm cười, dùng đôi mắt thông minh dò xét hần. “Ta trước khi rời phủ, từng dặn dò nha hoàn, đem sổ sách cho người. Xin hỏi Sở tướng quân, đã

xem sổ sách xong rồi?”

“Ta chờ nàng về nói cho ta nghe.” Hấn quét mắt liếc nàng một cái.

Việc này không thể thương lượng, nàng nếu không chịu nói, đồng sổ sách này cũng chỉ là đồ vứt xó thôi.

Vũ Y chuyển cây dù, cười đến sáng lạn. “Người thích giọng nói của ta?”

Hấn nhú mày, tiện đà không tình nguyện gật đầu.

“Giọng nói của nữ nhân rất quan trọng phải không? Bởi vì thối tắt đèn, cũng chỉ còn thanh âm là nghe thấy.” Nàng truy vấn, quay đầu nhìn hấn. “A, nguyên lai Sở tướng quân là vì mùi ta không dài, lại yêu thích thanh âm của ta, mới bằng lòng thú ta.” Nàng hạ kết luận, cố ý liếc hấn.

Sở Cuồng lại lần nữa quyết định, chuyện dạy bảo quy củ cho nàng cần phải mau chóng tiến hành!

Thấy hấn mặt lộ vẻ mặt hờn giận, nàng không dám vuốt râu hùm, cười khẽ xoay người sang chỗ khác, giữa đầu cảm thụ gió nhẹ thổi quanh mặt hồ.

“Chỉ đọc sổ sách, thật sự có chút không thú vị. Không bằng sau này ta liền dẫn ngài đi quan sát thực tế Cán Sa Thành, hấn là so với lý luận suông còn hữu hiệu hơn.”

Hấn nhún vai, mày rậm không nâng, chính là di chuyển thân hình cao lớn, chắn đi hơn phân nửa ánh mặt trời cho nàng.

Cử chỉ tri kỷ không cần dùng lời nói, làm cho trong lòng nàng ấm áp ngọt ngào, không khỏi ngoái đầu nhìn hấn cười, thay thế lời cảm tạ.

“Mọi chuyện ở Cán Sa, đều là nàng phụ trách?” Sở Cuồng hỏi, hấn ngạc nhiên vì nàng là một nữ nhân, không ngờ lại có năng lực quản lý sản nghiệp không lồ ấy.

Nàng rũ mắt xuống, không muốn nhìn hấn.

“Gia huynh thân thể vốn không khỏe, xá đệ tuổi nhỏ, cho nên tất cả đều do ta tạm thời xử lý.” Chiếc ô chuyển động, Hoa nhi cũng chuyển động theo.”
Đương nhiên, đợi đến sau khi thành thân, việc này giao cho Sở tướng quân tác chủ.” Nàng ôn thuận đáp.

Hấn vừa lòng gật đầu, nhưng chỉ cần nghĩ tới đồng việc phức tạp này, mày kiếm lại cau chặt. Phương Vũ Y hiểu được tiền lui, biết thân phận bản thân, đây là loại chuyện tốt, nhưng hấn cũng không nắm chắc, có thể thuận lợi tiếp quản toàn thành này không.

Bất quá, nói đi nói lại, phạm vi nàng xử lý rộng không thể tưởng tượng, từ dệt kim đến ủ rượu, thậm chí còn phải giám sát đập bờ.

Hấn gặp qua không ít thành chủ ở phương bắc, ngày ngày chỉ biết ăn chơi, mặc kệ sống chết của dân chúng, toàn dựa vào tiền của cướp đoạt từ mồ hôi nước mắt của nhân dân, ngồi không mà hưởng, nhưng chưa từng gặp qua thành chủ nào làm lụng vất vả giống nàng.

“Vì sao cần đập bờ?” Sở Cuồng hỏi, phát hiện thuyền nhỏ huy động trên mặt hồ rộng lớn, ở bờ bắc có một cái đê xây dựng cũng sắp xong rồi.

“Cán Sa hồ có liên quan tới đại kênh đào, công trình đào do Phương phủ xử lý.”

Nàng giải thích, cúi nửa người trên, lấy tay thò xuống vẩy vẩy nước trong hồ.

“Vì sao không phải do quan địa phương xử lý?”

“Xử lý rồi, nhưng làm nhiều công ít, đánh phải ủy thác cho Phương phủ.” Nàng chỉ về phương hướng kênh đào, tiếp tục nói. “Khi đào, sẽ đào ra một lượng nước bùn lớn, để phòng ẩm, cho nên mới đập bờ.”

“Triều?” Hấn nhú mày, tròng mắt nhìn non sông tươi đẹp trước mắt.

Nơi này không phải biển, ở đâu ra hải triều?

“Chỗ Cán Sa Giang Đông chảy vào biển, đánh nhau cùng hải triều, chỉ cần triều cao, hoặc thay đổi, cực kỳ hung mãnh, vào mười lăm tháng tám Trung thu, sóng dữ sẽ lên đến mấy trượng.” Nàng đưa tay vén sợi tóc hai bên má. “Trung thu cũng sắp đến, Sở tướng quân nếu có hứng thú, có thể đi theo dân thành cùng xem triều.”

Hấn gật gù đầu, hứng thú không lớn lắm, ánh mắt dừng lại trên bờ đê, dần dần toát ra ánh nhìn hồ nghi. Người đập bờ có rất nhiều thân ảnh nhìn thật sự quen thuộc.

Thuyền nhỏ lại gần bờ, bỏ neo ở đoạn đê đã được sửa tốt.

Vũ Y nhắc lần vẩy, tư thái thướt tha, đang muốn bước lên đê, bên hông lại đột nhiên căng thẳng. Chân nàng bỗng dưng không chạm đất, cả người nháy mắt bay lên không.

Nàng hoảng hốt trong lòng, tưởng rằng giẫm vào khoảng không, chiếc ô bị nàng ném sang một bên, nàng vội vã ổn định trọng tâm, sau đó cố tóm lấy thứ

gần đó —

Không sai không chệch, vừa vặn ôm đúng cổ Sở Cuồng, thân hình kiêu nhỏ cũng lọt vào trong lòng hân dãn chặt.

Thẳng đến khi bình tĩnh lại, Vũ Y mới phát hiện, là hân đột nhiên ra tay, kéo nàng lên trên người, định ôm nàng lên bờ, mới làm cho nàng nháy mắt rối loạn bộ pháp.

“Buông.” Nàng nhẹ giọng nói, mặt lại hồng thêm ba phần, nhận thấy được toàn bộ ánh mắt của mọi người trên đê đều tập trung vào nàng và hân.

Hân không có trả lời, cô chấp ôm nàng, mũi chân điểm một chút, dễ dàng nhảy lên đê. Đợi sau khi xác định an toàn vô sự, mới buông tay ra, mắt lạnh nhìn nàng như đang nhìn con thỏ nhỏ mà nóng rực.

Độc công trừng lớn mắt, lần đầu nhìn thấy bộ dáng Vũ Y xấu hổ.

“Ách, Vũ Y tiểu thư —”

“Tuyệt đi đâu?” Vũ Y cướp lời hỏi, xoay người sang chỗ khác, cố ý không nhìn Sở Cuồng, cố gắng bảo trì trấn định, màu đỏ bùng trên mặt mãi vẫn chưa biến mất.

Độc công ngậy người ngẩn ngơ, một lát sau mới khôi phục. “Trông coi ở đình.”

Hân đáp.

Vũ Y gạt đầu, đi đến một đê đầu khác, gạt đầu mỉm cười với dân chúng. Nàng phát hiện, ánh mắt dân thành dừng ở phía sau nàng, so với dừng ở trên người nàng còn nhiều hơn, ... bọn họ đều đang nhìn Sở Cuồng.

Trên đê có tiểu đình, Chung quanh phơi đầy vải do cuồng phong gào thét mà vang lên tiếng phàn phật. Vải dẹt trước đình cuộn cuộn nổi lên, bên trong đình có một cái bàn đơn giản, một phụ nhân ước chừng bốn mươi, mặc một thân xiêm y nhẹ nhàng đang ngồi giữa tiểu đình.

“Tuyệt đi.”

Phụ nhân trong đình liền ngẩng đầu lên, bàn tay đang cầm bút son quy hoạch tiến độ công trình. Nàng đầu tiên là mỉm cười nhìn Vũ Y, khi tầm mắt dừng ở thân ảnh cao lớn phía sau Vũ Y, biểu tình liền có chút kinh ngạc.

“Tiến độ công trình như thế nào?” Vũ Y hỏi, đứng ở trước đình, cúi người nhìn Tuyệt đi vẽ biểu đồ.

“Tiến độ vượt mức, trước khi tới trung thu, đê có thể hoàn tất.” Tuyệt đi trả lời.

“Sao không thấy Hi đi?” Đáp bờ là chuyện đại sự, do hai người bọn họ phụ trách, hơn hai mươi năm qua chưa từng xảy ra sai lầm nào.

Tuyệt đi bất đắc dĩ lắc đầu, buông bút son, chỉ vào nhóm người làm.

“Lúc trước đã tới, thấy người mới được điều đến làm, bỗng cái kính quay đầu bước đi.” Ánh mắt của nàng lại lần nữa nhìn về phía Sở Cuồng.

Vũ Y gạt đầu, âm thầm may mắn Hi đi không ở đây lúc này. Nếu để Hi đi nhìn thấy, Sở Cuồng cũng đi xem đê cùng nàng, còn vừa kéo vừa ôm nàng trước mặt mọi người, Hi đi khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, gào lên không đồng ý.

“Lão đại.” Một nam nhân đi tới, thân trên trần trụi, trên vai khiêng hai gánh đất, rõ ràng là Lôi trưởng trưởng chủ.

Sở Cuồng nhủ mi, gạt đầu đáp lại, ánh mắt lợi hại quét một vòng quanh đê. Hân vừa rồi không làm, khoảng trăm người Hắc Sam quân toàn bộ đều thoát quân phục, đi làm theo dân chúng thành ở bờ đê.

“Sao lại thế này?” Hân lạnh giọng hỏi, ánh mắt lợi hại ấy lại miết hướng Vũ Y, biết việc này xác định chắc chắn có liên quan tới nàng.

Nàng không trả lời, Lôi trưởng trưởng chủ cướp lời cáo trạng. “Buổi sáng người vừa rồi đi, nương nhi môn(các bà các chị) liền phái người đến đây, không cho các huynh đệ thao luyện, nói là muốn duy trì thể lực thì phải hỗ trợ đắp bờ.”

Mây rậm nhấn lại, con người đen trùng mắt Vũ Y, nàng không dám nhìn thẳng hân, chậm chạp đi tới thuyền tìm ô, sau đó lại chậm chạp đi trở về.

Trời đã đổ mưa phùn. Mưa mùa thu, dừng ở da thịt phá lệ lạnh như băng, khiến cho nàng nhịn không được nhẹ nhàng run lên.

Động tác tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại không tránh được ánh mắt của hân. Hân hơi chút nghiêng người, dùng thân hình cao lớn che mưa cho nàng. Xem ra, ngày thường cao lớn khôi ngô vẫn là hữu dụng, chẳng những có thể che nắng, còn có thể che mưa nha!

Gió càng lúc càng lớn, mây đen cuộn cuộn, vọt tới ven hồ Cán Sa, vân sinh đông bắc, vụ khóa tây nam, giọt mưa tí tách trên chiếc ô của Vũ Y.

“Giải thích.” Hân lạnh giọng nói.

“Giải thích cái gì?” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội nhìn hắn.

“Người của ta vì sao lại ở đây?”

“Ta nghĩ, bọn họ so với mỗi ngày thao luyện không bằng đến đây làm việc.”

“Quân đội không thể không thao luyện.” Hắn trầm mặc, nét mặt rất khó coi.

“Cho nên hôm nay chỉ để binh lính của Lôi trưởng đến đắp bờ, luân phiên hằng ngày, mười hai ngày mới tới lượt, sẽ không ảnh hưởng thao luyện.” Nàng giải thích.

Nữ nhân này nói rất hợp tình hợp lý, hắn tìm không ra nửa điểm sai lệch, huống hồ hắn cũng sớm có kế hoạch, tính toán tìm cho bọn họ chút việc để làm. Không ngờ bị người can thiệp — hơn nữa còn là nữ nhân — điều này khiến hắn có tí khó chịu trong lòng.

“Về sau làm gì cũng phải hỏi ta trước.” Hắn lạnh lùng lên tiếng, trừng mắt nhìn nàng, biểu tình nghiêm khắc không khác gì gió lạnh thẳng đập khiến người ta phát run.

Vũ Y tóm váy hành lễ, đầu nhỏ cúi xuống, làm ra động tác cung kính nhất, biểu tình ôn thuận nhất.

“Vũ Y tuân mệnh.” Giọng nói của nàng thanh thúy, toàn bộ những ai có mặt trên đê đều nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

Ban đầu quân lính không phục, lúc này mới vừa lòng gật đầu, ngoan ngoãn trở về tiếp tục công tác. Hừ, nữ nhân, phải cho nàng biết ai là lão đại!

Tuyết di nhủ mày, không thêm bình luận, khoe miệng hiện lên nụ cười nhạt, cầm lấy bút son tiếp tục quy hoạch tiến độ công trình. Một trận cuồng phong thổi tới, thiếu chút nữa đem bàn thổi đi.

“Thủy đạo trong thành cũng tương thông với hồ Cán Sa?” Sở Cuồng nheo mắt, xem xét địa hình bốn phía.

“Đúng vậy.”

“Nếu nước trên đầu nguồn tràn về, sẽ đi đâu?” Hắn nhủ mày. Dưới thành đều là thủy đạo, một khi nước tràn, Cán Sa Thành khẳng định hóa thành vùng sông nước ngập lụt.

“Thủy đạo là nương ta và Tuyết di, Hi di cùng nhau thiết kế, khi thiết kế tự nhiên sẽ lo lắng đến điểm ấy.”

“Nữ nhân thiết kế?” Mày rậm nhăn càng nhanh.

“Nam nhân tác chủ, nữ nhân đương nhiên cũng phải tìm việc để làm, tổng không thể ăn không ngồi rồi nha.” Nàng rũ mắt xuống, ôn hòa cười.

Sở Cuồng nheo mắt nhìn cái đầu nhỏ của nàng. Lần đầu gặp nữ nhân thích nhúng tay quân sự như vậy, tiểu thư giàu có bình thường toàn ở khuê phòng, sau khi xuất giá, liền chuyển đến ở trong căn phòng ở nơi khác, đầu có giống Phương Vũ Y, ngày ngày chạy loạn trong thành.

Nàng làm một số việc không giống các nữ tử khác, nhưng mỗi lần đôi môi đỏ mọng ấy nói ra lý do lại vô cùng có sức thuyết phục người khác.

Con người đen mị càng nhanh, quang mang lợi hại bắn về phía nàng.

Vũ Y bảo trì biểu tình vô tội, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nha, hắn hảo anh tuấn, tuy rằng vẻ mặt bí hiểm làm người ta hơi hơi sợ hãi, nhưng này mặt mày tuấn lãng kia khiến nàng cảm thấy, bị đôi mắt hắn trừng cũng là một loại hưởng thụ.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, thậm chí không phát hiện, mọi người bốn phía đã thức thoi lặng yên, toàn bộ tầm mắt đều đặt ở nàng và hắn. Thẳng đến khi có một giọt mưa dừng trên trán nàng, cảm giác lạnh như băng làm nàng giật mình.

“Chúng ta trở về đi, nếu không sẽ bỏ qua bữa tối mất.” Vũ Y rời tầm mắt, cảm giác gương mặt nóng bừng bừng. Ông trời, nàng thể nhưng nhìn hắn nhìn đến ngây người, thậm chí còn quên xung quanh có rất nhiều người, đây chính là chuyện trước nay chưa từng có!

Nghe thấy có ăn, hắn lập tức gật đầu, dẫn đầu quay đầu đi về thuyền nhỏ.

Thân hình cao lớn vừa đi, một trận mưa liên đánh ập tới, Vũ Y vội vàng che hai mắt, bị mưa lạnh tạt vào người cho nên không ngừng run rẩy.

Quái, sao mưa lớn nhanh thế? Lúc trước không phải chỉ là mưa phùn nhỏ nhỏ thôi sao?

Nàng phóng nhãn nhìn lại, đầu tiên là nhìn thấy mưa to dừng ở trên mặt hồ, bọt nước trên mặt hồ loạn bắn tung tóe cứ như bên trong hồ đang sôi trào. Tiếp theo, tầm mắt di chuyển, nàng thấy phía sau lưng Sở Cuồng đã sớm ướt đầm.

Hắc sam bị mưa lạnh làm ướt sũng, lộ ra hình dáng cao lớn của hắn. Không chỉ có lưng, toàn thân hắn sớm đã bị mưa rào đánh cho ướt đầm. Đây căn bản không phải trận mưa nhỏ nàng nghĩ, mà là một trận mưa rền gió dữ.

Còn Sở Cuồng thủy chung lấy thân hình hần yên lặng che mưa cho nàng.

Giọt mưa lạnh như băng, nhưng có dòng nước ấm ngọt ngào, chậm rãi lướt qua lòng nàng, đem ngực nàng hâm nóng. Nàng nắm chặt cây dù trong tay, nhìn chăm chú vào hần.

Vũ Y quyết định.

Nàng phải gả cho hần!

Cuồng phong gào thét, mưa rào đột kích.

Đốc công hạ lệnh kết thúc công việc, nhóm người trên đê cũng rút lui, Sở Cuồng đứng ở đê, trông mắt thuyền nhỏ, vẫy tay đối với thuyền phu, muốn thuyền phu lái thuyền đi trước.

Nhóm người làm đi dọc trên bờ. Đê lầy lội khó đi, bọn họ không thêm đề ý, Vũ Y mặc váy tơ đi giày thêu, nửa bước thôi cũng rất khó.

“Ngươi sao lại bảo thuyền đi?” Nàng miễn cưỡng đi đến bên bờ, hô lên với hần, mới vài bước thôi mà đã như đầu vật.

“Gió thổi quá lớn, đừng lên thuyền.”

“Vậy thì trở về như thế nào?”

Hần không mở miệng, đi tới, nâng một tay ôm lấy nàng, dùng hành động thay thế câu trả lời.

Nàng kinh hô một tiếng, nháy mắt bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp. Nàng vội vàng duỗi thẳng tay, đồng thời bật ô che cho cả hai, tuy rằng che không được mưa rào, nhưng cũng là che được chút ít.

Sở Cuồng đi dọc trên bờ, công trình còn chưa có hoàn thành, nơi nơi đều là đá phiến cùng cọc gỗ, cùng với nước bùn chưa khô, hần vô cùng cẩn thận. Vũ Y nhẹ nhàng tinh tế, ôm vào trong ngực không có sức nặng gì, nhưng da thịt nhuyễn nộn này, cộng với hương khí thân nhiên cũng không ngừng lay động cảm quan của hần—

“Sở tướng quân,” Nàng nhỏ giọng gọi, có điểm ảo não. “Ta rất nặng sao?” Ôm nàng thực cố hết sức sao? Nàng cứ cảm thấy hần hô hấp gần như thờ đốc.

“Không có.” Hần điềm nhiên trả lời, không có nhìn nàng, chuyên tâm đi. Mưa rất lạnh, thân thể của nàng lại cực kỳ ấm, hần nhìn không được ôm càng chặt hơn.

Thân thể yếu đuối bé nhỏ của nàng chịu nổi nhiệt tình của hần sao? Tầm mắt hần đảo qua, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ ấy, bất giác ngực nóng bừng.

Vũ Y trừng mắt nhìn lại, phát hiện một giọt mưa đọng trên mi hần, nghịch ngợm treo lơ lửng. Nàng nhìn trong chốc lát, hoài nghi giọt mưa kia không biết có ảnh hưởng tới tầm mắt hần hay không, nàng vươn tay, muốn thay hần gạt đi chỗ nước mưa đó.

“Đừng chạm vào.” Sở Cuồng bỗng dừng ra tiếng ngăn lại, hơi thờ ơ ồ.

“A.” Nàng thất vọng đáp, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp. Hần không thích nàng chạm vào hần ư? Vì sao lúc trước ở hành lang gấp khúc, đụng chạm của nàng rõ ràng khiến hần phát ra vui thích găm nhẹ —

Hần nhìn nàng một cái, vì uể oải của nàng mà nhịu mày.

“Như vậy sẽ khiến ta muốn hôn nàng.” Hần không kiên nhẫn giải thích, cắn răng chịu đựng dục vọng đang tăng vọt đau đớn. Nữ nhân ngốc này, chẳng lẽ không hiểu hần có bao nhiêu ham muốn nàng? Chỉ cần một cái chạm nhẹ thôi cũng khiến ngọn lửa trong lòng hần thiêu đốt mãnh liệt.

“A.” Lại là thanh âm trả lời nho nhỏ, bất quá lúc này là vì e lệ. Nàng cúi đầu, mặt xấu hổ đỏ bừng như màu sắc của đoá mẫu đơn.

Mọi người trên bờ đã som đứng chờ ở đó, xếp thành hàng nhìn bọn họ, tươi cười vui vẻ.

“Vũ Y, cổ kiệu đang đợi.” Tuyết đi la lên, đã muốn chuẩn bị xong hết thảy.

“Ta đi.” Vũ Y ngẩng đầu nói, chỗ này gần như không có nước bùn, chỉ còn mấy tảng đá phiến thật lớn, hần thật sự không cần cứ ôm nàng thế này.

Sở Cuồng gạt đầu, không tình nguyện buông tay, đặt nàng xuống đất.

Vũ Y miễn cưỡng cảm tạ, cước bộ nhanh hơn đi về phía Tuyết đi, nhận thấy tất cả mọi người nhìn nàng, tươi cười thiện ý này khiến nàng vừa quần bách vừa e thẹn, tuy vội vã muốn chui vào kiệu trốn tránh, nhưng trước khi đi, nàng còn nhớ dặn dò Tuyết đi.

“Tuyết đi, để bọn họ nghỉ ngơi, đợi mưa tạnh mới—”

Oanh một tiếng, tiếng vang thật lớn làm mọi người khiếp sợ. Đá phiến trên đê không biết vì lý do gì lại sụp đổ, lao thật mạnh xuống mặt hồ, kích lên bọt nước cao mấy trượng.

Mọi người sợ hãi kêu, Vũ Y cũng vô cùng sợ hãi, thiếu chút nữa bật ra khỏi miệng.

Sở Cuồng còn ở trên đê!

May mắn.

Thật là may mắn.

Không biết nên quy cho lão thiên rù lòng thương, hay là nên khen Sở Cuồng võ công cao cường, tóm lại là hắn đã tránh được một kiếp. Trừ bỏ cánh tay bị trầy da nho nhỏ, đầu của hắn tay chân đều tốt, không có đứt, cũng không có gãy, cái gì nên còn đều vẫn còn.

Trở lại Phương phủ, Vũ Y khi thay hắn rịt thuốc mà tay vẫn còn run rẩy.

Còn kém một chút thôi là hắn bỏ mạng dưới đáy hồ! Nếu không phải khinh công hắn thâm hậu, đúng lúc nhảy ra, tránh đi tảng đá phiến này, hắn đại khái sớm bị ép thành bánh thịt rồi, làm thức ăn cho tôm cá ở Cán Sa hồ.

“Không có việc gì.” Sở Cuồng thần nhiên nói.

“Ta biết không có việc gì.” Nàng trả lời, cầm khăn lau băng bó cho hắn. “Chính là, tay của ta không chịu ngừng run.” Tay nàng cứ run mãi từ lúc đây đến giờ nha!

“Nàng lo lắng?”

“Đương nhiên.” Nàng thốt lên, thấy hắn vừa lòng cười, không khỏi có chút chán nản. Nam nhân! Không quan tâm an nguy của bản thân, ngược lại toàn đặc chí những chuyện con con.

Bàn tay nhỏ bé của nàng thắt khăn lụa cổ ý tăng thêm vài phần lực đạo, hắn lại không chút phản ứng, vẫn duy trì vẻ tươi cười đáng giận kia. Nàng cúi đầu, không thêm đề ý đến hắn, đỡ cho nam tính tự tôn của hắn càng thêm bành trướng.

“Độc công nói, có lẽ là vì mưa gió lo, thổi tảng đá phiến, nó mới có thể sụp đổ.” Nàng giải thích, nghĩ đến Tuyết di tự trách không muốn dùng cơm liền rất không đành lòng.

“Đừng phát sinh nữa thì tốt rồi.” Hắn không muốn truy cứu, tầm mắt dừng ở trên người nàng. “Bất quá, sau này nàng đi ra đê, đều phải gọi ta cùng đi.”

Đê sụp đổ, với hắn mà nói không có tính uy hiếp, với thân thù như hắn, dĩ nhiên có thể ứng phó tự nhiên với mọi trường hợp. Có điều, nếu Vũ Y rơi vào tình huống nguy hiểm ấy, nghĩ vậy liền không nhịn được mà nhíu mày.

Vì bảo đảm an toàn của nàng, tốt nhất chính là để hắn và nàng như hình với bóng!

Trên cửa truyền đến tiếng xôn xao, Tần Bất Hoán đẩy cửa bước vào, Bắc Hải Liệt đi theo phía sau.

“Lão đại, nghe nói người vừa mới đi bơi lội dưới hồ, vớt cá sao?” Tần Bất Hoán cười cười, phe phẩy cây quạt trong tay, chọn một cái ghế dựa rồi ngồi xuống.

“Có làm sao không?” Bắc Hải Liệt thận trọng hỏi.

Sở Cuồng nhún vai, gờ cánh tay đã được băng bó tốt. “Vết thương nhỏ thôi.”

“Không ảnh hưởng tới chuyện bá chủ đường là tốt rồi.” Tần Bất Hoán vẫn cười, quay đầu nhìn Vũ Y. “Đúng rồi, Phương cô nương, Chúc di nói linh chi thị của người, muốn tới mượn quân đội đâu!” Hắn ngày thường hơi hợm, khuôn mặt tươi cười lúc nào cũng thường trực, cho nên sớm hoà mình cùng người trong phủ, bọn họ hoàn toàn thích cướp việc làm thay hắn.

Sở Cuồng nhíu mày.

Vũ Y vội vàng mở miệng. “Ta đang muốn nói với người.” Đê sụp đổ, đem lời nàng muốn nói dọa chạy đi mất một nửa.

“Nàng mượn quân đội làm cái gì?”

“Chính xác mà nói, nên cam kết.”

“Cam kết?”

“Đúng vậy, cam kết Hắc Sam quân vận chuyển tơ lụa cho Cán Sa Thành, mỗi lần ra khỏi thành, sẽ cho bọn họ ngân lượng.” Nàng nói ra một vài lời, phát hiện ánh mắt ba nam nhân lâm vào sáng ngời.

“Vi sao muốn quân đội hộ tống?”

“Tơ lụa đáng giá, trên đường dễ dàng gặp phải đạo phi, Cán Sa Thành có thể tự bảo vệ mình, nhưng không có năng lực bảo hộ hàng hóa đưa đi phương xa.”

“Tức là phải là đi đường bộ?” Tần Bất Hoán nhíu mày, nhanh chóng dạo qua một vòng bản đồ nam bắc trong đầu.

Vũ Y gật đầu.

“Cán Sa Thành có nhiều kênh đào lớn, địa lý thuận lợi, vì sao không đi đường thủy?” Sở Cường nhíu mày hỏi.

“Kênh đào chỉ tới kinh thành, tới hướng bắc liền cần thuê đội hộ tống. Nhưng con đường này mở đã lâu, cạnh tranh rất kịch liệt, phí tổn chỉ có tăng chứ không giảm, không bằng trực tiếp đi đường bộ.” Nàng tính toán qua rồi, Hắc Sam quân cam kết vận chuyển tơ lụa là có lời nhất.

“Sao không chuyển sang các quốc gia lân cận?” Thảo luận xong tiết lưu(việc giảm chi tiêu / tiết kiệm), Bắc Hải Liệt nghĩ đến biện pháp mở rộng địa bàn hoạt động.(Vịt : Hình như mình nhiệm sự rồi =[ )

“Đi qua sa mạc sang nước láng giềng, một chuyến qua lại tức là mất khoảng hai năm, mà mấy năm gần đây biên cảnh luôn xảy ra chiến hỏa, càng thêm mạo hiểm, đoàn ngựa thồ ra giá cao ngất trời, phí tổn cũng chẳng ít đi tí nào.” Vũ Y giải thích, theo lấy một đóa cúc dính nước trong bình ra, vẽ lên khăn trải bàn lục sắc bản đồ đơn giản của lộ tuyến.

Phương bắc đông đúc, sớm bị các thương nhân tơ lụa chia cắt, phía nam lại có rất nhiều chỗ trống.

Các nam nhân im lặng, trừng mắt nhìn cái khăn bàn, nhắc tới chuyện kinh thương, bọn họ liền trở nên nói rất ít.

Vũ Y đội trong chốc lát, con ngươi sáng ngời nhìn về phía Sở Cường, thật cẩn thận mở miệng.

“Ta nghe nói, nước láng giềng phía nam có tòa đại thành, dân cư có trăm vạn, đẹp ngang kinh thành.” Nàng chỉ vào bản đồ, nơi đó cách Cán Sa Thành không xa.

“Vậy chuyển về phía nam.” Hần đương nhiên nói.

Vũ Y lộ ra mỉm cười ngọt ngào, vỗ hai tay.

“Sở tướng quân anh minh, đây thật sự là chủ ý tốt! Ta lập tức đi dặn dò, nói là ý tứ của ngài, để cho Chức đi đi chuẩn bị.” Nàng xoay người, vội vã muốn đi xử lý, phải mở một thương đạo khác, đó chính là một sự kiện lớn nha!

“Đội chút.” Hần đột nhiên lên tiếng.

Nàng quay đầu lại, nhìn mi hần nhăn nheo, giật mình trong lòng.

“Làm sao vậy?” Nàng hỏi.

Hần nhìn nàng trong chốc lát, mới thông thả lắc đầu. “Nàng đi xuống đi!”

“Vâng.” Nàng phúc thân, nhanh chóng rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bảo trì tươi cười, ngọt ngào đã có chút cứng ngắc. Hần phát hiện sao? Ánh sáng trong đôi mắt ấy khiến nàng hơi bất an.

Sau khi Vũ Y rời đi, Sở Cường trừng mắt tẩm ván cửa, thật lâu không nói gì.

Vừa rời ngắn ngủi trong nháy mắt, hần sâu sắc nhận thấy có chút không thích hợp, nhưng không biết nói thế nào, rốt cuộc là có chỗ nào không đúng. Tiểu nữ nhân này thỉnh thoảng lại cho hần loại cảm giác này, cặp mắt linh hoạt tựa như tiểu động vật, dường như có bí mật.

Không chỉ có vậy, nàng còn khác với những nữ nhân mà hần đã từng gặp, càng thom càng non càng mềm, đôi môi ấy, đôi mắt ấy, còn có cái eo nhỏ nhu nhược như không xương –

“Lão đại.” Tần Bất Hoán mở miệng.

Hần liếc mắt một cái.

“Ngươi đang ngây ngô cười.”

“Ngươi nhìn lầm rồi.” Hần nghiêm nghị sắc mặt.

Tần Bất Hoán nhin cười, nhún vai. “Đúng, ta nhìn lầm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 7

Chương 7: Có 18+ nhé ^^

Edit : Pan Pan

Beta : Vịt

Còn chưa dùng cơm trưa, bên trong Phương phủ liên ầm ỹ động trời.

Tiếng nữ nhân quát tháo, thanh âm nam nhân gầm gừ, từ trong phòng một đường ầm ỹ đến hoa viên, thanh âm hai bên gào rống đến khàn lạc. (ta chém..:D)

“Ta muốn báo cáo tiểu thư, tổng toàn bộ các người ra khỏi thành!” Nữ nhân hồn hển nói.

Nam nhân quay lại, hừ lạnh: “Làm sao đến phiên nữ nhân nói chuyện? Chờ lão đại mở miệng, bị tổng đi ra ngoài, tuyệt đối là các người a!”

Âm thanh huyền não truyền đến thư phòng, Sở Cuồng ngồi ở vị trí chủ thượng, hip mắt lắng nghe, giờ tay lên ý bảo nàng dừng lại.

“Làm sao vậy?” Vũ Y hỏi, buông quyền binh pháp Tôn Tử xuống.

Khi không xem sổ sách hàng hóa, nàng mỗi ngày đều ở thư phòng bồi Sở Cuồng, đọc đủ các loại kinh thư cho hắn nghe. Hắn thích nghe nhất là “Tôn Tử binh pháp”, cách mấy ngày đều bắt nàng đọc lại một lần, mấy ngàn chữ này nàng đã sớm thuộc lòng, mỗi lần cầm sách đọc, mắt nhìn không thấy câu chữ mà toàn nhìn lên hắn.

Hắn đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài, Vũ Y đi theo phía sau.

Trong hoa viên đã sớm có rất nhiều người, đứng ở đằng kia mắt lớn trừng mắt nhỏ, hai phương chiến tuyến rõ ràng, không khí cực kì căng thẳng... (có mùi thuốc súng đâu đây... ^^)

“Lão đại, các nữ nhân này nói không cho chúng ta ăn cơm!” Nhìn lên thấy Sở Cuồng xuất hiện, Ứng trưởng chủ (một trong 12 trưởng chủ) vội vã reo lên.

Nữ nhân nhìn thấy Vũ Y, cũng đồng loạt xông lên, toàn bộ đi đến đứng ở sau lưng nàng.

“Tiểu thư, chúng ta chịu đủ rồi!” Xuân Bộ hô.

“Trước kẻ rõ ràng chân tướng,” Vũ Y giờ tay, ngăn lại thanh âm oán giận của các nữ nhân.

“Trước đó vài ngày đã làm đường yêm hoa quế (cái này là đường hoa quế à >.<), toàn bộ cất ở kho trong tầng hầm, số hàng này là do thương nhân phương Bắc đặt hết, dùng để làm bánh ngọt. Hôm nay, người đến lấy hàng, lại phát hiện mấy tên xú nam nhân này đã sớm đem đường yêm hoa quế ăn sạch hết, bánh ngọt của khách biết lấy gì làm nguyên liệu đây!” Thu Ý giải thích, oán hận trừng mắt nhìn các nam nhân liếc mắt một cái.

“Gây ra họa lớn như vậy, bọn họ lại vẫn muốn ăn cơm trưa!”

“Chúng ta không biết thứ đó để bán.” Thử trưởng chủ (một trong 12 trưởng chủ) đứng lý hợp tình nói. Không phải vẫn nói người không biết liền không có tội sao?

Từ Hương đi đến, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Tiểu thư, việc này ta thật sự không trấn áp được.”

Từ lúc Hắc Sam quân vào thành đến nay, bề ngoài nhìn như bình tĩnh, kỳ thật hai bên bằng mặt nhưng không bằng lòng (ta lại chém ^^) không ngừng sinh ra mâu thuẫn, các loại chuyện vặt vãnh, nhỏ nhặt hằng ngày đều có thể ầm ỹ tới tận nửa ngày, lúc trước toàn là do Từ Hương xử lý.

Người của Hắc Sam quân cầu thả, đối với việc các nữ nhân làm mặt lạnh khó chịu đều cho là việc không đáng lo, nhưng vừa nghe chuyện không có cơm ăn, bọn họ trong con tức giận liền mạo hiểm chạy tới đây!

“Lão đại, các nàng ý định làm đối chết chúng ta.” Một nam nhân hướng Sở Cuồng kêu lên, vẻ mặt đầy căm phẫn.

Vũ Y thờ dãi một hơi, không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện lớn như vậy. Cán Sa thành từ xưa đến nay chưa từng phát sinh chuyện như thế này, giờ thương

nhân đã tới cửa lại không có hàng để giao phó.

“Thình thưng nhân trước trở về phương Bắc, sau làm đường yếm hoa quế cho tốt, bồi thường gấp đôi hàng hóa, phái người vận chuyển đi, nhớ rõ không lấy một xu, nói là để bồi tội.” Nàng hướng Từ Hương dặn dò.

Từ Hương gật đầu, lĩnh chỉ thị bước đi, rời khỏi hiện trường.

“Xem, đây không phải là đã vô sự sao? Đi, đi ăn cơm.” Hồ trưởng chủ (một trong 12 trưởng chủ) hai tay vẫy vẫy, đang vô cùng nhớ thương đồ ăn.

Chức di mắng “Ngu ngốc, người có biết việc này cần bồi (bồi thường) bao nhiêu bạc hay không?”

“Bồi bạc thì sao? Kìa là ngân lượng của lão đại chúng tanha.” Một nam nhân nói, vẻ mặt rất đúng lý hợp tình.

“Bạc là của tiểu thư!” Một nha hoàn cất cao thanh lượng.

Hồ trưởng chủ nhún vai, liếc xéo nha hoàn kia. “Người rõ gốc nha, tiểu thư các người là nữ nhân của lão đại ta, bạc của nàng đương nhiên chính là của lão đại.” (PP : ây da, cái đạo lý này...>.< Vịt : Ta không chấp nhận , trên đời này chỉ có 1 chân lý thôi : tiền của anh là tiền của em , tiền của em vẫn là tiền của em TT^TT)

“Đội quân tóc dài” (PP : haiz, hình như cổ đại nam nhân cũng tóc dài muh... mà các tình yêu cứ hiểu là nữ nhân đi nhé ^^) vang lên một trận thanh âm hút không khí, người người tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Vũ Y đứng ở đằng trước, vội vã trấn an mọi người. Nàng có chút lo lắng, hai bên một lời không hợp, tiếp theo sẽ là động tay động chân, đến lúc đó nàng cùng Sở Cuồng trấn áp không được, hoa viên lại trông toàn kỳ hoa dị thảo, có khả năng toàn bộ sẽ gặp tai ương mất.

“Thình thưng dừng khắc khẩu (cãi nhau), để cho ta xử lý.” Nàng nói, bắt đầu đi liếc mắt nhìn Sở Cuồng một cái. Hắn khí định thần nhàn, hai tay khoanh ở trước ngực, mắt lạnh nhìn mọi người, không có dự định nhúng tay.

“Tiểu thư, đừng nghe bọn họ nói, bọn họ không có đầu óc, sẽ không biết.” Xuân Bộ nói.

“Bọn họ chỉ biết ăn.”

“Đúng, đồng loại với heo, suốt ngày chỉ biết ăn.”

“Còn rất âm ỹ.”

“Hon nữa lại rất bẩn.” Điểm ấy khiến cho các vị trong “hàng ngũ tóc dài” khó chấp nhận nhất.

Có nam nhân không phục.

“Chúng ta có tắm rửa à!” Âm thanh kháng nghị bắt đầu.

Nữ nhân cười nhạt. “Năm ngày tắm một lần?”

“Khi hành quân, mười ngày nửa tháng không tắm rửa là chuyện thường.” Có nam nhân nhún vai trả lời, các nữ nhân phát ra tiếng thét chói tai, cả một tập thể đồng loạt lùi lại ba bước lớn.

Chuyện này đã muốn không liên quan đến chuyện đường yếm hoa quế, song phương bắt đầu quở trách nhau mấy ngày nay đến bất mãn, người một câu ta một câu, càng tranh cãi càng lớn tiếng, đại khái cả tòa Cấn Sa thành đều nghe thấy.

Sở Cuồng một câu cũng không nói, sớm chọn một nơi ngồi xuống. Hắn một tay đỡ cằm, đôi mắt đen lóe sáng nhìn thẳng nàng, từ biểu tình bên ngoài nhìn vào thật không hiểu được hắn đang suy tính điều gì, vừa không thiên vị thuộc hạ, vừa không tương trợ nàng.

Bắc Hải Liệt mặt không chút thay đổi, dù kiếm lời (ít nói ak) thì nay cũng đã mở miệng:

“Nữ tử tụ tập suốt ngày, chỉ biết vũ mồm.” Nhìn chúng nữ tử, hắn thần nhiên hạ kết luận.

“Nam tử, ăn no suốt ngày, lưng dài bụng bự.” (hắc, ta chém ^^) Hi đi cười lạnh miệng lưỡi lạnh lợi cãi lại, nhìn Bắc Hải Liệt một cách hèn mọn. “Có điều nuôi heo còn có thể làm thịt tế thần, nuôi nam nhân có thể làm cái gì đây? Nữ nhân có thể lấy lời nói quản lý sự nghiệp, nam nhân thì sao? Lưng dài bụng bự chẳng lẽ có nửa điểm tác dụng gì sao?”

Ách, lời này thực không khách quan. Vũ Y đứng ra nói lời công bằng.

“Hi đi, Liệt thúc không có bụng bự.” Nàng nhỏ giọng nói. Liệt thúc tuy rằng qua tuổi ba mươi lăm, nhưng do luyện võ nhiều năm, thể trạng vô cùng tốt, không kém gì Sở Cuồng nha! (chị khen anh này vẫn còn phong độ đó á muh...)

Hi đi cười lạnh không giảm. “Người từng thấy hắc hỏa thân?” (lỗa=khỏa, ____)

“Không có.” Nàng lắc đầu, tò mò hỏi lại. “Chẳng lẽ Hi đi thấy qua?”

Lời này vừa thốt, người người liền kinh ngạc, hai má Hi đi trắng nõn, nhưng lại lộ ra quần bách đồ bùng. “Uổng công nuôi người, mới có mấy ngày đã đi giúp đỡ người ngoài.” Nàng mắng.

Vũ Y tròn mắt ngơ ngác, không biết vừa rồi mình nói sai cái gì, chộc Hi đi có loại phản ứng này.

“Tiểu thư, đừng nói nữa, đem bọn họ đuổi đi thôi!”

“Ai đuổi ai còn không biết đâu!”

“Câm miệng.”

“Vi sao không phải các người câm miệng?”

Vũ Y cau mày, dùng hai tay xoa mi tâm (giữa hai chân mày). “Làm ơn, giao cho ta xử lý, được không?” Đầu của nàng đau quá!

Có thanh âm cầu nhàu. “Nữ nhân có thể xử lý cái gì? Nữ nhân nha, cách sử dụng duy nhất còn không phải là ...”

“Còn không phải là cái gì?” Vũ Y lộ ra nụ cười ngọt ngào, mắt hạnh lại đầy hỏa diễm, trừng mắt nhìn những nam nhân này, xem người nào có lá gan tiếp tục nói.

Lặng yên.

Ban đầu còn nói chuyện, bây giờ lại sờ sờ cái mũi, cuối cùng cúi đầu lùi ra, không dám hé một câu.

Chức di hai tay phẩy phẩy, không thèm thảo luận. “Người không nên để cho Phương Tứ chết, những nam nhân này căn bản không chịu cùng nữ nhân hảo hảo nói chuyện.”

“Ca ca nàng là vì nàng mà chết?” Có người khiển trách.

Vang lên tiếng nam nhân sợ hãi than vãn: “Sao lại thế này? Nàng giết hắn sao?” Phương Vũ Y mưu sát nam nhân? Cổ nhân thực nói đúng, độc nhất là lòng dạ nữ nhân? (ta ghét cái chữ “đàn bà” >.< Vịt : Cô đại nên dùng nữ nhân hơn, ta sửa nhé pan pan :D)

“Ta không có giết người!!” Nàng đề nén xúc động, thét lên chói tai, quay đầu nhìn về phía Sở Cuồng.

“Ta biết.” Hắn gạt đầu, không có nửa điểm hoài nghi.

Phía sau có người mở miệng. “Vậy ca ca người chết như thế nào?”

“Chuyện không liên quan đến các người.” Nhóm nữ nhân đồng lòng nhất trí, đối với việc này không hề đề cập tới.

Nàng vẫn là nhìn Sở Cuồng, cảm thấy đau đầu càng lúc càng nghiêm trọng. “chuyện của Phương Tứ, ngày sau ta sẽ giải thích.” Nàng thờ dãi lên tiếng, biết phải giải trừ nghi ngờ với hắn, miễn khiến hắn đa nghi.

Chính là, đi theo phía sau nàng là nha hoàn cùng a di, còn đằng sau hắn là đám người mười hai trưởng chủ, đôi bên giằng co hai bờ Hán Sở, nhất cử nhất động đều ở trong mắt người khác, nàng không có cơ hội cùng hắn lên bàn bạc.

“Nghe chưa, nàng có liên quan tới cái chết của ca ca nàng?”

“Ít nhất thoát không được can hệ.” Có người kết luận.

“Nàng còn có đệ đệ, nói không chừng kế tiếp nàng sẽ giết đệ đệ.” Bọn họ vì thân hữu của nàng mà lo lắng, nhưng thật ra lại không lo lắng nàng ám sát Sở Cuồng. Ở trong cảm nhận của bọn họ, Sở Cuồng không gì là làm không được, quả thực giống như thần, tuyệt đối không thể bị nữ nhân ám sát.

Đủ, nàng chịu đủ!

Vũ Y hít sâu một hơi, ở trong đám người giơ hai tay lên. “Cho chúng ta một ít riêng tư, ta có việc muốn nói với Sở tướng quân.”

“Vi sao không thể nói ở đây?” Long trưởng chủ đặt câu hỏi, lại phát hiện Sở Cuồng lạnh lùng trừng mắt, liếc hắn một cái. Hắn lập tức cầm khẩu, không dám lên tiếng.

Vũ Y đi đến một hoa viên khác, ngoắc Sở Cuồng nói: “Người lại đây.”

“Nàng muốn ta đi qua làm cái gì?”

“Muốn riêng tư!”

“Chúng ta vẫn là nhìn tới được.”

“Nhưng không nghe được!” Vũ Y tức giận rống.

Hơn mười con mắt nhìn chăm chăm bọn họ, bởi vì nghe không thấy, cho nên càng dựa vào càng gần, thật sự rất muốn nghe một chút, hai người kia rốt cuộc đang thảo luận cái gì.

“Các ngươi đừng có tới đây.” Vũ Y quay đầu cảnh cáo, mày liễu nhíu lại chặt chẽ, thập phần mất hứng.

“Mới không có nha.” Nam nữ song phương, hiếm khi có chung một lời nói.

Sở Cuồng đứng bên gốc cây, hai tay bắt chéo sau thắt lưng, chờ nàng mở miệng.

“Những người này phải bị phạt.” Vũ Y nói thẳng vào vấn đề, ngửa đầu nhìn hắc, cố ý xem nhẹ đám người đằng sau lưng, khe khẽ nói nhỏ.

“Vì sao?” Hắc nhíu mày hỏi.

“Công bằng, không nhớ rõ sao? Quy củ trong thành, ai cũng đều phải tuân thủ, bọn họ nếu làm hao tổn hàng hóa, nhất định phải bị phạt.” Nàng cực kì kiên nhẫn giải thích, bởi nàng biết hắc không phải một thủ lĩnh ngu muội, một mực bao che khuyết điểm của thuộc hạ.

Sở Cuồng nheo mắt, sau một lúc lâu mới gật đầu.

“Giao cho nàng xử lý là được.”

“Bọn họ không phục ta, ta hy vọng Sở tướng quân mở miệng, nếu không ta cũng chỉ có thể dùng quân lệnh trạng.” Vũ Y nghiêm túc nói, nàng không thể vì nam nhân này mà làm hỏng qui tắc của Cán Sa thành.

Hắc nhếch khóe miệng: “Bọn họ phục tùng không phải quân lệnh trạng, là vì quân lệnh trạng đại diện cho ta, bọn họ mới phục tùng.” Tiểu nữ nhân này so với hắc, tâm tư vẫn còn khờ dại lắm.

“Ý tứ là, bọn họ chỉ phục tùng ngươi?”

Sở Cuồng gật đầu.

Nàng cắn đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng ảo não. Không ai hiệu lệnh được Hắc Sam quân, những nam nhân này ở bên trong phủ chẳng phải thành ngựa hoang đứt cương sao?! Nàng cảm quân lệnh trạng há chẳng phải không có ích lợi gì?

Hắc đầu tiên là quay đầu nhìn xem những kẻ đang tích cực nghe lén, lại nghe không ra cái gì, cúi đầu nhìn Vũ Y. Xem ra, nàng thực bị chuyện này làm cho đau đầu.

Tầm mắt u ám nhìn nàng mày liễu nhíu chặt, răng khể cắn lên đôi môi đỏ mọng, con ngươi đen của hắc chợt hiện lên mỉm cười.

“Muốn cho bọn họ phục tùng quân lệnh trạng trong tay nàng, phương pháp chỉ có một.” Sở Cuồng mở miệng nói.

“Phương pháp gì?” Vũ Y kinh ngạc hỏi. Không thể nào, hắc so với nàng lại sớm nghĩ ra biện pháp?

“Chúng ta thành thân.” Hắc cúi đầu, nhìn gần hơn mắt nhỏ tròn tròn, còn bổ sung thêm một câu: “Lập tức.”

~~~

Còn không biết rõ là chuyện gì xảy ra, nàng đã trở thành thê tử của hắc.

Vũ Y trừng mắt nhìn nền đỏ long phượng trong phòng, đầu óc thông minh trong phút chốc rối loạn. Nàng mặc giá y (áo cưới) đỏ thắm, đầu đội mũ phượng, ngồi bên mép giường.

Nơi này là khuê phòng của nàng, nhưng đêm nay được bố trí thành phòng tân hôn, nơi nơi treo đèn kết hoa, trông rất vui vẻ.

Ánh nến mờ ảo, nàng nắm chặt gấu váy, nhìn không được nhìn về phía cửa.

Tuy rằng thành thân nhanh chóng, nhưng Từ Hương thân thông quảng đại, biết hai người khẳng định thành thân, sớm chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, chỉ trong vài canh giờ đã làm ra một hi đường thật long trọng, làm cho cả tòa Cán Sa thành đều ngập tràn trong không khí vui mừng, hứng khởi.

Vũ Y hít sâu, ổn định trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không ngừng nói với chính mình đừng khẩn trương.

Sở Cuồng nói, sau khi trở thành thê tử của hắc, Hắc Sam quân mới có thể tình nguyện trung thành với nàng, nàng có thể có quyền chỉ huy những nam nhân này, quân lệnh trạng kia sẽ không biến thành giấy vụn nữa.

Đây thật là biện pháp tốt nhất, chính là nàng căn bản không nghĩ tới, hắc nhất định kiên trì thành thân trong đêm nay, buộc nàng không thể không gả cho

hắn.

Vì duy trì trật tự trong thành, cũng bởi vì hắn quá bá đạo, cho nên nàng không thể không gật đầu.

Vừa trở thành thê tử của Sở Cuồng, thái độ Hắc Sam quân toàn bộ thay đổi. Khi hai người bái đường, mấy trăm nam nhân cao lớn đứng ở ngoài đại sảnh đang làm lễ, sau đó nghiêm túc quỳ một gối, tuyên thệ nguyện ý trung thành với Vũ Y.

Những nam nhân ăn vụng đường yếm hoa quế đều bị phạt không được tham gia tiệc cưới, suốt đêm khởi hành đi Cán Sa hái hoa quế, không hái đến số lượng đã định, không được phép trở về. Tuy nam nhân bị phạt, nhưng các nữ nhân lại vẫn là không vui.

Đúng vậy, tức giận có giảm, nhưng Vũ Y tiểu thư lại phải gả cho Sở Cuồng, các nàng toàn bộ đều cau mày, cảm thấy giao dịch này bất luận tính như thế nào, các nàng vẫn là lỗ lớn.

Không có nghe thấy tiếng bước chân, cửa phòng lại bị đẩy ra, Vũ Y trên giường sợ tới mức nhảy dựng lên.

Sở Cuồng đi vào trong phòng, nhú mày nhìn nàng.

“Như thế nào không ngồi?” Nàng một đôi mắt xanh trong thật to, tròng mắt nhìn hắn, trông rất giống tiểu động vật cảnh giác (so sánh gì kì kì nhớ >.<), chờ hắn có động tác sẽ lập tức đào tẩu.

“Ách, vâng.” Nàng nhỏ giọng trả lời, chọn ngồi xuống cái góc cách xa hắn nhất.

Lòng bàn tay nàng không ngừng đổ mồ hôi, trong lồng ngực như có nai con chạy loạn thành đàn. Khi cùng hắn ở chung một chỗ, nàng luôn khản trương như vậy, luôn cảm thấy ánh mắt hắn đang nhìn của nàng, làm cho hai gò má của nàng nóng hồng, chân tay luống cuống. Mà nay hai tròng mắt của hắn tựa hồ càng sáng, càng nóng hơn trước.

Vũ Y cúi đầu, xiết chặt gấu váy, liền nhớ tới thứ nhìn lên trong sách cấm.

Ách, hắn, hắn thật sự sẽ, sẽ... như vậy đối với nàng sao? Sẽ vô cùng thân thiết vuốt ve nàng, an ủi nàng? Nàng không biết có bao nhiêu bất an, nhưng lại rất hiếu kì, lên lút liếc nhìn hắn.

Sở Cuồng liếc mắt hướng về phía mặt bàn, nhìn thấy đầy bàn cao lương mỹ vị, chiếc đĩa của nàng vẫn là sạch sẽ, căn bản chưa từng động qua.

“Còn chưa có dùng cơm?”

“Ta không đói bụng.” Nàng lắc đầu, mũi phượng đỉnh đỉnh đang đang rung động.

Mây rậm nhuộm cao, ánh mắt bỗng chốc trở nên âm trầm, hắn bước qua bậc cửa đã đi tới, mỗi một bước đi của hắn, nàng cảm giác áp bách liên gia tăng một phần.

Hắn đi đến bên giường, ngón tay thon dài chế trụ chiếc cằm của nàng, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ.

“Nàng sợ?”

Nàng gật đầu.

“Khản trương?”

Nàng lại gật đầu lần nữa.

“Vì sao?”

“Ách, ta còn chưa chuẩn bị tốt.” Bị hắn dùng ánh mắt chăm chú nhìn, bị hơi thở của hắn vây quanh, nàng khản trương đến nỗi hô hấp không thông.

Sở Cuồng khẽ nhếch bạc môi, hé ra một cái tươi cười.

“Ta đã cho nàng rất nhiều thời gian.” (ta sửa cách xưng hô cho thân mật nhóa^^, ta với người nghe dễ xa nhau lóm+^^+). Trên thực tế, hắn đã cấp cho nàng rất nhiều thời gian. Trong khoản thời gian ấy, mỗi khi nàng vô tình khẽ chạm vào người hắn, dục hỏa dưới thân lại vì nàng mà buộc chặt đau đớn.

Phượng Vũ Y ngồi trong thư phòng, khi nàng dùng tiếng nói mềm mại kia để đọc kinh thư cho hắn thì hắn đã sớm nhìn chằm chằm nàng (anh chị này giống nhau nhĩ^^), lý trí vốn đang chống đỡ dục vọng dày vò. Hắn cực khát vọng quét sạch sẽ y phục trên người nàng, ôm lấy thân ảnh mảnh mai, kiêu mị kia đặt lên mặt bàn bóng loáng, tùy ý chiếm lấy mặt ngọt của nàng.

Nếu tiếp tục không thành thân, hắn nói không chừng sẽ vì đói khát mà phát điên mất.

Nàng chớp đôi mắt nhỏ, để cho Sở Cuồng tùy ý tháo xuống mũi phượng của nàng, khi hắn cũng ngồi bên mép giường, nàng chỉ cảm thấy cả cái giường lún xuống 1 thẳm (1 thẳm là bao nhiêu nhĩ?), tựa như sắp sụp. Đây là giường làm bằng gỗ sam thượng hạng, có thể chịu được vài đại (pó tay = !), nhưng hắn cao lớn như vậy...

“Có thể bị phá hư hay không?!” Nàng thốt ra, có chút lo lắng.

Hắn cứng ngắc trong chốc lát, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nàng. “Ta sẽ không làm nàng bị thương.”

Đôi má phần hồng dung nóng hồng, nàng xấu hổ nhìn hắn, lại mau chóng cúi thấp đầu nhỏ, vội vàng nghiên cứu cách thêu hoa trước ngực.

“Ta nói tới cái giường.” Ai da, hắn nghĩ đi đâu rồi? Không ngờ hắn lại nghĩ nàng nói là ... + o+

“Nhìn ta.” Thanh âm trầm thấp vang lên.

Nàng cô lấy dũng khí, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm sâu không thấy đáy.

“Nàng không muốn?” Hắn nhìn thẳng vào mắt Vũ Y, vẫn không xác định được tâm ý của nàng.

Tuy rằng, tâm ý của nữ nhân đối với hắn mà nói không phải điều trọng yếu (quan trọng, chủ yếu), nhưng nếu là lời nói thốt ra từ miệng của Vũ Y, không biết vì sao, chính là so với những nữ nhân bình thường khác có thêm vài phần phân lượng, hắn rất để ý!

Nàng lác lác đầu.

“Vũ Y không có.” Nàng không phải không nguyên ý, một ngày nào đó, hắn sẽ biết, ngoại trừ hắn, bất cứ ai nàng đều không cần.

Hỏa điểm trong mắt hắn bùng cháy, ánh mắt hắn càng sáng, cánh tay rắn chắc vòng lấy nàng đột nhiên ra sức, nhanh chóng hôn trụ nàng.

Lưỡi nóng thâm nhập vào trong miệng Vũ Y, bá đạo hướng thụ đôi môi phần nộn, bàn tay to khép chặt thân mình mảnh khảnh của nàng, cuồng liệt hôn nàng, ôm nàng tiến sâu vào trong lòng. Nụ hôn triển miên, thẳng đến khi nàng hít thở không thông hắn mới hơi chút lùi lại, lại không đành lòng mà cắn tiếm đôi môi đã hơi sưng đỏ.

Đôi bàn tay to thô ráp của hắn tỉ mỉ lướt qua từng tấc da thịt non mịn của nàng, mang đến những cảm giác kích thích khác thường.

Nàng khẽ rên rỉ, cảm giác nóng bùng, thân hình kiều mĩ, nhỏ bé không tự chủ mà vận vẹo, ma sát lồng ngực của hắn.

Ánh nền lung linh xuyên qua rèm lụa, thân thể kiều diễm của nàng nằm trên chăn hỷ, mắt đẹp vì kích tình mà trở nên ướt át, môi nhỏ bị hôn đến sưng đỏ, càng nhìn càng thêm mê người.

Sở Cuồng bỏ áo khoác, thân hình cao lớn lại lần nữa trở lại giường, bàn tay to ngấm đen xoa lên thân hình tuyết trắng của nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, bá đạo hôn môi nàng.

“Ngươi, ngươi không thôi tắt nến sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi, thanh âm đến ngay cả bản thân cũng thẹn nhận ra.

“Không, ta muốn nhìn nàng.” Sở Cuồng tựa vào bên tai nàng, thổi một luồng khí nóng.

Váy tơ, yếm nhỏ, từng thứ một đều bị bỏ xuống giường, Vũ Y trong chớp mắt đã bị cởi bỏ sạch sẽ (sak, anh lợi hại woa ^^). Ánh nền lung linh, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, nàng xấu hổ đến không dám mở mắt, bất quá nhắm mắt lại, cảm xúc ngượng ngùng lại càng mãnh liệt.

Có thể cảm giác được rõ ràng đôi môi nóng ấm đang dừng ở bên gáy nàng, nhẹ nhàng cắn hôn, hơi thở nóng bỏng làm cho nàng phát ra tiếng rên rỉ kiều mị, cơ thể kịch liệt run rẩy.

“Ngươi không phải nói, nữ nhân thổi tắt đèn đều là giống nhau?” Nàng thở hổn hển, khẽ lên tiếng.

“Nàng không giống.” Hắn tựa vào bên tai nàng nói.

Lúc hắn trả lời nàng, làm cho cánh môi khẽ hướng lên trên, vẽ ra một nụ cười vừa lòng.

Thật vậy chăng? Sở Cuồng thật sự cảm thấy nàng không giống nữ nhân khác?

Hắn hôn nàng, cắn lên da thịt của nàng, lưu lại vô số các dấu hôn, hai tay không an phận chạy loạn trên người nàng. Đầu ngón tay thô ráp chạm vào nụ hoa hồng nhạt, nàng kinh suyền một tiếng, khoái cảm mãnh liệt dâng tràn.

“Sở Cuồng!” Nàng bối rối khẽ gọi tên hắn, muốn giãy dụa, lại bị hắn nhanh chóng đè xuống, căn bản không thể động đậy.

Hắn dùng thân thể cao lớn đè nặng nàng, còn dùng thân hình ngấm đen ma sát nàng, làm cho lòng nàng rối loạn.

“Ngoan.” Hắn nói nhỏ, bàn tay to nắm lấy toàn bộ nơi non mềm tròn trịa, cố ý ma sát khiến cho nụ hoa dần dần trở nên đỏ thắm, đôi mắt hắn ngập trong hỏa điểm.

“Ân, đừng, xin đừng như vậy.” Nàng vận vẹo thân thể, thanh âm vừa thẹn lại vừa ngọt, ngăn cản hắn không cho xâm lược.

“Vuốt ve ta.” Hần tí tê nói, thúc giục nàng. “Vũ Y, ta muốn nàng vuốt ta.”

Lí trí mơ mơ hồ hồ, vừa run sợ lại tò mò, tay nhỏ bé run đến nửa ngày, mới hướng đến hạ thân của hắn, mới vừa chạm vào liền lập tức thối lui.

“Ách, ngroi, ngroi không giống với...” Nàng lên án nói, mắt nhỏ mở thật lớn, hai tay dán sát vào ngực hắn, không dám sờ loạn. Khi hắn tắm rửa, không phải là như vậy!

Bạc môi nhếch lên, cười khê ra tiếng, hắn cười đến toàn thân chấn động.

Vũ Y nhưn mảy, không rõ là câu nói nào của nàng chọc hắn bật cười. “Ngươi đang cười gì... A!” Nghi vấn hóa thành tiếng kêu sợ hãi.

Hơi thở nóng bỏng lướt qua cổ của nàng, lướt đến nơi đầy đặn, tìm kiếm đến nụ hoa mềm mại. Đôi môi nóng ẩm bừa bãi cắn hút nụ hoa. Bàn tay thô ráp thâm nhập, tách hai chân của nàng ra, tiến về nơi tư mật nhất của nàng.

“A!” Nàng trừng lớn ánh mắt, theo bản năng đẩy hắn ra, nhưng lại vô ích. Khoái cảm kích tình lại kéo đến như gió giông chớp giật, một lần lại một lần làm nàng run run rên rỉ.

Sở Cuồng dùng ngón tay thô ráp khiêu khích nụ hoa, mang đến mãnh liệt kích thích. Hắn xoa nắn, chơi đùa đóa hoa hồng nhạt, từng dòng xuân dịch vì kích thích mà tràn ra. Hắn lại ấn nhẹ vào nhụy hoa đã sưng mọng, bóng loáng xuân dịch như trân châu.

“Không, đừng...” Nàng bối rối phát ra âm thanh, cảm giác được ngón tay hắn đang ở cửa hoa kính chuẩn bị tiến vào.

Đau đớn như bị xé rách từ hạ thân truyền đến, nàng run người, hoàn toàn không biết làm sao.

Nàng biết khi nam nữ hoan ái sẽ sinh đau đớn nhưng là, nàng chưa từng nghĩ đến đích thân trải nghiệm sẽ là như vậy, như vậy = !

Trời ạ, nàng không có biện pháp!

“Thoải mái không?” Hơi thở nóng rực từ trên truyền xuống.

Vũ Y mê loạn rên rỉ, chịu không nổi sự khiêu khích thuần thực của hắn, bị bắt tách ra hai chân, hoa kính đã ra mật nước, khao khát được hắn lấp đầy.

Nàng xấu hổ, mặt đỏ bừng bừng, hai tay để ở trong lòng ngực rắn chắc rộng lớn, muốn đem hắn đẩy ra một ít, ý đồ ngăn lại sự tra tấn ngọt ngào.

Hắn một thân dục hòa thiêu đốt, nhưng biết Vũ Y là lần đầu, hắn đau khổ khắc chế, phải xác định vì nàng mà chuẩn bị tốt.

“Rất đau sao?” Trên trán hắn toát mồ hôi, cắn răng nhìn nàng, biểu tình bởi vì nhẫn nhịn mà có chút thống khổ. Đầu ngón tay bôi bôi ở chỗ hoa kính đã thấm ướt, thoáng ra sức xâm nhập, trượt vào trong, cơ hồ muốn cho lý trí của hắn hoàn toàn biến mất.

“Ngô...!” Nàng đầu tiên là gạt đầu, tiếp theo lại lắc đầu, nhắm chặt hai mắt, hai tay yếu đuối cúi thấp, ngực sữa non mịn, đầy đặn mà sát ngực hắn.

Ánh mắt Sở Cuồng nhanh chóng nhìn chăm chăm nàng, âu yếm nơi non mềm của nàng, khi nàng vì cao trào mà rên rỉ, tách ra đóa hoa mềm mại đã thấm ướt xuân dịch, dùng phân thân nóng rực, căng cứng mà sát qua lại nơi cửa động.

“Ách, đó là...” Môi đỏ mọng mở ra, kinh hoàng thờ dốc, không dám nhìn, cũng không dám sờ.

Sẽ là cái kia sao? Như vậy thật lớn, thật nóng...

Lòng nàng hoàn toàn rối loạn, hắn mang đến cho nàng khoái cảm mãnh liệt, đưa nàng đến cao trào hoan ái.

Tiếp theo, thân hình cao lớn của Sở Cuồng khê nhích lên, đè xuống đóa hoa, càng lúc càng gần. Hai tay chế trụ thắt lưng mảnh khảnh của nàng, khê xiết chặt.

Nàng khẩn trương nhìn hắn dựa vào càng lúc càng gần, thật muốn nói cái gì. “Ách, đợi chút, ta, ta nghĩ, ta nghĩ...”

Hắn không cho nàng cơ hội nghĩ! (câu này...chẹp, pó tay...>.<)

Phân thân cứng rắn tiến lên phía trước, xuân thủy ướt át, xâm nhập hoa kính chật hẹp, hoàn toàn giữ lấy nàng.

“A—” Vũ Y theo bản năng uốn người về phía trước, đầu ngả về phía sau, mái tóc đen mềm mượt như mây rủ xuống khuôn mặt xinh xắn. Hắn thật lớn, thật nóng, lấp đầy toàn bộ hoa kính chật hẹp của nàng, xé rách mềm mại của nàng.

Lợi hại chính là đau đớn chỉ trong nháy mắt, xâm nhập của hắn khiến hoa kính bị căng đến cực hạn, toàn thân nàng run rẩy, mắt nhỏ ầng ầng lệ quang, bối rối thích ứng động tác xâm nhập của hắn.

Sở Cuồng nhất thời dừng lại, chôn sâu ở trong cơ thể của nàng, nóng rực thật lớn, nàng cơ hồ còn có thể cảm giác được cự vật của hắn đang rung động.

“Vẫn còn đau sao?” Thanh âm trầm khàn của Sở Cuồng như là thở dài, trán hắn tựa lên trán của Vũ Y, mồ hôi hòa cùng một chỗ với nàng.

Nàng thờ hồn hèn lắc đầu, biết đau đớn đã qua đi.

“Không, không đau, nhưng là... nhưng là... nóng quá...” đau đớn nơi hạ thể từ từ giảm xuống, sự rung động mềm nhẹ kia giống như tầng tầng, lớp lớp sóng triều đổ dành nơi mềm mại bị tổn thương

Đặt mười ngón tay mảnh khảnh lên vai của Sở Cuồng, vuốt ve, mon trón nhẹ nhàng, nơi sâu kín nhất sinh ra một nhu cầu cảm xúc mãnh liệt, loại nhu cầu này như một ngọn lửa, càng cháy càng lớn, tựa hồ muốn thiêu rụi nàng, bất quá, là nàng cam tâm tình nguyện, nàng đang khát vọng cường lực va chạm mạnh mẽ hơn.

Hắn không cần chỉ thị, phát ra một trận gầm nhẹ, hai tay nắm chặt eo nhỏ, bắt đầu đóng đưa thắt lưng trường kiện, phân thân nóng rực như ngựa hoang đứt cương, điên cuồng rong ruổi trong cơ thể nàng, mỗi lần đều là sâu tận bên trong...

Khoái cảm kinh người bùng nổ, Sở Cuồng điên cuồng tiến lên, Vũ Y phát ra thanh âm mềm mại rên rỉ, phối hợp động tác của hắn mà vận vẹo thân mình.

Sở Cuồng gầm nhẹ, hoa kính mềm mại kia vì đạt tới cao trào mà không ngừng co rút, nhanh chóng ôm trọn thật chặt lấy hắn, làm hắn càng thêm điên cuồng tiến lên nhanh hơn, mạnh hơn nữa.

Hỷ phòng kịch liệt sóng triều. Nàng chỉ có thể ôm chặt hắn, hai chân trắng ngọc, thon dài quấn chặt thân mình trường kiện, lễ giáo cùng lý trí, đều bị quăng đến chín tầng mây, nàng chính là một nữ nhân, chính là thể tử của hắn.

Hơi thở hoan ái tràn ngập bốn phía, sau đó truyền đến tiếng nam tử gầm nhẹ, cùng với nữ nhân mảnh mai mềm mại đáng yêu than nhẹ, xuân ý nồng đậm trong phòng.

Nàng nhấn chặt hai hàng lông mày, hai hàng thủy châu lã chã tuôn rơi, Sở Cuồng ôm sát eo nhỏ của nàng, xiết chặt trong lòng, nàng ngửa đầu khóc kêu một tiếng, thanh âm run run, một ít lí trí mơ hồ quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 8

Toàn thành đều có thể cảm giác được, vợ chồng tân hôn, cảm tình thật sự tốt.

Đề nghị của Sở Cuồng, động cơ tuy có chút mờ ám không đủ thuần khiết, nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Hắc Sam quân thừa nhận Vũ Y là tướng quân phu nhân, thái độ hành vi ngoan ngoãn không ít. Bên trong phủ, các nữ nhân tuy rằng không có sắc thái hoà nhã nhưng ít ra không còn bốn phía trào phúng.

Đến nỗi tất cả dân chúng trong thành đều là người người mừng rỡ cười toe toét, từ lúc Hắc Sam quân đánh đuổi đạo phi, họ liền xem Sở Cuồng là anh hùng rồi.

Nay, vị anh hùng ấy lại thành trượng phu của Vũ Y tiểu thư, làm cho bọn họ càng thêm cao hứng cùng kiêu ngạo.

Cho nên Sở Cuồng nói, muốn bảo hộ trị an trong ngoài Cán Sa thành, nhóm nam đinh lập tức cầm đao, thương, cung, tiễn nhanh chóng chạy tới tập hợp cùng thao luyện, chỉ sợ đến muộn sẽ để cho tân thành chủ ấn tượng xấu.

Nơi thao luyện ở bên cạnh tường thành, mấy trăm nam đinh sức lực tráng kiện tập trung, trăm miệng một lời, cùng hô hào, khí thế ngất trời, cách ngoài thành trăm dặm vẫn có thể nghe thấy.

Sở Cuồng đứng trước đội ngũ, con người đen lợi hại đảo qua từng khuôn mặt. Hai tay hắn chấp sau thắt lưng, cho dù không mặc chiến bào, bản thân trời sinh khí thế tôn giả, uy nghiêm lẫn liệt cũng làm cho mọi người không rét mà run.

“Tổ chất không kém” Bắc Hải Liệt nói đơn giản, đứng ở phía sau Sở Cuồng.

“Xác thực so với dân binh bình thường mạnh hơn rất nhiều, khó trách đạo tặc tấn công không thể tiến vào.” Tần Bất Hoán phe phẩy cây quạt, mặc một thân trường bào nguyệt sắc (màu trắng), đứng cùng một chỗ với đám nam nhân coi trấn nửa người bên ngoài có vẻ không hợp cho lắm.

Sở Cuồng gật đầu, tầm mắt vẫn đang quan sát.

Đội hộ vệ Cán Sa Thành có đầy đủ tổ chất, làm cho hắn có chút kinh ngạc. Về lý, dân binh bình thường quyền cước võ nghệ luôn không tốt, nhưng những nam đinh này, người người thân thủ mạnh mẽ, so sánh với quân chính quy cũng không kém cỏi chút nào.

“Phuong Tứ huấn luyện không tồi.” Hấn thân nhiên nói.

Bên cạnh trường thao luyện, xuất hiện một thân ảnh kiêu nhỏ xanh biếc, thông thả đi tới. Ánh mắt mọi người không hẹn đều liếc nhìn về thân ảnh đó.

Vũ Y đi đến trước mặt Sở Cuồng, kéo váy phúc thân. “Phu quân vạn phúc.” Lời nàng vừa thốt ra đã khiến trăm người muốn té khỏi yên ngựa. Kiểu tóc bây giờ của nàng cũng đã đổi thành kiểu của nữ nhân đã thành gia thất.

Hấn nhú mày, trước nhắc tay ngăn lại mọi người bắn tên, đề tránh ngộ thương nàng.

“Nàng tới làm gì?” Nơi này gây gộc giáo mác, đao quang kiếm ảnh (ý nói là khá nguy hiểm ak), hấn không muốn Vũ Y bị thương.

“Mười hai trưởng chủ đang ở trong thành, hôm nay có thể chuyển qua đây, không biết chủ ý của phu quân như thế nào?” Nàng cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống đất, không dám nhìn hấn.

“Chuyển đi!” Hấn gạt đầu, cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ của nàng.

“Vâng.” Nàng hành lễ lần nữa, nhẹ nhàng xoay người, dùng thái độ tao nhã nhất, cước bộ thông thả rời khỏi trường thao luyện.

Đợi cho nàng rời đi, thanh âm bắn tên mới tiếp tục vang lên. Nhưng mà, ước chừng một khắc sau, nàng lại xuất hiện bên cạnh trường thao luyện, uyển chuyển đi tới.

“Phu quân.” Nàng nhắc váy, góc độ, tư thế cùng âm điệu đều trăm lần như một, không sai khác chút nào. “Chức di nói, hôm nay muốn vận chuyển tơ lụa đến thành Cẩm Tú, có thể chứ?”

Sở Cuồng gạt đầu.

Nàng lại hành lễ lần nữa, xoay người rời đi.

Hai khắc sau, thân ảnh xanh biếc lại xuất hiện. Động tác của mọi người đều chậm lại, nhìn như còn đang thao luyện, trên thực tế lại trùng lớn ánh mắt, nhìn nàng tới gần Sở Cuồng, trên mỗi khuôn mặt đều mang nụ cười khó lý giải.

A, tiểu thư cùng tân thành chủ cảm tình thật tốt a, luyện tiếu không nở tách rời! (Vịt : *giật mình* , chả có nhẽ ... =]]]])

“Phu quân, Tiểu Thất nói muốn đưa chút lương thực lên núi cấp cho bản nông.” Nàng theo thường lệ hành lễ, bộ dáng cung kính ôn thuận.

“Tiểu Thất?”

“Đệ đệ của ta.” Nàng nhắc nhở.

Hấn khẽ nhướng mày, đoán rằng Phuong Tiểu Thất đại khái cũng là kẻ đã phản đối việc Vũ Y gả cho hấn. Từ lúc đại hôn đến bây giờ, đã qua nhiều ngày như vậy vẫn kiên trì không chịu lộ diện, hiện tại lại muốn ra khỏi thành, rõ ràng là có ý tránh hấn.

Hấn đồng ý cho Phuong Tiểu Thất ra khỏi thành, nhìn bóng dáng nàng rời đi, mày rậm lại nhú lại. Trong lòng hấn có loại dự cảm kỳ quái.

Dự cảm không sai, lần này không đến một khắc, nàng lại xuất hiện lần nữa.

“Tơ tằm mùa thu, hôm nay cần phải nhuộm màu, phu quân cho rằng nên lấy màu sắc gì làm chủ đạo?” Nàng nghiêm túc hỏi.

“Nàng cứ xem rồi lo liệu.” Hấn không kiên nhẫn nói, ánh mắt không rời khỏi đầu nhỏ của nàng.

“Vâng.” Nàng lại hành lễ, lại rời đi.

Sau đó, lại trở về.

“Phu quân, rượu đêm nay muốn uống loại nào?” Nàng hỏi, chờ đợi hấn đưa ra quyết định.

“Như cũ.” Hấn răng nghiền chặt phun ra hai chữ.

“Vâng.” Nàng ôn thuận cúi đầu, theo đường cũ rời đi.

Mọi người nhìn theo nàng rời đi, thân ảnh biến mất ở phía sau bức tường kia nhưng vẫn không thu hồi tầm mắt, chăm chú nhìn về một chỗ, chờ đợi nàng lại xuất hiện lần nữa.

Vũ Y quả thực không để bọn họ thất vọng.

Lần này, nàng còn chưa đi tới gần, Sở Cuồng đã gơ tay lên, không cho nàng hành lễ, ngũ quan anh tuấn bởi vì không kiên nhẫn mà càng thêm lãnh khốc, hắc mâu âm trầm, mở rộng có điểm dọa người.

“Nàng còn muốn hỏi cái gì?”

Vũ Y xoay tròn hai tròng mắt, không bị sắc mặt đáng sợ của hắn làm cho kinh hãi.

“Đầu bếp hỏi, bữa tối là muốn nấu canh cá, hay là quái ngư hoàn?”(là con cá gì nhỉ??)

“Đó là những việc vặt vãnh, không cần tới hỏi ta.” Hắn rít gào nói.

Đáng chết! Nàng nhất định phải tới trường thao luyện chạy tới chạy lui sao? Nàng mỗi một lần xuất hiện, hắn liền lo lắng, thấp thỏm đề phòng, đi đi lại lại mấy lần, kiên nhẫn của hắn sớm dùng hết, tâm trạng của hắn bây giờ so với mãnh thú bị thương còn điên cuồng, nóng nảy hơn!

“Nhưng phu quân lúc trước đã nói, chuyện gì đều phải do người làm chủ, Vũ Y chính là chiếu theo phu quân phân phó mà làm.” Nàng vô tội đáp.

Sở Cuồng liên tục hít sâu, phải dùng hết khả năng tự kiềm chế, mới không gầm rú với nàng.

“Những việc nhỏ này, nàng quyết định là được rồi.”

“Như vậy, vì tránh làm phiền phu quân, sau này đại sự đều do chàng làm chủ, việc nhỏ đều do ta quyết định, có thể không?” Nàng rũ rèm mi, con ngươi tỏa ra ánh sáng lạnh lợi.

Hắn gật gật đầu, ánh mắt lạnh băng di chuyển khỏi thân thể kiều mị, sau này nhất ngắm. (?_?)

Tiếng tên xé gió lập tức vang lên, mỗi người trong trường thao luyện đều là nhìn không chớp mắt, chuyên chú tập trung vào tiêu điểm, không dám đem tâm mất đi dời đến thân ảnh của phu thê thành chủ.

“Vậy Vũ Y cáo lui.” Nàng ngửa đầu nhìn hắn tươi cười, mắt nhỏ lấp lánh tựa tinh tú sớm mai.

Sở Cuồng nheo lại hai mắt, ý bảo nàng rời đi, nhưng mày rậm vẫn nhúu chặt, không có buông ra.

Là hắn đa nghi sao? Vẫn là nụ cười chân thực của nàng nhưng nay sao lại có vài phần giả hoạt?

Thân ảnh xanh biếc biến mất ở phía sau bức tường, nhưng đôi mắt chim ưng màu đen vẫn như cũ không có dịch chuyển.

Ba canh giờ sau, Sở Cuồng mới hạ lệnh, cho nam đinh rời khỏi trường thao luyện.

Trong khoảng thời gian này, Tần Bất Hoán trước bị điều đi thu hoạch thương vụ ở phía nam, Bắc Hải Liệt cũng rời khỏi trường thao luyện, đi đến phía trước Cán Sa thành, đón hoa quế cùng các huynh đệ trở về.

Sở Cuồng quay về Phương phủ, dọc theo đường đi đều gặp thuộc hạ đang làm nhiệm vụ, ở trong thành bận rộn.

Vũ Y trở thành tướng quân phu nhân, những nam nhân này đều tìm chuyện để làm, toàn bộ đều là nhân tài, hiển nhiên hữu ích, không còn ai ăn không ngồi rồi nữa.

Nàng không chỉ để cho người khác bận rộn, mà chính mình cũng bận rộn với đủ loại sự tình, thẳng đến khi mặt trời lặn, hoàng hôn buông xuống, thân hình mảnh mai mới đi vào phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng hơi tối, Vũ Y đóng cửa lại, chuẩn bị thấp nển. Thân ảnh cao lớn từ phía sau choàng đến, đột ngột ôm trọn nàng vào lòng.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, đến khi nghe thấy hơi thở quen thuộc, mới trầm tĩnh lại.

“Nàng đã đi đâu?” Sở Cuồng một tay ôm nàng vào trong ngực, con ngươi đen trùng mắt nhìn nàng, có chút bất mãn. Vừa mới tân hôn, nàng bỏ chạy không thấy bóng người, để hắn tìm không thấy nướng tử yêu dấu!

“Ách, tắm rửa.” Vũ Y trả lời, đem mái tóc dài ẩm ướt chuyển đến một bên vai, tránh làm ẩm ướt y phục của hắn.

Ra ngoài một chuyến khiến nàng một thân dính đầy bụi cát, cả người không thoải mái. Nàng không dùng bữa tối liền cấp tốc đi tắm rửa, rồi nhanh chóng đi về phòng thay đổi y phục. Xong hết mới định trở lại đại sảnh dùng cơm.

“Cần vài canh giờ để tắm rửa?” Hắn vẫn là cau mày.

Vũ Y vươn tay, vuốt lên mày rậm đang nhúu chặt, mỉm cười nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn. “Ta lúc này đi xử lý tốt một ít việc vặt vãnh, kia đều là chàng cho phép.” Nàng nhắc nhở hắn, ý cười càng sâu sắc.” Tìm ta có chuyện gì sao?” Nàng hỏi.

Xem biểu tình của Sở Cuồng vừa không nhẫn nại lại âm trầm, khẳng định là tìm nàng rất lâu.

Hắn trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát.

“Không có việc gì.” Hắn thô lỗ nói, ôm nàng đi đến bên cạnh bàn, đặt nàng ngồi ở trên đùi hắn.

Vũ Y nhất thời cả người đỏ ửng, còn chưa kịp thích nghi với động tác thân mật như vậy. Nàng nhẹ nhàng giãy dụa, vặn vẹo thắt lưng mảnh khảnh, muốn né ra, nhưng vừa nhích ra được một chút, bàn tay to bên hông liền đột nhiên buộc chặt, không cho nàng tiếp tục lộn xộn.

“Đừng nhúc nhích.” Sở Cuồng tỉ tê nói, mắt sáng như đuốc, gắt gao xem xét nàng.

Về mặt cùng ánh mắt của hấn gọi lên dục hòa của nàng, làm mặt của nàng càng lúc càng đỏ.

Thật sự là tai hại a, động tác của nàng vô tình nhưng lại đẩy lên dục vọng của hấn, lúc này vẫn là ban ngày, hấn sẽ không như buổi tối nói muốn liền muốn nàng chứ...(chính xác rồi ^^)

“Vâng, không động.” Nàng nắm chặt tay nhỏ, không dám tiếp tục nhúc nhích, mắt nhỏ xoay tròn, vụng trộm dò xét, liếc mắt nhìn hấn một cái.

Bàn tay nắm đen dừng ở đôi má phấn hồng, nhẹ nhàng vỗ về, vừa tắm rửa qua, nàng chỉ mặc một lớp áo tơ mỏng manh, chiếc gáy trắng nõn, nuốt nà lộ ra khiến hấn si mê, cúi đầu ra sức hôn liếm, để lại dấu hôn màu hồng nhạt. Hấn vươn tay, vuốt ve lên dấu ấn ấy.

Thân hình Vũ Y mềm mại, mùi hương ngọt ngào lại dịu dàng, khiến lòng hấn mê mẩn. Trong việc hoan ái, Vũ Y là học trò tốt nhất, tuy rằng ngây ngô, vụng về, lại rất hay thẹn thùng nhưng khi cùng nàng ân ái, nàng lại luôn khiến hấn điên cuồng!

Nhớ đến mấy đêm hoan ái đã qua, mâu quang Sở Cuồng càng chuyển sang thâm nùng.

“Không làm đau nàng chứ?”

“Cái gì?”

“Tối qua.” Hấn nhắc nhở, cổ ý nhìn về phía giường lớn bằng gỗ sam.

Mặt nàng đỏ lên, nhìn chăm chăm khăn trải bàn màu hồng nhung, không dám nhìn mặt hấn.

“Ta không yếu điệu như vậy.” (zì ak, ta sock...>.< . Vịt =]]])

Vũ Y thấp giọng nói, gương mặt càng thêm nóng, trái tim lại vô cùng ấm áp. Tuy rằng bị hỏi những vấn đề thật xấu hổ, nhưng sự quan tâm của Sở Cuồng làm nàng thật vui vẻ.

Câu trả lời của nàng không làm hấn hài lòng, hấn nhíu mày, mắt lạnh nhìn chiếc đầu nhỏ đang cúi thấp.

Đại khái là vì xử lý sự tình, thường xuyên ở trong thành chạy loạn, thân hình Vũ Y thướt tha, ngũ quan cân xứng, mặc dù không phải là “tay trái gà không chặt,” nhưng ở trong mắt hấn nàng cũng giống như những động vật nhỏ, dễ dàng bị tổn thương. (haiz, sao anh toàn so sánh chị với thú nhỏ thế này __”)

So với nữ nhân phương Bắc, Vũ Y chính là kiều nhỏ mà tinh tế, vài lần hoan ái, hấn nhiều lúc khắc chế không được, điên cuồng qua đi mới lo lắng có làm nàng bị thương hay không.

Thấy Sở Cuồng không hé răng, nàng ngẩng đầu lên, lại thấy khuôn mặt càng lúc càng đen của hấn, không biết vì cái gì mà tức giận như thế.

“Phu quân, chân mày của chàng sắp thẳng liền thành một đường rồi.” (^, ta chém...)

Hấn vẫn là nhìn nàng, biểu tình ngưng trọng.

“Đói bụng sao?” Nàng nghi ngờ nói, nhớ rõ hấn khi đói bụng, tính tình liền đặc biệt không tốt.

Sở Cuồng lắc đầu, bàn tay to vuốt ve thân thể phấn nộn.

“Ta không muốn làm nàng bị thương.” Hấn thận trọng nói.

Vũ Y thẹn đến mặt đỏ bừng, dùng sức đẩy tay hấn ra, nhẩy ra khỏi đùi hấn, quay lại làm mặt quỷ trên hấn.

“Phu quân chưa chắc có năng lực này.” (hix, ta sợ...+O+)

Nàng bỏ xuống một câu này, sau đó lập tức lùi vào phía sau bình phong.

Sở Cuồng đầu tiên sùng sốt, tiếp theo kinh ngạc, sau khẽ nhếch mày rậm. Nữ nhân này dám khiêu khích hấn?!

Vài đêm trước còn không hiểu chuyện nam nữ, nhưng nay lại dám dùng lời lẽ tán tỉnh hấn, là hấn dạy giỏi, hay nàng học quá tốt đây?

Phía sau bình phong, Vũ Y cảm lấy ngoại bào (áo ngoài), đang chuẩn bị mặc vào, bên hông đột nhiên căng thẳng, cả người bị bế lên, áo ngoài rơi xuống nền đất.

Nàng vội vàng ôm lấy thân hình cường tráng của Sở Cuồng, phát hiện hấn đang ôm nàng đi đến giường lớn. Đôi mắt đen thâm thúy lóe ra hỏa diễm cực

nóng, ngay cả hô hấp cũng trở nên nồng đậm ái muội.

Ách, xem ra, trêu chọc Sở Cuồng là sai lầm, nàng phải vì lời nói đùa lúc nãy mà trả giá... ~(^o^)~

“Phu... phu quân, vài vị a di đều đang chờ chúng ta dùng bữa tối!” Vũ Y mặt đỏ thành một mảng.

“Không ăn.” Hần nhanh chóng trả lời, đem nàng đặt ở trên giường, quyết tâm hưởng thụ mỹ nhân tốt hơn mỹ thực. Hần dùng bạc môi che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, chiếc lưỡi nóng bỏng xâm nhập miệng nàng.

Vũ Y hai mắt mở tròn, trái tim nhảy loạn, trong lúc hân hôn nàng nồng nhiệt vẫn giãy dụa nói chuyện.

“Nhưng, bữa tối, bữa tối...ngô... có... có...câu tô chích chim nguyên cáo.” (mấy món này ta thua! __!)

Nàng nhắc nhở. Lần trước đầu bếp làm món này, hần thật sự rất thích ăn, ngay cả com cũng thêm vài chén.

Sở Cuồng ngẩng đầu, nhũ mây suy nghĩ.

Nàng nhìn hần, thân mình đã muốn bị áp đến chần nệm ấm áp, mà đôi tay nóng bỏng thô ráp kia cũng “cổ tình cố ý” chạy vào dưới lớp tơ áo mỏng manh, chơi đùa nơi đầy đà của nàng. Tình huống thật sự nguy cấp!

Nàng một bên lo lắng, bàn tay to của hần cũng không ngừng khê vuốt qua đỉnh nụ hoa.

“A...” Khoái cảm mất hồn làm cho Vũ Y khinh ngăm ra tiếng, thân mình trải qua một trận run rẩy.

Nàng mê người yếu đuối, nhanh chóng khiến hần hạ quyết định.

“Cứ để các nàng chờ.” So với nhu cầu ăn uống cần thiết hằng ngày, hần càng muốn lập tức ăn nàng!!!

Mắt Vũ Y trừng lớn hơn nữa, môi nhỏ xinh lại bị hôn trụ, Sở Cuồng cò bỏ áo ngoài, đem nơi non mềm, đầy đà của nàng xoa nắn trong một tay, một tay kia trượt xuống tìm kiếm hang động ướt át giữa hai chân nàng.

A, nàng vẫn là trốn không thoát sao? Không được a, các a di chờ lâu, khẳng định đoán ra bọn họ trốn ở trong phòng là...là...(sao...hoài nhĩ. Hắc hắc^^)

Cả ba nơi mẫn cảm đều bị hần khiêu khích, kích tình dữ dội hoàn toàn đánh úp nàng, nàng khê rên rỉ, muốn kháng nghị, lại không có nửa điểm khí lực. Hân hôn, hân âu yếm, mang đến cả ba khoái cảm, nàng chỉ có thể ở dưới thân hần run run, thần trí chậm rãi phiêu xa.

Bàn tay nhỏ bé, mềm mại dưới sự khiêu khích của hần, căn bản là vô lực chống đỡ, cuối cùng cũng đặt lên ngực hần, di chuyển, chà xát, khê âu yếm vuốt ve. Chỉ động tác nhỏ nhỏ làm cho hần phát ra một trận vui thích gầm nhẹ, hơi thở nóng bỏng di chuyển xuống dưới, đem cả nụ hoa phấn nộn ngấm vào trong miệng, ra sức liếm mát.

Trong phòng, hai thân thể quấn quýt triền miên. Cửa phòng lại vang lên một trận dồn dập, thập phần mất hứng, tiếng gọi vang đến tận trời.

“Thành chủ, phu nhân, thỉnh mở cửa a!” Chẳng biết tên gia hỏa không biết thức thời nào tay đập cửa miệng lại không ngừng kinh hô.

“Cút.” Từ bên trong trường rèm nồng đượm truyền đến tiếng hét mất hết kiên nhẫn.

Đứng ngoài cửa, Từ Hương hoảng sợ nhưng vẫn chưa từ bỏ, cô lấy hết dũng khí tiếp tục gõ cửa.” Phu nhân, phu nhân, việc lớn không tốt!” Nàng không dám kêu thành chủ nữa, đoán rằng thành chủ giờ phút này khẳng định hận chết nàng.

Cái miệng nhỏ nhắn đã sớm sưng hồng, thật vất vả né tránh công kích của Sở Cuồng. Nửa thân người của nàng cố gắng ngồi dậy, còn thở hồng hộc, mày liễu lại nhướn lên. Giọng điệu của Từ Hương cấp bách, hồi hã như vậy chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nàng trước cố gắng điều hòa hơi thở, một mặt ngăn chặn Sở Cuồng nơi nơi tay chân sờ loạn, cao giọng hỏi: “Từ Hương, làm sao vậy?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng trả lời.

“Gặp cướp.”

Gặp cướp.

Đây chính là đại sự của Cán Sa Thành, Vũ Y không biết lấy khí lực từ đâu ra, đẩy Sở Cuồng qua một bên, nhanh chóng xuống giường mặc trang phục, lập tức mở cửa.

“Người vận chuyển có việc gì không?” Nàng lo lắng hỏi, hồn nhiên vô tình không chú ý tới nút thắt của váy tơ đã tuột ra hơn phân nửa, hở ra chiếc gáy trắng nõn đầy những dấu hôn một cách rõ ràng rành mạch.

“Không có việc gì, chính là tiểu thương đều ở trong đại sảnh nghỉ ngơi, nhưng ba mươi xe tơ lụa đều bị đoạt.” Từ Hương cẩn thận nói xong, nhìn lại sau

lưng Vũ Y, mặt của Sở Cuồng đã đen toàn bộ, biểu tình muốn giết nàng đến nơi! Nàng cũng đoán được, tân hôn vợ chồng dĩ nhiên tình nồng ý đượm a!

“Ta đi xem sao!” Vũ Y trả lời, miệng còn chưa nói xong, chân cũng đã chạy ra khỏi cửa, theo hành lang gấp khúc chạy tới đại sảnh. Nàng quần áo không chỉnh tề, ngay cả giày cũng không mang, một lòng muốn thấy các tiểu thương vừa bị tập kích.

Ông trời, gặp cướp?! Năm nay là năm được mùa, nàng vốn tưởng rằng Sơn Lang sẽ không lo thiếu thốn thứ gì, nào biết đâu rằng mới vừa vào thu, đội ngũ đưa tơ lụa đã gặp cướp.

“Phu nhân, quần áo a, trước mau mặc quần áo vào a!” Từ Hương cao giọng hô, đuổi theo phía sau, nhưng chạy trong chốc lát, chỉ thấy Vũ Y càng chạy càng nhanh, căn bản đuổi không kịp.

Một đạo bóng đen từ phía sau Từ Hương vọt đến, đoạt đi ngoại bào trong tay nàng.

“Đề ta.” Sở Cuồng chỉ bỏ xuống những lời này, cước bộ thần tốc, điểm nhẹ mũi chân vài cái, cũng biến mất ở cuối hành lang gấp khúc.

Trong đại sảnh đã tụ tập không ít người, Hi di cầm cái hòm thuốc chạy qua chạy lại ở trong phòng như con thoi. Đây là từ lúc Vũ Y thành thân tới nay, nàng lần đầu tiên bước ra khỏi phòng.

“Chúc đi!” Người còn chưa tới, âm thanh đầy lo lắng đã truyền đến.

Ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập, thùng thùng thùng, tiêu sái lần tới hành lang, xuyên qua vườn hoa, thẳng tiến đại sảnh.

“Chúc đi, người không sao chứ?” Vũ Y cuống quýt hỏi, tựa ở trên cửa thờ hồng học. Chạy quá nhanh, gần như không kịp thở, nàng nhất thời hô hấp không thông.

Cơ hồ trong nháy mắt lúc nàng bước vào đại sảnh, một cái ngoại bào đỏ thắm, nhũ bạc thêu hoa từ phía trên trùm xuống người nàng, Sở Cuồng như bóng với hình đuổi tới, bước nhanh đến phía trước, thân hình cao lớn che khuất tầm mắt mọi người.

“Mặc vào.” Hắn nói đơn giản, tầm mắt lợi hại nheo lại, đảo qua toàn đại sảnh.

Mọi người cũng là thức thời, tất cả đều ngoan ngoãn cúi đầu, không có can đảm thử chia xẻ phúc lợi với thành chủ. Nhìn qua sắc mặt của thành chủ, nếu có người dám liếc nhìn Vũ Y một cái, không biết chừng mắt cũng bị hấn móc ra! (>.<)

Vũ Y bây giờ mới phát hiện, bản thân quần áo không chỉnh tề. Nàng bắt lấy ngoại bào, vội vàng mặc vào, tức thời vội vã đi đến cạnh Chúc đi.

Chúc đi trên tay quần đầy băng vải, khí sắc cũng không tệ lắm, nhưng thật ra trên mặt có chút trầy xước.

“Không có việc gì, không có việc gì, đừng lo lắng.” Nàng lập tức lên tiếng, trấn an Vũ Y, nhin không được lộ ra vẻ mặt ảo não. “Người thì không có việc gì, nhưng ba mươi xe tơ lụa toàn bộ bị đoạt đi.”

“Người so với hàng hóa, người mới là quan trọng.” Vũ Y nghiêm túc nói, vươn tay ôm Chúc đi, trong lòng bấy giờ mới bình ổn được một chút. Đây là a di (đi) của nàng, chẳng khác gì thân mẫu (mẹ ruột), nàng làm sao không coi trọng, huống hồ việc thất thoát kia chỉ là một việc ngoài ý muốn.

Sở Cuồng đi vào đại sảnh, quan sát thương thế của mọi người, xác định đều không có gì nghiêm trọng, sau mới mở miệng. “Ở nơi nào gặp phải đạo phi?”

“Không phải đạo phi, là sơn tặc, là Sơn Lang.” Tuyết đi cau mày.

Vũ Y ngẩng đầu lên, mày liễu nhanh chóng nhíu lại. “Có chứng cứ gì không a?”

“Tuy rằng bọn họ che mặt, nhưng có thể xuất quỷ nhập thần ở Cửu sơn Thập Bát Lý như vậy sẽ chỉ có thể là bọn sơn tặc vốn đã quen với địa thế hiểm trở.” Một hộ vệ bị thương khâu khí đầy căm phẫn nói.

Sở Cuồng quay đầu nhìn nàng, nhíu mày rậm, không nói gì, ngụ ý với nàng hãy giải thích rõ ràng.

Nàng ngồi vào bên cạnh bàn, trước rót một chén rượu, đưa cho Chúc đi để an ủi. Trên bàn tròn còn bày đủ sơn hào hải vị, nhưng lâm vào cái sự tình này, còn có người nào có tâm trạng dùng bữa tối, cả bàn thức ăn tất cả đều nguội lạnh.

“Trên đường đi đến Cẩm Tú thành, nhất định phải đi qua một vách núi, hai bên đều là vực sâu muôn trượng, đó chính là Cửu sơn Thập Bát Lý. Trong vòng phạm vi một trăm dặm, cũng chỉ có nơi đó là hoang vắng nhất, cư dân sống trên núi tự lập thành ấp trại, những năm được mùa coi như an phận, nhưng vừa đến năm mất mùa, sẽ xuống núi cướp bóc người qua đường.” Vũ Y cẩn thận nói, bàn tay nhỏ bé bất chợt nắm chặt gấu váy. Tình hình trước mắt đã loạn thành như vậy, nàng không thể hoảng, phải tỉnh táo lại.

Chúc đi uống xong rượu, cũng đã mở miệng.

“Bất quá, Sơn Lang cũng không tính là hung ác, đến nay chưa từng nghe qua hắn hại đến tánh mạng, chỉ là đoạt ngân lượng cùng hàng hóa, không đả thương người.”

“Sơn Lang là ai?”

“Là sơn trại trại chủ, thủ lĩnh của bọn họ.”

Sở Cuồng khẽ nhếch khóe miệng, con ngươi đen chớp động. “Hắn đoạt tơ lụa?”

“Không, việc này còn không có chứng cứ.”

“Đối với sơn tặc, không cần nói chứng cứ.” Bắc Hải Liệt hạ kết luận, khóe mắt bắt gặp biểu tình chán ghét của Hi di. Mặt hắn không chút thay đổi, nửa tiếng không nói, thẳng tắp nhìn nàng, con ngươi tối đen liền như vậy nhìn thẳng nàng.

Cho đến khi Hi di không đầu lại ánh mắt của hắn, tức giận quay đầu đi một cách bất đắc dĩ, không chịu cùng hắn trao đổi ánh mắt, hắn vẫn không có dịch chuyển tâm mắt. (Vịt : Tà nghĩ , ta nghĩ ... =]]])

“Nơi đó đường nhỏ gấp ghe, người thường xông vào khẳng định lạc đường, chỉ có Sơn Lang có thể xuất quỷ nhập thần ở bên trong.” Một thành viên bị thương khác phát biểu ý kiến, tán thành phán đoán của thành chủ.

Tần Bất Hoán phe phẩy cây quạt, ngay cả nhũ mây, biểu tình cũng là tuần mỹ phi phạm. “Vận chuyển hàng về phương Nam cũng sẽ thông qua nơi đó.” Nếu mỗi lần đưa tơ lụa đều bị cướp, kia thật là chuyện lớn!

“Vậy tiêu diệt bọn họ.” Sở Cuồng đơn giản tuyên bố, dẫn binh tấn công sơn trại, chuyện tình như vậy cũng được nói ra một cách nhẹ nhàng, băng quơ.

Hạ gia huynh đệ cùng kêu lên hoan hô, mặt mày mừng rỡ hơn hô, tay nắm thành quyền, hướng đối phương đánh tới ngụ ý chúc mừng.” Hảo nha, lão đại, cho các huynh đệ cùng đi!” Hạ Đạo Nhân hưng phấn nói.

“Đúng vậy, nếu không phản kích há chẳng phải là sợ sao.” Hạ Thủy Nhân cũng nhướn cao đuôi lông mày, thật sự cao hứng.

Bọn họ am hiểu nhất chính là đánh giặc. Cán Sa Thành hòa bình, bọn họ tìm không thấy đối thủ, chỉ có thể nhìn bia ngắm thao luyện. Nay, vừa nghe thấy Sở Cuồng tính xuất binh, tinh thần bọn họ đều vô cùng phấn khởi.

“Đi, đem tơ lụa cướp về!” Sở Cuồng nói, hai mắt lóe sáng.

Ý chí chiến đấu từ hân truyền đi khiến cho không chỉ thuộc hạ cấp dưới của hắn mà ngay cả đội hộ vệ đang bị thương cùng với gia nô trong phủ đều kích động đứng lên, người người nóng lòng muốn tham gia, nóng lòng muốn diệt Sơn Lang, máu rửa sơn trại.

Vũ Y đứng lên, huy động hai tay, ý đồ áp chế cảm xúc đang tăng vọt này.

“Đừng như vậy, những người đó thực thiện lương, chính là đối bụng lắm. Tiểu Thất nói, hắn khi đi đưa đồ ăn, mọi người trong sơn trại đối đãi với hắn rất hòa thuận.” Nàng đề cao thanh lượng, mong nhận được sự chú ý của mọi người.

Như nàng mong muốn, sự chú ý của Sở Cuồng trở lại trên người nàng.

Hắn phần nộ gầm rú, suýt nữa đem nóc nhà thổi bay. “Hắn đưa đồ ăn đi?!”

Đệ đệ của nàng mang thức ăn cho sơn tặc? Thiếu niên kia trong đầu chứa cái gì? Đâu hũ sao?

“Đúng vậy, ta có nói qua với chàng.” Nàng vô tội nói, không rõ vì sao hắn tức giận.

“Hắn thực không sợ sơn tặc trói hắn lại, đòi ngân lượng của Cán Sa Thành?” Tần Bất Hoán chắc chắn, lấy làm hiếu kỳ, càng không ngừng lắc đầu.

Phương Tiểu Thất thật sự quá lớn mật, một mình đưa đồ ăn cho sơn tặc, loại hành vi này đã vượt qua phạm vi làm việc thiện, chỉ có thể nói là ngu xuẩn.

“Người trong lúc đói bụng sẽ rất dễ sinh xúc động.” Vũ Y không đề ý tới Tần Bất Hoán, vẫn lấy con ngươi trong suốt nhìn Sở Cuồng, thực muốn khuyên hắn bỏ đi ý niệm khởi binh trong đầu.

“Đây không phải lý do.” Sở Cuồng nhìn về phía bàn ăn, bỗng dừng lại phát điên. “Chết tiệt, tô chích chim nguyên cáo của ta đâu?!” Thanh âm gầm rú truyền xa. (haiz, anh này ham ăn nhoa >.<)

“Phu quân đói bụng cũng sẽ thực khó chịu.” Vũ Y hạ kết luận.

Hắn quay đầu trừng mắt nhìn nàng, nheo lại ánh mắt.

“Nàng đừng âm ỷ.”

“Vì sao?” Nàng không phục.

“Bởi vì nàng là nữ nhân.” Sở Cuồng bỏ xuống một câu.

Vũ Y sững sờ. “Việc này với việc ta là nữ nhân có can hệ gì?”

“Nữ nhân chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, không cần tranh luận.” Hấn cũng thương cho nàng một cái kết luận.

Mặt chuyển hồng, lúc này không phải bởi vì e lệ, mà bởi vì phẫn nộ. Nàng nắm chặt hai đấm, nhìn thẳng khuôn mặt ngạo nghễ, tuấn tú của hấn, đột nhiên cảm thấy thật đáng ghét.

Một bên có người cũng nói chuyện.” Phu nhân, thành chủ nói cũng có đạo lý a! Sơn Lang cướp hàng, còn đã thương người, thành chủ dẫn binh tấn công, cũng là Sơn Lang tự làm tự chịu.” Lời vừa nói, nhất thời vang lên thanh âm tán thành, truyền khắp gian phòng.

“Các người tán thành xuất binh?” Nàng nhìn quanh đại sảnh, các nam nhân phần lớn cúi đầu, không dám tiếp xúc cùng tầm mắt của nàng.

Bọn họ cam chịu.

Vũ Y nắm chặt hai quyền, trong mắt bật ra lửa giận. Tốt, thay đổi thành chủ, những người này liền lập tức chống đối nàng sao? Lời nói của nàng nay lại không có người nghe.

“Mọi việc cứ quyết định như vậy.” Sở Cường thân nhiên nói, cầm lấy chiếc đĩa, hướng đồ ăn tiến công, cứ thế dùng cơm, không hề để ý tới đầu nhỏ đang bốc khói vì tức giận của thê tử.

Tranh luận là lãng phí thời gian.

Vũ Y nhanh chóng hạ kết luận, một chữ cũng không nói, quay đầu hướng thư phòng bỏ đi.

Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi khản trương. Trong chớp mắt vừa rồi, mọi người đều tưởng rằng đôi phu thê này nhất định sẽ tranh cãi âm ỹ!

“Nàng buông tha cho hấn.” Bắc Hải Liệt tuyên bố.

Hi di cười lạnh.” Chưa chắc.”

“Muốn đánh cuộc?”

Hi di quay đầu đi chỗ khác, mặc kệ hấn. Nàng thu thập hòm thuốc, đứng dậy rồi đi, không muốn ở chung một chỗ cùng bọn họ.

Không lâu sau, tiếng bước chân vang lên, Vũ Y lại lần nữa xuất hiện, lúc này trong tay đưa ra một tờ giấy.

“Quân lệnh trạng.” Tần Bất Hoán kinh ngạc nói nhỏ, ngược nhìn, trước mắt là hai tròng mắt lóe sáng của tiểu nữ nhân?

Vũ Y cầm quân lệnh trạng đi đến bên cạnh bàn, vẽ mặt kiên quyết.

“Sở Cường, công bằng.” Nàng nói một cách khản trương, gương mặt tràn ngập phẫn nộ.” Công bằng, chàng còn nhớ rõ không? Chàng có quyền quyết định xuất binh hay không, ta đây cũng có quyền quyết định sử dụng quân lệnh trạng như thế nào.”

“Nàng đem quân lệnh trạng dùng vào chuyện này?” Hấn rít gào, đập mạnh lên mặt bàn, bát đĩa trên bàn bị chấn động, rơi vỡ loạng xoạng. Trán nổi gân xanh, xem ra rất dọa người.

“Đúng!” Nàng không chút nào sợ hãi, nhìn thẳng cặp mắt ung đen đang cực kì tức giận, bộ dáng ôn thuần lúc trước, lúc này đã biến mất hoàn toàn, tất cả tan thành mây khói.

Trong đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, nam nhân cùng nữ nhân, mắt lớn trừng mắt nhỏ, giằng co không ngớt.

Hấn không thể phản bác nàng, bởi vì trong lời nói của nàng, hành động của nàng, tất cả đều là hấn lúc trước đã hứa hẹn qua, đáp ứng cho nàng quyền lực.

Đáng chết!

Nữ nhân này dám chống đối hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 9

Edit : Pan pan

Beta : Vịt

Hắn bị lừa.

Hắn thành thân với Phương Vũ Y, trở thành thành chủ Cán Sa Thành, được người trong thiên hạ cực kì hâm mộ vì hắn cưới được một quốc sắc thiên hương lại là tài phú một vùng. Nhưng là, chẳng đến ba ngày trước, hắn mới phát hiện chân tướng.

Chết tiệt, hắn bị lừa! Nữ nhân này, căn bản một chút cũng không ôn thuận.

Từ lúc Sở Cường hạ lệnh, dẫn binh tấn công tiêu diệt Sơn Lang, tiểu thê tử kia bộ dáng nhu thuận liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Vũ Y không có phản đối quyết định của hắn, ngược lại hiệu lệnh toàn thành chuẩn bị, bề ngoài xem ra cùng hắn phối hợp, trên thực tế chính là nghĩ cách chống đối lại hắn.

Nàng nói, khởi binh cần ngân lượng, vì tránh gia tăng gánh nặng cho bách tính (dân chúng) trong thành, quân phí (ngân lượng dùng cho quân đội) sẽ do Hắc Sam quân tự lo liệu. Cái chính là, Hắc Sam quân còn không có đến một đồng a, lấy đâu ra ngân lượng để chi tiêu cho quân phí? (ta chém ^^)

Nàng trừ vào lương thực của bọn họ!

Từ ngày quyết định khởi binh, trên bàn không hề xuất hiện sơn trân hải vị, món ngon biến mất vô ảnh vô tung, bùng lên bàn tất cả đều là cháo trắng!

Cháo trắng lại loãng đến đáng thương, vớt cả nửa ngày mới vớt được vài hạt gạo a!

Nói đến điểm tâm (đồ ăn sáng), món trên bàn lại ít đến dễ sợ. Cả bàn vốn vẹn vài loại rau củ đã bị sâu đục khoét loang lỗ, một đĩa dưa chuột mà trái dưa còn nhỏ hơn ngón tay út, lại thêm vài miếng củ cải muối, thật là thê lương a!

Vừa mới nhìn thấy thức ăn trên bàn, gương mặt Sở Cường đã đầy hắc tuyến, chạm cũng không chạm, hắc mầu lãnh khốc đảo qua một vòng, rồi quay đầu bước đi.

Đến bữa tối ngày thứ ba, hắn rốt cuộc không kiềm chế được, lồng ngực vì tức giận mà phập phồng lên xuống, cùng vì đói khát nhiều ngày mà tức thời bùng nổ.

“Phương Vũ Y!” Rống lên một tiếng truyền khắp Cán Sa Thành.

“Phu quân, ta đã nói rồi, lỗi tai của ta thật sự tốt, chàng có thể không cần rống.” Nàng ngồi ở bên cạnh bàn, tao nhã uống trà.

Nữ nhân này cố tình bỏ đói hắn? Có nữ nhân nào lại đối xử với phu quân của mình như nàng không? Hắn nhìn nàng ba ngày, không cùng nàng so đo, nàng ngược lại càng thêm làm càn, thức ăn bùng lên bàn mỗi ngày lại bớt một chút.

“Nàng thật to gan!” Hắn gầm rú, đập tay lên mặt bàn.

Vũ Y sờ sờ ngực, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi trả lời.

“Phải không? Ta thấy mình cũng không làm gì quá đáng.” Nàng cầm khăn, lau qua đôi đũa, gấp thức ăn đến trước mặt hắn. “Phu quân, dùng cơm.”

Dùng cơm? Làm gì có cơm để ăn a? Bên cạnh bàn, các nam nhân đều lộ ra nét mặt ảo não, mở to hai mắt nhìn cháo trắng trên bàn, mặt Sở Cường càng dữ tợn, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lấy đồ ăn đến.” Vang lên tiếng gầm gừ.

“Đây là đồ ăn.” Nàng bất động như núi, ngay cả mắt cũng không buồn liếc qua một cái.

“Đem món dưa chuột chết tiệt này xuống!” Tiếng gầm gừ càng lúc càng lớn.

Nữ nhân này thật ác liệt, trước dùng mỹ thực chiều hư cái miệng của hắn, hiện không chiều theo ý của nàng, lập tức biến thành cháo trắng lại còn loãng đến đáng thương, buộc hắn đi vào khuôn khổ. Từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục khiến tâm tình của hắn cực kì phần nộ a!

Vũ Y nhíu mày, có chút kinh ngạc. Đã đến mức này, hắn còn kén ăn?

“Phu nhân, lão đại ghét nhất là ăn dưa chuột.” Tần Bất Hoán nói, mở to mắt nhìn thức ăn thờ dài. Cán Sa Thành cơm no áo ấm, muốn làm cho rau quả trở thành cái dạng này thực cũng không phải chuyện dễ dàng!

“Phải không?” Vũ Y mỉm cười. “Cám ơn người đã nói cho ta biết chuyện này.”

Nàng mỉm cười ngọt ngào lại làm cho các nam nhân toát mồ hôi lạnh cả người, không khỏi bắt đầu hoài nghi, từ nay về sau chẳng nhẽ nàng đưa đưa chuột trở thành môn chính của bọn họ. (hắc hắc, tội quá ~^o^~)

Bắc Hải Liệt vẫn như cũ cau mày, tầm mắt vòng vo hai vòng quanh bàn, nhin không được mở miệng.

“Không có rượu?” Hắc bắt mẫn hỏi.

“Bên trong phủ không cung ứng rượu, bắt quá có thể mua tại các khách điểm trong thành, thỉnh Liệt thúc tự mình đi mua rượu.” Ngụ ý là muốn Bắc Hải Liệt tự bỏ tiền.

Các nam nhân biểu tình ngày càng khó xem, căn bản không nghĩ tới tiểu nữ nhân ôn thuận lại có lá gan làm ra việc này. Nay mới biết được, lúc trước ôn thuận, dễ bảo đều là biểu hiện bên ngoài, Phương Vũ Y xác thực thiện lương ôn nhu, nhưng nàng rất ngoan cố, tuyệt đối có thể so đầu với Sở Cuồng.

Vũ Y duy trì mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trượng phu.

“Dùng bữa.” Nàng nói.

Ánh mắt hắc tức giận, trừng nàng. “Ta nói...”

“Phu quân, vì dự trữ quân phí, chúng ta phải nhịn ăn nhịn mặc.”

“Nàng muốn ta cùng cả quân đội ăn dưa chuột ra chiến trường?”

“Phu quân cảm thấy ta cho bọn họ ăn không ngon?” Nàng càng thêm vô tội.

“Nàng!” Trên trán hắc hiện lên gân xanh, thân thể cao lớn run run.

“Phu quân, mời dùng bữa.” Nàng lộ ra bộ dáng ôn thuận, tươi cười, không chút nào sợ hãi nhìn hắc. “Chàng không dùng, là không đói bụng sao? Xuân Bộ, thành chủ không đói, đem tất cả đồ ăn này mang xuống!”

“Dừng tay!” Hắc rống giận, vẻ mặt dữ tợn. Ai dám chạm vào đồ ăn của hắc, hắc liền trở mặt với người đó!

Xuân Bộ rút lại hai tay, khiếp đảm trốn trong góc, sợ thành chủ tức giận đến cắn người.

“Kia phu quân, chàng không phải không dùng sao?” Nàng lại hỏi, môi đỏ mọng lộ vẻ tươi cười.

Sở Cuồng trừng mắt nhìn bàn dưa chuột kia, ngoài miệng mắng, trong bụng lại vang lên tiếng “cô lỗ, cô lỗ”, từng chút từng chút bảo mòn tự tôn của hắc. Liên tục đói bụng vài ngày, tự tôn tựa hồ không hề trọng yếu như vậy, ngay cả ngày xưa bắt hắc ăn dưa chuột nhất định sẽ làm hắc sinh khí, nay xem ra cũng thực ngon miệng —

Hắc ăn.

Ác mộng không chỉ như thế.

Đêm tối, Sở Cuồng xú mặt, quay trở lại phòng thì phát hiện không có một bóng người trong phòng! Hắc đợi, rồi đợi, kiên nhẫn đợi nhưng vẫn là không thấy Vũ Y vào phòng, thẳng đến qua canh hai, oanh một tiếng, phiến cửa gỗ bị một lực lượng cường đại từ bên trong đá văng ra.

Thu Ý xa xa nhìn thấy Sở Cuồng như biến thành hung thần ác sát, không đợi hắc mở miệng, lập tức chủ động báo cáo.

“Tiểu thư ở trong thư phòng” Thanh âm của nàng run rẩy.

Tiếng bước chân như sấm, thẳng tắp hướng thư phòng mà đi, lại oanh một tiếng, lại một cái cửa phòng bị đá văng! Ngay sau đó là tiếng kêu sợ hãi của Xuân Bộ.

“Đi ra ngoài!” Sở Cuồng đồng thời rống lên một tiếng.

Xuân Bộ bỏ thời mực điều xuống, lập tức rời đi thư phòng, làm sao còn dám ở lâu. Nàng sớm đã được cảnh cáo, nam nhân thời điểm đói bụng, tính tình phá lệ ác liệt.

Ngồi cạnh bàn lớn, Vũ Y khí định thần nhàn, nàng chậm rãi hạ bút, tựa như đã sớm dự đoán được Sở Cuồng sẽ xuất hiện ở chỗ này.

“Phu quân, đêm an.” Nàng mỉm cười, trước mặt bày ra vài quyển sổ sách.

“Như thế nào không trở về phòng?” Hắc trừng mắt nhìn nàng, con ngươi đen lợi hại phụt ra tia uất giận. Ngày xưa, cho dù trong thành có nhiều sự tình, nàng vẫn sẽ trở về phòng vào ban đêm, lúc này đã là canh hai, nàng thế nhưng còn ở trong thư phòng xử lý công việc mà không về nghỉ ngơi.

“Ta đang xử lý một sổ hạng mục. Lúc trước phu quân có nói muốn mở một thương vụ về phía Nam, đã muốn quy hoạch đủ chiêu số, một đôi nhân mã sẽ xuất phát trước để dò đường.”

“Kia đều gác lại, trở về phòng.” Hấn ra lệnh, không kiên nhẫn trừng mắt nhìn đồng sách.

Vũ Y dùng tay trái chống đầu, lại xử lý hai hạng mục tiếp theo, sau đó mới mở miệng.

“Việc này thực vội, không thể gác lại.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ đáp, không có nhìn hấn. “Nói thế nào, ta cũng không trở về phòng, phu quân cứ đi ngủ trước đi!”

“Nàng không trở về phòng?” Hấn nheo ánh mắt lại toát ra vẻ nguy hiểm, từng chữ từng chữ từ miệng hấn thốt ra, chỉ vài từ đơn giản, ngữ khí âm hàn lại khiến người khác không rét mà run.

Chính là, Vũ Y không bị kinh hãi, tiếp tục chuyên chú vào việc đang làm.

“Đúng vậy, bắt đầu từ đêm nay, ta ngủ ở thư phòng.” Nàng chỉ về một góc, sớm đặt một chiếc giường lớn, bên trên, gối ngọc, chăn nệm thêu hoa ấm áp đều đã được chuẩn bị chu đáo như trong khuê phòng.

Phản nộ rít gào, vang vọng trong không gian yên tĩnh.

“Nàng muốn phân phòng?!” Tân hôn không đến một tháng, nữ nhân này muốn cùng hấn phân phòng! (phân phòng = chia phòng, ngủ riêng ak ^^)

Vũ Y nhướn mắt, kiềm chế xúc động, không nghĩ tới hấn sẽ lớn tiếng hét như vậy.

Hét lớn như vậy khẳng định khiến mọi người bưng tỉnh, lúc này, nói không chừng trong phủ hơn mười cái lỗ tai, toàn bộ đều dựng thẳng muốn nghe xem tiếp theo hấn muốn hét cái gì.

“Phu quân không phải sắp xuất binh sao?” Nàng không trả lời mà hỏi lại, ngẩng đầu nhìn hấn, bảo trì mỉm cười, trong mắt lại hiện lên một tia tinh quang.

“Đúng thì thế nào?” Hấn nhíu mày, trong lòng hiện lên dự cảm xấu, biết chắc khi đôi mắt của nàng lộ ra tinh quang thì khẳng định có cổ quái!

Nữ nhân này sống cùng hấn, học gì không học, lại học tính cứng đầu, ương bướng của hấn, mà lại càng lúc càng không nghe lời! Như việc xuất binh gần đây, nàng đối nghịch với hấn, việc này thực làm hấn đau đầu a!

“Chiến dịch hao phí thể lực quá nhiều, vì để phu quân dự trữ thể lực, chúng ta không nên ngủ cùng phòng.” Vũ Y cúi đầu, đem bút son chấm vào mực đỏ chu sa, tiếp tục phê duyệt.

“Cái gì?” Hấn mặt mày đầy hắc tuyến. Cắt giảm lương thực còn không đủ, nàng còn muốn đùa giỡn cái gì?

Nàng cầm lấy bút son, vẽ vài nét bút trên sổ sách rồi mới ngẩng đầu.

“Vì muốn binh lính chuyên tâm thao luyện, phu quân một ngày không buông tay động binh, nam nhân muốn gia nhập chiến dịch, liền một ngày không thể gần nữ sắc.” Nàng khế cắn môi, không dám hé ra ý cười, miễn chọc giận hấn.

Đạo mệnh lệnh vừa tuyên bố, còn hữu hiệu hơn so với chuyện không cho bọn họ ăn cơm. Lúc trước, con số nam nhân toàn thành gia nhập chiến dịch quân đội của Sở Cuồng thật đáng kể, sau khi tuyên bố, tân binh đa số đều bị các phu nhân néo lỗ tai lôi về nhà, càng không dám nói xuất binh cùng nguyện ý đi theo thành chủ tấn công sơn trại, nhân số giảm mạnh a! (cao chiêu, bá phục tỷ a^^)

Sở Cuồng nghe thấy lý do vớ vẩn này, hai tròng mắt phút chốc nhíu lại, gân xanh co rúm.

“Nàng dựa vào cái gì mà hạ đạo mệnh lệnh này?”

“Ta có quân lệnh trạng, chàng không nhớ rõ sao?” Vũ Y nhắc nhở.

Sở Cuồng trừng mắt nhìn nàng.

“Lấy đến.” Hấn nói ngắn gọn.

“Lấy cái gì?”

“Quân lệnh trạng, ta xé cái này đi, xong hết mọi chuyện, đỡ cho nàng tiếp tục tác quái.”

“Phu quân!” Vũ Y kêu nhỏ. “Quân lệnh như sơn, chàng đây là nuốt lời?”

Nàng rũ xuống rèm mi thật dài che dấu ánh mắt xem xét, âm thầm quan sát biểu tình của khuôn mặt tuần tú lúc này đã đen toàn bộ. Nàng hiểu Sở Cuồng, biết hấn rất coi trọng hứa hẹn, lời đã hứa tuyệt không đổi ý.

Quả nhiên, hấn không nhắc lại việc hủy quân lệnh trạng, chính là lộ ra mặt lạnh, đi nhanh lại gần, một tay chụp tới, dễ dàng đem nàng đặt lên giường.

“Nàng muốn ngủ nơi này, ta cũng ngủ ở đây!” Hấn hai mắt lóe sáng, tựa vào bên tai nàng rít gào.

Nàng muốn dùng quân lệnh trạng, can thiệp quyết định xuất binh, vênh mặt hất hàm sai khiến Hắc Sam quân, thậm chí mang món dưa chuột chết tiết kia lên bàn ăn (Cuồng ca, ta thối mất, sao ca ghét dưa chuột dữ vậy? Cuồng ca: tròng mắt...ta chạy, zít ời cứu ta... Vịt : *Xua tay* , xì xì , kệ nàng , ta không đại a =]]]]]]), hẳn đều có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng muốn hẳn buông tha cho quyền lợi này ư?

Mơ tưởng!

“Chàng không được ngủ ở đây.” Vũ Y khẽ hô, thoáng giẫy dụa.

Thân hình to lớn của Sở Cuồng gắt gao ôm lấy nàng, chế trụ eo nhỏ, đè xuống chiếc giường tinh xảo. Xiêm y của nàng bị hẳn vén lên, đôi chân dài của hẳn lập tức khóa trụ nàng.

Tuy rằng trong lòng có chút kinh ngạc nhưng lại không có nửa điểm sợ hãi. Bởi vì nàng biết rất rõ Sở Cuồng tuy \ có bá đạo nhưng tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng.

“Chúng ta không ngủ.” Sở Cuồng liếc mắt một cái.

“À.” Nàng lập tức hiểu được, trên má phản hiện lên hai rặng mây đỏ hồng.

Hương di nói thực đúng, Sở Cuồng không dễ dàng nghe lời như vậy, nàng ngay cả cự tuyệt cùng hẳn đồng giường, hẳn cũng không ngoan ngoãn ưng thuận.

Chính là, sự tình còn chưa tra ra manh mối, tơ lụa không nhất định là Sơn Lang cướp đi, có nhiều khúc mắc cần phải điều tra, vì ngăn cản Sở Cuồng động binh, nàng phải kiên trì giữ lập trường, không thể bị dao động a —

Bàn tay to ngăm đen dễ dàng cởi bỏ ngoại bào của nàng, áo váy lần lượt bị bừa bãi vứt xuống, trên người nàng bây giờ chỉ còn lại tiết khổ cùng cái yếm nhỏ mỏng manh, thân thể tuyệt nộn hiện ra trước mắt chăm ngời dục hỏa của hẳn.

Nàng vừa định che thì hai tay đã bị hẳn giam lại, cổ định trên đỉnh đầu, thân thể cao lớn đè ép từ trên xuống.

Hắn bá đạo hôn nàng, nhẹ nhàng cắn cắn môi của nàng, lần xuống cắn cổ trắng nõn, vừa hôn vừa cắn.

Vũ Y nắm chặt bàn tay, căng thẳng toàn thân, mày liễu nhú chặt, cực lực nhẫn nại.

Nàng yên lặng niệm tứ thư ngũ kinh trong lòng, chống đỡ công kích của Sở Cuồng, nào là đăn bối trừ bối trừ, na ta thi vân từ viết lão thị chuyển liễu dạng nhi, toàn biến thành 《khê diêm thanh kiều》nàng đều đem ra đọc hết...

Môi hẳn nóng bỏng, cái lưỡi thô ráp mân mê từng tác da thịt của nàng khiến toàn thân nàng đều nóng...

Ách, a, không nên không nên, nàng phải nhịn.

Nhưng là — ân — nhưng là — tay hẳn — a!

Nàng khẽ lắc đầu nhỏ, trượt khỏi môi hẳn, đôi môi nhỏ đã sưng hồng, khẽ rên rì hừ nhẹ, nhưng thanh âm thanh này không phải vì kích tình mà xuất hiện nghe như là đang bị ngược đãi.

Con người đen đang ngập trong tình dục dần dần bị thay thế thành quang mang khó hiểu.

Sở Cuồng âu yếm thê tử trong lòng, khiêu khích từng chỗ mẫn cảm của nàng, mày rậm bắt đầu nhướn lên.

Nàng trước kia là nhiệt tình đáp lại, giờ đây biến mất hoàn toàn, ngay cả thanh âm rên rỉ dụ hoặc làm hẳn điên cuồng cũng không nghe thấy. Nàng nằm tại chỗ bất động, không hề phản ứng, thân thể cứng ngắt như tượng gỗ, hàm dưới cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

“Nàng rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?” Hắc nhắc thân mình, trên cao nhìn xuống, sắc mặt thập phần khó coi.

Vũ Y thở hắt hắt vài tiếng, buông khớp hàm, ánh mắt vẫn như cũ nhắm chặt.

Rất nguy hiểm, Sở Cuồng chạm đến, hôn nồng nhiệt, có ma lực đáng sợ, thiếu chút nữa khiến cho nàng thất thần. Nàng thế nào cũng phải dùng hết tự chế, mới có thể không chế được, không phản ứng gì.

Ai, hạ đạo mệnh lệnh này là muốn làm cho nam nhân bá đạo này chịu chút đau khổ, không nghĩ tới, nàng cũng thật khó chịu a. (hắc hắc ^^...Cuồng ca: cút! ...ta bị đá văng ra...hức hức T_T)

Nàng điều hoà hơi thở, mới có thể mở miệng.

“Chúng ta không nên cùng phòng, nhưng nếu phu quân kiên trì, Vũ Y cũng chỉ có thể chịu được.” Nếu hẳn không từ bỏ ý định động binh, nàng ở trên giường sẽ duy trì hình dáng tượng gỗ, hẳn đừng mơ tưởng sẽ được nàng nhiệt tình hưởng ứng như cũ.

Chịu được?!

Hai chữ này giống như kim châm đâm thật mạnh vào tim của hắn. Vũ Y vẫn đem quyền quyết định giao cho hắn, cho dù hắn cường bức, nàng cũng không phản kháng —

“Chết tiết, trán hắn đặt lên trán nàng, nhiệt khí phả vào hai má phẩn, mồ hôi của hắn hòa cùng một chỗ với nàng.

“Hương di nói, chàng vẫn là có thể ...”

“Câm mồm” Lạnh lùng ra lệnh.

Nàng không làm theo, cố chấp tiếp tục nói: “ Chính là về phương diện lạc thú, khả năng sẽ thấp chút ...”

“Câm mồm!” Lần này, thẳng cấp thành rít gào.

Nữ nhân chết tiết này, thật sự nghĩ đến hắn sẽ vẫn cứng rắn muốn nàng trong lúc nàng không tình nguyện? Hắn đâu phải cảm thú!

Sở Cuồng hoá tốc nhảy xuống giường, phẩn nộ nắm quần áo, đá văng đại môn thư phòng, thân thể cao lớn bước ra cửa, để lại Vũ Y trên đệm, không quay đầu lại dò đi.

Hắn nộ khí đằng đằng, cất bước đi đến đại sảnh, nhìn thấy Hương di liền quát: “Mang rượu tới!”

Hương di trong tay còn cầm kéo, đầu tiên là bị thanh bạo rống kia làm cho hoảng sợ, tiếp theo vội vàng phúc thân, vụng trộm ngắm gương mặt đã đen hơn đít nổi của Sở Cuồng.

“Thành chủ, ngài đã quên sao? Vì kiểm quân phí, bên trong phủ không cung ứng rượu.” Ngay cả miệng lưỡi lạnh lợi, nhìn thấy biểu tình đáng sợ kia của Sở Cuồng, Hương di vẫn không khỏi run run.

Hắn đứng ở cửa đại sảnh, ngũ quan cứng ngắc, thân thể cao lớn buộc chặt, hai mắt âm hàn mãnh liệt, hung tợn trừng mắt nhìn Hương di liếc mắt một cái, mới xoay người đi.

Phượng phủ là Vũ Y chấp quản, hắn cho dù rống phá cổ họng, đại khái cũng không có người dám đối nghịch lại ý nàng. Trong phủ không cung ứng rượu, hắn đi ra ngoài mua, thế là được rồi đi?!

Đi vào khách điểm, lại phát hiện bên trong đã ngồi không ít nam nhân mặt mày đều là thống khổ, tất cả đều uống rượu sâu. Chương quỳ xem sắc mặt, không cần Sở Cuồng mở miệng, lập tức biết đường đưa đến hai vò rượu ngon.

Từ sau khi mệnh lệnh của Vũ Y ban bố, tại khách điểm trong thành, từ lâu hàng đêm tất cả đều có các nam nhân hé ra nét mặt khổ sở, tới cửa mua rượu tìm say, chương quỳ mua bán tiến triển thuận lợi, chịu ân huệ không ít đâu!

“Thành chủ, mời dùng.” Chương quỳ ân cần nói rồi lui xuống.

Sở Cuồng ngẩng đầu, giờ bát rượu lên uống một hơi cạn sạch. Khuôn mặt hắn bây giờ toàn là băng lãnh, một chén rồi một chén, hai vò rượu nháy mắt đã sạch trơn.

Ngắm lại cũng làm cho người ta bức mình, đường đường một thành chủ, bản thân lại phải tự bỏ ra ngân lượng mới có thể mua rượu uống.

Người ở khách điểm, tâm lại ở thư phòng của Phượng phủ, trong đầu hắn không ngừng hiện lên thân ảnh Vũ Y nuốt nà, phơi bày trắng nõn, môi đỏ mọng bị hôn cuồng loạn hết sức phong tình.

Dục vọng của hắn vẫn đang căng nóng, đau đớn, mà nàng lại nói ra mệnh lệnh qui quái, không chịu cùng hắn...

“Nữ nhân chết tiết!”

Sở Cuồng đột nhiên rít gào, đập mạnh lên mặt bàn.

Khách điểm vang lên âm thanh thì thảo tán thành.

Hai phương gắng co nhân mã, Sở Cuồng cùng Vũ Y, ai cũng không nhượng bộ.

Ngày vẫn là cứ theo lẽ thường đi qua, mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, trên thực tế sóng ngầm vô cùng mãnh liệt. Hai người tương kính như “băng”, bên trong tựa như gió lạnh thổi mạnh thẳng chạp, đông lạnh khiến người phát run.

Vũ Y ngủ ở thư phòng, vội vàng sắp xếp thương vụ ở phía Nam, đôi khi nhìn thấy Sở Cuồng vẫn duy trì nụ cười ôn nhu.

Sở Cuồng lại kiên quyết duy trì bộ mặt lãnh khốc, chưa từng cho nàng sắc thái hoà nhã, hắn thường không ở trong phủ, không muốn chạm mặt thê tử, lại còn tốn công phí sức dẫn Hắc Sam quân đến khe núi ngoài thành diễn tập.

Vợ chồng tranh chấp, đám nam nhân này chịu khổ a!

Bọn họ đói đến chân mềm nhũn, ra khỏi thành sau liền thờ không ra hơi, đừng nói là thao luyện, ngay cả nửa điểm khí lực để săn bắn còn không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đàn nai mập mạp thông dong gặm cỏ trước mặt chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn bọn họ.

Thanh âm quen thuộc lại lần nữa vang lên.

Cô lỗ lỗ...

Toàn thể chiến sĩ mở to hai mắt nhìn đàn nai, không người nào có khí lực động đậy, tất cả đều đang mơ màng, ảo tưởng tới xiên thịt nai non mềm, nướng trên lửa hồng, da vàng thơm nức, tràn ngập hương thơm...

Ô ô, lão đại a lão đại, đừng đấu khí nữa, van cầu ngài nhận thua đi!

Phu nhân cũng thật sự là nói được làm được, làm cho bọn họ ước chừng ăn một tháng rau trộn dưa chuột, ăn đến cả máu huyết đều lạnh, chỉ cần nghe thấy hai chữ dưa chuột, dịch vị bắt đầu tứa ra, khó chịu muốn phun rồi.

Ánh mắt mọi người ai oán, toàn bộ tập trung ở trong lều, tuy rằng đói đến khổ sở, lại không có người có lá gan đi cầu lão đại. Dù sao phu nhân nói đúng, thời điểm lão đại đói bụng, tính tình không phải chỉ xấu thôi đâu, phải nói là cực kì tồi tệ a!

Ánh nắng xuyên thấu qua hậu viện, chiếu nhập quân trường, chỉ còn chút dư quang thiên ám.

Sở Cuồng ngồi ở một góc, hắc tuyến che khuất hơn nửa khuôn mặt tuần tú, hắc đồng cang thêm lóe sáng, xem ra phá lệ khiếp người.

“Chuyện người giao phó, chúng ta đã đi thăm dò qua.” Bắc Hải Liệt mở miệng, trong tay không biết từ đâu lấy ra một bình rượu, hương rượu mang theo mùi được, là rượu thuốc.

“Tra ra thế nào?” Sở Cuồng mặt không chút thay đổi, ánh mắt lóe ra.

Lấy luyện binh làm lý do, cố ý đem Hắc Sam quân ra ngoài thành thực ra là vì tránh đi tai mắt của tiểu thê từ có ở khắp nơi.

Ở trong Phương phủ bàn luận, người hầu qua lại, khẳng định sẽ cấp báo sự tình cho Vũ Y.

Sở Cuồng nhận thấy nàng đang gạt hấn, đôi mắt thông minh đang cất giấu bí mật. Cái loại cảm giác này không thích hợp, càng lúc càng nồng hậu —

Nàng không phải tiểu nữ nhân bình thường, ít nhất ở phương diện thu phục lòng người, nàng xác định là thiên phú dị bẩm (năng lực trời sinh), dựa vào lợi thế của nữ nhân, có thể làm cho toàn Cán Sa Thành người người thuận phục. Lời nàng nói, chỉ thị nàng ban, há có người dám làm trái.

Tần Bất Hoán nhàn nhã mở miệng, phe phẩy quạt phiến trong tay.

“Cán Sa Thành xác thực giàu có và đông đúc, Phương gia thực hào phóng với thành dân.” Máy ngày nay, bọn họ theo sự phân phó của hấn, đem toàn bộ Cán sa thành nhìn thấu một lượt.

Hạ Thủy Nhân nói tiếp: “Trong thành còn xây trường học miễn phí, hài đồng không phân biệt nam nữ, từ năm tuổi trở lên đều được cấp sách đến trường.”

“Nữ oa nhi cũng đọc sách?” Sở Cuồng hỏi.

“Đúng vậy.”

Hấn nhíu mày, nhớ tới chữ viết của Vũ Y từ bàn tay xinh đẹp. Nàng chẳng những biết chữ, hơn nữa học rộng biết nhiều, không chút nào kém cỏi so với quan văn trong kinh thành.

“Như thế thật hiếm thấy, giàu có và đông đúc như kinh thành, còn cho nữ tử đọc sách học chữ.” Bắc Hải Liệt thản nhiên nói, nhấp một ngụm rượu.

Hạ Đạo Nhân hừ một tiếng, “Ta bất kể nàng đọc hay không đọc sách, đừng để cho ta lại ăn dưa chuột là được.” Hấn oán giận, bụng lại vang lên tiếng đáp trả.

Cô lỗ lỗ —

Hạ Thủy Nhân đập dế dế một cước, vội vàng nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, phương Bắc có bồ câu đưa thư đến, nói là Khanh Khanh cô nương tưởng niệm lão đại, cũng mong trông thấy tẩu tử, đã lên đường đến Cán Sa Thành.”

Khanh Khanh là muội muội của Sở Cuồng, hai người kém nhau mười tuổi, Sở gia đối với hòn ngọc quý trên tay thật sự chiều chuộng, nâng trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan. Sở Cuồng bên ngoài chinh chiến nhiều năm, Khanh Khanh dựa vào phi cấp truyền tin (bồ câu đưa thư), thỉnh thoảng trao đổi thư từ.

“Đừng cho nàng đến.” Sở Cuồng nhíu mày.

Hắn không muốn cho tiểu muội nhìn thấy, hắn bị thê từ chinh tới mức cơm không cho ăn, giường lớn một mình cô quạnh.

“Lão đại!” Hạ Thủy Nhân lộ ra vẻ mặt khổ sở, không biện pháp ngăn cản. Khanh Khanh là cô nương cực kỳ ngọt ngào, có người nào nỡ lòng từ chối yêu cầu của nàng.

“Khanh Khanh thực lo lắng người.” Bắc Hải Liệt mở miệng.

“Đúng vậy, lúc trước là chung quanh phiêu đảng, không có nơi dừng chân, không thể làm cho nàng đến, hiện tại thành gia, nên cho nàng đến xem.” Tần Bất Hoán đáp lời.

“Dù thế nào cũng đừng phí công truyền tin báo nàng đừng đến đây.” Hạ Đạo Nhân nhỏ giọng nói.

Thanh âm tuy nhỏ, lại hấp dẫn mọi người chú ý.

“Phi cấp (bỏ câu) đâu?” Bắc Hải Liệt hỏi.

Hạ gia huynh đệ không nói gì mà chống đỡ, hồ thẹn cúi thấp đầu, lẳng lặng sám hối.

“Ách, lão đại... chúng ta... chúng ta đói a!” Hai người cắn môi, cổ khóc ra nước mắt!

Đã đói bụng, vừa lúc có bò câu béo mập bay thẳng vào trong lòng, bọn họ làm sao có thể kháng cự? Ô ô, sẽ chờ Khanh Khanh cô nương đến, rồi bồi tội là được.

Sở Cường lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người một cái.

“Có bò câu để ăn, vậy chuyện Phương Tứ ta giao cho các người điều tra đều quên sạch sẽ?” Hắn không hề tức giận, nhưng khí thế lại làm cho người ta khiếp đảm.

Huynh đệ hai người vội vàng lắc đầu, nhanh chóng báo cáo.

“Điều tra qua, bắt luận là Phương phủ hay trong ngoài Cán Sa thành, nhắc tới Phương Tứ, mọi người đều là há mồm, rồi ngậm lại.”

“Còn có, trong từ đường hương khói nghi ngút cũng không thấy bài vị của Phương Tứ. Bọn họ nói, mãi trăm ngày sau sẽ mang lên.”

“Mộ phần ở đâu?”

“Không có.”

Hạ gia huynh đệ, trong nhà nhiều thế hệ là thầy phong thủy. Mộ phần có người hay không, người nằm bên trong là nam hay nữ, chỉ cần nhìn sơ là biết. (a, ghê zậy...>.<)

Sở Cường khoi mào mào. “Phương Tứ không chết?”

Mộ phần không có? Như vậy sự tình lúc trước đều là diễn trò? Thậm chí ngay cả hôn thư kia cũng là nói dối?

“Nếu không chết, vì sao không xuất hiện?”

“Có lẽ nữ nhân nào đó đem hắn nhốt lại.” Hạ Đạo Nhân nghi ngờ nói.

Sở Cường lắc đầu.

“Nàng sẽ không làm như vậy.” Vũ Y không phải loại người đối xử với người nhà như vậy.

“Phương Tứ thông minh tuyệt đỉnh, cũng sẽ không để nữ nhân sắp đặt.” Bắc Hải Liệt đồng ý.

Trong quân trường, mọi người gật đầu. Phương Tứ binh pháp tuyệt diệu, vang danh thiên hạ.

Ba năm đại chiến, Cán Sa Thành che chắn trong ngoài, thẳng đến khi chinh chiến hậu kì mới động binh, là thành chủ Phương Tứ lĩnh quân nhập doanh. Tham chiến không đến mấy tháng, man tộc liền đại bại bỏ chạy, bầm tay tính ra, Phương Tứ nhập quân không lâu sau, dùng binh pháp cao siêu khiến tướng sĩ khâm phục.

Nam nhân còn không làm gì được Phương Tứ, huống chi nữ nhân?

Tần Bất Hoán phe phẩy cây quạt, nghiêng đầu hỏi tướng. “Hắn thừa thông minh, bắt quá, chính là có điểm thẹn thùng.”

“Hắn khác muội muội ở đó.”

Mọi người tán thành suy nghĩ đó, Sở Cuồng đồng thời cũng nhớ đến thê tử của mình.

Chuyện Phương Tứ, nàng nhất định biết rõ ràng trong lòng, có điều lại không chịu nói.

Mây rậm nhều chặt, hắc mâu lóe sáng tinh quang.

Rốt cuộc, Vũ Y cất giấu bí mật gì?

Thượng tập hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 10

Tiết trời vào thu, thời tiết dần dần chuyển lạnh. Sáng sớm, sương sớm còn chưa tan, ba cỗ xe ngựa đã đứng trước Phương phủ, Chức di mặc áo lông dày, theo cửa bên đi ra. Bị đạo phi bật mặt tấn công đạo trước, nàng tỉnh đường một thời gian, khôi phục tinh thần lại chuẩn bị lần nữa đi Cẩm Tú thành. Nàng không phải nữ nhân yếu đuối nhu nhược, đạo phi cũng không dọa dẫm được nàng. Cán Sa Thành lảng la to lự, còn phải dựa vào nàng cùng nhóm thương nhân gánh vác a! “Mọi người đông đủ?” “Hồi Chức di, một hàng mười hai người, đều đến.” Mã phu (người đánh xe ngựa) hỏi đáp. Nàng gật đầu, kéo váy, bước lên xe ngựa. Còn chưa ngồi xuống, một đạo thân ảnh mảnh khảnh theo cửa hông chạy vội ra. “Chức di!” Thanh thúy thanh âm, chạy theo có chút gấp gáp. Là Vũ Y. Chức di kinh ngạc quay đầu, không nghĩ tới nàng sẽ xuất hiện. “Mới sáng sớm đã thức dậy?” “Biết a đi muốn đi thành Cẩm Tú, con dĩ nhiên phải tới rồi.” “Người đem thành chủ ném ở trên giường?” Vũ Y cười nhẹ. “Con ngủ ở thư phòng, cũng không cùng hân cùng phòng.” “Người còn không chịu trở về phòng?” Vợ chồng này phân phòng cũng có hơn một tháng rồi a! Tính tình hai người đều cố chấp, không người nào chịu cúi đầu, toàn thành đều mở to hai mắt quan tâm, lại không ai dám hỏi nửa câu. “Chờ hân đáp ứng không động binh, ta liền trở về đi.” Nàng nhún nhún vai, ngẩng đầu nhìn Chức di. “Lần này không vận chuyển hàng hóa, cho nên không sợ gặp thổ phỉ, a đi cho ta đi theo đi!” Chức di phất chốc biến sắc, dùng sức lắc đầu. “Không, người không thể đi.” Tuy nói không sợ gặp cướp, nhưng vẫn là rất nguy hiểm, nàng cũng không thể khiến cho Vũ Y mạo hiểm a. Vũ Y chưa chịu buông tha, cầm cánh tay Chức di, cố gắng thuyết phục. “Chức di, hàng bị cướp đi, đây là đại sự”. “Sở Cuồng chuẩn bị động binh, này cũng là đại sự, người không ở lại Cán Sa Thành, chỉ sợ đến lúc đó đại sự thành sai trái.” Nàng thật sự nói. “Vì cái gì lại muốn đi thành Cẩm Tú?” “Nơi đó hồ thương (thương nhân buôn bán vải) nhiều nhất, ta muốn đến hỏi xem coi có xuất hiện một số lượng lớn tơ lụa hay không lại xem thử có người mang hàng của chúng ta ra tẩu tử hay không nữa.” “Người vẫn là hoài nghi, đoạt hàng không phải Sơn Lang?” Vũ Y cắn môi suy nghĩ trong chốc lát, thận trọng gật đầu. “Chức di, người không có nhìn thấy lệnh tiễn (ý ở đây là khi Sơn Lang tấn công nhất định sẽ bắn tên làm hiệu lệnh), đúng không?” Chức di gật đầu. “Người ắt hẳn biết, Sơn Lang khi cướp hàng, sẽ bắn ba mũi tên hiệu lệnh.” “Nếu không phải Sơn Lang, là ai ở Cửu sơn Thập Bát gian đoạt hàng?” Chức di đặt câu hỏi. “Đây là việc nhất định ta phải tra ra. Nếu hàng không phải Sơn Lang đoạt, ta không thể để Sở Cuồng động binh, lạm sát kẻ vô tội. Mặt khác, ta càng muốn biết, là ai cướp hàng còn giả họa cho Sơn Lang, khơi mào chiến loạn.” Vũ Y nghiêm túc nói, trong suốt mắt nhin lóe sáng cực kỳ. Mấy ngày nay, nàng suy nghĩ rất nhiều, càng lúc càng cảm thấy, Sơn Lang vô tội. Theo hiểu biết của nàng về Sơn Lang, đó là một nam nhân kiêu căng, là người tự cao tự đại, ghét nhất là cuồng phi, không thích trò ném đá giấu tay. Ngay cả khi cướp bóc, hân đều dám tuyên cáo thân phận. Mặt khác, Sơn Lang cũng không hẳn là kẻ cướp hàng, đạo gần đây, sơn trại vẫn là áo ấm cơm no a! Mà hân cũng không tham lam, càng không bắt nạt kẻ yếu. Vũ Y càng tự hỏi, càng cảm thấy trong đó có cớ quái. “Người vẫn là không được đi, huống hồ, tướng công người nhất định không cho người đi mạo hiểm” Chức di cũng biết sự tình trọng đại, vẫn là không chịu nhượng bộ. Vũ Y thần nhiên cười, ánh mắt toát ra tia giảo hoạt. “Ta không đi,” Nàng gật đầu mỉm cười, tiếp tục nói. “Nhưng, Tiểu Thất đi.” Ước chừng một khắc sau, ba cỗ xe ngựa xuất phát. Đội ngũ không thấy Vũ Y thân ảnh nhưng lại xuất hiện nhiều hơn một người một ngựa. Người này mặc quần áo thiếu niên gọn nhẹ, dấp bạch mã (ngựa trắng), anh tuấn tiêu sái, nhưng lại không cười ngựa, chỉ dùng dây cương cột vào xe ngựa dẫn đầu. Thiếu niên tư thế oai hùng hiên ngang, so với cô nương còn xinh đẹp hơn, dùng một tấm khăn lam buộc đầu, lộ ra vàng trán cao, hai tròng mắt sáng ngời, môi hồng răng trắng. Đoàn xe trải qua Cửu sơn Thập Bát gian, giữa đường nghỉ ngơi tại dịch quán, sau tiếp tục lên đường tới thành Cẩm Tú, trên đường đi bình yên vô sự. Xe ngựa vào thành, liền đứng trước hiệu buôn do Cán Sa Thành thiết lập tại nơi này, thiếu niên dẫn đầu nhảy xuống xe tiến lên trước. Quân sự cửa hiệu đi ra, khi nhìn thấy thiếu niên, kinh ngạc mở to mắt. “A, tiểu...” Thiếu niên vội mở miệng. “Là Tiểu Thất.” Hân kéo dài thanh âm, đặc biệt cường điệu. “Là... là... Tiểu Thất thiếu gia.” Quân sự liền thanh đáp, nhìn Chức di liếc mắt một cái. Hân vốn tưởng rằng, hôm nay chỉ có Chức di muốn tới đây! Chức di nhún vai, không vòng vo” Tiểu Thất thiếu gia là tới tra sự tình.” Nàng nhanh chóng mở miệng, ngăn chặn mọi việc bại lộ. Quân sự gật gù, không dám hỏi nhiều, cung kính đứng ở một bên. Từ đạo trong phủ tổ chức hỷ sự đến nay, hân vẫn chưa gặp lại” Tiểu Thất thiếu gia”. Hôm nay đặc biệt tiến đến, nói vậy sự tình thật trọng đại. Thiếu niên vỗ vỗ bạch mã, nghiêng người bước vào, trước hí mắt nhìn cửa hiệu, sau một lúc mới mở miệng. “Tình hình tiêu thụ tơ lụa như thế nào?” “Thật sự rất tốt, hàng hóa vừa vào thành, nhóm hồ thương lập tức đến mua. Bọn họ nghe được tin đồn biết Cán Sa Thành tích hàng chuyển về phía Nam, sợ hàng hóa khan hiếm, người người đều tranh nhau đến thu mua.” Thiếu niên vừa lòng gật đầu, “Ba mươi ngày gần đây, giá cả tơ lụa có biến động gì lớn không?” “Không có.” “Biết có nhà ai bán thảo một số lượng lớn tơ lụa không?” Quân sự suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là lắc đầu. Dùng bạch mã lại, thiếu niên nghiêng đầu. “Như vậy, có cửa hiệu nào vừa khai trương không?” “Chợ trong ngõ ở thành Nam, xuất hiện một vài người lạ mặt, bán một ít tơ tằm thượng hạng, nói là mang từ núi Thục đến.” Quân sự đáp. Thiếu niên vỗ tay hoan nghênh, mỉm cười, cởi bỏ cương ngựa, dắt ở trong tay. “Hào, chúng ta trước đi bãi phóng một ít hồ thương, tiếp theo phải đến thành Nam gặp mấy tân chủ kia, xem xem bọn họ bán, là tơ lụa nhà ai.” Hàng lần này bị cướp đi có hơn phân nửa đều là tơ tằm thượng hạng a! Chức di nhăn mày, mở miệng nói chuyện. “Ta nói, Vũ Y người...” Thiếu niên hoà tốc xoay người lại, ngón tay đặt lên môi, thờ dài một tiếng. “Chức di, ở chỗ này ta là Phương Tiểu Thất.” Nghe cẩn thận một chút có thể nhận ra âm điệu kia có chút khác thường, so với nam nhân hoàn toàn không giống, nghe như cổ tình kiềm giọng lại. Chăm chú nhìn lên, mặt này thiếu niên cùng Vũ Y lại có nét tương đồng. Kỳ thật, không chỉ tương đồng, căn bản là giống nhau như đúc. Quần áo bên ngoài cho thấy là thiếu niên, nguyên lai là Vũ Y nữ cải nam trang. Vì tìm ra chân tướng, nàng cải nam trang đến Cẩm Tú thành tra xét. Nơi này không thể so với Cán Sa Thành, tiểu nữ tử ở trong thành đi lại, sẽ làm người khác nhìn bằng ánh mắt khác thường.

Nói cho cùng, thay nam trang, cũng có thể làm cho Chức di an tâm chút, dù sao ở trong đám người, một thiếu niên so với một cô nương thì an toàn hơn nhiều. Đây đúng là chuyện vô vắn, bất quá chính là thay đổi nhân dạng thôi lại có được đãi ngộ khác xa như vậy. Vũ Y đội trên đầu khăn lam, cố ý cài trang thành kiểu tóc của thiếu niên không có xoắn ra. Nàng quay đầu lại, đối quân sự phân phó. “Đội lát nữa khi đến chợ, cho Chức di ngồi trong kiệu, ta sẽ cưỡi ngựa đi qua.” Người ở đây tụ tập đông đúc, nàng chuẩn bị nghĩ cách rời khỏi đám người này xa một chút. Quân sự gật đầu, không dám chậm trễ, lập tức chuẩn bị. Vũ Y xoay người, điều khiển ngựa hướng hồ thương tụ tập ở khách sạn đi đến. Nàng không phát hiện một đôi ưng màu lợi hại, ngăn cách bởi đám người trong chợ, yên lặng chăm chú nhìn nàng. Là Sở Cuồng. Từ lúc Vũ Y rời khỏi thư phòng, Sở Cuồng liền tỉnh. Thần gian này trong phủ im lặng, hẳn nhận ra tiếng bước chân của nàng. Hẳn rời phòng ngủ, đi theo phía sau, đi lại vô thanh vô thức, càng không bị Vũ Y phát hiện. Chỉ thấy nàng cùng Chức di nói chuyện trong chốc lát, lộ ra nụ cười thông minh, tiếp theo nhanh chóng trở lại thư phòng, một khắc sau bước ra, đã cài trang thành thiếu niên. Nàng vội vàng vàng, tới trước chuồng dẫn ngựa, còn thuận tay cầm lấy yên ngựa của hắn, tiếp theo mới nhảy lên xe ngựa rồi đi. Sở Cuồng lại đợi thêm một canh giờ, mới giục ngựa rời đi. Phương phủ, theo vết xe ngựa để lại đuổi theo, tính tự mình nhìn một cái, nàng rốt cuộc lại đang đùa giỡn cái gì. Tuấn mã chạy như điên, nhanh như lưu tinh, Sở Cuồng không tốn bao nhiêu sức lực, liền đuổi kịp đoàn xe của Vũ Y, theo sau từ xa, một đường theo vào thành Cẩm Tú. Hắn đem ngựa buộc ở ngoài thành, âm thầm theo dõi Vũ Y. Cách nàng mặc nam trang khác xa với cách ăn vận của nữ nhi hằng ngày, linh động mạnh mẽ, ngay cả cách dẫn ngựa cũng thư thái, phá lệ thuần thực, con ngựa kia đi ở bên cạnh nàng lại thập phần ngoan ngoãn. Đi theo phía sau nàng là huynh đệ của Phương gia, Chức di ngồi ở trong, hai bên đường bọn thương gia nghiêng người, cúi đầu mỉm cười. Đoàn người đi vào một khách điểm, hồ thương lập tức thân thiện đi ra nghênh đón, đem người của Phương gia mời đến sương phòng, nhanh chóng muốn gặp Chức di để thương lượng việc mua tơ lụa. Vũ Y ngồi ở một bên lắng nghe, dùng ánh mắt biểu đạt ý kiến. Sở Cuồng ngồi nấp ở một chỗ, gọi hai cân rượu trắng, trưng ra biểu cảm lãnh đạm, theo thường lệ ngửa đầu nhất ẩm, bắt rượu cạn sạch. Ở khách điểm có người rảnh rỗi tán chuyện phiếm, thấy người ngựa của Phương gia, lập tức đổi đề tài, Vũ Y ngồi ở xa, cái gì cũng không nghe thấy nhưng thật ra ngồi ở góc Sở Cuồng, một chữ cũng không bỏ sót. “Đợt hàng vừa rồi của Phương gia không phải bị cướp sao?” Một nam nhân áo xanh đề thấp thanh lượng nói. “Có ba mươi xe hàng, ảnh hưởng được bao nhiêu? Cùng sản lượng cả năm của Cán Sa Thành so sánh, căn bản là không đáng kể.” Một nam nhân mặc áo vàng cười nói. “Như vậy cũng đúng.” Nhiều người đều gật đầu. “Đạo phi kia cũng thật là ngu ngốc, không biết Phương gia lúc này là không thể trêu vào nha!” Có người còn nói. “Sao lại nói vậy?” “Trước đó không lâu, Phương Vũ Y gả cho thủ lĩnh Hắc Sam quân, mấy trăm người vạm vỡ vì việc này toàn bộ gia nhập hộ vệ quân của Cán Sa Thành.” Mọi người kinh ngạc hồ hồ, hoang mang lẫn nhau liếc mắt một cái. “A, nàng gả không phải Nam Lăng vương?” “Nam Lăng vương? Ba chữ này làm cho con người đen nhảy mất nhủ lại. Sở Cuồng thông thả quay đầu lại, mâu quang quét về phía bàn bên cạnh. Bốn người vẫn là hồn nhiên bất giác, hầy còn nói chuyện phiếm. “Không, nàng gả là cái nam nhân phượng Bắc, là một kẻ lỗ mãng.” (Eo, cầu Chúa phù hộ cho các anh __) Con người đen nhủ chặt, bật ra hòa diễm. “Phương Vũ Y như thế nào lại từ bỏ Nam Lăng vương? Gả cho kẻ chỉ biết đánh giặc, một nam tử thô lỗ?” Có người đặt câu hỏi, không phát hiện ở bên trái cách đó không xa, một bàn tay to nắm đen chậm rãi buộc chặt. “Có thể hay không là bức hôn?” “Không có khả năng, nếu có thể ép, Nam Lăng vương còn hao tổn ngân lượng mấy năm nay sao?” “Ta có nghe nói là ý của Phương Tử.” “Phương Tử? Tên kia không phải chết rồi?” Người nọ vươn ngón trỏ, bỏ xuống một câu. “Hình như là để lại di chúc.” Nam nhân áo vàng phát tay áo, dùng tư thế khoa trương đem chén buông xuống, hấp dẫn lực chú ý của đồng bạn. “Vô luận như thế nào, Phương gia có chú rể mới, thực có thể nói là như hổ thêm cánh.” Nhếch bực môi, nghe thấy câu này rõ ràng là khen tặng, mới dần dần buông lỏng nắm đấm. Con người đen đang dâng hòa diễm, cũng đậm đi vài phần. Như hổ thêm cánh? Sở Cuồng mỉm cười, đối với thừa nhận này rất là vừa lòng. Người nọ lại còn có câu dưới, tiếp tục bổ sung. “Ngẫm lại, cộp mẹ thêm cánh, thật là một sự kiện đáng sợ a!” (hắc hắc, anh đừng tưởng bỏ nhé J) Thật vất vả mới xuất hiện tươi cười, lại trở nên cứng ngắc, ngay cả mày rậm cũng dựng ngược lên. Bàn luận cả nửa ngày, người trong thiên hạ nói đến đều là thê tử của hắn, hắn đường đường là một đại nam nhân, ngược lại trở thành phụ thuộc phẩm (ý là anh phải lệ thuộc, dựa dẫm vào chị ak ^^) ? Nàng rốt cuộc có năng lực gì, ngay cả nam nhân lần thành nhắc tới nàng cũng một mực tôn sùng? Trọng yếu hơn là, cái tên Nam Lăng vương chết tiệt kia là ai? Trong sương phòng truyền đến xôn xao, Chức di đứng dậy cáo từ, nhóm hồ thương không dám chậm trễ, một đường đưa tiễn đến khi rời khỏi khách điểm. Sở Cuồng bất động thanh sắc, yên lặng quan sát Vũ Y. Nàng vẫn là cuối đầu, tầm mắt không cùng bốn phía nam nhân tiếp xúc, đợi cho nhóm hồ thương đều rời khỏi, tiểu đầu mới nâng lên, đôi mày liễu gắt gao nhún lại, phảng phất về tự hỏi. Hắn từ trên cửa sổ, mắt lạnh nhìn nàng. Vũ Y căn bản không phát hiện, đầu óc nàng đang cố gắng chuyển động, tập trung suy nghĩ một vấn đề. Nhóm hồ thương đều nói, trong thành lượng tơ lụa không có gia tăng, càng không có bất luận kẻ nào nhìn thấy số tơ lụa đã bị đoạt đi. Số hàng này biến mất như là bốc hơi trong không khí vậy. Cái này thật kì quái, đạo phi đoạt tơ lụa, không lấy đến buôn bán, chẳng lẽ toàn bộ cất giữ để cho bản thân tự tiêu dùng? Nàng càng nghĩ càng cảm thấy quái dị, đối với Sơn Lang hoài nghi càng lúc càng ít. Nhưng mặt khác, dấu vết để lại cũng không đủ để chứng minh Sơn Lang trong sạch, nếu nàng hướng Sở Cuồng nhắc tới, nói không chừng càng khiến hắn thêm tức giận, chất vấn nàng vì cái gì cực lực che chở cho một tên sơn tặc. Nhớ tới trượng phu cổ chấp, nàng bắt đầu dĩ thời dài một hồi. Sở Cuồng xác thực chính trực, cương trực công chính, nhưng lại có đôi lúc, tính tình nóng nảy, không thể tự kiềm chế thành ra cổ chấp, lại cứng đầu quả thực là hồ đồ a. Nàng tức giận lại bắt đầu dĩ, không chịu cùng hắn cùng phòng, chỉ là muốn chọc tức hắn một chút, gần đây mới phát hiện, hắn nếu lại hôn nàng, sở nàng, kiên trì của nàng sẽ tan rã, (= =!, zậy là hem được chị ak...) vừa nghĩ đến hai đám mây hồng đột nhiên xuất hiện trên hai gò má làm cho nam trang của Vũ Y xem ra lại tuấn mỹ, vài cô nương đi ngang qua nhìn nàng đắm đắm, suýt nữa muốn té nhào. Vũ Y lắc đầu, làm cho đầu óc bình tĩnh một ít. Không được, nàng không thể muốn hắn, trước mắt có chính sự cần làm a! “Chức di, người về hiệu buôn ngựa nơi trước.” Nàng phân phó nói, nhắc tay ý bảo kiểu phụ khỏi kiệu. “Người đi đâu?” Chức di hỏi, trên mặt cũng cùng có vài phần mệt mỏi. Sáng sớm hôm ba đến bây giờ, nàng xác thực có chút mệt mỏi. “Ta đến chợ xem.” Nàng phải tìm được chứng cứ, mới có thể lấy được tín nhiệm của Sở Cuồng, nếu không hẳn tuyệt không từ bỏ chủ ý động binh. Vũ Y thật sự không hiểu, nam nhân vì cái gì luôn thích đánh giặc? Rất nhiều chuyện chỉ cần dùng lời nói có thể trừ khử, căn bản không nên động đao động thương. Chức di nhủ mày. “Cho quân sự cùng đi với người đi.” “Không, nhiều người vương bận, đừng dă thảo kinh xà (đánh cỏ động đến rắn)” Vũ Y lắc đầu. “Ta lo lắng.” Vũ Y mỉm cười. “Chức di, người lại lo xảy ra chuyện gì? Chợ hạng ta đã sớm tới lui nhiều lần, còn có cái gì không an tâm?” Chức di gật gật đầu, mày vẫn không có buông ra. Dẫu biết Vũ Y cùng nữ tử bình thường không giống nhau, có thể tự bảo hộ chính mình, nhưng nàng vẫn xem Vũ Y như là cốt nhục thân sinh, hảo quan tâm, lo lắng, đứa nhỏ này chẳng khác gì khúc ruột của nàng! Vũ Y kiên trì lên ngựa, nhún một gối, chỉ vài cái động tác, liền gọn gàng leo lên lưng ngựa, thân hình mảnh khảnh đã ngồi vững vàng trên tuấn mã. “Quân sự, các người đi trước, một canh giờ sau ta sẽ trở về.” Nàng bỏ lại một câu, nắm chặt dây cương. Con ngựa bất an đá chân, nàng vỗ nhẹ lưng ngựa trấn an. “Vâng” Quân sự gật đầu, chỉ huy kiểu phụ hướng hiệu buôn đi đến. Nàng nhìn theo cổ kiệu rồi đi, ánh mắt đôi hướng sang khu chợ, dưới thân bạch mã miễn cưỡng đi vài bước, thân hình to lớn nhìn theo, ngẩng đầu phun khí. “Xảy ra chuyện gì?” Vũ Y nhủ mày, vỗ vỗ bôm ngựa, kéo dây cương, mệnh lệnh con ngựa tiếp tục đi tới. Không biết vì cái gì, bạch mã hôm nay đặc biệt nóng nảy, tính tình ôn thuận lúc trước hoàn toàn thay đổi, mỗi bước đi lên, hơi thở liền nặng thêm một phần, thanh âm cũng có chút không thích hợp. Nàng phải hao hết khí lực, mới có thể miễn cưỡng nắm vững dây cương. Là bị thương hay móng ngựa bị kẹt đá nhỏ? Con bạch mã này chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, nếu không bị thật lớn thống khổ, sẽ không không nghe lời như thế. Nàng buông ra một bên dây cương, linh hoạt nghiêng xuống một bên ngựa, nhìn qua vó ngựa, không có gì khác lạ, sức nặng toàn thân thể là lệch hẳn một bên. Trong nháy mắt, nàng mẫn cảm phát hiện, yên ngựa này không thích hợp, quá nặng, quá dày, còn có vết máu... không xong! Trong đầu vừa hiện lên những lời này, bạch mã liền đột nhiên nhắc chân đứng lên, phát ra cao thanh đau đớn, tiếp theo tựa như nói con điên, tát khai bốn vó, điên cuồng lao về phía trước. Khuôn chợ nhất thời vang lên tiếng kêu sợ hãi, mỗi người tranh nhau chạy trốn, chỉ sợ gặp tai ương. Bị ngựa điên kia đụng trúng, cho dù không chết cũng tàn phế a! Con ngựa loạn tề loạn binh, nhất kính giã dựa, dây cương quán loạn, cuốn lấy tay phải Vũ Y, rút lại thành nút thắt, nàng bất luận cố gắng thế nào đều không mở ra được. “Dừng lại!” Nàng cao giọng hô

nhưng lại vô ích. Tiếng gió ở bên tai gào thét, Vũ Y cắn chặt răng, cúi thấp thân mình. Tuần mã điên cuồng lao ra khỏi tường thành, tiến vào vùng toàn cây ngô đồng, loài cây này có gai nhọn rất cứng rắn. Con ngựa phi nước đại, nhánh cây lướt qua bả vai nàng, mang đến một trận đau đớn. “A...” Nàng cố nén đau đớn, nhưng thật sự rất đau, tiếng rên rỉ vẫn là bật ra bên môi. Tốc độ quá nhanh, Vũ Y căng thẳng cơ bắp toàn thân, cố gắng bám lấy lưng ngựa. Bạch mã mủi quáng xồng loạn, giẫm lên thành sạp trong Cẩm Tú thành, chỉ cần nơi nó đi qua không một chỗ nào may mắn thoát khỏi. Kinh hãi đi qua, quán chủ gào thét thất thanh, âm thanh mắng nhiếc, chửi rủa nổi lên bốn phía. Thân thể của nàng mệt lã, miễn cưỡng giữ chặt yên ngựa bên cạnh, tình thế mạo hiểm. Kịch liệt chấn động, làm cho nàng xương cốt phát đau, thậm chí không thể hô hấp, khăn lam cột trên đầu sớm rơi mất, một đầu đen nhánh tóc mây tán ở trong gió, làm khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng bệch. Thanh âm huyền ảo kinh động đến Chức di đang muốn dời đi, cổ kiệu quay lại phương hướng phát ra thanh âm. Tình hình trước mắt làm cho nàng sợ tới mức muốn té xỉu. “Vũ Y, mau xuống ngựa!” Chức di chạy ra khỏi cổ kiệu, một mặt la lên, lòng nóng như lửa đốt, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lấy loại tốc độ này bị ném xuống ngựa, Vũ Y tứ chi khẳng định đều gãy vụn, nói sau, tay phải bị cuốn lấy, lời mạnh như vậy, chỉ sợ cái tay kia cũng muốn chặt đứt. Chức di vừa chạy vừa ngã, nhìn thấy phong ba đang chờ nàng, giờ phút này cũng gấp đến độ muốn khóc ra. Trời ơi! Ai tới cứu Vũ Y của nàng a?! Ở trên lưng ngựa điên phi nhanh cực đại khiến đầu Vũ Y choáng váng, từ trong giày lấy ra một tiểu đao sắc bén, cắn chặt răng, duỗi thẳng hai tay, cô dùng tiểu đao cắt dây cương đang quấn chặt cổ tay tựa như cắt đi dây thừng đang muốn lấy mạng nàng. Dùng sức quá độ, cơ bắp theo toàn thân kịch liệt đau đớn, mồ hôi xuôi theo trán rơi xuống, chảy cả vào trong mắt. “Đoạn a, mau đoạn a!” Nàng nói nhỏ, mắt tiếp run run, trong nháy mắt có chút không dám ra tay. Ngựa nhất thời đổi hướng, tay trái vừa trượt, lưỡi đao trượt qua mu bàn tay, máu tươi nhanh chóng trào ra. Đau! Vũ Y toàn thân căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ròng. Máu tươi ẩm ướt trơn tuột, nàng càng khó cầm chuôi đao... Toàn thành mọi người thúc thủ vô sách (bó tay không có cách nào), dồn dập tiếng vỗ ngựa bức tiến, một thân ảnh cười hắc hắc mã (ngựa đen) chạy tới, tốc độ thần tốc. Chỉ nháy mắt thời gian, hắc mã lướt nhanh như gió, nháy mắt đã tìm đến đằng trước, ngăn trở đường đi của bạch mã. Bạch mã điên cuồng, móng trước loạn đạp, đôi hắc mã nhìn như không thấy, vẫn là một đường lao thẳng về phía trước. Toàn thành mọi người hít một ngụm khí lạnh, trơ mắt nhìn nam nhân trên hắc mã, mắt lạnh nghehien diện bạch mã vọt tới. Ông trời! Đây nếu trực tiếp tương kích, khó tránh lường bại câu thương (cả hai đều phải bị thương). Sở Cuồng lãnh mặt, không tránh cũng không né. Hần thông thả rút ra trường kiếm, về mặt cùng đao phong giống nhau lạnh như băng. Bạch mã chạy như điên, ngẩng đầu gào rống, trong nháy mắt gần chạm phải hắc mã, khí thế suy giảm, đột nhiên dừng lại, hai chân trước giơ lên cao. Trên lưng ngựa, thiên hạ kiêu mị sớm bị làm cho thất điên bát đảo, mắt nhĩ gắt gao nhắm chặt. Ngựa dừng lại đột ngột khiến cả người nàng bị hất ra yên ngựa, chỉ còn cánh tay phải còn bị cột vào dây cương. Phút chốc, ngân quang chột lóe. Sở Cuồng đao pháp tinh nhuệ, chớp thời cơ xuất đao. Kia một đao, chuẩn xác cắt đứt cương ngựa. “A!” Tiếng thét chói tai vang lên, Vũ Y giống như một đứa trẻ, cả người đáng không bay lên, bị một cường đại lực đạo hất ra thật xa. Ai, thật sự là không xong, chẳng lẽ vừa mới tấn hôn, nàng sẽ hương tiêu ngọc tồn sao? Không nên không nên, kia Sở Cuồng chẳng phải thành người không vợ?! Tiếng gió ở bên tai gào thét, Vũ Y ra sức thét chói tai, hai mắt nhắm chặt chề, chờ bị ném thẳng vào tường hay xuống đất cứng rắn — Một tiếng rống vang lên, nàng rơi xuống! Đau nhức không có tới báo danh, nhiệt độ cơ thể cũng hơi thờ ảm áp đem nàng bao bọc trong lòng. Đầu óc xoay chuyển mau lẹ, nàng lập tức biết, là có người ra tay nghĩa hiệp, ôm lấy nàng, cứu nàng một cái mạng nhỏ. “Có khỏe không?” Người kia hỏi, khẩu khí, về mặt đều rất lạnh đậm. “Không — khụ khụ — không có việc gì —” Nàng bản năng trả lời, ngẩng đầu muốn nhìn một cái diện mạo của ân nhân cứu mạng. Ách, ân công cùng phu quân nhà nàng diện mạo phá lệ tương tự nhau! Xoay tròn tròn mắt, vuốt mái tóc đen rối loạn đang lòa xòa trước mắt, nhìn đến khuôn mặt tuấn tú, nghiêm khắc, lại nhìn đến đôi mày rậm đang nhíu chặt, xem đi xem lại vài lần. A, không phải tương tự, người này căn bản chính là Sở Cuồng a, nàng nhận ra bộ dáng nhíu mày của hắn, hắn thường xuyên lộ ra biểu tình này với nàng nhiều nhất... Bừng tỉnh đại ngộ, biểu tình rất nhanh chuyển thành hoảng sợ. Vũ Y trái tim kinh hoàng, không có dũng khí nhìn hắn, tiểu đầu cúi đến ngực, không dám hỏi hắn là từ chỗ nào nhảy đến. Chức di thờ hồng học chạy tới, hướng về phía Vũ y đang ở trong lòng Sở Cuồng, sắc mặt thập phần tái nhợt. “Vũ Y! Vũ Y!” Nàng liên thanh kêu gọi, cảm Vũ Y hai tay không ngừng run run, bị tình huống ngoài ý muốn lúc này dọa cho sợ hãi. “Chức di, ta không sao.” Vũ Y nhẹ giọng nói, trong lòng Sở Cuồng đưa tay ra, dùng sức ôm Chức di, nhớ tới mạo hiểm vừa rồi, hai người đều nhin không được run run, tinh thần còn chưa trấn tĩnh. “Sức sinh chết tiết kia tự dung sao lại nổi điên, ta phải cho người ta làm thịt nó không tha!” Chức di oán hận nói, đưa ra khăn tay, cẩn thận giúp Vũ Y cầm máu. Cũng may Sở Cuồng đứng lúc xuất hiện, nếu không Vũ Y không chết cũng tàn phế. Tình huống vừa rồi, toàn thành Cẩm Tú chỉ sợ cũng không có người có khả năng ra tay cứu giúp, cho dù có ra tay cũng khẳng định không có thân thủ lợi hại như vậy. Vũ Y nhìn Chức di trong chốc lát, mới quay đầu nhìn về phía bạch mã. Cởi bỏ yên ngựa, bạch mã lập tức ôn thuận, không hề làm loạn, cũng không chạy như điên, ngược lại đứng ở một bên, cúi đầu thẳng thờ, tứ chi đều đang run rẩy. “Có vấn đề.” Sở Cuồng thần nhiên nói. Vũ Y tròn mắt ngạc nhiên. “Cái gì?” “Lưng của nó.” Tầm mắt của nàng phiêu đi qua, nháy mắt thờ dốc vì kinh ngạc. Chỉ thấy trên lưng ngựa da lông cơ hồ bị lột ra phân nửa, lộ ra trần trụi lưng ngựa, vết máu loang lổ, huyết nhục mơ hồ, làm người ta vô cùng khiếp đảm (>.<, eo, ghê quá!). Đây là nguyên nhân con ngựa phát cuồng sao? Miệng vết thương rất nghiêm trọng, khó có thể tưởng tượng, nó phải chịu đựng đau đớn gì. Sở Cuồng bước qua, an ủi bạch mã đang hốt hoảng sợ hãi, tiếp theo mơ hồ ở chỗ vết thương, lấy ra một vật thể màu đen dính đầy máu (aaa, ta sợ máu...ngát...”) “Đó là cái gì?” Nàng tò mò hỏi, trực giác cho biết, thứ này khẳng định cùng việc ngựa bạo động không thoát được quan hệ. “Là thiết mũi nhọn.” Hắn trả lời, thông dong thu hồi vật chứng. (ta cũng không biết đó là cái gì?) “Giao cho ta.” “Không.” Vũ Y nhíu mày. “Vì sao?” Nàng rất muốn nhanh chóng biết được thiết mũi nhọn vì sao lại xuất hiện ở bên trong yên ngựa, biểu hiện của hắn lại không chút hoang mang. “Nàng còn có việc khác cần làm.” Sở Cuồng đơn giản nói, hướng hắc mã đi đến. Nàng nhắm mắt theo đuôi, hoài nghi hắn mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, kỳ thật đã muốn bị dọa choáng váng. Nếu không, hắn tại sao lại nói năng lộn xộn? Nàng nghe được lại chẳng hiểu ra sao. “Ta có việc gì cần làm?” Nàng muốn hỏi lại nhưng cố kìm nén xúc động. Thứ nhất, nàng không muốn làm cho dân chúng thành Cẩm Tú chê cười. Thứ hai, trong lòng nàng biết rất rõ ràng, bản thân làm hắn lo lắng. Hắn đi tới nơi buộc hắc mã, mới chậm rãi xoay người lại, nhìn thẳng tiểu nữ nhân, khước miệng giơ lên nụ cười thập phần nguy hiểm, bộ dáng thập phần dữ tợn, chỉ có nàng mới biết được, hắn đang áp chế cuồng nộ trong lòng ngực. “Nàng phải cho ta rất nhiều giải thích.” Hắn gần từng tiếng nói, trong mắt bật ra tia hung ác quang mang. Vũ Y nhìn thấy hắc mã thâm nùng của hắn, sợ tới mức lùi lại mấy bước, đầu óc trống rỗng, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ — “Xong rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 17: Chương 11.1

Tiếng vỗ ngựa dừng lại trước đại môn (cửa lớn), sau đó tiếng bước chân một đường theo trước cửa vang đến nội môn (cửa trong), còn kèm theo tiếng thờ dốc dồn dập.

Thì ra là tiền nhiệm tiểu thư Phương gia, đương nhiệm phu nhân Vũ Y, về mặt kinh hoàng chạy trốn. Nàng nhảy xuống ngựa, không dám quay đầu nhìn Sở Cuồng, băng băng tiến vào nội viện, xuyên qua hành lang gấp khúc, gấp đến độ như có quỷ đuổi theo!

Hắn ở thành Cẩm Tú buông tha nàng, cũng không phải không hề truy cứu, mà là tính sau khi hỏi Phương phủ, mới hảo hảo bức cung nàng.

Bởi vì tự biết đuối lý, nàng chạy trốn đặc biệt mau. Không dám vọng tưởng có thể thoát được, nhưng ít ra cho nàng chốc lát làm rửa đen rút đầu, trốn được lúc nào hay lúc đó. Nàng tuy rằng đã quen nhìn hắn tức giận, nhưng tâm tình hắn giờ phút này cũng không thể dùng hai chữ “tức giận” để hình dung.

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng đủ biết, Sở Cuồng khẳng định là tức điên rồi. Lúc này cùng hắn cười cùng một con ngựa, nàng ngẩng đầu trộm ngắm, liếc mắt một cái, phát hiện vẻ mặt của hắn cực kỳ dữ tợn.

Nàng vừa chạy vừa suyễn, hướng đến thư phòng, vừa vận thấy Hi di đứng ở hành lang gấp khúc, trong tay cầm cái hòm thuốc.

“Hi di, cứu ta!” Vũ Y cao giọng kinh hô, cước bộ càng không ngừng bôn tiến vào thư phòng, tay run run khóa cửa lại.

Ông trời, cái khóa này có thể ngăn được hắn trong bao lâu?

Trong khoảng thời gian chỉ bằng một cái chớp mắt, tiếng bước chân cùng với tiếng rống thật lớn vang lên.

“Phương Vũ Y!” Sở Cuồng rít gào, rống khuê danh của nàng, đã quên thay nàng quan phu họ. (ý là chị đã gả cho anh Cuồng, nên phải đổi cách xưng hô sang thành Sở phu nhân ^^)

Hắn dùng cước bộ thần tốc đến trước cửa thư phòng, trừng mắt nhìn nữ nhân đang đứng phía trước chặn đường.

“Nàng không muốn gặp người.” Hi di không phụ phó thác, dùng thân mình mảnh khảnh che ở trước cửa, không chút sợ hãi ngửa đầu trừng mắt lại hắn.

“Tránh ra!” Hắn không kiên nhẫn quát.

“Không.” Hi di mắt lạnh nhìn hắn. “Người có thể đánh ta, đánh tới ta bị thương, chết đi đều được, nhưng ta vẫn sẽ không rời đi.”

“Ta không đánh nữ nhân.” Hắn giận đến tái mặt.

“Vậy đừng nghĩ đi qua.” Nàng cười lạnh, ý định làm cho hắn tiến thoái lưỡng nan.

Sở Cuồng nheo lại ánh mắt, trừng mắt nhìn phu nhân xinh đẹp trước mặt. Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng.

“Liệt thúc.” Hắn không quay đầu, bình thản mở miệng.

Một trận gió cuốn vào hành lang, một thân ảnh màu đen cùng lúc xuất hiện. Bắc Hải Liệt đột nhiên xuất hiện một cách qui dị, đứng thẳng ở trước cửa thư phòng, bên cạnh Sở Cuồng, hai thân ảnh cao lớn làm người khác khiếp đảm.

“Giao cho ta.” Bắc Hải Liệt thản nhiên nói, tầm mắt hướng về Hi di.

Sở Cuồng gạt đầu, cước bộ vòng qua người Hi di.

“Người... không cho phép... a!” Hi di giẫm chặn tại chỗ định tiến lên, ngăn cản Sở Cuồng bước vào thư phòng, nhưng hai chân còn chưa di chuyển, cả người nàng đột nhiên bay lên không, bị một lực đạo cường đại từ phía sau ập đến mang đi.

Nàng bị giữ chặt trong một vòm ngực rộng lớn, rắn chắc lại ấm áp, cứ như vậy bao bọc nàng ở trong, cánh tay của người nọ cũng vòng trụ thắt lưng nàng, Bắc Hải Liệt cư nhiên ôm nàng! (Vật *lè lười* có gian tình =]])

Vượt qua người cản đường, Sở Cuồng vận lực vào lòng bàn tay, vung tay lên, cửa thư phòng lập tức vỡ vụn, đây là làm bằng gỗ sam tốt nhất a, thế mà giờ lại giống như giấy mỏng, bị cắt thành từng mảnh nhỏ, vụn gỗ bay tán loạn. Khi hắn cất bước vào cửa, từ bên trong truyền đến tiếng thét chói tai của Vũ Y.

“Hi di, Hi di, mau cứu ta, mau... a...” Vũ Y một bên thét chói tai, một bên chạy loạn ở trong phòng.

Ngoài cửa, Hi di lòng như lửa đốt, nhưng óc còn không mang nổi mình óc (ý là pó tay a ^^), bị Bắc Hải Liệt ôm chặt chề.

“Buông, người — người — buông —” Nàng liên thanh nói, hai tay nắm chặt, không ngừng đánh vào thân hình cao lớn của nam nhân, thẳng đến hai tay đều phát đau, hắn một chút cũng không nhúc nhích.

“Ta không buông.” Bắc Hải Liệt nói, một tay hoàn trụ thắt lưng của nàng, “Đừng đi quấy rầy, bọn họ có việc muốn nói.”

Con người đen sáng ngồi, dựa vào nàng thật gần.

Ánh mắt này, từ lúc hắn vào thành đã luôn dõi theo nàng, giống thợ săn nhìn thấy con mồi, đem nàng bức đến chân tường. Nàng cắn chặt răng, không

chịu nhìn hấn, lại không có biện pháp ngăn cản hấn nhìn nàng.

Hi đi nắm hai đấm, quay đầu đi.

Trong phòng lại truyền đến tiếng thét chói tai, còm kèm theo thanh âm của bàn ghế bị xô ngã.

“Lại đây!” Sở Cuồng gầm rú, cho dù cách một lớp cửa, thanh lượng vẫn là kinh người như vậy.

Hi đi toàn thân buộc chặt. “Buông, ta không thể để cho hấn đánh Vũ Y.” Nàng giãy dụa.

“Hấn không đánh nữ nhân.”

“Nói dối! Kia đều là nói dối, hấn nhất định sẽ đánh nàng.” Nàng không thể để cho Sở Cuồng đánh Vũ Y, nàng cảm thấy trong ngực nhói đau, một chương của nam nhân, sức lực hấn không nhẹ, cho dù không thể trí mạng, cũng sẽ bị thương nặng — Bắc Hải Liệt chăm chú nhìn nàng. Một lúc sau, mặt không chút thay đổi chỉ có hai tròng mắt trở nên ưu tư, u ám.

“Có nam nhân đã từng đánh qua người?” Hấn nhẹ giọng hỏi, trong mắt hiện lên sát khí thô bạo. Chỉ cần nghĩ đến đã có người từng đánh nàng, hấn lập tức phẫn nộ, trong lòng tựa như đang có lửa thiêu đốt. Cho dù ở trên chiến trường, hấn cũng chưa từng như thế, muốn lập tức giết người.

Hi đi sắc mặt trắng nhợt, cắn nhanh môi đỏ mọng, dùng sức đẩy Bắc Hải Liệt ra. Nàng không trả lời, vội vàng né ra, cước bộ hỗn loạn, thậm chí không dám quay đầu, cắn bản đem chuyện của Vũ Y nhanh chóng bỏ quên.

Bắc Hải Liệt không chần chờ, tầm mắt lợi hại không di dời, nhìn theo bóng dáng tú lệ, cất bước đuổi theo.

Phòng trong, một mảnh hỗn loạn.

Một nam một nữ, vòng quanh cái bàn, xô kéo qua lại.

“Lại đây!” Sở Cuồng hét lên, vuron tay muốn bắt nàng.

Vũ Y tay chân nhanh nhẹn, thân thể linh hoạt như con nai, thấy hấn vuron tay, lập tức tránh qua một bên, chạy đến phía bên kia bàn tròn.

Sở Cuồng giận đến mặt xanh môi tái, vuron tay muốn bắt lấy nàng. Nhưng cách cái bàn tròn, hấn đi phía trái, nàng liền chạy đến bên phải; Hấn chạy đến bên phải, nàng liền lưu đến bên trái. (hắc hắc, giống chơi bắt dê ak =^^=)

“Không được nhúc nhích! Nàng đứng lại đó cho ta.” Hấn rít gào nói.

“Không được.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

“Vi cái gì?”

“Người đang tức giận.”

Hấn hít sâu một hơi, cố gắng kiềm nén tức giận “Ta không có.”

“Nói dối.” Nàng lên án. Còn nói không tức giận, đỉnh đầu hấn đã bốc khói mịt mù a! (chết cười với tỷ J)

Sở Cuồng sắc mặt trầm xuống.

“Ta không phải người nói dối.” Hấn cố ý ám chỉ, tầm mắt lợi hại lướt qua một thân nam trang hỗn loạn của nàng. Nam trang tuy rằng xảo diệu, nhưng căn bản không giấu diếm được ánh mắt của hấn.

Nữ nhân làm sao lừa gạt được trượng phu của mình, dù sao, hấn đối với thân thể Vũ Y đã quá mức quen thuộc, cho dù nàng đổi nam trang, lừa gạt mọi người, hấn vẫn có thể liếc mắt một cái là nhìn ra.

“Vi cái gì muốn mặc nam trang ra khỏi thành?” Sở Cuồng chất vấn.

“Ta muốn đi khảo sát tình hình tiêu thụ tơ lụa.” Nàng nói, chỉ nhìn thấy hấn mày càng nhíu càng chặt.

“Vi cái gì không cho Phương Tiểu Thất đi?” Hấn nhớ rõ, phương diện theo dõi tình hình buôn bán hàng hóa là do nam tử của Phương gia phụ trách.

“Ngô — hấn —” Tiểu đầu càng cúi càng thấp, thanh âm cũng càng lúc càng nhỏ.

Vũ Y trái tim bất ổn, trong lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi, lời nói đều giữ trong miệng, khó lòng xuất khẩu. Sớm hay muộn đều phải thẳng thắn, nhưng nàng không nghĩ tới, thừa nhận lừa gạt hấn là chuyện khó khăn đến như vậy.

Việc cãi nam trang nhất định nàng phải nói thật. Nếu không, lấy khôn khéo, tinh tường của hấn cũng có thể rất nhanh vạch trần nàng một tầng lại một tầng mưu kế.

Nếu để cho hần tự đoán ra, tội “khi quân” của nàng lại thêm một tầng a!

“Người khác đâu?” Sở Cuồng hai tay sáp thắt lưng, trừng mắt nhìn đỉnh đầu của nàng.

Nàng cắn cắn môi, hít sâu một hơi.

Hào, bất cứ giá nào cũng phải nói a!

“Ách, kỳ thật, nương ta không có sinh.”

Thanh âm hút không khí thật mạnh.

Sở Cuồng toàn thân cương ngung, ngay cả hô hấp cũng ngừng. Thật lâu thật lâu sau, hần mới chậm rãi mở miệng.

“Đây là có ý gì?” Hần mềm nhẹ hỏi.

Nàng rụt cổ, không dám nhìn hần. “Kỳ thật, ta...ta... ân — kỳ thật, ta không có đệ đệ.” Nàng nói một cách rụt rè.

Con ngươi đen mị lên, lóe ra tia quang mang nguy hiểm.

“Không có đệ đệ?” Hần thanh âm càng thêm mềm nhẹ.

“Ách, không có.”

Hần mị ánh mắt, suy tư trong chốc lát.

“Phương Tiểu Thất kỳ thật chính là nàng giả trang? Nàng giả nam trang, đi theo hồ thương trao đổi, đàm phán, quy hoạch, thậm chí đi son trại đưa lương thực?!” Thanh âm của hần dần dần lớn lên, câu cuối cùng kia đã là rít gào kinh người.

“Trên cơ bản — ân — kỳ thật — ân — kia đều là ta —” Vũ Y nho nhỏ thừa nhận.

Lần này, tiếng gầm gừ thiếu chút nữa thổi bay nóc nhà.

Nàng đứng ở tại chỗ, nghe hần rống, lỗ tai có chút nhức nhối. Kỳ thật, nàng rất muốn chạy trốn, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, lúc này cho dù là có chui xuống đất, Sở Cuồng cũng sẽ đem nàng đào ra, kiên trì hỏi cho rõ ràng.

“Nàng bắt đầu làm cái việc này từ khi nào?” Sở Cuồng nắm chặt hai quyền, khắc chế xúc động muốn đánh cho nàng vài cái (a, anh bạo lực quá nha >.<). Xem ra, lần này khẳng định không phải vi phạm lần đầu, cả gan làm loạn đã lâu, nói không chừng cứ năm ngày thì ba ngày sẽ đổi nam trang, ra khỏi thành đi lo chuyện bao đồng!

“Ngô.” Nàng suy nghĩ trong chốc lát. “Đã bắt đầu từ nhiều năm trước.”

Hắc mâu của Sở Cuồng trước mắt phiêu động, hần hoài nghi, mình có phải muốn ngắt hay không.

“Trong đầu nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì?” Hần gần từng tiếng hỏi, thanh âm rít ra giữa hai hàm răng.

Đáng chết! Nữ nhân này chẳng lẽ không biết, việc này có bao nhiêu nguy hiểm sao?

Vũ Y rụt lui cổ, vẫn không dám ngẩng đầu.

“Ta cũng không thể câu nệ tiểu tiết, ai bảo các nam nhân ngoài thành khẳng định chỉ cùng nam nhân đàm phán, Phương gia chỉ có ta, một nữ nhi, không có nam đinh. Vì sinh kế (kể sinh nhai) dân thành, ta chỉ có thể ra hạ sách này.” Vô luận như thế nào, nàng tuyệt không để cho dân chúng trong thành phải chịu thống khổ!

Hần mày rậm vừa nhíu, há mồm lại muốn mắng người...đợi chút!

Không có nam đinh?!

Một chút linh quang hiện lên trong óc, xuyên thấu phần nộ, giống như tiếng sấm, oanh đánh vào trong đầu. Hần nhất thời trừng lớn hai mắt, đầu tiên là toàn thân cứng ngắc, tiếp theo vận vẹo khớp xương, bởi vì dùng sức quá độ mà cạc cạc rung động.

Không có nam đinh?!

Trời ạ — “Kia cũng là nàng.” Hần thì thào nói. Kinh hách quá độ, hần thậm chí đã quên cả tức giận.

Nàng ngẩng đầu lên, không rõ Sở Cuồng vì sao đột nhiên sắc mặt tái nhợt, như là gặp đá kích trọng đại. Khi tiếng gầm gừ biến mất, thân hình cao lớn giờ phút này lung lay sắp đổ.

“Người xảy ra chuyện gì?” Nàng lập tức vượt qua cái bàn, đi hắt ngồi xuống, còn cầm lấy quyển [Tôn Tử binh pháp] phe phẩy quạt cho hắt.

Hai tròng mắt tối sầm, trên mặt hắt bây giờ tràn ngập hắc tuyến, thận trọng suy nghĩ lại một lần, chăm chú nhìn nàng tựa như lần đầu tiên nhìn thấy.

Vũ Y tròn xoe hai mắt, không biết nên làm thế nào. Ánh mắt hắt nhìn nàng chuyên chú, khiến nàng có chút ngượng ngùng, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng hỏi, không rõ lửa giận của hắt vì sao đột nhiên biến mất.

Sở Cuồng chăm chú nhìn nàng, hai tay đặt lên bả vai mảnh khảnh. “Thật ra không có ca ca gì đó, kia cũng là nàng.”

Hắt cực thông thả nói, dựa vào sơ hở trong lời nói của nàng hóa giải toàn bộ bí ẩn!

Phương Tử không chết!

Không, không, nên nói là từ đầu tới cuối, căn bản là không hề tồn tại người này.

Kia tất cả đều là Vũ Y, bất luận là Phương Tử trên chiến trường, hay là Phương Tiểu Thất cùng hồ thương trao đổi đàm phán, tất cả đều là nàng giả trang, vì những việc này nữ nhân không tiện can dự thế là nàng nữ cái nam trang (Vịt : Ồ , ra vậy =]]])

Khó trách mộ phần trống rỗng, khó trách từ đường không có bài vị, khó trách nàng cũng không có đau thương, khó trách Cán Sa Thành mất đi thành chủ lại nửa điểm cũng không chịu ảnh hưởng. Phương Tử không tiêu niệp bàn (là chết a, nhưng ta thấy từ này hay ^^), bởi vì, hắt căn bản chưa từng tồn tại.

Vũ Y mở to hai mắt nhìn tình hình trước mắt, không dám lên tiếng, cúi đầu im lặng.

Khiếp sợ còn chưa đi qua, Sở Cuồng lập tức nhớ tới chuyện càng đáng sợ hơn.

“Nàng ra chiến trường đi?!” Hắt cao giọng rít gào.

Nàng rất chậm rất chậm gật nhẹ tiểu đầu.

Hắt thực muốn bóp chết nàng.

Sở Cuồng thề, chỉ cần hai tay buông lỏng, hắt sẽ bóp chết nàng!

Khó trách, hắt luôn cảm thấy, tiểu thê từ xinh đẹp này đang che dấu bí mật, nàng tao nhã thanh lệ, nhưng lại phản phát dũng khí của nam nhân, nửa điểm cũng không nhu nhược yếu đuối. Nàng lúc trước thấy qua hắt, cho nên khi hắt tới Cán Sa Thành, nàng có thể dễ dàng nhận ra hắt.

Con người đen nhẻm chặt một lúc lâu, cố gắng chấp nhận chuyện làm người ta kinh ngạc kia là sự thật, mới lại mở ra.

“Lá thư kia là thế nào? Là do ai viết?” Hắt hỏi.

“Ta viết, cử thân tín đưa cho người.” Vũ Y theo thật thà báo cáo, không hề giấu diếm.

Sở Cuồng chăm chú nhìn nàng, con người đen lóng lánh như sao.

“Vì cái gì là ta?” Nàng có được mỹ mạo, tài phú, thậm chí còn có hùng tài vĩ lược, bằng này đó điều kiện, nàng hoàn toàn có thể lựa chọn một nam nhân tốt hơn hắt.

Hắt chỉ là một quân nhân, chỉ biết mang binh đánh giặc, trừ bỏ chiến tranh ở ngoài, cái gì cũng đều không hiểu. Hai người chênh lệch giống như trời và đất, nàng vì cái gì lựa chọn hắt?

Nàng mặt đỏ lên, lại vẫn nhìn chăm chú hắt, không có dời tầm mắt đi.

“Người đã cứu ta ở trên chiến trường.” Vũ Y nói rõ ràng, nhìn thẳng vào mắt hắt.

Trong lúc chiến tranh, nàng giả trang Phương Tử nhập quân doanh, cố gắng diễn ra không ít mưu kế, toàn quân không bao lâu càng thêm nể trọng nàng.

Nhưng cây to đón gió, một lần khi tham chiến, kẻ địch vung đao, toàn tâm toàn ý muốn đem đầu nàng chuyển nhà sang chỗ khác, là hắt đã ra tay cứu cái mạng nhỏ của nàng.

Trong lúc chiến tranh loạn lạc, nguy hiểm trùng trùng, Sở Cuồng không chỉ lần đó đã cứu nàng, có vài lần thậm chí còn vì nàng mà bị thương.

Từ lúc đó, lòng của nàng đã lặng lẽ hướng về hắt, lại còn phải đau khổ áp lực, sợ hắt hiểu lầm, nghĩ rằng “Phương Tử” đoạn tay áo chỉ phích. (một điển cố, ý chỉ nam nhân bị “gay”, nếu muốn tìm hiểu thêm thì các nàng search Google dùm ta nhé ^^)

“Căn nguyên là như vậy?” Sở Cuồng nhíu mày. Kia với hắn mà nói, cũng không tính là lý do.

“Như vậy là đủ rồi. Ngôn hành của ngươi đã làm cho ta biết, ngươi là lương tướng, là người tốt.” lời này Phuong Tử đã từng nói qua, kỳ thật đều là lời nói thực lòng của nàng.

Hắn nhìn nàng, không nói được một lời, mày rậm nhíu chặt.

Hôn sự này không phải chủ ý huynh trưởng, mà là chính Vũ Y tự quyết định.

Cô nương này tự chọn phu tế, lại nghĩ mưu tính kế khiến thiên hạ không cách nào dèm pha, chê cười, nhưng hắn lại có chút cao hứng, nàng lựa chọn hắn.

“Nàng không sợ nhìn lầm ta?” Sở Cuồng hỏi.

“Ta không phải nữ nhân đại môn không ra, nhị môn không mại, từ lúc sinh ra đã bị khóa trong phòng, (ý chị là từ nhỏ đã bên ba khắp thiên hạ, không phải tiêu thụ khuê các suốt ngày nhốt mình trong lồng son gác tía ^^) ta có mắt nhìn người, hoàn toàn nhận thức được người nào đối với ta mà nói là đặc biệt.” Mặt đỏ bừng, ngay cả gan dạ sáng suốt hơn người, rốt cuộc vẫn là thân nữ nhi, e lệ khó tránh khỏi, đối hắn nói ra những lời này nàng không biết phải tốn bao nhiêu dũng khí.

Hai mươi năm trước, phụ thân qua đời, thành chủ Cán Sa liền chuyển cho nữ nhân đương gia. Vũ Y là ở một tay các nữ nhân dạy bảo lớn lên, họ dạy nàng, che chở nàng, giúp nàng kế tục chức vụ đương gia, nàng lại không ngại khó ngại khổ, tự tìm tòi học hỏi mới có kết quả ngày hôm nay. (ta chém... ^^)

Nàng cùng nữ nhân khác cơ bản không giống nhau, từ nhỏ chịu sự giáo dục tinh anh, làm cho nàng dũng cảm không nhát gan, không vì thân là nữ nhi mà lấy làm hổ thẹn. Nàng biết chính mình muốn gì, càng hiểu phải dốc toàn lực để đạt được mục đích mà nàng kì vọng.

Liền ngay cả trượng phu cũng là bản thân nàng tự chọn.

Sở Cuồng thong thả vươn tay, chế trụ cằm của nàng, ánh mắt ở khuôn mặt nhỏ nhắn lướt từ trên xuống, ánh mắt thâm trầm, sắc bén ban nãy giờ nhìn nàng đang dần dần mềm mỏng, mang theo vài phần sùng nịch.

“Ngươi vẫn tức giận sao?” Nàng mở miệng hỏi.

Hắn lắc đầu.

Đối với việc bị Vũ Y lừa gạt, hắn chính là khiếp sợ, không phải phẫn nộ. Dù là dĩ vãng hay hiện tại, nàng vẫn là chiều theo hắn, lấy lòng hắn.

Đây là nguyên nhân nàng yêu cầu công bằng sao? Trừ bỏ thân là nữ tử, tài trí cùng năng lực của nàng hoàn toàn làm người ta phải nhìn với cặp mắt thán phục. Thậm chí bởi vì nàng thân là nữ nhân, hắn lại càng không thể không thừa nhận, nàng so với nam nhân càng đáng để hắn kính nể hơn.

Vũ Y của hắn, thê tử của hắn, hắn cuối cùng cũng thông suốt!

“Lại đây.” Hắn thần nhiên nói.

Nàng tròn to đôi mắt trong suốt, không chút nghi ngờ đi qua. Còn cách thân hình to lớn vài bước chân, bên hông đột nhiên căng thẳng, cư nhiên bị nhắc bổng lên... Sở Cuồng một tay vươn tới, dễ dàng đã đem nàng ôm vào trong lòng.

“A!” Nàng hô nhỏ một tiếng, vội vàng vươn hai tay vòng trụ gáy hắn, thân mình kiều nhỏ an ổn ngồi trên đùi Sở Cuồng, hai người dựa vào nhau háo hân.

“Ta nên vì bị nàng lừa gạt, hạo hạo mà trừng phạt nàng?” Hắn cúi đầu thì thầm vào tai nàng, hơi thở nóng bỏng quấn quanh bên lọn tóc mai, bởi vì khoảng cách quá gần khiến nàng cảm nhận được hết tất cả, cả người không tự chủ run lên một chút, gương mặt sớm hồng thành một mảng.

“Ngươi đã nói không đánh nữ nhân.” Vũ Y hai tay đưa bốn đuôi tóc của hắn, nhận thấy được hắn không hề tức giận, tay nàng cũng không “an phận” mà buông lỏng xuống dưới, môi đỏ mọng mỉm cười mê người. (hắc hắc, chị “hư” nha J)

Mày rậm giương lên, hắn chăm chú dò xét nàng, trong mắt hòa diễm tựa lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Trừng phạt nàng, có phương pháp khác.” Hắn cúi người, con ngươi đen chăm chú nhìn nàng, mở miệng, cắn nhẹ lên đôi môi anh đào, mâu quang mang theo kích tình nồng đậm.

Vũ Y ngực nóng lên, vội vàng quay đầu đi, căn bản không dám hỏi, hắn tính dùng cái phương pháp gì “trừng phạt” nàng.

Hắn nhìn nàng gần như vậy hơn nữa lại dùng ánh mắt đầy “dụ hoặc” như vậy khiến cho nàng mềm yếu không thôi, nếu hắn thật sự động thủ, nàng...(thế nào, sẽ làm sao hà chị, hắc hắc...cười gian ^^)

”Như vậy, chàng nguyên ý đem chuyện Sơn Lang giao cho ta xử lý chứ?” Nàng nhanh chóng thay đổi đề tài.

Hắn nhíu mày. “Nàng vẫn là muốn nhúng tay?”

“Chàng biết ta có năng lực nhúng tay.” Nàng đánh cược, hẳn sẽ không cự tuyệt.

Hắn quá mức cương trực công chính, một khi thừa nhận năng lực của nàng, sẽ không thể cự tuyệt nàng nhúng tay. Nàng chọn nam nhân không có sai, hẳn xác thực hiểu được cái gì gọi là “Công bằng”.

“Nàng tính giải quyết như thế nào?” Sở Cuồng nhíu mày, muốn thử cùng nàng thảo luận, không hề lập tức phủ định nàng.

“Trước phái người điều tra cẩn thận, ở trong Cẩm Tú thành có tân chủ đang buôn bán tơ tằm thượng đẳng, xem qua thử cùng hàng bị đoạt đi có liên quan hay không. Mặt khác, cũng phái người đi Cửu sơn Thập Bát giản, xem xem Sơn Lang gần đây đang làm gì.” Nàng cẩn thận nói, sớm đem chi tiết kế hoạch toàn bộ sắp xếp thỏa đáng.

Hắn nheo lại ánh mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tỏa sáng.

Suy nghĩ của nàng chu đáo, cho dù hắn muốn ngăn cản, chỉ sợ nàng cũng sẽ hóa mình thành ám (từ quang minh chính đại thành lên lút mờ ám), vụng trộm tiến hành.

Ai, hắn đang cười? Nhưng lại cười rất nham hiểm nha! (ta chém)

“Nếu ta đáp ứng, nàng sẽ cho ta hành động cùng nàng?” Sở Cuồng hỏi. Nếu để nàng lên lút tiến hành, lại phát sinh tình huống mạo hiểm như hôm nay, không bằng gặt đầu đáp ứng, cũng tốt, lúc nào cũng có thể trông chừng nàng.

Vũ Y dùng sức gạt đầu, lộ ra tuyệt mỹ tươi cười, nhìn về mặt ngưng trọng của trượng phu.

“Đương nhiên.”

“Nếu có nguy hiểm, nhớ rõ phải để ta xử lý.” Hắn dặn dò.

“Vâng.”

“Không được hành động một mình.” Hắn tiếp tục nói.

“Vâng.” Nàng lại lần nữa sáng khoái đáp ứng, rồi mới nhìn hắn, chờ hắn lại đưa ra điều kiện khác.

Hắn nghĩ không ra lý do khác!

Vũ Y cười càng rạng rỡ hơn, bàn tay khẽ vuốt gương mặt tuấn mỹ, nhẹ nhàng hôn lên má hắn. “Như vậy, phu quân đồng ý, đem sự tình trước giao cho ta xử lý?” Nàng tựa vào gáy hắn, vành tai cùng tóc mai chạm vào nhau vô cùng thân thiết.

Sở Cuồng nhìn nàng, không thốt nên lời, lần đầu có cảm giác thúc thủ vô sách. (pó tay chịu trời)

Hắn không thể cự tuyệt nàng.

Sở Cuồng biểu tình ngưng trọng một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 11.2

Xuân Bộ bụng lên một tô cháo trắng lòng đến đáng thương như mọi khi, sắc mặt Sở Cuồng khó coi tới cực điểm, tay nắm thành quyền, vung thật mạnh, khiến thức ăn trên bàn rơi vỡ loảng xoảng. Phịch một tiếng, bát đĩa trên bàn lập tức biến thành mảnh nhỏ.

Trong đại sảnh, ngoại trừ phu thê thành chủ còn có Tần Bất Hoán, Hạ gia huynh đệ cùng với mười hai trưởng chủ, duy chỉ thiếu thân ảnh Bắc Hải Liệt.

“Đây là cái gì quý gì?” Sở Cuồng rống lên một tiếng truyền khắp Phương phủ, Xuân Bộ nghe mãi thành thói quen, sau khi đặt tô cháo xuống lập tức rồi đi mất dạng.

“Cháo trắng a, phu quân hằng ngày chẳng phải hay dùng qua, chẳng lẽ còn không biết?” Vũ Y trên mặt mang theo mỉm cười.

Ở thư phòng đạt thành thỏa thuận, nàng đáp ứng về phòng ngủ. Sở Cuồng căn bản muốn theo nàng trở về phòng, nhưng Tần Bất Hoán lâm thời tìm đến,

muốn thương lượng chuyện phái người đi tiếp đón muội muội của hần. Hần hé ra mặt thối, không tình nguyện buông nàng ra rồi rời đi.

Nàng trở về phòng tắm rửa, xoa ra tóc đen mềm mượt như mây, đổi lại trang phục nữ nhi. Trên cổ tay có trầy xước, nàng sai người đi tìm Hi đi xin chút thuốc mỡ, người nọ đi một vòng ở bên trong phủ, lại trở về thông báo, nói là nơi nơi tìm khắp vẫn không thấy Hi đi. (Vịt : Ta biết , hắc hắc *mắt đảo như rang lạc*)

Vũ Y không rảnh nghĩ nhiều, nhanh chóng thay đổi xiêm y, sau thẳng đến phòng bếp, chuẩn bị “kế hoạch” của đêm nay.

Nhưng, Sở Cuồng cũng mặc kệ nàng buổi chiều vội vã vì chuyện gì, giờ phút này hần ngồi ở đây, nắm chặt quyền đầu, đối diện với tô cháo trắng kia trừng mắt dữ tợn, ánh mắt lóe ra hàn quang.

“Vì cái gì đêm nay vẫn là ăn mấy thứ này?” Hần uẩn giận hỏi, tầm mắt đảo qua mấy trái dưa chuột gầy teo cùng vài cọng rau dấp, con tức giận càng thêm sôi sục.

Vốn tưởng rằng sau khi đạt thành hiệp nghị, cháo trắng sẽ như vậy tuyệt tích, nào biết đầu rằng đêm nay ở trên bàn cơm lại cho hần gặp gỡ, tham trùng trong bụng thất vọng cuồng khiêu (cuồng nộ khiêu nại) không thôi.

Vũ Y ung dung, bảo trì mỉm cười. “Phu quân còn chưa có chính miệng nhận lời, trong lúc ta điều tra tình hình đoạt hàng ở Cửu sơn Thập Bát giản, chàng nhất định phải tạm thời từ bỏ việc động binh.”

Hần trừng nàng, lạnh lùng mở miệng.

“Sự việc đó, ta đã nói qua.”

“Vũ Y nhớ rõ, nhưng sự việc trọng đại, không thể chỉ có phu quân cùng ta lên thảo luận là xong việc, bây giờ nhiều người đều nghe thấy được, mới có thể xác nhận.” Nàng về mặt vô tội, trong mắt ánh lên tinh quang. Sớm biết rằng hần đáp ứng, nhưng nàng muốn bức hần, ở trước mặt mọi người nói ra hứa hẹn.

Nàng phải làm cho Hắc Sam quân biết, Sở Cuồng đã quyết định án binh bất động, cũng làm cho các nam nhân này biết, Sở Cuồng nguyện ý tôn trọng ý nguyện của nàng.

Tần Bát Hoán đồng tình nhìn lão đại, cảm thán lắc đầu. “Cổ nhân nói đúng chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi.”

Nhìn một tiểu nữ tử như thế này thật không nghĩ nàng có nhân tâm khiến cho bọn họ đói bụng a!

Vũ Y quay đầu, cười đến thật ngọt ngào.

“Không có nữ tử, thì làm gì có tiểu nhân? Từ trong đá nảy ra? Hay là cha người thiên phú dị bẩm bản thân tự sinh con?”

A, không lão phu tử nói sai rồi, nên là “Đừng có dây vào nữ tử cùng tiểu nhân”!.

Tần Bát Hoán không hề lên tiếng, trong đại sảnh một mảnh tĩnh mịch, mấy chục ánh mắt luân phiên di chuyển trên người phu thê thành chủ. Bọn họ không dám xen mồm, lại ở trong lòng kêu rên, khẩn cầu Sở Cuồng mau chút mở miệng đồng ý. Vũ Y mấy ngày dùng tiểu mưu kế, đã chinh bọn họ tứ chi như muốn nhũn ra, làm sao còn có tâm tình mà nghĩ đến là ai hạ lệnh .

Ô ô, lão đại, ngài nhanh đồng ý đi, bằng không nhiều người đều phải đói đến hôn mê a!

Sở Cuồng nheo lại con ngươi đen, tựa vào nàng bên tai, thanh âm trầm khàn, nhỏ giọng hỏi: “Nàng không phải đang muốn tranh thắng thua với ta trước mặt quân doanh chứ?”

Hần cũng không ngu muội, sớm nhìn ra, tiểu nữ nhân thông minh này cơ hồ mỗi một việc đều là thận trọng suy nghĩ.

Vũ Y mỉm cười.

“Việc này không tranh thắng thua, ta chỉ là thỉnh phu quân lập lại hứa hẹn.” Nàng nhẹ giọng nói, rừ mắt liễm mi, môi đỏ mọng hiện lên nét cười, thoát nhìn ôn thuận nhã nhặn.

Hần lại trừng nàng, nhếch bạc môi, biểu tình nghiêm khắc cực vì đáng sợ. Phòng trong tĩnh mịch, không ai dám hé răng, ngẫu nhiên chỉ nghe nhìn thấy vài tiếng “cô lô lô”. (tiếng kêu đói bụng^^)

Một lúc lâu sau, Sở Cuồng hít sâu một hơi, mạnh mẽ đập tay lên bàn.

“Đáng chết, nàng thắng! Có nghe hay không? Nàng thắng, đồ ăn, đem đồ ăn lấy ra!” Hần rít gào, suy nghĩ vì cái bụng, chỉ có thể hy sinh tôn nghiêm nam tính.

Vũ Y môi hé mở tươi cười, nhấc tay, vỗ vỗ ra lệnh. “Xuân Bộ, Thu Ý, mau đưa mỹ tửu cùng sơn trân hải vị bưng lên.” Nàng phân phó.

Lời nói vừa dứt, trong đại sảnh liền tuôn ra một trận hoan hô. Các nam nhân mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa ôm đầu khóc rống, so với đánh thắng trận

còn cao hứng hơn.

“Lấy đến, toàn bộ lấy đến!” Các nam nhân quát, người được mùi thức ăn, đã đói đến mức chân mềm nhũn không bước nổi.

Như là đã sớm chuẩn bị tốt, vài nha hoàn đi vào đại sảnh, đem sơn hào hải vị tấp nập đưa đến bàn ăn. Bàn ăn còn chưa dọn xong, bên cạnh bàn, Hắc Sam quân sớm đồng loạt tiến lên, ăn như hổ báo. (>.< tội mấy anh quá!)

Vũ Y đem chiếc đĩa chà lau sạch sẽ, sẵn sàng gấp thức ăn, đem món ngon bỏ vào bát trưng phu, một mặt còn giải thích.

“Đây là quai chân vịt, dùng cao buru vịt, có thêm rau hẹ; đây gọi là thịt bò hồng du khoanh tay, dùng thực xuyên hoa tiêu tốt nhất; Mặt khác, còn có ngưu lạc nướng phương bắc.” (mấy món này ta thua >.<)

Nàng giới thiệu từng món từng món, nói ra tên của mỗi loại thức ăn, làm cho người ta thiếu chút nước miếng chảy ròng ròng.

Chiếc đĩa ở trên bàn quay một vòng, mang về một đạo mỹ thực. Nàng phong thái nhẹ nhàng, lúm đồng tiền như hoa, so với mỹ thực còn mê người hơn.

“Đương nhiên, ta không quên phu quân thích nhất vẫn là tô chích chim nguyên cáo.” Vũ Y mỉm cười nói, tiện đà gấp một miếng vào chén Sở Cuồng. (“tô chính chim nguyên cáo” ta đoán là bồ câu quay J)

Nếu hắn đã nhận thua, nàng tự nhiên phải khoan hồng độ lượng chút, dùng mỹ thực bù lại lòng tự trọng chịu thương tổn của hắn, nàng là tự mình đến phòng bếp tất bật nửa ngày, mới chuẩn bị ra bấy nhiêu mỹ thực!

“Đủ.” Hắn giơ tay lên, ngăn lại lời nàng đang nói. Nghe xong nửa ngày, lỗ tai no rồi, bụng lại còn chưa có gì a!

Sở Cuồng cầm tay nàng, giữ lấy chiếc đĩa, dùng tay của nàng ăn com. Món ngon vào miệng, hấn cơ hồ muốn thỏa mãn thờ dài.

Trong khoảng thời gian cực kì dai dẳng này, nàng luôn lấy cháo trắng đáng chết kia cho hấn, ban đêm còn không chịu trở về phòng, cả hai loại đói khát (hớ hớ, a cũng hư nhoa,^^) làm cho hấn vận phần nôn nóng. Trên bàn ăn, cháo trắng căn bản không ăn no bụng, hấn trong bụng cả ngày đều bồn chồn, cơ hồ đói đến thần trí không rõ, giờ phút này có thể lấp đầy bụng, hấn thỏa mãn muốn thờ dài.

Nhưng để cho hấn khát vọng, là nàng ở dưới thân hấn, bộ dáng yêu kiều hầu hạ, tối nay... hấn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt ưu ám thâm trầm, có một tia tà khí. (= !)

Vũ Y không biết đại họa lâm đầu, mặt còn mỉm cười, ân cần hỏi: “Phu quân, thử món rau trộn dưa chuột này xem như thế nào?”

Nghe thấy hai chữ “dưa chuột”, các nam nhân lập tức phản ứng kịch liệt.

“Ân ,nôn — nôn — nôn —!”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 12.1

Việc chuẩn bị thương đạo về phía Nam, cuối cùng đại khái cũng hoàn thành.

Vũ Y tìm được một người dẫn đường, người này đã đi qua nước láng giềng ở phía Nam, đối với tòa đại thành, dân cư hơn trăm vạn kia nắm rất rõ lộ trình. Nàng trước phái một nhóm người đi dò đường, tiếp theo bắt đầu tính toán, nên vận chuyển hàng hóa thế nào, lại nên đưa bao nhiêu hàng đi phía Nam. Vì an bài thương đội binh lính hộ tống, nàng yêu cầu Sở Cuồng, mỗi lần thương thảo đều phải có mặt.

Hấn ngồi ở một bên, nhìn nàng chỉ đạo tất cả, xử lý chuyện tình nàng gọi là “việc nhỏ”. Thân hình cao lớn lịch sự tao nhã ngồi trong thư phòng, có vẻ có chút không thích hợp, tay hấn gác hờ trên đệm ghế, đôi chân thon dài, rắn chắc duỗi ra, mọi người bên trong qua lại đều chú ý cẩn thận, sợ vấp vào chân thành chủ.

Sở Cuồng giữ nguyên trầm mặc, phát hiện khoảng cách giữa nước láng giềng ở phía Nam cùng Cán Sa Thành so với lộ trình nàng lúc trước ở bàn ăn có nói qua, thật là xa hơn rất nhiều. Mây rậm giương lên, con người đen bật ra hào quang.

Vũ Y lại phê hoàn một phần hồ sơ (ta thấy từ này không hợp lắm, nhưng lại không biết thay bằng từ gì L), phân phó Chức di, đến kho hàng chọn ra một số loại tơ lụa cùng số lượng cụ thể chuẩn bị đưa đến phía nam. Đợt hàng lần này dùng để khảo sát thị trường cùng mức tiêu thụ, cũng có thể xem là mạo hiểm, xem thử thị hiếu của cư dân ở nước láng giềng như thế nào.

“Bình lính đều có thể gia nhập đội quân hộ tống?” Nàng đột nhiên nghĩ đến, ngừng đầu hướng hấn hỏi.

“Đại đa số đều được.” Sở Cuồng gật đầu, mặt không chút thay đổi.

“Người nào không được?” Nàng lại hỏi.

“Hồ trưởng trưởng chủ đi đón Khanh Khanh.” Sở Cuồng trả lời.

Khanh Khanh kiên trì muốn tới Cán Sa Thành xem anh trai và chị dâu, trong vòng một ngày hôm đó gửi đến tổng cộng mười hai phi cấp (tín tức do bò câu đưa thư mang đến ^^), thúc giục Sở Cuồng mau chút phái người đi đón nàng. Nàng còn không biết, mười hai phi cấp kia thật xui xẻo, toàn bộ sớm “hạ cánh” vào bụng Hạ gia huynh đệ. (>.< đã man!)

“Nàng khi nào sẽ đến?” Vũ Y tò mò hỏi. Đám người Tần Bất Hoán đều nói Sở Khanh Khanh ngày thường xinh đẹp, thông minh linh hoạt, là cô nương phương Bắc mỹ mạo song toàn, Sở gia đối với hôn ngọc quý trên tay này chỉ là sợ còn chưa đủ cung chiều, ngay cả Sở Cuồng nghiêm khắc thể này đôi mươi mươi cũng trân trọng thật sự.

“Đại khái còn mất khoảng một tuần.”

“Ta đây cho người đi sửa sang lại một gian phòng, hảo an bài cho nàng ở lại.”

Hương di ngoài cửa đi đến, phúc thân với hai người.” Ngộ thiện (com trưa) đã chuẩn bị xong, muốn dùng ở nơi nào?”

“Đều bụng tới nơi này đi!” Vũ Y trả lời, chống tay đứng dậy, thoáng thư giãn gân cốt. Xử lý xong mọi chuyện, nàng có chút mệt mỏi.

Gần đây không biết làm sao, đặc biệt dễ dàng mệt mỏi, nhất là khi thức dậy vào sáng sớm, thập phần khó chịu, như là ngủ không đủ. Đạo gần đây bận rộn nhiều việc, Sở Cuồng ở ban đêm lại không buông tha nàng, triều miên một lần rồi lại một lần, hao đi nàng bao nhiêu thể lực!!!

Nghĩ đến đêm đêm hoan ái, mặt lập tức nhiễm thượng ba phần hồng nhuận. Nàng không dám nhìn hấn, sợ gương mặt càng thêm ửng hồng.

Hạ nhân đưa thức ăn lên, Sở Cuồng dẫn đầu đứng dậy, ngồi vào trước bàn, chằm một ly mỹ tửu.

“Tình hình tơ lụa bị đoạt tra như thế nào?” Hấn hỏi.

“Tân chủ ở Cẩm Tú thành đích thật là người nước Thục, bán tất cả đều là tơ lụa của nước Thục.” Vũ Y trả lời, tức khỏi mây liễu.

Đã nhiều ngày như vậy, nàng cũng vì sự việc này mà phiền não, không tra ra một chút manh mối nào.

“Phải người đi xem qua son trại?” nàng hỏi

“Còn chưa đi.”

Ánh mắt lợi hại quét lại.

“Không cho nàng đi.” Âm thanh của hấn mang theo nghiêm khắc. Nhìn thấy ánh mắt của nàng, sợ nàng lại nữ phần nam trang, tự bản thân lên núi trại đi điều tra.

Nàng hé môi cười, tao nhã đứng dậy. “Ta biết...” Một trận choáng váng đột nhiên đánh úp lại, trong khoảnh khắc, thư phòng xoay tròn trước mắt nàng

Tiếng kinh hô vang lên trong không trung, Sở Cuồng thân hình thoáng như quỷ mị, nhanh chóng nhảy tới. Trong nháy mắt, hấn đã ôm lấy thân mình xui lờ của Vũ Y.

“Nàng xảy ra chuyện gì?” Hương di vội vàng hỏi.

“Hôn mê.” Hấn mày rậm nhíu chặt, quan tâm chuyên chú nhìn nàng.

Hương di lo lắng vô cùng, cả người luống cuống. Hôn mê? Sao cư nhiên lại hôn mê? Vũ Y từ nhỏ thân cường thể kiện (thân thể khỏe mạnh), chưa bao giờ từng té xỉu qua.

“Đi tìm đại phu đến.” Hấn ôm lấy thể tử, phóng tới thư phòng, đặt nàng nhẹ nhàng nằm trên giường. Gần đây nàng dễ dàng mệt mỏi, giữa trưa còn muốn ăn tiêu khê (trái khê nhỏ), đệm giường trong thư phòng vừa vận lúc nào cũng có thứ này.(a, ta biết tý bị “bệnh” gì =^^=).

Nàng nhắm chặt hai mắt, nằm ở đệm giường, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Hấn vươn tay, khẽ vuốt gương mặt xanh xao, lo âu trước nay chưa từng có xuất hiện trên trên gương mặt tuấn tú đang nhíu lại.

Ngoài cửa rất nhanh vang lên tiếng bước chân, nhóm a đi tất cả đều chạy đến, giống ong mật vỡ tổ, xông vào trong thư phòng.

“Đại phu đâu?” Hấn uẩn giận hỏi, đổi mấy vị phu nhân nhíu mày.

Hĩ đi đưa ra cái hòm thuốc, không chút sợ hãi đi lên trước. “Ta chính là đại phu.” Nàng đáp, xem xét tiểu nữ nhân trên giường.

Vũ Y đã muốn thanh tỉnh, môi đỏ mọng bậ ra than nhẹ. Nàng mờ mắt ra nhi, hoang mang chớp chớp, trong lúc nhất thời còn chưa hiểu được, vì sao trong phòng đột nhiên xuất hiện nhiều người như thế.

“Nằm yên, đừng cử động.” Hĩ đi phân phó, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Sở Cường.” Người trước đi ra ngoài.”

“Không.” Hần thô thanh cự tuyệt, không muốn rời đi.

“Muốn nàng bình yên vô sự, người liền đi ra ngoài, đừng trở ngại ta xem bệnh.” Hĩ đi trừng hần, liếc mắt một cái, không lưu tình chút nào đuổi người.

Sở Cường nắm chặt hai đấm, gân xanh co rúm, lại không lại hé răng, bất mãn rời đi thư phòng, ra trước cửa chờ. Vì an nguy của Vũ Y, cuồng ngạo như hần cũng ngoan ngoãn nhượng bộ.

Hương đi lần đầu nhìn thấy vẻ mặt này của hần, rất lấy làm kinh ngạc. Không nghĩ tới Sở Cường là người không xem nữ nhân để vào trong mắt lại cho ra cái biểu tình này, Vũ Y xác thực có cách thuận phu (day chồng).

“Cảm thấy như thế nào?” Hĩ đi hỏi, đem cái hòm thuốc ở một bên không đặt xuống.

“Không có việc gì, đại khái là quá mệt mỏi.” Vũ Y trả lời, nửa nằm nửa ngồi ở trên giường. Tuyết đi cầm áo ngủ bằng gấm, đắp hồ qua người nàng, phòng ngừa nàng lạnh.

“Đến, ăn trước vài thứ.” Hương đi nói, bưng tới một chén canh thoang thoang hương hoa mai.

Thức ăn còn chưa đến gần, Vũ Y sắc mặt liền trắng nhợt, đây vốn là món ăn nàng ưa thích nhất giờ phút này lại làm cho dạ dày của nàng sôi sục không thôi, từng trận toan này lên yết hầu, nàng hai tay vung lên, vội vàng đem thức ăn đẩy ra, quay đầu đi kiên nôn.

Các nữ nhân một trận trầm mặc, tất cả đều mở to hai mắt nhìn nàng.

Xem bộ dáng này, còn cần Hĩ đi chẩn đoán sao? Bệnh trạng loại này, mỗi người đàn bà thành gia đều nhất thanh nhị sở.(rõ ràng tường tận)

Sau một lúc lâu, Hĩ đi mới mở miệng. “Người, tình hình này xuất hiện bao lâu rồi?” Nàng vẻ mặt tái nhợt, khiếp sợ thật sự.

“Nửa tháng gần đây.”

Tuyết đi sắc mặt cũng không tốt, vội vã chạy đến, lấy một ghế dựa, bản thân ngồi xuống. “Người trong lòng đều hiểu rõ sao?” Nàng hỏi.

Vũ Y gật gật đầu.

“Nguyệt tín(Kinh nguyệt) có đến không?” Chức trực tiếp đi hỏi.

Nàng cúi cái đầu nhỏ. Gương mặt đỏ hồng.” Không có.”

Như vậy khẳng định là mang thai. Nam nhân kia có “năng lực” thật sự là kinh người, tay chân mau lẹ, nhanh như thế đã khiến cho Vũ Y có thai. (hắc hắc, anh Cường “khỏe” quá...J)

“Thật là có thai.” Tuyết đi thì thầm nói. Nàng vừa mới thích ứng chuyện Vũ Y đã kết hôn, lúc này lại phải việc thích ứng sự thật Vũ Y phải làm nương.

Chỉ có Hương đi cười đến toe toét, từ lúc Vũ Y gả cho Sở Cường, nàng liền chờ mong, muôn ôm ôm tiểu oa nhi.” Thật tốt quá, ta phải đi phòng bếp nấu chung canh gà, cho người bồi bổ thân mình.” Nàng nhanh chân rời đi, thẳng tiến nhà bếp.

Hương đi chân trước vừa mới rời khỏi, cửa đã bị đẩy ra. Phịch một tiếng nổ, phiến môn (cánh cửa) nặng nề đánh vào trên tường. Sở Cường chờ không nổi nữa.

“Nàng không có việc gì đi?” Hần hỏi.

Các nữ nhân nhìn hần, biểu tình phức tạp, tất cả đều không nói lời nào.

“Nàng không có việc gì đi?” Ngừ khí dần dần không còn kiên nhẫn.

Hĩ đi nhìn hần một cái, một bên tiện tay thu hồi cái hòm thuốc. “Có chuyện.” Nàng liếc mắt. “Vẫn là bởi vì người nên mới có chuyện.” (gật gù, chí lí a ^^)

Hần không nói một lời, sắc mặt trong nháy mắt chuyển thành tái nhợt.

“Hĩ đi, đừng nói bậy.” Vũ Y vội nói, đối Sở Cường vươn tay.” Ta không sao.”

Hần không tin, con người thâm thúy nhìn thẳng nàng, thiệt nhiều hỏa diễm ở trong đó toát ra.” Vì cái gì té xỉu?”

Mặt hiện lên đỏ ửng, nàng cắn cắn môi, xấu hổ quẩn cúi đầu.

Thật là, hấn sao lại nóng vội như thế, muốn ép nàng nói ra ở trước mặt mọi người sao? Nàng vốn định khi hai người ở cùng một chỗ, sẽ tựa vào bên tai hấn, cùng hấn chia sẻ tin tức tốt đẹp này.

“Ta — ta chỉ là có thai thôi.” Hai tay của nàng tùy ý đặt trên bụng, cười đến e lệ lại ngọt ngào. Đây là đứa nhỏ của bọn họ, là hai người cùng nhau tạo ra tiểu sinh mệnh này!

Tuyên bố của nàng không làm cho hấn lo lắng, khuôn mặt tuấn tú ngược lại càng thêm tái nhợt. Hấn không nói được một lời, đi nhanh như bay, đuổi tay ra đã đem nàng kéo vào lòng, ôm chặt lấy.

Vũ Y muốn ngẩng đầu nhìn hấn, Sở Cuồng cũng không cho phép, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đặt ở trước ngực. Nàng có thể cảm giác được, hấn vô cùng thận trọng, trên gò má trắng mịn như ngọc của nàng liên tiếp đặt xuống những nụ hôn.

Cử chỉ này làm cho lòng của nàng cơ hồ muốn hòa tan. Ngay cả hấn không nói, nhưng nàng biết, hấn là đang thập phần cao hứng.

Trong lòng ấm áp, ngọt ngào, như thật lâu trước kia, nàng liền mơ hồ biết, có thể theo hấn, gần nhau cả đời.

Cho nên nguyện ý gả cho hấn, nguyện ý sinh hạ hấn đứa nhỏ — Vũ Y cũng ôm hấn, thỏa mãn thở dài. Nàng yêu hơi thở của hấn, yêu nhịp đập trái tim hấn, cơ hồ đã nghĩ như thế ôm hấn, thẳng đến hai người đều tóc bạc trắng.

Nhóm a di thức thời, lặng lẽ ly khai, trong thư phòng chỉ còn vợ chồng hai người, trầm mặc ôm lẫn nhau. Không khí ấm áp, lặng lẽ lan tràn.

Bàn tay to lớn của Sở Cuồng nhẹ nhàng vuốt ve trên chiếc bụng bằng phẳng của nàng, cách một lớp xiêm y, bao trùm lên da thịt non mềm.

Nghĩ đến thân hình kiều nhỏ của nàng đang mang cốt nhục của hấn, hấn thật cao hứng lại lo lắng. Nàng mảnh mai như thế, chịu được thống khổ khi sinh nở sao? Nàng có thể thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ sao?

“Ta sẽ bảo vệ nàng.” Hấn nói nhỏ, ôm chặt nàng.

Nàng làm nũng trong ngực hấn, môi đỏ mọng vẽ thành một hình cong.” Đừng lo lắng, ta cũng có thể tự bảo vệ chính mình.” Nàng cũng không phải là nữ tử tay trái gà không chặt, tốt xấu gì nàng cũng từng thượng quá chiến trường a!

Mây rậm nhú lại, đối với lời nàng nói rất là bất mãn. “Nữ nhân nên để cho nam nhân bảo vệ.”

“Nếu nam nhân đều chết sạch, kia nữ nhân phải làm sao?” Nàng ngẩng đầu lên, hồ nghi hỏi.

“Ta sẽ không chết.” Sở Cuồng nhìn nàng một cái.

Nàng tò mò. “Vì cái gì?”

“Bởi vì ta là nam nhân.” Hấn kiêu ngạo mà tuyên bố. (câu trả lời thiệt là huề vốn mà __’)

Vũ Y đáp lại là tròn mắt tròn trắng.

Hừ! Sở Cuồng tuy rằng thừa nhận tài năng của nàng bất phàm, nhưng tận sâu trong tiềm thức tính cách nam nhân tự cuồng, kiêu ngạo nửa điểm cũng không giảm bớt, như sự tình tranh luận về an nguy của nàng trước mắt, hấn nửa điểm cũng không chịu nhún nhường. Từ đó tới giờ, nàng thành thói quen để hấn nghiêm khắc cùng bá đạo.

Chính là, một khi đứa nhỏ sinh ra, nàng cũng không hy vọng hấn vẫn như thế, ăn nói phải biết ý tứ, có chừng mực. Nàng bắt đầu hy vọng, hấn có thể ôn nhu chút, có thể mềm mại chút, ít nhất không hề mang tâm trạng biểu hiện hết ra bên ngoài...

“Chàng không tin ta, đúng không?” Nàng đột nhiên hỏi, theo thói quen chơi đùa đuôi tóc của hấn, khi hai người ở riêng một chỗ, nàng luôn có loại tư thế này, như một chú mèo con chơi đùa trong lòng hấn.

“Ta tin tưởng các huynh đệ.”

“Chàng không tin nhiệm ta sao?”

Hấn nhìn nàng, thật lâu sau mới gật đầu, biểu tình thực không được tự nhiên.

“Vậy chàng tin nhiệm vui sướng sao? Tin nhiệm ôn nhu sao?” (???)

“Nam nhân không có cái loại tin nhiệm này.” Hấn bĩu môi.

Xem ra, trước khi sinh hạ đứa nhỏ, nàng trước phải “dạy dỗ” hấn mới được! Nàng hít sâu một hơi, chuẩn bị bắt đầu thao thao bất tuyệt, thuyết phục nam nhân ngoan cố này. “Vì cái gì? Kia kỳ thật cũng không khó khăn, chỉ cần chàng...”

Vì để nàng im lặng, Sở Cuồng lựa chọn phương pháp hữu hiệu nhất. Hôn nàng.

Thảo luận kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 12.2

Trong lúc Phương phủ chờ nghênh đón Sở Khanh Khanh chưa đến, trong thành ngược lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Nam Lăng vương đến đây.

Mấy cỗ xe ngựa xa hoa, đứng ở trước Phương phủ, dẫn đầu còn có vài xe lễ vật quý báu. Thủ vệ vừa thấy đội ngũ kia, kinh ngạc trừng lớn ánh mắt. Hạ nhân cũng giống như trước đây, đưa ra danh thiếp.

“Nam Lăng vương nghe nói Vũ Y tiểu thư xuất giá (lấy chồng), gả cho Sở Cuồng tướng quân, đáng tiếc không thể tham gia hỉ yến, nên hôm nay tự mình mang hạ lễ đến.” hạ nhân cung kính nói.

Thủ vệ nhận lấy danh thiếp, dẫn gã sai vặt nhanh đi thông báo.

Vừa nghe danh tánh khách mới đến đã khiến Sở Cuồng nheo lại con ngươi đen, hẳn lúc trước ở thành Cẩm Tú, từng nghe người bên ngoài nhắc tới.

“Người này đến làm cái gì?” Đi ra khỏi thư phòng, hắn thối hế ra mặt hỏi Vũ Y.

Nàng trừng mắt nhìn. “Xuân Bộ nói, Nam Lăng vương tới đưa hạ lễ.” Nàng kéo tay hắn, hướng đại sảnh đi đến.

Là có ai nói hắn cùng Nam Lăng vương có chuyện muốn bàn? Vì sao mới nghe thấy danh hào, mặt hắn liền lạnh xuống vài phần, giống như hắn cùng Nam Lăng vương có thâm cừu đại hận.

Đi theo phía sau hai người, Hương di nói thầm thì đầy ý tứ: “Chỉ sợ là chồn gặp gà chúc tết, bất an hảo tâm đi!” (câu này nói NLV là chồn: tình địch mạnh, SC là gà: kẻ yếu thế, nên dĩ nhiên anh Cuồng xem thấy an tâm rồi^^)

“Hương di, đừng nói nữa.”

Chức di cũng tiếp lời. “Chỉ sợ tặng lễ chỉ là lý do, Vương gia kia sợ là nghe thấy Vũ Y gả cho thành chủ, không cam lòng, muốn đến nhìn một cái, cưới Vũ Y, là cái nhân vật gì.” Từ sau khi Sở Cuồng ở thành Cẩm Tú anh hùng cứu mỹ nhân, Chức di liền lập tức thay đổi chủ kiến, một lòng nói tốt hắn.

Nam Lăng vương, hoàng thân quốc thích, cao cao tại thượng xác thực so với Sở Cuồng càng thích hợp làm vị hôn phu của Vũ Y, nhưng Vũ Y lại khẳng định một mực phải gả cho Sở Cuồng, các nữ nhân này căn bản không thể ngăn cản. Cũng may, trời không phụ người có tâm, mấy tháng gần đây, biểu hiện của Sở Cuồng tự động làm “lân song phản đối” trừ khử vô hình.

Lướt qua tình tình hắn bá đạo không đề cập tới, người sáng suốt đều nhìn thấy, hắn đối Vũ Y có bao nhiêu sủng ái!

“Đừng đến trong phủ gây phiền toái thì tốt rồi.” Hi di thân nhiên nói, đi ở cuối cùng.

Vũ Y trừng lớn ánh mắt, có chút kinh ngạc. Nàng nguyên bản nghĩ đến, Nam Lăng vương đã đến, sẽ làm Hi di quay lại lập trường phản đối Sở Cuồng. Tình thế lúc này, không biết là bởi vì nàng đang có thai, hay bất kể nguyên nhân gì, tóm lại, Hi di không còn gắt gao phản đối cuộc hôn sự này, ngay cả đối với Sở Cuồng, lời nói lạnh nhạt cũng giảm bớt rất nhiều.

Nàng chăm chú nhìn Hi di, trực giác cho nàng biết vị a di này tựa hồ cùng dĩ vãng có chút bất đồng, thái độ không còn lạnh lùng như trước, ngay cả ánh mắt trong lúc đó cũng thêm vài phần thân nhiên nhu hòa.

“Tuyết đi đâu?” Nàng hỏi, quyết tâm tìm thời điểm thích hợp cùng Hi di tâm sự.

“Đã ra đại sảnh, thay ngời trước ứng phó vị Vương gia phong lưu kia.”

“Ta thà rằng ở thư phòng giải quyết sự vụ a.” Sở Cuồng không kiên nhẫn nói, căn bản không hề muốn gặp Nam Lăng vương.

Vũ Y nhũn mày. “Chàng muốn một mình ta đi gặp hắn?” Nàng mỉm cười, cố gắng kéo dài hai chữ “một mình”, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Không cho phép!” Hấn lập tức trả lời, trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái.

“Vậy chàng đáp ứng theo giúp ta tiếp khách?” Nàng xem xét hấn, nắm chặt bàn tay to của hấn quả không dễ dàng, kéo đi về phía đại sảnh. Nàng cũng không muốn gặp Nam Lăng vương, nhưng tới nhà là khách, huống hồ lại là khách quý, cũng không thể mất đi đạo lễ chủ nhà.

Sở Cuồng nhủ mảy, không kiên trì kêu gào trở lại thư phòng, để cho bàn tay nhỏ bé mềm mại, kéo hấn đi về hướng đại sảnh. Không biết vì cái gì, hấn luôn không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Nói thế nào, cuối cùng, hấn cũng không nguyện ý cho Vũ Y cùng cái đồ bỏ đi -Vương gia kia một mình gặp mặt. (người ta là vương gia mà anh kêu là đồ bỏ __!)

Trong đại sảnh, Nam Lăng bưng bát trà, khinh tuyết hương trà.

Nam Lăng vương là nam nhân tuấn mỹ, phong tình vạn chủng, lông mi cong dài hơn cả nữ nhân, ngón tay cũng phả lệ thon dài, đôi mắt tinh anh, thâm sâu khó đoán. Hấn một thân trường sam bằng tơ lụa thượng đẳng, bên hông có ngọc bội khảm vàng, trong tay còn nắm một thanh ti quyền phiến (quạt giấy), trên đó là bút tích của danh gia tiền triều, có thể nói là báu vật vô giá.

Hấn tuấn mỹ bất phàm, mặc dù so với Tần Bất Hoán kém hơn một chút, nhưng là có thể nói là mỹ nam tử hiếm thấy trên đời (ôi, soái ca nữa...J) . Thân thế, tài phú, quyền thế, mỹ mạo đều thuộc hàng cực phẩm, hấn đối với nữ tử trong toàn thiên hạ đều xem nhẹ, duy chỉ có Vũ Y là nhất kiến chung tình.

Lúc Vũ Y bước vào tuổi cập kê, Nam Lăng vương ở Cán Sa Thành đã tuyên thệ chỉ thú duy nhất một mình Vũ Y làm phi. Người trong thiên hạ đều nghĩ đến, Cán Sa Thành sẽ kết thành thân gia cùng hoàng tộc, nào biết đâu rằng, nửa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim – Sở Cuồng, cướp đi thiếu nữ xinh đẹp. (nhân vật TDK luôn được nhắc tới để ngụ ý một việc đang diễn ra suông sẽ thì gặp 1 biến cố ngoài ý muốn ko thể lường trước, nếu muốn kĩ hơn, các nàng có thể tìm kiếm trên google đại nhân nhé ^^)

Khi một đám người tiến vào đại sảnh, Tuyết di còn chưa kịp chăm trà cho Nam Lăng vương. Thấy bọn họ đã đến, Tuyết di lộ ra thoải mái cười, tựa hồ ứng phó thật sự đã cố hết sức.

“Vương gia, đường xa mà đến, đi đường vất vả.” Vũ Y đi ra phía trước, liếc váy vì lễ, ở làn váy vụng trộm đá Sở Cuồng. Hấn cũng không thèm để ý tới, giữ nguyên phong thái kiêu căng, gương mặt lạnh lùng, mắt lạnh không chút lễ phép trừng Nam Lăng vương.

“Có vất vả cũng vô dụng, bốn vương tới đã muộn.” Nam Lăng vương thờ dài một hơi, tầm mắt dạo qua một vòng trên người Vũ Y, luyến tiếc than nhẹ.

Thật sự là khó tin, Vũ Y đã là nữ nhân đã có gia thất nhưng vẫn đẹp khuynh quốc khuynh thành, so với dĩ vãng càng thêm mê người. Đáng tiếc, mỹ nhân tuyệt sắc như thế lại bị kẻ khác đoạt đi.

Tầm mắt xoay chuyển, rời khỏi thân ảnh yêu kiều, dừng lại trên người Sở Cuồng, đánh giá vài lần, lại thu trở về, trong ánh mắt của hấn lóe lên vài phần khinh bạc.

“Vị này chính là Sở tướng quân.” Nam Lăng vương lại bưng tách trà, không có ý đứng lên. “Ta từng nghe Hoàng Thượng nhắc tới, Sở tướng quân xuất thân dân dã, dũng mãnh hơn người, quả thực giống như man tộc, anh dũng thiện chiến.” Khóe miệng của hấn bất giác hiện lên một chút cười.

Sở Cuồng nheo lại ánh mắt, lời của người này nghe ra mặt ngoài khen tặng, kỳ thật lời nói đeo đao, chỉ trích, rõ ràng vũ nhục hấn.

“Năm đó đại chiến, người tránh ở trong phòng không dám bước ra khỏi cửa, cũng khó trách người chỉ có thể nghe nói, không có biện pháp chính mắt nhìn một cái, ta cùng man tộc rốt cuộc có bao nhiêu giống nhau.” Hấn dữ tợn cười, tại triều đình đã gặp người còn hơn như thế, chỉ dùng “vô mồm”, không đem âm mưu của con dân trong thiên hạ làm trọng, trong mắt vĩnh viễn chỉ có tự tư, tự lợi.

Vũ Y lại duỗi chân ra, đá trộm hấn dưới làn váy.

“Nàng tại sao lại đá ta?” Hấn quay đầu trừng nàng, không kiên nhẫn nói.

Nàng hai mắt tròn trắng, thu hồi chân nhỏ. “Không có việc gì.” Nàng ngượng ngùng nói.

Nàng mặc kệ hấn! Muốn hai người này chung sống hoà bình, xem ra là không có khả năng. Nam Lăng vương ý định đến khiêu khích, Sở Cuồng tính nóng như hỏa, làm sao có khả năng dung hòa.

Nam Lăng vương hít sâu một hơi, cố gắng đè nén phần nộ, một lần nữa mang lên tươi cười, quay đầu đối mặt Vũ Y.

“Không thể cùng Phụng gia kết quan hệ thông gia là tiếc nuối lớn nhất đời ta.”

“Là Vũ Y không có phúc phận này.” Nàng cố hết sức làm cho ngữ khí nghe tới rất thật thuyết phục.

Sở Cuồng hừ một tiếng, chỉ cần nghe thanh âm đủ biết hấn có bao nhiêu bất mãn.

Nàng không để ý tới, châm trà cho hấn, lại đem điểm tâm mang lên trước mặt hấn, hy vọng có thể thu hút chú ý của hấn.

Nam Lăng vương mở ti quyền phiến (quạt giấy), thần thái phong lưu nhẹ nhàng lay động, ánh mắt lóe ra mỉa mai, châm chọc:

“Sao vội vàng, gấp gáp gả đi như vậy? Ngay cả thiệp mời cũng không phát?”

“Hôn sự là chủ ý của gia huynh, gia huynh bệnh nặng qua đời, vì chưa qua trăm ngày đã tuân theo di nguyện của huynh ấy mà thành thân nên hết thầy đều giản lược, không có phát thiệp, đãi quan khách.” Nàng chuyển ra một lời nói dối vốn đã muốn thuộc lâu.

Nam Lăng vương vốn đem việc “lặn lội đường xa” đến Cán Sa Thành là chuyện dễ như chơi, để tránh phiền phức không nên có, nàng mới không phát thiệp cưới. Lúc này, người trong thiên hạ đều biết nàng đã là thê tử của Sở Cuồng, Nam Lăng vương nếu không cam tâm, cũng không còn cách gì làm khó dễ.

“Phương huynh đại khái là bệnh đến hồ đồ, có thể nào đem muội muội như hoa như ngọc thế này, phó thác cho một nam nhân như vậy?” Nam Lăng vương nhủ vậy, trung ra vẻ mặt tràn ngập khổ sở cùng bất đắc dĩ mà nhìn về phía Vũ Y, ngón tay trắng xanh, thon dài, còn khe sở lên vầng trán cao rộng, tỏ ra thật là bi ai a! (hừm, bực bội ak nha...>.<)

Trong ấn tượng của hắn, Phương Tứ thể nhược nhiều bệnh, bộ dáng lúc nào cũng nhìn như không thờ nổi, rất giống ho lao, hắn mỗi lần bài phòng cũng không dám ở lâu, chỉ sợ bị lây nhiễm. Hắn vốn tưởng rằng Phương Tứ không đáng trở ngại, nào biết đầu rằng, cái tên kia bệnh đến sắp chết còn bày ra hôn thư quái quỷ này nọ, phó thác mỹ nhân cho một tên thất phu lỗ mãng, làm hại hắn mất trắng cả vốn lẫn lời.

Sở Cuồng gọi lên khoe miệng, lại không bị hắn làm cho tức giận. Hắn nhìn về phía Vũ Y, ánh mắt thâm thúy.

“Không, Phương Tứ một chút cũng không hồ đồ.” Hắn nhẹ giọng nói, giọng lên một đạo mây rậm.

Nàng mặt đỏ lên, tầm mắt cúi gằm xuống, không dám nhìn hắn.

Hừ, xem ra, nàng dùng kế “Lừa hôn”, nhưng thật ra lại thỏa mãn tự tôn nam tính của hắn, hắn không chút nghi ngờ, người nàng muốn gả, duy nhất chỉ là hắn, chỉ có hắn — hai người liếc mắt đưa tình, không hề xem Nam Lăng vương ở trong mắt, nồng đậm tình ý.

Hắn chán ghét trừng mắt nhìn Sở Cuồng liếc mắt một cái, giả vờ ho nhẹ vài tiếng, cố ý muốn thu hút sự chú ý của Vũ Y.

“Trước đó vài ngày, ta nghe người ta nhắc tới, Cán Sa Thành tính mở thương lộ về phía nam, này thật đúng là một chủ ý tuyệt hảo, phí tổn phía nam thấp hơn phương bắc, lại không có đối thủ cạnh tranh, khẳng định thương cơ (thời cơ về buôn bán) vô hạn.” Hắn nói.

Chỉ cần thương lộ khai thông, ngân lượng xác định cuộn cuộn mà đến. Mà chiếm được lợi nhiều nhất khẳng định là Cán sa Thành.

Vũ Y mỉm cười.” Đó là chủ ý của phu quân.”

“Là chủ ý của nàng.” Sở Cuồng đột nhiên toát ra một câu như thế.

“Ách!” Nàng ngây người một chút. “Phu quân, chàng đã quên sao? Đó là ý tứ của chàng, ngày ấy ở trong thư phòng, chàng nói...”

“Đó là chủ ý của nàng, từ đầu tới cuối đều là...” Con người đen nhìn thẳng nàng, khẩu khí nhu hòa nhưng vạn phần kiên định.

Vũ Y nhanh chóng cúi đầu, trái tim đập loạn một nhịp, lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh, giống như một tiểu oa nhi làm chuyện xấu bị vạch trần, khẩn trương, cắn cắn môi dưới.

A, hắn đã biết!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 13

Nữ nhân này lòng gặt hái.

Sở Cuồng phải mất một đoạn thời gian, mới xác nhận được chuyện này. Trừ bỏ chuyện nữ phần nam trang, Vũ Y ở trong ngôn hành (lời ăn tiếng nói) cũng vô cùng thâm sâu, chứa nhiều tiểu quỷ kế. Hắn có thói quen trực lai trực vãng, nàng lại luôn làm hắn xoay vòng vòng.

Mỗi lời nói, mỗi động tác, nàng đều cân nhắc, suy nghĩ chu đáo. Nàng trước mặt mọi người luôn ôn thuận, đối với hắn trước cung sau kính, quay lưng, lại lấy một đồng đạo lý, chí tình chí nghĩa làm hắn không cách mở miệng phản bác được. Nếu không, chính là xuyên tạc ý nghĩa trong lời nói của hắn, làm cho hết đường chối cãi, vì hết thấy nàng đều làm theo những gì hắn đã phân phó a!

Nàng cố ý làm cho bách tín trong toàn thành đều nghĩ đến, mở thương đạo về phía nam là chủ ý của hần, vì hần mà tạo lập danh vọng, khiến cho thành dân tin phục, cam tâm tình nguyện tiếp nhận tân thành chủ. Nàng dùng một chút tình tế đã dễ dàng giải quyết không ít vấn đề nan giải.

Sở Cuồng lúc ban đầu chính là chỉ nhận thấy có điểm không thích hợp, nhưng lại không tra ra manh mối gì, nàng rất thông minh, lúc nào cũng nhìn hần bằng ánh mắt ngây thơ, vô tội tạo thành lớp nguy trang tốt nhất.

“Chàng biết từ lúc nào?” Vũ Y nhỏ giọng hỏi, hai tròng mắt bất tri bất giác đảo qua đảo lại.

Đã sớm biết hần cũng không phải là người ngu muội, nhưng nàng cũng không nghĩ tới, hần lại nhanh như thế đã nhìn thấu nàng. Không xong, nàng nguyên bản còn nghĩ, còn có thể lừa hần bốn, năm năm nữa a!

“Ta biết ‘huynh muội’ các nàng có rất nhiều điểm giống nhau!” Hần thản nhiên nói. Biết nàng không phải là một nữ nhi ‘bình thường’, hần mới bưng tình đại ngộ, hiểu rõ đó là quý kẻ của nàng.

“Nha.” Hần so với tướng tượng của nàng còn sâu sắc hơn a!

Vợ chồng trong lúc đó trao đổi, rù rì qua lại, Nam Lăng vương không có hứng thú, càng không có cách xen mồm. Lần nữa bị bỏ qua, làm cho trong lòng hần thực không thoải mái.

“Đem hạ lễ chuyển vào.” Hần vỗ vỗ tay, vẻ mặt rất là hoan nghênh mà nói.

Vài tên đại hán khiêng vài cái rương gỗ nặng trĩu tiến vào trong sân, bước vào đại sảnh, qua lại gần mười lượt mới chuyển xong mớ lễ vật, sau đó đem từng nắp rương mở ra. Nào là vàng bạc châu báu, san hô, mã não, trân châu, hổ phách, ngọc ngà tơ lụa...lấp đầy mấy cái rương.

“Vương gia, lễ vật này quá quý trọng.” Vũ Y lắc đầu, không chịu thu lễ.

“Chỉ là một ít lễ mọn, biểu đạt một chút tâm ý của bốn vương, ta ngàn dặm xa xôi khiêng đến, không thể lại làm cho ta khiêng trở về đi?!”

Nam Lăng vương hào sảng nói, vung tiền như rác, không chút nào keo kiệt. Hần liếc mắt nhìn Sở Cuồng một cái, châm chọc uốn éo môi.

“Không biết, Sở tướng quân lúc trước dâng sớ lễ cầu hôn, là đưa cái gì?”

Nghe thấy câu hỏi bén nhọn như mang dao này, nhóm nữ tử đang đứng bên cạnh không khỏi nhú mày, bắt đầu cảm thấy may mắn vì Vũ Y không có gả cho cái tên Nam Lăng vương này.

Những năm gần đây, Nam Lăng vương luôn tạo nhả hữu lễ, vô cùng săn sóc đối với Vũ Y. Nào biết đâu rằng, mắt thấy mỹ nhân bị đoạt, bản tính thực sự liên biểu lộ không bỏ sót, các nàng lúc trước cũng chưa phát hiện, nam nhân ngày trước độ lượng như thế lại trở nên nhỏ nhen như vậy, còn tí tiện đến mức dung phú khinh người (lấy tiền nhục mạ người khác).

Nhiều người chỉ lắc đầu, tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng đều âm thầm so sánh trong lòng hai người Sở Cuồng cùng hần, tất cả đều đứng về phía thành chủ a.

Vẫn là Vũ Y tiểu thư thật tình nhất, nàng sớm nói: Sở Cuồng khác với Nam Lăng vương!

Sở Cuồng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trả lời cực kì đơn giản.

“Ta không có sớ lễ vạn kim, cấp cho Vũ Y, chỉ là ta, một cái mệnh.”

Nhóm nữ nhân vang lên một trận thở dài thường thức, đối với đáp án này cực kì hài lòng.

Nam Lăng vương sắc mặt một trận thanh một trận bạch, lại tìm không được lời nào để phản bác. Hần tức giận đến toàn thân phát run, trừng mắt nhìn các nữ nhân, liếc mắt một cái, trong tay nắm chặt ti quyền phiến, phiến cốt (lời quạ) kia thật xui xẻo, phát ra một trận “cạc, cạc”, tiếng kêu thật thảm thiết.

Không khí thật sự căng thẳng, Vũ Y vội vàng đi ra hoà giải. Nàng thật sự lo lắng, Nam Lăng vương sẽ nhịn không được mà làm liều, Sở Cuồng hội mất đi lý trí, động thủ đem khách ném ra khỏi thành đi, aizzzz, kia là trọng tội a, khinh rẻ hoàng tộc hội có khả năng roi đầu.

“Nếu đã là thịnh tình của Vương gia, Vũ Y chỉ có thể nhận lấy. Xin hỏi, vàng bạc châu báu kia có phải cho ta toàn quyền sử lí?”

Nam Lăng vương gật đầu, hít sâu mấy hơi, mới có thể khôi phục về bình tĩnh.

Hần là hoàng thân quốc thích, xuất thân cao quý a, sao có thể bị cái tên thất phu kia làm cho tức giận, mất đi hình tượng “lễ độ, nho nhã” a?

Còn nữa, cái tên thất phu này, hừm, đợi hần ở trước mặt Vũ Y vạch trần bí mật của người, đến lúc đó.... Một nụ cười ma mãnh, có chút ác độc, nhiễm thượng trên khóe miệng của Nam Lăng Vương.

Hần một lần nữa mở ra ti quyền phiến, từ từ lay động, tức giận vừa nãy biến thành hư không, biến mất không để lại chút dấu vết, trên mặt lại là “thư sinh nho nhã, phong lưu công tử, mỹ nam điềm đạm, khoan dung độ lượng”. (hắc hắc, ta thêm tý mắm muối, cái ông này làm ta ghét)

Vũ Y không nhận thấy được tươi cười cổ quái của hắn, nàng nhìn Hương di, ý bảo nàng tìm một ít gia nhân đến, đem lễ rương chuyển đi xuống.

Hương di lĩnh chỉ thị, nhanh chóng chạy vội tới cửa, hô người đến chuyển lễ rương, lại nhanh chóng chạy vội trở về, rất sợ bỏ lỡ cái gì. Nàng khẩn cấp muốn nhìn một chút, Vũ Y cùng Sở Cuồng, làm cách nào đối phó người kia.

“Trước đó vài ngày, Giang Bắc lũ lụt, nạn dân trôi giạt khắp nơi, đói khổ lạnh lẽo, Vũ Y liền lấy danh nghĩa của Vương gia, đem vàng bạc này đều quyên góp để chẩn tã (cứu trợ). Tin tưởng nhóm nạn dân khi biết được tin này, sẽ đem đại ân của vương gia ghi khắc trong lòng.” Nàng tính toán cẩn thận, vì Nam Lăng vương làm đủ mặt mũi, cũng giải quyết hạ lễ quá quý trọng này.

Nam Lăng vương nhượng mảy, tuy rằng không quá vừa lòng, nhưng quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, một lời đã nói sao có thể đổi ý giữa chừng, chỉ có thể không cam lòng mà gật gật đầu.

Đứng ở một bên, Tuyết di đi lên, trong tay ôm mấy tập sách.

“Đây là sách của Nam Lăng vương từ trong cung đem đến.” Nàng đem chồng thư sách đặt ở trên bàn.

Nam Lăng vương nhìn thấy chồng sách, vẫn khoi tay áo, duỗi tay, đem tất cả sách đều đẩy lên trước mặt Sở Cuồng. Hắn tươi cười rạng rỡ, nhưng điệu bộ tươi cười lại làm cho người ta nhìn không thoải mái, thậm chí chán ghét vô cùng.

“Đây là tư liệu mà ta sưu tập được về nước láng giềng, đối với việc mở thương đạo về phía nam của Cán Sa Thành mà nói, đây rất có ích, mong tướng quân vui lòng nhận cho.” Hắn nhìn Sở Cuồng, ý cười càng sâu.

“Đa tạ Vương gia.” Vũ Y phúc thân hành lễ, mắt nhi tỏa sáng nhìn chồng sách trên bàn.

Trong hoàng cung, tàng thư phong phú, tư liệu tường tận, dân gian khó có thể bằng được. Nàng tuy rằng đã tìm được người dẫn đường, nhưng trước đó nếu có chuẩn bị, cũng không ngại nhiều, có được số tư liệu này, nàng có thể càng hiểu biết nước láng giềng, nhanh hơn năm giữ thương cơ.

“Trước đừng cảm tạ ta, vàng bạc châu báu quý giá cách mấy đều có thể cho nàng. Mấy quyển sách này, là lễ vật ta tặng cho Sở tướng quân.”

Hắn lại duỗi tay, đem sách trước mặt đẩy thêm mấy tấc, đã muốn đề đến trước mặt Sở Cuồng.

Sở Cuồng nhíu mày, vẫn là lãnh tư đậm đặc (lãnh đạm như nước), nhưng trên trán gân xanh đã ẩn ẩn dưới mày rậm, gương mặt đã âm trầm thêm một bậc.

Nam Lăng vương dò xét vẻ mặt của hắn, dùng mười ngón thon dài, tận tình sờ soọc mở ra trang sách, đưa đến trước mặt Sở Cuồng.

“Sở tướng quân nhìn xem, sách này có thích hợp hay không?” Hắn ân cần hỏi.

Sở Cuồng mặt không chút thay đổi, không có gật đầu, thậm chí không có cúi đầu nhìn xem văn tự trên sách.

Bên trong một mảnh tĩnh mịch, bất luận kẻ nào đều nhận thấy được tình huống khác thường, lúc này không khí cực kì căng thẳng, rất giống Nam Lăng vương đưa lên trước mặt Sở Cuồng không phải một quyển sách, mà là một cây đao!

“Bỏn vương vất vả đưa sách đến cho người, người ngay cả liếc mắt một cái cũng không chịu xem sao?” Nam Lăng vương ung dung nói, trong mắt phát ra một tia lãnh ý, sắc bén, nhìn về phía Sở Cuồng.

Vũ Y làm như không có việc gì, đi tới, vươn tay muốn lấy sách.

“Có thể cho ta xem một chút?” Nàng hỏi.

Nhưng tay còn chưa đụng tới quyển sách, quạt giấy của hắn đã vươn ra, mở rộng, ngăn chặn tay nhỏ bé của nàng, Nam Lăng vương lắc lắc đầu, nàng tuyệt không được nhúng tay, lại đem sách giao cho Sở Cuồng, nàng thậm chí không thể nhìn thấy trong sách viết cái gì.

“Không vội, ta còn muốn Sở tướng quân giúp ta đọc vài câu!” Hắn mỉm cười nói, ánh mắt lại nham hiểm, độc ác giống như độc xà, nhìn về hướng Sở Cuồng.

“Vương gia...” Vũ Y còn muốn nói chuyện.

“Bỏn vương tâm ý đã quyết.” Hắn giơ tay lên, không cho nàng tiếp tục nói.” Sở tướng quân, thỉnh.” Hắn nâng chén trà, ung dung uống một ngụm.

Sở Cuồng cũng không nhúc nhích, im lặng, ngồi như tượng đá.

“Hay là, Sở tướng quân ngay cả thỉnh cầu nhỏ nhỏ này của bỏn vương cũng không đáp ứng?”

Vũ Y cố gắng duy trì vẻ mặt mỉm cười, trong lòng lại thấp thỏm không yên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Vương gia, không bằng để ta đọc.” Nàng nói.

Trường hợp này, bất luận kẻ nào đều nhìn ra được có vấn đề, cho dù nàng thông minh tuyệt đỉnh, nhìn thấy tình cảnh trước mặt cũng có chút hoảng loạn, chỉ có thể cố hết sức giả bộ làm như không có việc gì, mong đi dời được sự chú ý của Nam Lăng vương.

Cố tình, người này chính là ác độc, còn muốn tiến sát từng bước, không chịu lùi lại.

“Không, ta chính là muốn hắn đọc.” Hắn nói rõ ràng, khóe miệng giờ lên nụ cười châm chọc, tay phe phẩy tỉ mỉ.

Xuân Bộ này giờ vẫn đứng hầu ở bên cạnh, lo lắng nhìn Vũ Y, tiếp theo cổ lấy hết dũng khí tiến lên.

“Ngộ thiện đã chuẩn bị chu đáo, thỉnh Vương gia trước dùng bữa, để nô tỳ đem cất thư sách vào trước.” Nàng vươn tay, muốn ôm sách đi xuống.

Phút chốc, biểu tình của Nam Lăng vương chuyển thành dữ tợn.

“Cút ngay!” Hắn quát, thanh lượng thật lớn, Xuân Bộ sợ tới mức hai tay buông lỏng, suýt tí nữa bật khóc a!.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Nam Lăng vương lại khôi phục tươi cười, chính là ý cười không xuất phát từ nội tâm, hắn cười đến không có hảo ý.

“Đừng ép ta tức giận, ta bất quá là chỉ muốn Sở tướng quân đọc một vài câu chữ, việc nhỏ thế này cũng không được sao?!” Hắn vươn tay, lăm nhăm trang sách, tiến đến trước mặt Sở Cuồng.” Như thế đi, bản vương đến giúp ngươi.”

Hắn há có thể nào bỏ qua?! Đây chính là do cao nhân chỉ điểm, mới nghĩ ra diệu kế, tuyệt đối có thể làm cho kẻ thất phu này mặt mũi đều mất hết!

“Lấy ra.” Sở Cuồng lạnh lùng nói, phiền chán phẩy tay áo một cái, không thể lại để Vũ Y bận tâm ra mặt, quay đầu rồi đi.

Nam Lăng vương không tức giận ngược lại còn mỉm cười, lắc mình ngăn trở đường đi của hắn.

Hai người đứng chung một chỗ, càng có vẻ chênh lệch dữ dội, Sở Cuồng cao lớn khôi ngô, giống như chiến thần, mà Nam Lăng vương gầy yếu đáng thương sinh, phải nâng cao hai tay, mới có thể đem sách giờ lên trước mặt Sở Cuồng.

“Cút.” Sở Cuồng phun ra một chữ, tầm mắt so với gió đông thẳng chập còn lạnh hơn, làm cho người ta không rét mà run.

Nam Lăng vương sắc mặt hơi đổi, bị ánh mắt sắc bén, rét lạnh kia quét qua toàn thân cũng không tránh khỏi có chút nao núng nhưng hắn vẫn nắm chặt sách, kiên trì không buông tay.

“Cho dù không đọc, ngươi chỉ cần liếc mắt một cái, điểm cái đầu là được.” Hắn kiên trì nói, không chịu buông tha cho.” Đây là sách giới thiệu về nước láng giềng, đúng không?” Hắn hỏi.

Đứng ở một bên, Vũ Y đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Nàng định mở miệng, muốn ngăn lại, không nghĩ tới vẫn là đã muộn một bước — nàng không trả lời, tay nhỏ bé xiết chặt gấu váy, chặt đến độ mỗi khớp ngón tay đều trắng bệch. Nàng không dám nhìn Sở Cuồng, sợ chính mình kèm lòng không được mà bật khóc. Hắn kiêu ngạo như vậy, lại bị người khác vũ nhục, vạch mặt bí mật mà hắn cố gắng dấu đi trước mặt bao nhiêu người, trước mặt nàng.

Đã sớm biết Nam Lăng vương đều không phải là người lương thiện, nhưng vạn vạn lần nàng cũng không thể tưởng tượng được, người này lại có thể ác độc như thế, dùng phương thức này, nhục nhã Sở Cuồng ở trước mặt mọi người.

“Sao vậy? Sao lại không nói lời nào? Ngươi sợ hãi sao?” Nam Lăng vương lại tiếp tục nói, vẻ mặt khoái trá biểu lộ tia khinh miệt rõ ràng.

Người trong thiên hạ nào biết một Vũ Y cô nương dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, tri thư đạt lễ là thế sao có thể nguyện ý gả cho một gã thất học? Nàng nay khẳng định cực kì hối hận. Tuy nói nàng đã gả cho Sở Cuồng, tâm thần ngả ngọc đã bị làm cho ô uế, không còn hoàn hảo vô khuyết nhưng dung mạo mỹ lệ, đáng người mê đắm kia, cùng tài phú không gì sánh nổi của Cán Sa thành, hắn cũng sẽ không chấp nhặt, lấy nàng làm thiếp! (>.< , hừm, bực bội, cha này tưởng mình là ai zậy choy!!!).

Hắn những tư tưởng phương pháp này sẽ khiến nàng tỉnh ngộ, ngoan ngoãn mà nhào vào vòng tay của hắn, trên mặt không khỏi dương dương tự đắc. Nên khi nhìn thấy Vũ Y thông thả đi tới, hắn khẳng khái mở ra song chướng, vẻ mặt hoan hỉ tự đắc nghênh đón nàng.

“Haiz, bản vương ở đây, ta thay nàng làm chủ, trước hưu nam nhân này, rồi mới...”

Lời còn chưa nói dứt, trên mũi đã truyền đến một trận đau nhức, làm đầu vầng trán hoa, một cú đâm cứ như là ai đã dùng hết sức bình sinh mà lao đến, tọa hạ ngay giữa khuôn mặt, lời nói hào sảng, hùng hồn lập tức bị thay thế bằng một tiếng thét đau đớn như gà bị cắt tiết. (blab bla, hoa hô ^^)

Mũi hắn sưng đỏ, nói không chừng sống mũi cũng bị đánh gãy, nước mắt nước mũi tèm nhem, máu chảy không ngừng. Đôi mắt còn đang nước mắt giàn giụa cổ tròng thật lớn, nhìn kẻ vừa rat ay là ai, khi đã nhìn kĩ, thật không thể tin nổi vào mắt mình....

Đối phương sau khi đã đâm xuống một quyền, dường như vẫn chưa hả giận, nắm đấm vẫn xiết chặt, định thưởng thêm mấy quyền cho hắn, biểu tình còn lại là đằng đằng sát khí, giống như hận không thể đưa hắn hoá thành mười tám khối, xương cốt bỏ làm củi đốt.

Đánh người, không phải là người này giờ chịu nhục nhã – Sở Cuồng, mà là Vũ Y.

Kết quả là, đem Nam Lăng vương đá ra khỏi Cán Sa Thành lại là Vũ Y.

Chỉ vài khắc ngắn ngủi, “đạo đài khách” của nàng từ lễ phép chuyển thành thô bạo. Nàng trước đó cho Nam Lăng vương mặt mũi bầm dập, tiếp theo lấy khay, húc đầu loạn đánh, dùng sức mà nện xuống người đối phương. Cuối cùng còn không bỏ qua, giờ chân, thẳng đạp một cước.

“Câm miệng! Không cho phép ngươi nhục nhã hắn!” Vũ Y kêu to, trong mắt lửa giận bật ra, dùng hết khí lực toàn thân hét đá lại đánh.

Nam Lăng vương bị dọa choáng váng, hắn căn bản không thể tưởng được, người đang nổi điên đúng là Phương Vũ Y. Vẫn nghĩ đến, nàng là một thiên kim tiểu thư, trừ bỏ ôn thuận e lệ, ngoan ngoãn nghe lời thì không còn cảm xúc nào khác, nào biết đầu rằng, chỉ vừa một cử chỉ nhục nhã Sở Cuồng lại chọc giận nàng.

Hắn chặt vật né tránh, vẫn trốn không thoát công kích của nàng, mặt mũi, toàn thân bầm dập, cây quạt rách xuống đất bị giẫm rách bươm, quần áo cũng bị phá hư vài chỗ, mà tình hình càng lúc càng nghiêm trọng.

Đường đường một cái Vương gia, đối mặt nguy cơ, cũng chỉ có thể ai thanh cầu xin tha thứ.

“Khoan, dừng tay — ta —” Nói còn chưa nói hoàn, khay trà nghênh diện bay tới, chính giữa mặt.

Một tiếng rống vang lên, hắn bị đánh đến mất hoa mày choáng, ngã xuống đất, đầu đón không thôi.

Ông trời, nữ nhân này lực đạo cũng thật kinh người a!

“Hiện tại muốn ta dừng tay?” Vũ Y hai tay sáp thắt lưng, đầu muốn bốc hỏa. “Ngươi vừa nãy sao không biết dừng miệng?”

Nàng hung hăng bỏ đá thêm một cước.

Nam Lăng vương vừa đau lại ủy khuất, trong lòng buồn bực cực kỳ.

“Ta... ta là muốn giải cứu ngươi a, cái bao cò kia...” (bao cò???)

Lại một cái trọng kích, đập thẳng vào đầu, làm cho hắn lại lần nữa kêu rên ra tiếng.

“Hắn không phải bao cò!” Vũ Y nghiêng răng nghiêng lợi hét lên, không biết từ nơi được một cái bình hoa, dùng sức ném tới.

Nam Lăng vương đau đến phát khóc, hắn chặt vật tránh né bình hoa, chung trà, ấm trà, khay trà,... bay tán loạn về phía hắn, hắn lại chỉ có thể chạy loạn trong phòng, né tránh công kích của Vũ Y. Ô ô, nữ nhân này rốt cuộc làm sao vậy, sao thay đổi bất thường như thế? Mỹ nhân trong dĩ vãng ôn thuận, nho nhã, nay lại thay đổi bộ dáng, truy hắn cuồng đánh.

Nhóm nữ nhân đứng ở một bên, không ngăn cản Vũ Y truy đánh “thượng khách”, thậm chí còn vỗ tay trợ hứng, trầm trồ khen ngợi.

Bọn người hầu cùng thị vệ của Nam Lăng vương muốn tiến lên cứu giúp chủ tử, lại trước bị nhóm nữ nhân đá ra đại sảnh, sau đều bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Đến cuối cùng, là Sở Cuồng ôm lấy Vũ Y đang kích động không thôi, ngăn nàng lại, không cho tiếp tục truy đánh Nam Lăng vương, mới làm cho đôi phương thừa cơ ly khai, té lên té xuống, chặt vật thoát khỏi Cán Sa Thành.

Hương di trước khôi phục trấn định, chỉ huy bọn người hầu thu thập đại sảnh, còn Sở Cuồng mang Vũ Y trở về phòng. Nàng đoán rằng, hai vợ chồng cần một chỗ yên tĩnh, hảo hảo nói chuyện.

Trên đường trở về phòng, hai người đều trầm mặc không nói. Nàng tựa vào trong ngực Sở Cuồng, không dám nhìn về mặt của hắn.

Bị Nam Lăng vương vũ nhục trước mặt mọi người, khẳng định làm cho tâm tình của hắn nhất định rất xấu. Mà nàng lại bị chọc giận đến mất đi lý trí, trở thành một người đàn bà chanh chua vừa đánh vừa nặng, có phải hay không càng làm cho hắn mặt mất hết?

Nhưng là, nàng là thật phần nộ, nhịn không được mới có thể động thủ đánh người a! Cái kia tên, lại dám nhục nhã trượng phu của nàng — Trở lại phòng ngủ, Sở Cuồng đem nàng đặt trên giường, tiếp theo hai tay khoanh ở trước ngực, từ trên cao nhìn xuống thân ảnh nhỏ nhắn của nàng, một lúc sau cũng không nói gì.

“Nàng có biết.” Sau một lúc lâu, hắn mới bình tĩnh mở miệng, chăm chú nhìn nàng. Đây không phải hỏi, mà là khẳng định.

Vũ Y biết hắn ám chỉ là cái gì. Nàng không có phủ nhận, chậm rãi gật đầu.

“Từ bao giờ nàng biết ta không biết chữ?” Khi Nam Lăng vương trước mặt mọi người vạch trần sự thật hắn không biết chữ, Vũ Y biểu tình không phải khiếp sợ, mà là tức giận.

Bị nhục nhã như thế, xác thực không phải chuyện dễ chịu, nhưng phần nộ của hắn đã sớm được Vũ Y phát tiết thay, trong lòng thoải mái không ít. Phản ứng của nàng kịch liệt như vậy, đối Nam Lăng vương quyền đâm cước đá, như là chuyện hắn bị vũ nhục là chuyện không thể chấp nhận, nàng không thể chịu đựng cho dù chỉ một chút.

Nghe đến chuyện vừa phát sinh, Sở Cuồng biểu tình là mỉm cười không phải phẫn nộ.

Cử chỉ của nàng, làm cho phẫn nộ trong lòng hắn nhảy mất tiêu tán. Tiểu nữ nhân này, cũng không để ý hắn không biết chữ, ngược lại để ý hắn tôn nghiêm — phản ứng của nàng, làm cho hắn như trút được gánh nặng.

Vũ Y thấp đầu, trả lời câu hỏi của hắn. “Sau khi thành thân.”

“Nàng không biểu hiện ra ngoài.”

“Ta nghĩ, chàng đại khái không hy vọng ta biết.”

Sở Cuồng trầm tư trong chốc lát, tiếp theo gật đầu. “Vì sao nàng biết?”

Hắn mười tuổi được Sở gia thu dưỡng, thân thủ mạnh mẽ, làm cho hắn lập tức được phong hàm võ tướng, mời chào nhập quân. Ở trong quân trại, văn thư quân vụ trước kia đều có Tần Bất Hoán xử lý. Đến Phương phủ, hắn đều để cho Vũ Y đọc cho hắn nghe, đầu tiên là vì hắn thích nghe thanh âm đáng yêu của nàng, thứ hai, là hắn kỳ thật dốt đặc cán mai. (nửa chữ không biết)

Vũ Y ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt lúng liếng lay động.

“Ta nhớ rõ lần đầu chuyển sổ sách cho chàng xem qua, chàng vừa xem đã không kiên nhẫn, muốn ta đi thu xếp rượu và thức ăn đúng không?” Nàng hỏi, ngửa đầu nhìn hắn.

Sở Cuồng thật sự rất cao lớn, ngẩng đầu, tư thế này làm cổ nàng rất mỏi a! Nàng vươn tay, kéo hắn ngồi xuống giường, thân mình mềm mại tiến sát vào trong lòng hắn, tìm được vị trí quen thuộc nhất, thoải mái nhất mà tựa vào.

“Nhớ rõ.” thanh âm trầm thấp ở trên đầu vang lên.

“Khi ta lần nữa trở lại thư phòng, sổ sổ sách trên bàn dường như đã nhiều gấp đôi?!”

Hắn lại lần nữa gật đầu.

Vũ Y hít sâu một hơi, mới lại mở miệng.

“Này toàn không phải sổ sách buôn bán của Cán Sa Thành, mà là xuân sách (humm, có ai hem hui hok ^^). Xuân Bộ cô ý đến tàng thư lâu, đem sách cầm chuyển đến, tráo đổi mà chàng cứ nhiên lại không phát hiện.” Xuân Bộ làm như thế, là ám phúng Sở Cuồng không phải chuyên tâm coi sổ sách mà là đang lên coi sách cấm, lại ngoài ý muốn làm cho Vũ Y biết bí mật của hắn.

Vì Xuân Bộ đùa dai, nàng trừng phạt Xuân Bộ, muốn tiểu nha hoàn tay nâng chậu nước, phạt đứng ba canh giờ, còn nhắc nhở nàng phải giữ bí mật, không để chuyện này lộ ra.

Hôm nay, đại khái là muốn bù lại ác ý lúc trước, Xuân Bộ mới có dũng khí mạo hiểm tiến lên, muốn thay Sở Cuồng giải vây.

“Xem ra, ta tựa hồ rất có duyên với ‘xuân sách’.” Hắn thản nhiên nói, khoe miệng khẽ nhếch.

Kia ngữ khí thoải, làm cho Vũ Y ngẩng đầu lên. Nàng mở tròn hai mắt, kinh ngạc trừng hắn.

“Chàng không tức giận?” Nàng thấp giọng hỏi, tay đặt trước ngực hắn. Nàng nguyên bản nghĩ đến, hắn hội nhất định phẫn nộ, rất là khổ sở, trong lòng sớm có chuẩn bị, một bụng lời nói chuẩn bị an ủi hắn a!

Sở Cuồng lắc đầu.

“Vì cái gì?”

“Không cần tức giận.” Hắn mỉm cười.

“Nha?” Hắn từ lúc nào trở nên khoan hồng độ lượng như thế?

Bạc môi khẽ buông lỏng, lộ ra một nụ cười có phần dữ tợn.

“Khi xuất binh san bằng thành trì của hắn, ta sẽ thực hưởng thụ.” Nam Lăng vương cả gan vũ nhục hắn, nhất định phải trả giá thật đắt.

“Không được!” Nàng thở hắt vì kinh ngạc, vội vàng hô. Nam nhân này, thế nhưng xuất binh đi báo thù, kia Nam Lăng vương tốt xấu gì cũng là hoàng thân quốc thích a!

Vũ Y hoàn toàn đã quên, nàng vừa mới mới đem cái “hoàng thân quốc thích” kia đánh cho kêu cha gọi mẹ.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái, không chịu thoái nhượng.” Đây là chuyện của nam nhân.”

“Chàng lại muốn ăn đũa chuột?” Nàng hai tay sáp thắt lưng, chất vấn trượng phu.

Mây rậm lập tức nhú lại, nhớ tới tra tấn lúc trước, máu trong toàn thân đều lạnh.

Vũ Y tiếp tục khuyên bảo: “Không xuất binh, vẫn có thể báo thù, đem chuyện này giao cho ta, được không?”

Nàng nhuyển ngôn, mềm giọng khuyên, trong lòng đoán rằng, từ nay về sau trong cuộc sống, chỉ sợ nàng không vừa đâm vừa xoa thì khó lòng đánh tan ý niệm khôi binh, trả thù rửa hận trong đầu hần.

Hần hừ lạnh một tiếng, không gật đầu đồng ý cũng không tiếp tục phản bác.

Nàng đếm điểm ngón tay trong ngực, trừng phạt thái độ nóng nảy của hần, nhưng vòm ngực của hần thật cứng a, hại ngón trở của nàng phát đau. Chẳng lẽ, hần, toàn thân cao thấp, từ trên xuống dưới, đều cứng rắn giống như sắt thép sao?

“Haiz, trước kia, ta không biết nam nhân có thể cứng rắn như vậy.” Nàng cố ý nói sang chuyện khác, tay nhỏ bé không an phận, nghịch ngợm sờ soạng đi xuống, vẽ vòng vòng trên ngực hần, hưởng thụ quyền lợi đặc thù của thê tử.

Tay hần cũng “không chịu thua thiệt”, nhảy nhót trên đôi bồng đảo của nàng.

“Ta cũng không biết, nữ nhân có thể mềm mại như thế.” (^^ hắc hắc)

Vũ Y khẽ kêu một tiếng, vội vàng đẩy tay hần ra.

“Chàng — chàng —” Gương mặt bé nhỏ nóng hồng, nàng cắn môi, trừng mắt nhìn hần.

“Nữ nhân có thể làm, nam nhân cũng có thể. Công bằng, không nhớ rõ sao? Đây là qui luật trò chơi của nàng.” Hần giờ lên mây rậm, nhìn nàng đang vừa then vừa giận, trong mắt tóe lên một tia đắc ý, cung chiều.

Đáng giận! Hần cư nhiên học thật giỏi, còn dung “gậy ông đập lưng ông”, nàng thậm chí không có biện pháp mắng hần.

Vũ Y vừa xấu hổ, lại vừa then đến đỏ cả người, giận dữ muốn xuống giường. Nhưng còn chưa nhích được mấy tấc, bên hông căng thẳng, lại nằm gọn trong lòng Sở Cuồng.

“Hối hận vì đã chọn ta rồi sao?” Hần tựa vào nàng bên tai, thấp giọng hỏi nói. Nam Lăng vương nói đúng một việc, nàng đúng là mỹ nhân thiên hạ khó ai sánh bằng, lại tri thủ đạt lễ, hơn nữa mưu lược toàn tài, tài phú thiên khả địch quốc (giàu có trong thiên hạ khó ai sánh bằng) còn hần chẳng qua chỉ là một kẻ lỗ mãng, không có gì cả.

Nàng thong thả xoay người, thẳng tắp nhìn vào con ngươi đen láy đang chăm chú nhìn nàng. Trong ánh mắt của hần có một tia bi ai, làm cho nàng đau lòng muốn khóc.

Hần không thèm để ý nhục nhã, lại để ý câu trả lời của nàng sao? Thì ra, hần thật để ý đến nàng.

Vũ Y nâng tay lên, khẽ vuốt đôi mày kiếm đang nhú chặt, nhẹ nhàng mở miệng.

“Đúng vậy, chàng không biết chữ a!” Ánh mắt trong suốt toát ra tia nghịch ngợm sáng rọi.

Chỉ vài chữ đơn giản, đã làm cho Sở Cuồng toàn thân cứng ngắc.

Nàng nghiêng đầu, môi đỏ mọng cố gắng nín cười.

“Vài năm trước, có một vị Liên công tử, thiên phú nổi tiếng khắp thiên hạ đã tới Cán Sa Thành, hần lúc đó lưu lại mấy tháng, còn từng đề thơ tặng cho ta.” Đôi môi anh đào khi nhắc đến tên của hần thì trên gương mặt xinh xắn lại không chút giấu diếm lộ ra vẻ ái mộ của nàng, nhưng là dành cho thi ca a, cổ điều, nàng không nói cho hần biết!

Hần nheo lại ánh mắt, chặt chẽ ghi nhớ cái tên “Liên công tử” này.

Vũ Y tiếp tục nói: “Chàng cũng không có hoàng kim vạn lượng, thậm chí đem chiến bào đi cảm a.”

“Nàng làm sao biết?”

“Chiến bào kia đã được ta chuộc về đây.” Nàng cười khê.

Sở Cuồng mặt nhăn mày nhú trừng nàng, cơ bắp toàn thân co rúm.

Quở trách lại còn không có chấm dứt.

“Chàng thực bá đạo.” Nàng lại liệt ra một cái tội trạng.

“Cầm mồi!” Hấn rít gào nói, gương mặt đã đen hơn phân nửa, không nghĩ lại phải tiếp tục nghe nàng kể tội.

Vũ Y trước lấy tay bịt kín lỗ tai, chờ hấn rống xong rồi, mới buông ra. Nàng không thèm nghe hấn nói, môi đỏ mọng lại lần nữa khê mở.

“Chàng còn thực thô lỗ.” Nàng còn thật sự nói.

Ngon lửa ở trong con người đen dường như muốn lan ra ngoài, gương mặt hấn đen hoàn toàn, Sở Cuồng ôm lấy nàng, trán của hấn đặt trên trán của nàng, đối với khuôn mặt nhỏ nhắn đang mỉm cười kia gằm nhẹ.

“Hiện tại hối hận cũng không còn kịp rồi.” Hấn hung hăng nói, dùng sức ôm chặt nàng, âm thầm thề, kiếp này tuyệt không làm cho nàng rời khỏi bên cạnh hấn.

Đáng chết! Cho dù là nàng đổi ý, hấn cũng không buông nàng ra, nàng đối với hấn mà nói, đã muốn quá mức trọng yếu, không có gì có thể thay thế, không ai có thể cướp nàng khỏi tay hấn, vô luận là ai, bất kì kẻ nào, cho dù là nàng cũng không được, hấn không cho phép, tuyệt không cho phép –

ý cười trong mắt nàng càng sâu, không bị bộ dáng hung ác của hấn dọa cho kinh hãi, hai tay mềm mại nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nam tính đang nhú lại, hai mắt tràn đầy tràn đầy ôn nhu.

“Ta không có hối hận, chưa từng hối hận, từ đầu đến cuối, người ta muốn lấy chỉ có chàng.” Nàng tựa vào bên tai Sở Cuồng, nói rất nhẹ, rất nhẹ. Mỗi một chữ từ miệng nàng thốt ra như khám sâu vào tâm hồn hấn, nói lòng từng cơ bắp đang buột chặt của hấn.

Vũ Y vươn tay, ôm hấn, cười đến hão ngot.

Nàng không hối hận, tuyệt không hối hận. Sở Cuồng là phu quân do đích thân nàng chọn, là nam nhân duy nhất kiếp này nàng cam tâm tình nguyện lấy làm chồng.

“Ta vẫn còn chưa nói cho chàng biết một chuyện!”

“Cái gì?” Hấn hỏi.

“Ta thực may mắn, phu quân mà ta chọn là chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 14.1

Trong Phương phủ vẫn náo nhiệt như trước, không khác gì trước khi xảy ra sự kiện của Nam Lăng vương, tuy rằng bí mật kia vạch trần cũng làm người ta sững sờ đôi chút. Nhưng Vũ Y căn bản không thêm để ý, thái độ của mọi người ban đầu là kinh ngạc, nhưng rồi cũng từ từ lắng xuống, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cho dù tân thành chủ thật sự không biết chữ, nhưng bọn họ sớm nhìn ra hấn một thân võ nghệ siêu quần, là một nam nhân tốt, lại hết lòng thương yêu Vũ Y tiểu thư, khuyết điểm nhỏ nhỏ này cũng không làm giảm bớt trung thành của mọi người đối với Sở Cuồng.

Hiện tại, tiểu thư tử Vũ Y còn kiêm luôn phu tử (thầy giáo), dạy hấn đọc sách viết chữ. Thời gian hai người ở thư phòng dài hơn một chút, nàng rất kiên nhẫn, cầm tay dạy hấn từng nét.

Sở Cuồng thực thông minh, hình như chỉ cần dạy qua là nhớ, nhưng tính nhẫn nại rõ ràng không đủ, thường thường viết không được mấy trang giấy Tuyên Thành, liền buông bút không chịu viết tiếp.

Ngon ngọt dụ dỗ, rộng giận đối với hấn đều không có kết quả, nàng có một biện pháp đơn giản hơn nhiều, nàng nói với Sở Cuồng, không viết đủ số lượng đã định, bữa tối liền phạt hấn ăn dưa chuột no bụng. Dùng chiêu này đối phó hấn, luôn luôn hữu hiệu a. (^_^ tội soái ca)

Quả nhiên, con người đen lợi hại mị lên, phụt ra uất ức nồng đậm nhưng trên gương mặt lại không xuất hiện hờn giận. Ngẫu nhiên, hấn hội ngoan ngoãn lại nhặt bút lên, dùng tư thế rất đáng yêu tiếp tục viết chữ.

Tuy nhiên, đôi khi phu tử là nàng lại quá kiêu ngạo, hấn đã ngoan ngoãn nghe lời vẫn còn muốn tiếp tục “giáo huấn” a, hấn sẽ phản pháo lại a, dung một nụ hôn nồng nhiệt khóa trụ cái miệng nhỏ nhắn đang “tía lia” của nàng – đệm giường trong góc thư phòng, lại lần nữa phát huy tác dụng.

Phu thê họ ân ái, bất luận kẻ nào cũng đều nhìn ra.

Vũ Y vẫn như cũ phụ trách xử lý mọi việc lớn nhỏ trong thành, nàng ngồi trong đại sảnh, kiểm tra chủng loại tơ lụa đa dạng, một mặt thảo luận chuyện thương thảo hàng hóa cùng Chức di.

Chuyện tơ lụa, Sở Cuồng không muốn nhúng tay. Hấn nói với Vũ Y, cho thống lĩnh Hắc Sam quân đến bên hồ Cán Sa xây dựng đê điều.

Hấn nguyện ý hỗ trợ đắp bờ, nàng cũng không phản đối.

Đích thân thành chủ tự mình động thủ đắp bờ, nhóm thành dân nào dám lơ lửng, người người đều tập trung, hăng say làm việc, tiến độ vì thế mà nâng lên rõ rệt.

Hôm nay, Vũ Y đang ở trong đại sảnh nhìn một loại tơ lụa quý. Có chức công (thợ dệt) làm ra một loại tơ lụa mới, hoa sắc mềm nhẹ, như là cách một tầng sương khói.

“Đẹp quá.” Tay nàng phủ lên một khối tơ lụa mát lạnh, yêu thích không muốn buông tay.

Chức di cũng vừa lòng cực kỳ, cười đến toe toét. “Loại tơ lụa mới này gọi là ‘Vũ lý hoa’, mới ra hàng mẫu, số lượng giới hạn, chưa ra hàng, nhóm hồ thương đã ngỏ lời muốn đặt toàn bộ.”

Vũ Y gật đầu, đem tơ lụa nhìn dưới ánh mặt trời.

“Loại mới này, so với tơ tằm thượng hạng còn muốn mềm mại hơn.”

“Dùng làm y phục cho mùa hạ là thích hợp nhất.” Hương di châm trà, một mặt cũng nghiêng đầu, vươn tay sờ sờ lên mấy xấp tơ lụa. “Đúng rồi, chiếu ngày suy tính, đứa nhỏ cũng sẽ chào đời vào mùa hạ a?” Nàng hướng về phía Hi di nói.

Nhưng Hi di cũng chỉ chậm rãi gật đầu, tiếp tục lau chùi ngân châm. Gần đây, không biết vì cái gì, nàng trở nên thực trầm mặc, lúc trước thường hay kháng nghị ồn ào sớm biến mất thay vào đó là nhiều lúc thờ thẩn, tâm hồn đặt ở đâu đâu, ngẩn ngơ, trầm tư một mình. (Vịt : Đặt ở Liệt thức =]]])

“Tốt lắm, không bằng dùng mớ tơ lụa mới này làm vài bộ y phục cho tiểu oa nhi.” Hương di nói.

Hai nha hoàn liên tục gật đầu, bắt đầu vui đùa thay tiểu chủ nhân còn chưa xuất hiện chọn lựa hàng mẫu. Hai người liu liú âm ỷ, tranh luận nên dùng thế nào, chọn màu nào, kiểu dáng ra sao...

“Âm ỷ cái gì, còn chưa biết là nam hay là nữ mà!” Vũ Y bật cười, đặt tơ lụa xuống, một tay khê vuốt lên cái bụng vẫn bằng phẳng.

Hi di dạo gần đây luôn dùng dược liệu, thức ăn giúp nàng bồi bổ, hơn nữa sức khỏe của nàng ngày thường rất tốt, nên những biểu hiện của phụ nữ mang thai như là nôn ọe, nhức đầu chóng mặt đều giảm đến mức thấp nhất. Nàng trừ bỏ tham ngủ, sức ăn tăng mạnh, cũng không cảm thấy có gì khó chịu.

Nghe nói, tiếp qua mấy tháng, đứa nhỏ ở trong bụng nàng sẽ biết cử động, biết khua tay múa chân. Nàng thường xuyên suy nghĩ, lúc đó sẽ là cảm giác gì.

Xuân Bộ cùng Thu Ý không tiếp tục thảo luận về tơ lụa nữa, bắt đầu đoán đến giới tính của tiểu chủ nhân.

“Hy vọng là một nữ oa nhi.” Xuân Bộ nói.

Thu Ý lắc đầu. “Tiểu thiếu gia mới đúng.”

“Nhưng là Tuyết di nói, nếu sinh ra là tiểu thiếu gia, nếu giống thành chủ, kia không phải là rất cộc cằn sao?” Xuân Bộ có chút phiền não.

Tiểu thiếu gia không phải là nàng không thích, nhưng nàng hy vọng con đầu lòng của Vũ Y là một tiểu thư đáng yêu, xinh đẹp giống như mẫu thân vậy.

Hương di liếc mắt nhìn về hai nha hoàn đang rôm rả trò chuyện.

“Nếu sinh một nữ oa nhi giống Vũ Y, chi sợ càng cứng đầu hơn.” Nàng là người từng trải, rõ ràng nhớ rõ, hai mươi mấy năm trước, kia vẫn là một nữ oa nhi nhỏ bé cần được bao bọc, hảo hảo yêu thương, vậy mà giờ vẫn có khả năng ép buộc một đám đại nhân a!

Vũ Y nhíu mày, không quá hiểu được, đề tài như thế nào lại quay về trên bản thân mình. Nàng buông tơ lụa, tâm mắt ở trong đại sảnh đảo một vòng, mây liễu nhẹ nhàng túc khởi.

“Sao không nhìn thấy Tuyết di?” Nàng hỏi.

“Trung thu sắp đến, Tuyết di đang ở trong phòng, tính toán năm nay triều (thuyền triều) đến canh mấy, kéo dài bao lâu. Nàng có dặn dò qua, không được quấy rầy, mọi thứ cần cứ đặt trước cửa phòng là được.” Xuân Bộ trả lời.

Hàng năm, Trung thu triều đến, là đại sự của Cán Sa Thành. Triều khi đã được tính toán tinh chuẩn, có thể làm cho du khách tứ phương có thể xem được kỳ cảnh, trong thành cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng, phòng ngừa thuyền triều quá mãnh (lớn, cao), chảy ngược vào thành.

Đại sự này luôn luôn do Tuyết đi phụ trách, nàng tinh thông am hiểu tường tận thủy đạo, có thể nói trong thiên hạ không ai sánh bằng.

“Đừng làm cho nàng quá mệt mỏi, nếu lâu lắm không gặp nàng, cứ đến nói cho biết, ta đi lấy nàng ra khỏi phòng.” Vũ Y nói, cẩn thận dặn dò, lo lắng Tuyết đi quá chuyên chú vào công việc, ngược lại đã quên chiếu cố, săn sóc bản thân mình.

Xuân Bộ phúc thân, gật đầu đáp ứng.

Nhóm nữ nhân đang ở thảo luận, năm nay Trung thu xem nên thiết yến thế nào, an bài ra sao, thì một thân ảnh cao lớn thình lình bước vào đại sảnh.

“Thành chủ.” Các nữ nhân đứng dậy, phúc thân làm lễ.

Sở Cuồng gật gù đầu, thẳng tắp hướng Vũ Y đi tới.

Hắn toàn thân một bộ quần áo màu đen, phía trên còn dính không ít nước bùn, cả một đầu tóc đen dài cũng được quán lên cao theo kiểu nông phu, cặp ung mâu lóe sáng, càng có vẻ kiêu ngạo cuồng vọng; bộ dáng này, xem ra không giống một thành chủ mà giống một đạo phi a!

Nàng kinh ngạc nhưn mày, trừng mắt nhìn trượng phu.

Nàng buổi sáng lại tham ngủ, khi mở to mắt, hắn đã sớm rời phủ, thổng lĩnh nhóm nam nhân đi làm việc.

Nguyên bản nghĩ đến, hắn đến khi mặt trời lặn khi mới có thể trở về, nàng vốn định đợi đến giữa trưa, tự mình đưa ngo thiện đi qua, làm cho hắn kinh hi một phen. Nào biết đâu rằng, còn chưa đến giữa trưa, hắn đã trở về đây.

“Sao đột nhiên trở lại? Xảy ra chuyện gì sao?” Nàng thân thiết hỏi, nắm bàn tay to của hắn, tầm mắt vòng vo vài vòng ở thân hình cường tráng. Nhớ tới lần trước, hắn suýt nữa bị đá phiến bên hồ Cán Sa làm cho tan xương nát thịt, lo lắng liền lặng lẽ hiện lên trong lòng.

“Không có việc gì.” Sở Cuồng đơn giản nói.

Giọng nói chưa lạc, hắn đã cúi thân xuống, bạc môi tinh chuẩn tìm được môi đỏ tươi, căng mọng, cái lưỡi nóng ẩm tham lam lập tức tham tiến vào trong miệng nhỏ của nàng.

Vũ Y còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn hôn trụ, kiều nhỏ thân mình cũng bị kéo vào lòng hắn.

Trước mặt mọi người, không chút nào giữ lại mà hôn nàng, hôn đến cháy bỏng cuồng nhiệt, hôn đến đắm đuối say mê. Hắn hôn, cắn nhẹ lên hai cánh môi mềm mại như cánh hoa của nàng, cuốn lấy, khiêu khích cái lưỡi đình hương của nàng, hoàn toàn hưởng dụng dung mạo của thể tử.

Trong đại sảnh, các nữ nhân đầu tiên là bị tình cảnh trước mắt làm cho ngây ngốc, tiếp theo đều lộ ra mỉm cười, thức thời chuyển khai tầm mắt, chờ phu thê hai người chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt.

Một lúc lâu sau, Sở Cuồng mới ngẩng đầu. Con ngươi đen tràn đầy dục hỏa, ý tình nồng đậm mà nhìn nàng, ngón tay thô ráp khế vuốt lên cánh môi xinh đẹp vì bị hôn mà hơi sưng đỏ, càng thêm mê người.

Nàng bị hôn đến mơ mơ màng màng, mắt nhĩ lơ mơ, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn, nháy mắt đã quên hai người đang ở nơi nào.

“Ta chỉ là muốn hôn nàng.” Hắn nói ngắn gọn, lại cúi người, đặt trên môi nàng thêm một nụ hôn, rồi mới nuốt tiếc mà buông ra, nhanh chân rời khỏi đại sảnh. Hắn chợt đến chợt đi, như một cơn gió, làm người ta trò tay không kịp.

Qua một hồi lâu, Vũ Y mới khôi phục lại tinh thần. Nhìn ánh mắt của mọi người đang đổ dồn lên người mình, nàng xấu hổ đến mức muốn đào lỗ chui xuống đất.

“Hắn đặc biệt gấp gáp trở về, là vì hôn người?” Hương di kinh ngạc hỏi, tầm mắt đổi hướng, nhìn về cửa lớn, còn có chút phản ứng “hơi quá”.

Chức di uống một ngụm trà, mặc dù không phát biểu ý kiến, nhưng khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Cũng chỉ có Sở Cuồng, nam nhân không thèm xem lễ giáo trong mắt mới làm được ra loại sự tình này, ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người lại hôn thê tử, lại không có nửa điểm xấu hổ a. Bất quá nghĩ lại, nhóm nữ nhân đối với hành động này của hắn là thương thức chứ không phản đối.

Vũ Y thấp đầu, cái đầu nhỏ vùi vào lồng ngực mẫu tử, má phẫn nóng rực như hỏa thiêu. Lại nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, nàng vừa thẹn vừa xấu hổ, cơ hồ muốn rên rỉ ra tiếng.

Nha, hắn có thể nào hôn nàng như vậy? Nụ hôn đó, đủ nồng nhiệt, đủ táo bạo a, cứ như khi chỉ có hai người ở cùng một chỗ... nụ hôn làm cho trái tim của nàng đập loạn, trong đầu đều là hình ảnh Sở Cuồng, căn bản không thể tỉnh táo lại. Thực tai hại a, nàng cũng thực muốn chạy đến hồ Cán Sa, ôm lấy hắn, hôn nồng nhiệt xúc động.

Vũ Y hồng nhuận một mảng má phẫn, thẳng đến giữa trưa vẫn còn chưa tan a.

Gió mùa thu nhẹ thổi, phiêu phiêu trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 14.2

Trung thu đã gần đến, đầu bếp của Phương phủ đã chuẩn bị xong phần bánh trung thu, hương khí ngọt ngào phiêu tán bốn phía.

Công trình đắp bờ tiến hành thuận lợi, nhóm Hắc Sam quân cũng nhanh chóng thích ứng cuộc sống trong thành. Mỗi công trình hoàn thành, bọn họ đều nhận được ngân lượng hậu hĩnh, cuộc sống tuy không gọi là dư dả, nhưng vẫn đủ ăn đủ mặc, ổn định hơn trước rất nhiều, rất nhiều người có ý định thành gia (lập gia đình), mà nữ nhân ở Cán Sa thành cũng không ít, bọn họ có thể tìm hiểu qua lại rất thuận lợi.

Những người khác không đề cập tới, liền ngay cả Hạ gia huynh đệ, cũng quanh quanh quẩn quẩn lẻo đẻo đi theo Xuân Bộ, Thu Ý. Hai cái tiểu nha hoàn trốn trốn chạy chạy, rồi thỉnh thoảng hồng mặt, cười đến e lệ ngọt ngào.

Cho dù tiết trời đã vào thu nhưng trong thành Cán Sa đã có chút khác thường, có vẻ nồng đậm xuân ý.

Ban đêm, Sở Cuồng sau khi tắm rửa sạch sẽ thì trở về phòng. Hắn chỉ mặc độc một cái quần dài, nửa người trên trần trụi, lộ rõ cơ bắp cường tráng, mái tóc dài vẫn còn ẩm ướt, từng giọt nước từ trên tóc chảy xuống vòm ngực rắn chắc.

Mới vừa vào phòng, Vũ Y liền vội vàng cầm áo dài chạy tới. “Mau mặc vào, đừng để cảm lạnh”

Đêm thu gió lạnh, hắn sau khi tắm rửa lúc nào cũng mặc như vậy mà trở về phòng, bất luận nàng nói mấy lần, hắn vẫn không chịu sửa.

Bây giờ còn là mùa thu, chớ vào đông, hạ tuyết, hắn không bị đông lạnh đến sinh bệnh mới lạ.

Sở Cuồng cầm lấy khăn, lau đi những giọt nước trên người.

“Ta không lạnh.” Hắn trả lời, không cho rằng nàng sẽ ngạc nhiên.

Hắn sinh ra ở phương bắc, sớm được huấn luyện thành ra một thân gân cốt không sợ rét hàn, liền ngay cả trời đông giá rét, tuyết rơi trắng xóa cũng có thể nhảy vào dòng nước lạnh như băng mà bơi lội, không giống nam nhân ở phương nam, gió lạnh thổi một chút liền chịu đựng không được.

Nàng lười tranh cãi cùng hắn, nắm lấy khăn, dùng sức chà lau da thịt của hắn.

“Trước làm ấm quan trọng hơn.” Tay nhỏ bé của nàng lên xuống không ngừng, dùng hết sức ma sát mong mang lại ấm áp cho hắn.

Bàn tay to lớn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Hắn cúi người, khoe miệng ngập ý cười, ánh mắt chuyên chú nhìn nàng, gương mặt cương nghị kẻ sát khuôn mặt bé nhỏ.

“Muốn ấm áp thân mình, còn có một biện pháp rất tốt.” mâu quang thâm nùng chuyển thành nóng bỏng, hơi thở của hắn làm nóng bừng khuôn mặt bé nhỏ của nàng.

Nhưng thái độ của Vũ Y lại khác thường, không vì hắn ám chỉ mà khiến cho má phẩn đỏ bừng, tầm mắt dừng lại trên cổ tay của hắn. Chỗ đó có một vết thương mới, đã không còn chảy máu, nhìn nhìn qua là biết vừa mới bị không lâu.

“Vì sao như vậy?” Nàng vội vàng cầm tay hắn, cúi thấp đầu, cẩn thận xem xét. Miệng vết thương không sâu, nhưng diện tích cũng không nhỏ, gần bằng nửa bàn tay nàng a.

Hắn nhún nhún vai, việc không đáng lo. “Ồ đề, một phút bất cẩn, khiến cho dây thừng làm bị thương”

“Sao lại không nói cho ta biết?” Đôi mắt trong suốt hiện lên một tia phẫn nộ cùng bất mãn, nàng thật muốn thét chói tai, lại muốn dùng lực lay hắn, hy vọng có thể khơi ra một ít cẩn thận ở trong cái đầu đá kia.

“Chỉ là một vết thương nhỏ.” Nếu nàng không đề cập tới, hắn sớm đem vết thương nhỏ này quên mất.

Lúc này, nàng thật sự muốn thét chói tai ra tiếng a.

“Vết thương nhỏ?!”

Sở Cuồng nhú mày, phát hiện tiểu thê từ đã muốn mất đi lý trí.

“Ta không đau.” Hấn bỏ sung một câu.

Nàng hít sâu một hơi, lo lắng nên thét chói tai, vẫn là lớn tiếng mắng hấn. Sau một lúc lâu sau khi, nàng quyết định buông tha cho hấn, không thực hiện hai dự định ban đầu.

Thét chói tai cùng mắng đối với hấn đều vô bổ, nàng bắt cái tay bị thương của hấn, đi đến tủ thuốc tìm kim sang được, tính bôi thuốc cho hấn. Nhưng là tìm cả buổi, toàn bộ tủ thuốc cũng lục tung mấy lần, vẫn là không thấy tung tích của kim sang được.

“Được không có, ta đi tìm Hi đi xin một ít.” Nàng nói, khoác áo lên rồi đi ra ngoài.

Sở Cuồng nhắm mắt theo đuôi, đứng dậy, tính bôi nàng xuất môn, không cho nàng ở ban đêm một mình hành động.

Nàng ở trước cửa quay đầu, mắt to trừng hấn. “Đem quần áo mặc vào.” Nàng cảnh cáo nói, biểu tình thực nghiêm túc.

Hấn không có tranh cãi, chỉ là nhún nhún vai, tùy ý nắm lên một cái ngoại bào khoác lên vai. Hấn cũng đã có đủ kinh nghiệm, biết tiểu nữ nhân này có bao nhiêu cổ chấp.

Hai người xuyên qua hành lang gấp khúc, trải qua mấy khoản sân. Tối nay ánh trăng sáng ngời, trong đình viện nở đầy hoa quế, hương khí nồng đậm, đi ngang một lúc trên người cũng thoang thoảng hương hoa.

Đi vào trước sân Hi đi, mới phát hiện màn cửa sổ bằng lụa mỏng một mảnh tối đen, bên trong đã tắt hết đèn. Nhưng cẩn thận vừa nghe, lại mơ hồ có thể nghe thấy một vài tiếng vang. Di, Hi đi vừa ngủ sao?

Sở Cuồng ngưng thần lắng nghe, mảy rậm giường lên.

“Trở về.” Hấn cầm tay Vũ Y, xoay người muốn rời đi.

“Đừng kéo ta, Hi đi có lẽ còn chưa ngủ.” Nàng không chịu trở về, kiên trì muốn xin một ít kim sang được.

“Hi đi, ta là Vũ Y, thỉnh mở cửa a.” Nàng hô, thân mình lại bị hấn cạy mạnh không tha, từ từ kéo về phía sau.

Vừa mới kêu xong, trong phòng liền truyền đến tiếng nữ tử hô nhỏ, tiếp theo là một trận “lách cách, loạng choạng”, thanh âm của vật dụng va vào nhau, bên trong tựa hồ thật sự náo nhiệt.

Vũ Y trừng lớn ánh mắt, bắt đầu cảm thấy không thích hợp. Hi đi thích yên tĩnh, trước giờ vẫn quen sống một mình, nhưng theo thanh âm kia mà phán đoán, lúc này trong phòng rõ ràng còn có người khác.

“Trở về, đừng để ý nàng.” Thanh âm của nam nhân từ màn cửa sổ bằng lụa mỏng bay ra, rất thấp lại thực trầm, ở ban đêm phá lệ rõ ràng truyền vào tai Sở Cuồng.

Nam nhân?!

Vũ Y ánh mắt trừng lớn hơn nữa.

“Không được.” Hi đi lo lắng nói nhỏ, thanh âm có chút nhi suyễn, thanh âm bên trong còn vang lên tiếng vải vóc bị xé rách.

Nền còn chưa thấp sáng, cửa đã vội vàng mở ra! Một nữ nhân đứng ở trước cửa, thủy mâu lơ mơ.

“Có việc gì sao?” Hi đi kéo nhanh vật áo, cố giữ vững trấn định, gương mặt vẫn là đỏ bừng.

“Ách, ta —” Vũ Y hoàn toàn choáng váng.

Ách, nàng chưa từng gặp qua Hi đi có bộ dáng này — mặt khác, nàng cũng chưa từng gặp qua Hi đi mặc nam trang — đại khái là đang ‘bận rộn’, trong phòng một mảnh tối đen, Hi đi vì vội vàng ra mở cửa cho nên cứ thấy quần áo là cứ thế mặc vào.

Lúc này tuy rằng y phục chỉnh tề, nhưng trên người mặc cũng là nam trang; Nhìn kỹ, vẫn là kiện nam trang rộng thùng thình đến kì cục, ngay cả tâm tư luôn luôn nhẫn nại như Hi đi mà ngay cả điểm ấy cũng chưa phát hiện, có thể thấy được mới vừa rồi trong phòng tình huống có bao nhiêu “Khẩn cấp”.

Hai nữ nhân xấu hổ nhìn lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng không mở miệng, không khí có chút căng thẳng.

Có điều, chưa kéo dài được bao lâu, từ phía sau Hi đi hé ra một khuôn mặt nam tính, người nọ nửa thân trên trần trụi, một tay vươn ra đã đem Hi đi kéo vào trong lòng.

Vũ Y trừng mắt nhìn tình cảnh trước mặt, xác định bản thân không nhìn lầm.

Nam nhân kia là Liệt thúc nha!

“Buông tay!” Hi đi vội vàng hô, vừa then vừa vội, ngữ khí kia Vũ Y chưa bao giờ nghe qua.

“Nàng mặc quần áo của ta.” Bắc Hải Liệt thân nhiên nói.

Hi đi hơi hơi sùng sốt, tiếp theo là xấu hổ, quần đến cực điểm, thờ dốc, thần thái lạnh lùng ngày xưa, so với giờ phút này quả là cách xa vạn dặm.

Sở Cuồng nãy giờ vẫn im lặng đứng ở một bên, nhú mày, hiện lên ý cười yếu ớt.

“Quý rầy.” Hắn gật gù đầu, đỡ lấy thê tử đang khiếp sợ quá độ, quay đầu rời khỏi sân.

Bắc Hải Liệt cười, ôm lấy nữ tử trong lòng, đóng cửa lại.

Trong phòng vẫn tối đen như mực, nên không được thấp lên, thanh âm lại lần nữa vang lên, bất quá, mặc nhằm ý phục cũng không quan trọng, dù gì thì cũng...

Rời khỏi “hiện trường” gần một trăm bước, Vũ Y đang ở trong lòng Sở Cuồng mới có biện pháp mở miệng.

“Trời ạ!” Nàng trước hết phun ra, sau lại khiếp sợ thở dài. “Thật là hi di? Thật là Liệt thúc? Bọn họ thật sự —”

“Thật sự.” Sở Cuồng trả lời, chứng thật trường hợp vừa rồi là hiện thực, không phải một giấc mộng.

Khẩu khí của hắn làm cho nàng hồ nghi ngẩng đầu. “Chàng đã sớm biết?”

“Mơ hồ có thể đoán được.” Sở Cuồng nhún nhún vai. Liệt thúc lúc nhìn Hi di, là dùng cùng một loại ánh mắt khi hắn nhìn Vũ Y.

Nàng tức khỏi mảy liễu, có chút mất hứng. Như thế nào đại sự phát sinh ngay dưới mắt nàng mà nàng nửa đêm cũng không hay biết?

“Vi sao ta lại không phát hiện?” Rốt cuộc là thời điểm nào, lại là ở tình huống nào mà phát sinh chuyện này? Nha, nàng rất hiếu kì a!

Hắn lại lần nữa nhún vai, không có trả lời, khiêng nàng trở về phòng.

cảm xúc kinh ngạc qua đi, Vũ Y lại lần nữa lâm vào trầm mặc, bộ dáng thực nghiêm túc. Nàng chống đỡ cảm dưới, ngồi ở bên cạnh bàn suy tư.

Nương từng nói qua, vài vị a di đều đã từng bị nam nhân làm khổ, mới có thể rời xa cố hương, trốn đến Cán Sa Thành. Hi di là bị nam nhân đánh đến độ chỉ còn một hơi thở, thật vất vả mới trốn đi, vượt qua trăm ngàn đau khổ, núi sông trùng trùng mới đến được đây, gặp được nương, nương tận tình cứu chữa, khuyên nhủ, an ủi Hi di mới có thể từ từ bình phục.

Hắc Sam quân vào thành, Hi di phản đối dữ dội nhất, thái độ của nàng đối với nam nhân có thể nói là chán ghét, suy cho cùng nên là sợ hãi. Kỳ thật, bỏ đi về ngoài lãnh đạm vô tình, Hi di là một nữ nhân rất tốt a! Chỉ cần có người nguyện ý đối xử tốt với nàng, tiêu trừ sợ hãi trong lòng nàng — xem ra, Liệt thúc đã làm được.

Hồi lâu sau, nàng ngẩng đầu lên nhìn trượng phu, thận trọng mở miệng.

“Liệt thúc sẽ đối xử tốt với Hi di, đúng không?” Nàng hỏi.

Hắn nhìn nàng, đồng dạng nghiêm túc. “Ta tin hắn.”

Liệt thúc là một nam tử hán trọng tình trọng nghĩa, đã nhiều năm qua, Sở Cuồng vẫn là lần đầu nhìn thấy, Liệt thúc đối nữ nhân động tình.

nam nhân loại này, cả đời thường chỉ động tâm một lần, một khi đã nhận kia là nữ nhân của mình, sẽ dùng cả đời để yêu thương, cả đời để lo lắng, bảo bọc chỉ duy nhất một mình nàng. (soái ca như vậy có còn hok T___T)

Vũ Y cười, cũng nguyện ý tin tưởng Liệt thúc. Hiện tại, nàng chỉ chân thành hy vọng, Hi di cũng có thể có được hạnh phúc của riêng mình.

“Hết thấy đều đã thực thuận lợi.” Nàng thì thào nói, vòng tay ôm Sở Cuồng, đôi môi đỏ mọng hôn lên cổ hắn.

Lòng của nàng hảo nóng quá, tràn ngập thiết nhiều hạnh phúc.

Màn cửa sổ bằng lụa mỏng in bóng hai thân ảnh hòa thành một thể... đêm thu, xuân ý càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 14.3

***** Buổi trưa, thanh âm hò hét phá tan về yên ắng.

Ở trong thư phòng, Vũ Y ném sách, vội vàng chạy ra. Xuân Bộ, Thu Ý, cùng với một nhóm a di cũng nghe được thanh âm kinh hoàng kia cũng vội vàng ra ngoài xem xét.

“Phu nhân, phu nhân, đừng chạy nhanh như vậy.” Xuân Bộ suy suyển, đuổi không kịp hành động mau lẹ của Vũ Y.

Hương di cũng gấp rút đuổi theo. “Vũ Y, đừng chạy, lưu tâm đứa nhỏ a!” Nàng kêu, khó có thể tưởng tượng được, Vũ Y đang mang thai còn có thể chạy nhanh như vậy.

Nàng không chú tâm để nghe, vẫn cấp tốc hướng đại sảnh chạy đi.

Thanh âm kinh hoàng như vậy, tất có biến cố, nàng lo lắng cực kỳ, dọc theo đường đi đều đoán, rốt cuộc là đã xảy ra sự tình gì.

“Tuyệt di, phát sinh chuyện gì?” Nàng thờ hồng học, chạy vội tới đại sảnh, trùng hợp thấy Tuyệt di, Vũ Y bắt lấy cánh tay nàng, húc đầu liền hỏi.

Tuyệt di nhìn nàng một cái, ngưng trọng thở dài. “Gặp sói.” Nàng nhẹ giọng nói.

Son Lang?!

Vũ Y rung mình, hướng trong đại sảnh nhìn lại, cảnh tượng bên trong làm cho nàng trong nháy mắt máu trong toàn thân đều lạnh.

Vết máu vron ở khắp nơi, trên cửa, trên thảm, trên vật dụng, khắp nơi đỏ tươi một mảnh, xem ra thật đáng sợ.

Hồ trưởng chủ trước đó không lâu đi nghênh đón Sở Khanh Khanh đang đổ nằm trên mặt đất, máu tươi đang từ một lỗ thâm đen rộng lớn trước ngực hần không ngừng tuôn trào.

Sở Cuồng cùng nhóm nam nhân đứng bên cạnh Hồ trưởng chủ, người người biểu tình ngưng trọng.

Bất luận kẻ nào đều nhìn ra được, Hồ trưởng chủ thương thế quá nặng, chống đỡ không được bao lâu. Hần mặt nhàn mảy, nhắm chặt hai mắt, chỉ là suy yếu rên rĩ—

Nước mắt nháy mắt dừng mãnh trào ra từ hốc mắt, Vũ Y bồn tiến lên .

“Các ngươi làm cái gì?”

Ông trời, bọn họ có thể nào mặc kệ hần, để cho hần rên rĩ đau đớn? Miếng vết thương lớn như vậy, sâu như vậy, hần nhất định đau lắm, đau lắm... mới đi được vài bước, Sở Cuồng đã giữ chặt nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của nàng kéo vào trong lòng hần. Hần không cho nàng xem

“Đừng can thiệp, cho hần hảo hảo ra đi.” Sở Cuồng cố gắng trầm tĩnh mà nói, ngũ quan cứng ngắt, con ngươi đen thâm thúy toát ra sự nguy hiểm.

“Hần đang rất đau...”

“Nam nhân sẽ không đau.”

“Hần rất đau!” Nàng dùng nắm tay, đánh vào ngực trọng phủ, trong mắt chứa đầy nước mắt, tầm mắt đều trở nên lờ mờ. Đây là đạo lý cổ quái gì? Nàng không tin, người nọ nhất định đang rất đau đớn— trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng rên rĩ của người bị thương cùng với tiếng khóc nức nở của Vũ Y

Các chiến sĩ cũng biết chiến hữu của mình đang chịu dày vò, hần cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt, nào có khả năng không đau? Nói không đau, thật ra là để giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của hần.

Các chiến sĩ cúi đầu, nhìn bằng hữu đau đớn, trong mắt đều ẩn chứa đau xót. Đối với nam nhân mà nói, tôn nghiêm so với cái gì đều trọng yếu hơn, nam nhân đâu có thể rơi, máu có thể đổ, nhưng tôn nghiêm thì không thể mất, bọn họ đang cố hết sức duy trì tôn nghiêm cuối cùng của đồng bọn.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì lại biến thành như vậy?” Vũ Y thấp giọng hỏi, lệ châu không ngừng theo phần giáp tích lạc, nàng không có cách nào ngừng khóc.

“Hần đi nghênh đón Khanh Khanh, ở Cửu sơn Thập Bát giản bị tập kích, các huynh đệ toàn quân bị diệt, chỉ có hần, còn lại một người tha nửa cái mạng trốn trở về.” Tàn Bát Hoán dùng ngữ điệu cứng rắn, lạnh lùng nói, tầm mắt không cùng Vũ Y tiếp xúc, thái độ nhã nhặn nay toàn chuyển thành lạnh lùng. “Mặt khác, Khanh Khanh cũng bị bắt, không rõ tung tích.” Hần bổ sung thêm một câu.

Vũ Y hô nhỏ một tiếng, lấy tay che lấy miệng, nàng thật khiếp sợ lại không biết làm sao, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Liên tiếp hai lần bị tập kích ở Cửu sơn Thập Bát giản, đám người của Sở Cuồng đã nhận định, Son Lang chính là đầu sỏ gây nên. Lần đầu chỉ là tổn thất

hàng hóa, nàng còn có thể miễn cưỡng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nhưng lần này lại hại chết vô số người, ngay cả Sở Khanh Khanh cũng bị bắt đi, nàng rốt cuộc không thể mở miệng, biện xưng Sơn Lang vô tội.

Ngoài cửa lại đi vào một thân ảnh mảnh khảnh. Hi đi nhẹ giọng hô nhỏ, thẳng tắp hướng tới chỗ người bị thương đi qua. Bắc Hải Liệt muốn ngăn nàng, nàng lại nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay hắt đẩy ra.

“Các người khoan tay đứng nhìn, tính tròng mắt nhìn hấn tất thử?” Nàng không dám tin mà hỏi, mi gian hiện lên một tia thần sắc khổ sở. Nàng vươn tay, coi miệng vết thương, ngọn lửa hy vọng trong mắt dần dần giảm đi.

Một loại binh khí sắc nhọn đã xỏ xuyên qua ngực Hồ trưởng chủ, liền ngay cả nàng y thuật như thần, cũng thúc thủ vô sách, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn mất máu quá nhiều mà càng thêm suy yếu. Nam nhân này có thể sống mà trở lại Phương phủ, đã muốn xem là kỳ tích.

“Chúng ta còn có thể làm cái gì?” Có người thô thanh hỏi.

“Ít nhất, các người có thể làm cho hấn an tâm mà đi.” Hi đi than nhẹ một hơi. Nàng hao hết khí lực, mới có thể ôm lấy nam nhân đang trọng thương, đưa hấn đầu ôm ở trước ngực, nhẹ nhàng chụp phủ.

Thấp giọng, kinh ngữ (kinh phạt siêu độ) từ trong miệng thốt ra, nàng thì thảo bên tai Hồ trưởng chủ, trấn an hấn, một câu lại một câu, có nồng đậm ôn nhu.

Nàng quả thực từng sợ hãi, thống hận nam nhân vì nam nhân đã gây ra một vết thương thật lớn, thật sâu trong lòng nàng, nhưng là lương ý như từ mẫu, nàng càng không phải là một người lãnh huyết vô tình.

Còn nữa, đã có người vì nàng cam tâm tình nguyện xoa dịu sợ hãi cùng bất an trong lòng nàng, dùng hành động, từng chút chứng minh cho nàng thấy không phải nam nhân nào cũng đều tàn nhẫn, khi dễ nữ nhân, thù hận trong lòng nàng vốn đã phai nhạt... Các nữ nhân đang đứng bên cạnh cũng đi đến, vươn tay đặt lên người đang nằm hấp hối, cùng nhau niệm kinh, không khí nghiêm túc nhưng cũng ôn nhu, làm cho người ta muốn rơi lệ.

Các nam nhân đứng ở một bên, bị hình ảnh trước mắt làm cho đông cứng, không thể nhúc nhích.

Chỉ thấy Hồ trưởng chủ hai tay đang khổ sở nắm chặt quyền đầu, chậm rãi buông ra.

“Nuơng—” Hấn thờ dốc, nhắm mắt, cúi đầu hô, khóe miệng bị xé rách hiện lên một nụ cười thanh thản.

“Hừ, không có việc gì, không có việc gì.” Hi đi nói, tay phủ lên mặt hấn, thanh âm có chút nghẹn ngào. Nàng mỉm cười, một giọt lệ theo khóe mắt rơi xuống, dừng ở trên mặt hấn.

Hồ trưởng chủ mỉm cười, thờ dốc, rồi toàn thân cứng ngắc, đầu nghiêng sang một bên.

Vũ Y lấy tay nhỏ bé đang run run bịt kín khoang miệng, khắc chế không khóc ra thành tiếng, nước mắt cũng không nghe lời, tuôn trào như suối, thấm ướt quần áo của trượng phu.

Hấn là mạng tươi cười mà ra đi.

Hi đi vẫn ôm Hồ trưởng chủ, thật lâu thật lâu sau, khi thì thể bắt đầu lạnh như băng, nàng mới buông tay ra, đứng dậy rời đi.

Bắc Hải Liệt đi lên, tiến đến bên cạnh nàng, kéo trường bào xuống, vì nàng lau đi máu tươi trên tay. Nàng muốn tách rời khỏi, hấn cũng không chịu buông tay, ngược lại duỗi tay ra, dùng sức đem nàng ôm trong lòng, kiên trì an ủi. Nàng chính là gãy dựa trong chốc lát, liền thuận theo hấn, tựa vào lồng ngực rộng lớn của hấn, không tiếng động rơi lệ.

“Nợ máu trả máu” Có người lên tiếng, thanh âm uất nghẹn.

“Nợ máu trả máu” Tiếng tán thành lập tức vang lên.

Vũ Y ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mờ mờ, vẻ mặt kinh ngạc.

Hồ trưởng chủ chết làm những người này cực kì phẫn nộ, nàng tiêu phí một đoạn thời gian thật dài khuyên Sở Cuồng bỏ đi ý niệm động binh trong đầu, nhưng cục diện trước mặt, đã làm nàng hao tâm tổn trí đều trở thành vô nghĩa. Hấn rốt cuộc chờ không kịp kết quả điều tra, bọn họ quyết tâm lấy máu rửa hận!

Bọn họ giận không thể lập tức đem đầu của Sơn Lang về để tế vong linh bằng hữu, đã không còn muốn nghe bất kì lời giải thích nào, phẫn nộ thành sóng to, thể không thể đỡ. Nàng cho dù trí tuệ tinh anh nhưng trước sự phẫn nộ lẫn át toàn bộ lí trí này cũng đành thúc thủ vô sách.

Tiếng gầm gừ ngưng tụ ở trong đại sảnh, cuối cùng phá tường mà ra, vang tận mây xanh.

“Nợ máu trả máu!”

Chương 25: Chương 15.1

Cả tòa Cán Sa Thành bao phủ bởi bầu không khí ngưng trọng.

Trong thư phòng, Vũ Y nắm bút son, phê duyệt trưởng sách, ánh nắng xuyên thấu qua song cửa, ánh sáng lên khuôn mặt thanh tú. Ánh mắt của nàng dừng ở trên trưởng sách nhưng tâm tư lại phiêu tán đâu đâu, thật khó khăn mới phê hoàn một trưởng mục, mắt nhि trong suốt liền ngóng ra ngoài song cửa.

Hôm qua Hồ trưởng huynh đệ đã được hậu tán, Sở Cuồng thái độ phi biến, trong con ngươi đen lợi hại chỉ còn nghiêm khắc cùng vô tình, làm người ta không dám tiếp cận. Hắc Sam quân lại là vẻ mặt hờ hững, tràn ngập chiến ý, đồng thanh hô quát, quanh quần thảo luyện ở thao luyện tràng.

Thảm kịch phát sinh đến nay, hẳn thậm chí chưa từng cùng nàng nói qua một câu — cửa gỗ bị đẩy ra, Hương đi đi đến, đem com đặt ở trên bàn.

“Vũ Y.” Nàng kêu một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Vũ Y cũng không ngẩng đầu, tiếp tục thẩm duyệt sổ sách.

Hương đi nghiêng đầu, nhìn đệm giường trong góc phòng, thần thái có chút sầu lo.

“Ngươi đem qua lại ngủ thư phòng?” Ai, đối với vợ chồng này, hề mỗi lần bất hòa liền phân phòng để ngủ?

Bất giác ngừng tay, Vũ Y cong lên môi đỏ mọng, bắt đầu cười.

“Sở Cuồng biết ta nhất định sẽ nhúng tay, nếu ra hạ chiêu “khóc loạn” sẽ không có cách mà phải quan tâm ta, nhưng hiện tại cả đầu hẳn đều nghĩ muốn đi báo thù cùng cứu người.” Nàng hạ bút, tựa lưng vào ghế, mày liễu khinh tặc.

Hắn lúc này đã đủ thông minh, không cho nàng có cơ hội can thiệp, khéo léo đem nàng đặt qua một bên, hoàn toàn coi thường, bỏ ngoài tai ý kiến của nàng.

Hương đi thờ dãi một hơi, nhớ tới cái chết bi thảm của nam nhân kia, trong lòng cũng không khỏi co rút lại.

“Lúc này, chỉ sợ là ai cũng ngăn không được thành chủ.”

“Không hẳn như vậy.” Vũ Y lắc đầu. “Chỉ cần tìm được chứng cứ, vẫn có thể ngăn cản một cuộc chiến tranh.”

“Chuyện tới ngày hôm nay, ngươi còn đứng về phía Sơn Lang?”

“Hương đi, sự tình trọng đại, muốn khôi phục văn tự, cũng nên có chứng cứ.” Vũ Y lời nói thấu tình đạt lý, tầm mắt phiêu hướng ngoài cửa sổ, tay nàng đặt dưới bàn lặng lẽ tạo thành tiểu quyền đầu.

Liên tiếp hai lần ở Cửu sơn Thập Bát gần bị tập kích, không chỉ là Hắc Sam quân, ngay cả bách tín trong toàn thành cũng đều phẫn nộ, tín nhiệm đối với Sơn Lang lúc trước sớm tan thành mây khói. Bọn họ nay cùng chung mối thù với Sở Cuồng, muốn nhanh chóng vào núi, tiêu diệt Sơn Lang cho hả giận.

Toàn Cán Sa Thành, cũng chỉ còn mỗi Vũ Y kiên trì trước tìm chứng cứ, sau lại cố gắng trị hoãn Sở Cuồng động binh. Dù sao sự tình quan trọng, liên quan đến hơn trăm mạng người, không thể khinh thường, nói thế nào, trong lòng nàng cũng mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp — Hương đi cắn môi, nhìn Vũ Y, biết nàng tuyệt không cam lòng mà khoanh tay đứng nhìn.

“Ngươi tính làm thế nào?” Nàng hỏi.

“Người lúc trước phải đi Cửu sơn Thập Bát thăm dò, còn chưa thể trở về thông báo, liền phát sinh chuyện Hồ trưởng chủ bị sát hại, Khanh Khanh bị bắt. Trước mắt tình huống nguy cấp, ta đã lập tức hạ lệnh, muốn người nọ nhanh chóng trở về.” Vũ Y trả lời, mày liễu vẫn nhíu chặt, chưa buông ra.

Xuất binh tiến công còn cần dưỡng ba bữa trừ bị, nếu có thể trong khoảng thời gian này, tìm được chứng cứ hữu hiệu, xác thực chuyện này không có liên quan đến Sơn Lang, có lẽ Sở Cuồng hội nguyên ý nghe khuyên bảo của nàng — vô luận như thế nào, nàng không muốn Sở Cuồng cùng Sơn Lang chính diện giao phong. Sở Cuồng năng lực không thể nghi ngờ, nhưng Sơn Lang cũng không phải nam nhân bình thường, hẳn dừng mãnh thiện chiến, chỉ dựa vào một tay tài thiện xạ, trong vòng trăm dặm quanh Cửu sơn Thập Bát gần, trừ bỏ Sơn Lang, chưa từng có bất kì ai có thể xen vào.

Chỉ cần nghĩ đến việc Sở Cuồng muốn cùng nam nhân như vậy giao thủ, nàng liền tâm phiền ý loạn, cảm xúc lo lắng quanh quần không đi — nhưng là, nếu nàng nhắc tới, ngăn cản hẳn hưng binh, cũng là vì an nguy của hắn mà suy nghĩ, nam nhân kia khẳng định tức giận, nghĩ rằng nàng nghi ngờ thân thủ của hắn.

Đáng giận! vì cái gì hấn lại cố chấp như vậy?

Quyền đầu xiết lại càng chặt.

“Ách, kia, người người phải đi đã trở lại chưa?” Hương di thật cẩn thận hỏi, đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ.

“Còn không có.”

Vũ Y trả lời, làm cho tâm tình của Hương di càng trở nên ngưng trọng thêm một chút. “Vũ Y, ta nghĩ, người phải biết, thành chủ đã quyết định xuất binh –” khẩu khí của nàng càng lúc càng nhỏ.

“Ta biết, nhưng hấn dù sao cũng phải cần một đoạn thời gian để chuẩn bị, mới có thể ...”

Hương di lắc đầu, hành động này của nàng làm cho Vũ Y kinh ngạc, không thể tiếp tục mở miệng, một cỗ dự cảm bất an dâng lên trong lòng.

“Không còn kịp rồi.”

“Cái gì không kịp?” Nàng đứng lên, khẩn trương khuynh thân về phía trước.

Hương di cắn môi, lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, một lát sau, mới có dũng khí mở miệng.

“Hai canh giờ trước, thành chủ đã lãnh binh đi Cửu sơn Thập Bát giản.” Để tránh “phiền phức” không nên có, thành chủ còn đặc biệt dặn dò, không thể đề lộ tin tức, nhưng là sự tình trọng đại, thật sự không thể giấu giếm Vũ Y a!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trong nháy mắt tái nhợt, hai tay nắm chặt, trang giấy Tuyên Thành bị nàng vò thành nhăn nhúm.

“Xuất binh? Hấn đã xuất binh?” Vũ Y thì thào nói nhỏ, trong đôi mắt doanh đầy hỏa diễm phẫn nộ.

“Hấn xuất binh, mà ta thế nhưng không biết?” Nàng toàn thân cứng ngắc, bởi vì tức giận mà run run.

Hấn dám! Hấn dám giấu giếm nàng xuất binh?!

Hương di vội vàng tiến lên, mong trấn an Vũ Y.

“Thành chủ cũng là sợ người quan tâm quá nhiều, cho nên mới –”

Nói còn chưa nói hoàn, Vũ Y đã nâng váy, bay như tên ra khỏi thư phòng. Nàng chạy nhanh khỏi hành lang gấp khúc, hướng chuồng ngựa lao đến, phẫn nộ cùng một dự cảm không lành cứ dâng trào, làm nàng gấp đến độ không kịp thở.

“Vũ Y, người muốn đi đâu?” Hương di đuổi theo phía sau, tận lực kêu lên.

Nàng không quay đầu, trong ánh mắt sáng ngời lóe ra quyết tâm không người có thể lay động, cước bộ càng lúc càng nhanh hơn.

“Ngăn cản hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 15.2

Cửu sơn Thập Bát giản.

Đây là một khe núi hiểm trở, hai bên là vách núi cao ngất, dựng đứng, bên ngoài có một thác nước bao phủ, mỗi một ngọn núi ở đây đều có một dòng suối, các dòng suối này lại nối liền với nhau, cùng đổ về một điểm, tạo thành một hệ thống trùng trùng điệp điệp. Nơi này địa thế phức tạp, núi chồng núi, khúc khúc hoàn hoàn, ôn tuyền róc rách nhỏ giọt, thạch nhũ cao cao thấp thấp đan xen, người thường tiến vào địa giới này, khẳng định lạc đường.

Từng con chiến mã lần lượt tiến vào khe núi nhỏ hẹp. Khi con ngựa đầu tiên tiến vào, thanh âm của đám côn trùng cùng một vài loài chim chóc đang vang vọng trong không gian bỗng nhiên im bật, trong lúc đó, chỉ còn lại tiếng vó ngựa cùng tiếng róc rách phát ra từ trong những khe sâu, khi cả đoàn người ngựa lần lượt kéo vào, thanh âm lại ầm ầm vang lên, dội vào vách đá, vang vọng không dứt.

Mấy trăm người trong Hắc Sam quân một thân chiến bào, trên cánh tay trái đều buộc bạch mã (vải trắng, mang tang), thương tiếc huynh đệ đã mất. Bọn họ người người tay đao tay kiếm, thần sắc lạnh lạnh, trong lòng mang mối thâm thù, muốn lấy máu tươi của kẻ thù tể vong hồn người đã khuất.

Khe núi chật hẹp, càng đi càng vào sâu a! Càng đi càng thâm u, dọc hai bên đường chỉ nhìn thấy hai bên vách đá, mặt trời dù đã mọc lên đến đỉnh đầu vẫn không thể xuyên thấu qua nổi tầng lá rập rập, vách núi trùng trùng, chỉ có vài tia sáng yếu ớt, len qua kẽ lá, soi sáng càng làm tăng thêm vẻ bí hiểm, âm u. Nhiệt độ trong núi vốn đã thấp, cộng thêm không được mặt trời sưởi ấm, hơi nước toát ra từ thác nước và thạch nhũ lượn lờ, sương mù mờ ảo quanh năm, làm người khác toàn thân lạnh lẽo.

Tần Bất Hoán giục ngựa tiến lên, đi đến gần bên Sở Cuồng, biểu tình nghiêm túc, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân ngưng tụ nồng đậm cảnh giác.

“Không thích hợp.” Hắc nói.

Sở Cuồng gật đầu, ngón tay chỉ về phía vách núi chung quanh, đơn giản trả lời.

“Có người.”

Hạ gia huynh đệ trừng lớn ánh mắt, quan sát xung quanh.

“Không nên có người?” Từ khi bước vào địa phương quỷ quái này, cả bóng chim tăm cá còn không thấy huống chi là người?

Nếu không có người của Cán Sa Thành nhân xác nhận rõ ràng, bọn họ thật đúng là muốn hoài nghi, có phải hay không chạy sai phương hướng.

“Ồ trên vách núi.” Sở Cuồng nhắc nhở, nheo lại ung mâu, lợi hại ánh mắt đảo qua vách núi bên cạnh.

Hai bên vách núi có rất nhiều tầm mắt, dõi theo Hắc Sam quân từ khi vừa tiến vào khe núi, liên tục giám sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Những người đó không phải không phát giác đại quân tiếp cận, chính là lựa chọn án binh bất động, tránh ở chỗ cao mà quan sát.

Tần Bất Hoán lặc nhanh dây cương, thuận theo ánh mắt Sở Cuồng nhìn lại, hẩn nhìn một lúc lâu, mày kiếm nhíu lên, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

“Bọn họ đang đợi cái gì?”

“Chờ chúng ta sâu nhập địa bàn của họ.” Bắc Hải Liệt đáp, một mặt giơ lên trường kiếm trong tay, toàn thể chiến sĩ lập tức dừng bước, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng.

Sở Cuồng nhất đá bụng ngựa, đi phía trước mười đến bước, ghìm ngựa ngừng trú.

Hắn ngửa mặt lên trời đề khí, rồi sau đó phát ra một tiếng hét tràn ngập chiến ý kéo dài, thanh âm thật lớn va vào vách núi, vô hạn tăng phúc, làm màng tai phát đau.

Trong nháy mắt, trên vách núi bắn ra một tên chi lệnh, thanh âm ô ô, rất là thô lương.

Tiếp theo, tiếng ù ù phản nộ rít gào vang lên, so với tiếng hét dài của Sở Cuồng không chút nào kém cỏi, hai cổ thanh lượng dư âm quanh quẩn va chạm. Núi rừng cây lá rung động, cả tòa khe núi đều bị kinh động, không khí nguy hiểm, khẩn trương bao trùm vạn vật.

Vô số nhân mã, sau thanh âm thanh rít gào đều bỗng nhiên xuất hiện, đứng thẳng trên vách núi, từ trên cao nhìn xuống quan sát nhóm Hắc Sam quân. Thủ lĩnh của bọn họ là một nam nhân mặc da áo cừu, tay phải trì đao, vóc người cao lớn cường tráng, tóc đen ở trong gió phiêu đảng, ánh mắt so với đao kiếm còn sắc bén hơn.

Là Sơn Lang.

Tên lệnh đã bắn, thứ nhất – tên cảnh báo, thứ hai – cảnh cáo cuối cùng, thứ ba – bắn chết không tha.

Nghe nói, chưa từng người có dũng khí đối đến tên thứ ba.

Hắn xả dây cương, hai ngựa đã muốn đạp ở vách núi bên cạnh, tiếng hí lộng vang trời...

“Mang binh mã của ngươi nhanh chóng rút khỏi địa giới của ta.” Sơn Lang cao giọng quát, thanh âm giống như sấm rền. Hắn trừng mắt nhìn Sở Cuồng, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn.

Trả lời rất đơn giản, chỉ có một từ.

“Không.”

Sơn Lang ánh mắt nheo lại.

“Ngươi là đến chiến đấu?” Hắn hỏi.

“Không, ta là đến báo thù.”

“Vì cái gì?”

“Ngươi giết huynh đệ của ta.” Sở Cuồng hét lên.

Son Lang lắc đầu, kiên nhẫn đã hết. “Ta không có.”

“Ngươi thật nhu nhược, thậm chí không có can đảm thừa nhận sao?”

Những lời này rất nghiêm trọng, chính là vũ nhục, không có một nam nhân nào nghe thấy mà có thể bình tĩnh. Các nam nhân trên vách núi, bởi vì nghe thấy thù lĩnh bị nhục mạ, đều phát ra thanh âm phẫn nộ gầm rú, đao kiếm trong tay vung lên, nhất thời hai bên đao quang kiếm ảnh long lánh mà chói mắt.

“Ngươi phải vì câu nói này mà trả giá đắt.” Son Lang mở miệng, ngữ khí âm hàn, tràn ngập nguy hiểm.

Hắn gào thét một tiếng, lại lần nữa bắn ra một tên lệnh, tiếp theo hai chân nhất hạp, cả người lẫn ngựa lao xuống vách núi như một trận cuồng phong.

Nháy mắt, hai đội nhân mã hai bên vách núi cùng nhau hành động, động tác nhuần nhuyễn, phối hợp lẫn nhau, mấy trăm kỵ binh mã chồm lao xuống, rậm rạp bao trùm hai bên vách núi, thanh thế long trời lở đất, ngay cả mặt đất cũng lăm vào chấn động.

Chỉ cần dựa vào cử chỉ hành động nhịp nhàng của họ, là có thể biết, những người này không phải sơn tặc bình thường, không có kỷ luật, mà là một nhóm người được huấn luyện bài bản, có tổ chất quân đội. Bởi vì sinh trưởng trong vùng rừng núi thảo nguyên, kỹ thuật điều khiển ngựa của bọn họ so với nhóm người của Sở Cuồng còn nhuần nhuyễn hơn.

Cũng chỉ có loại đội ngũ như thế này mới có năng lực tiêu diệt nhóm người Hồ trưởng chủ!

“Nợ máu trả máu!” Sở Cuồng hét lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng dữ tợn, giờ lên trường kiếm, dẫn đầu nghênh chiến.

Hắc Sam quân phát ra gào thét, vung đao kiếm, nghênh hướng đội nhân mã đang lao xuống từ vách núi, trong khoảng thời gian ngắn, thanh âm của binh khí va vào nhau rống lên một tiếng, tiếng ngựa hí đan vào thành một mảnh.

Hai quân giao phong, một bên là vì huyết hải thâm thù, một bên là vì rửa nhục cho thù lĩnh, phẫn nộ làm cho bọn họ cùng đánh mất lý trí, chiến ý giống lửa cháy lan ra đồng cỏ, đại hỏa thối quét mỗi người.

Vô số người hướng Sở Cuồng chen chúc lao đến, hắn giờ lên trường kiếm, vung lên, chém xuống một đường, ngân quang lóe ra, người ngựa đến gần hắn đều huyết nhục mơ hồ, lần lượt ngã xuống, máu huyết đỏ tươi nhuộm đỏ cả dòng suối, thương binh la liệt kêu rên, miễn cưỡng chống đỡ.

“Son Lang!” Sở Cuồng hét lên, nam nhân kia giống như hạc trong bầy gà, thân hình to lớn nổi trội giữa một rừng người hỗn chiến, Son Lang trong tay cầm đao, cũng lăm bị thương không ít huynh đệ của hắn.

Nam nhân này chính là Son Lang?

Sơn tặc này so với tưởng tượng của hắn thì có phần trẻ hơn, nhưng hắn vẫn đoán đúng một điều là hắn quả nhiên dũng mãnh thiện chiến. Vũ Y trăm phương ngàn kế muốn nhúng tay can thiệp, vì ngăn cản hắn động binh với nam nhân này? Nàng muốn che chở Son Lang?

Trừ bỏ cừu hận ở ngoài, trong lòng Sở Cuồng còn xuất hiện một cảm xúc xa lạ, nhét đầy lồng ngực, làm hắn càng thêm phẫn nộ. Hắn giờ lên trường kiếm, hai mắt bật ra ra hàn quang, sát ý càng sâu.

Nghe thấy thanh âm tê rống, Son Lang quay đầu, đôi mắt đen láy như hắc thủy tinh đảo qua.

“Tránh ra!” Hắn quát, một đao bổ xuống, thẳng tắp đánh tới.

Sở Cuồng điên cuồng gào thét một tiếng, giờ lên trường kiếm, hai người nhanh chóng tiếp cận, thân hình giai nhanh như lưu tinh.

Sát!

Đao kiếm đánh vào nhau, bật ra nhiều điểm hỏa tinh, cường lực va chạm thật lớn làm hồ khẩu (chỗ giữa ngón tay cái và ngón trỏ) hai người phát đau. Không có người buông tay, bọn họ đồng thời nắm chặt binh khí, hướng đối phương trợn mắt nhìn.

“Ngươi nên vì chuyện đã làm mà trả giá thật lớn.” Sở Cuồng hét lên, rút kiếm bỏ về phía Son Lang.

Lại là một tiếng nổ, Son Lang lấy đao trả đòn, đồng thời cũng vung một đao về phía Sở Cuồng.

“Ngươi phải vì dám nhục nhả ta mà trả giá bằng tánh mạng.” Hắn cười lạnh, mái tóc đen phiêu tán trong gió, vài sợi tóc bị gió dấn sát vào gương mặt cương nghị, đôi mắt màu đen thâm sâu như đáy biển, lạnh lùng tàn bạo, thần thái cuồng dã không kèm chế được, giống như đang hưởng thụ cảm giác chém giết trong trận đánh ngang tài ngang sức.

Đao quang kiếm ánh chớp lóe không ngừng, hai người đấu hơn trăm chiêu, hai thân hình to lớn cũng có chút lảo đảo, chiến mã cũng ngã xuống đất, nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Mà giữa khe núi chật hẹp cũng đã la liệt vô số thương binh, trận này hỗn chiến, cũng khó biết được rốt cuộc là bên nào chiếm thế thượng phong.

Sở Cuồng thở dốc, nhìn phía bốn phía, trong lòng thoáng rung mình. Hắn không có lường trước được chuyện này, chỉ là một đám sơn tặc lại có thể nghênh diện cùng Hắc Sam quân.

Về mặt kinh ngạc cũng đồng thời xuất hiện ở trên khuôn mặt của Sơn Lang, hắn ném lưỡi đao qua một bên, lấy một mũi tên lệnh phía sau lưng, căng cung. Khi hắn có động tác này, tình hình chiến đấu liền lập tức có biến hóa, Những sơn tặc đang còn có thể chiến đấu đồng loạt bỏ xuống vũ khí đang cầm trong tay, rút tên ra, lấp lên dây cung, nhìn thẳng một mục tiêu.

Tên lệnh khởi phát, cảnh báo.

Tên lệnh nhị phát, cảnh báo cuối cùng.

Đệ tam chi tên lệnh, giết chết không tha!

Sơn Lang nhắm ngay Sở Cuồng, những người còn lại cũng nhắm ngay Sở Cuồng, không khí đông lạnh, chỉ chờ tên lệnh, sẽ đem Sở Cuồng vạn tiền xuyên tâm.

Mặc dù hắn dùng mãnh phi thường, nhưng mãnh hổ cũng nan địch quần hồ, hướng chi giao đấu hơn trăm hiệp, sức lực cũng tiêu hao không ít, trăm tên cùng phát, cho dù hắn có mọc cánh cũng khó bay...

“Dừng tay!” Trên vách núi vang lên một tiếng gọi to trong trẻo.

Kia thanh hô quát, làm cho tất cả mọi người cứng đờ, song phương chẳng phân biệt được địch ta, toàn ngừng đầu lên, kinh ngạc trừng lớn ánh mắt.

Bọn họ chỉ còn một bước là chưa dùng hai tay nhu nhu hai mắt, xác định thân ảnh trước mắt, có phải vì kịch chiến quá lâu mà sinh ra ảo giác hay không.

Một thân ảnh kiêu nhỏ cười một con tuấn mã, đứng ở trên vách núi cao cao, mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng theo đường Sơn Lang lúc trước chạy xuống đến đây, giục ngựa chạy tới.

Nhận ra nữ nhân không muốn sống kia chính là thê tử của mình, Sở Cuồng trái tim cơ hồ bị dọa đến ngừng đập, hắn không thể hô hấp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng một đường lao xuống.

Hoặc nên nói là một đường ngã xuống a!

Vũ Y cười ngựa cũng được xem là thành thạo, nhưng vẫn không đủ để ứng phó với vách núi dựng đứng này, nàng hết sức khống chế con ngựa, nhưng trượt không đến nửa đường, vó ngựa đã trượt, một người một ngựa lấy tốc độ kinh hồn mà ngã xuống khe núi.

“Vũ Y –” Thanh âm gầm rú thật lớn kinh phá về trầm lặng nhất thời, Sở Cuồng nhắm phía vách núi lao đến, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm, ngay lúc thân ảnh bé nhỏ kia chuẩn bị rơi xuống mặt đất, đúng lúc đuổi tới.

Hắn vron song chưởng, phi thân phóng lên mặt đá lởm chởm, chặt chẽ ôm lấy Vũ Y, dùng thân thể của hắn che chở, bao bọc nàng vào trong lòng, cố gắng dùng thân mình mà kìm chế tốc độ rơi xuống. Kịch liệt ma sát, trên cánh tay, trong ngực, sau lưng... cơ hồ toàn thân hắn đều là vết thương, máu tươi từ miệng vết thương trào ra, nhanh chóng thấm ướt quần áo.

Nàng mặc dù không cảm thấy đau đớn trên da thịt, nhưng toàn thân vẫn chấn động, nhìn thấy toàn thân mình lao thẳng xuống vách núi, trong lòng không tránh khỏi sợ hãi, đầu óc cũng bị chấn kinh, mơ mơ hồ hồ, mọi vật trước mắt lu mờ, dạ dày cuộn lên từng trận, muốn nôn đến nơi.

Sau một lúc lâu, nàng mới hơi trấn định, thì tiếng gầm gừ đáng sợ lập tức vang đến bên tai.

“Nàng rốt cuộc có đầu óc hay không?” Sở Cuồng hét lên, dùng hết sức để kềm chế tức giận mới không dùng tay mà lắc nàng cho nàng thanh tỉnh!

Nữ nhân chết tiệt này, nàng đang có thai a! Lại vẫn dám dùng cái loại tốc độ này giục ngựa lao xuống. Mới vừa rồi nếu có một tia sơ xuất, hoặc là hắn không tiếp được nàng, chỉ sợ nàng cùng đứa nhỏ đều đã đi đời nhà ma.

Ông trời, hắn khẳng định sẽ bị nàng làm sợ tới mức giảm bớt nhiều năm dương thọ a!

“Ai bảo ngươi muốn giấu giếm ta xuất binh.” Vũ Y nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đang cực kì phẫn nộ. Nàng cũng biết, hành động của mình có bao nhiêu mạo hiểm, nhưng khi nàng nhìn thấy Sơn Lang tên lệnh đã nhắm vào Sở Cuồng, đầu óc của nàng liền nháy mắt mất đi công năng, đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, cả người lẫn ngựa toàn bộ đã phóng xuống vách núi.

Cảm tạ trời đất, đã cho nàng đến kịp. Nếu chỉ chậm một bước, Sơn Lang sẽ biến Sở Cuồng thành con nhím a!

Xác nhận nàng thực sự bình an vô sự, hắn đem nàng đặt sang một bên, xoay người, lại muốn tiếp tục tác chiến. “Đem nàng đưa đến địa phương an toàn đi.” Hắn phân phó.

Vũ Y cự tuyệt bị coi thường, thân hình kiêu nhỏ vùng vẫy khỏi đám binh lính đang tiến lên, lại chạy vội tới trước mặt trượng phu.

“Đừng nghĩ bỏ mặc ta!” Nàng găm rú, dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào trong ngực hấn.

“Mang nàng đi.”

“Không!” Nàng hai tay sấp thắt lưng, trừng những người đó, nhìn xem người nào dám chạm vào nàng.

“Nàng chỉ là nữ nhân.” Ở trên chiến trường, nàng sẽ làm hấn phân tâm!

“Ta là thê tử của ngươi, nên đứng ở bên cạnh ngươi, không phải phía sau.” Nàng cao giọng nói, lại phát hiện Sở Cuồng trước mặt nàng đang trưng ra bộ dáng “mặt đen, mày nhíu” thập phần quen thuộc, làm cho nàng có một tia thoải mái trong lòng a!

“Ta nói rồi, nàng không được nhúng tay.” Hấn rít gào, tầm mắt lướt qua cánh tay nàng, bị thương a, có lẽ là do trong lúc trượt xuống bị cành cây hay đá nhọn cắt trúng, thanh lạng lại lần nữa cắt cao.

“Nàng bị thương!” Hấn lên án nói.

Nàng cũng không thêm quan tâm, thậm chí không nghiêng đầu đi coi miệng vết thương.

“Ta không thể nhìn chàng làm sát kẻ vô tội.” Vũ Y cảm thấy đầu óc choáng váng, nhưng vẫn cố gắng giữ vững tinh thần, cố gắng trấn định để đối mặt với trượng phu đang nổi trận lôi đình.

Sở Cuồng hít sâu một hơi, lo lắng mình thật kềm chế không nổi mà rat ay bóp chết nàng.

“Bọn họ không phải vô tội.” Nàng không muốn sống chạy tới, vì thanh minh cho bọn sơn tặc này vô tội.

“Chàng có chứng cứ sao?” Nàng hỏi.

“Bọn họ giết Hồ trưởng huynh đệ, còn bắt đi Khanh Khanh!”

“Vì sao khẳng định là bọn họ làm.”

Vũ Y kiên trì, làm cho Sở Cuồng càng nổi giận hơn.

“Nàng còn muốn biện minh cho nam nhân kia đến lúc nào?!” Hấn trừng nàng, bộ mặt dữ tợn.

Nàng ngậy ra một lúc, tầm mắt chuyển hướng, nhìn về phía Sơn Lang, rất nhanh lại quay trở về. Đợi chút, nàng không có nghe lầm đi? Sở Cuồng không phải đang tức giận nàng can thiệp chiến sự, mà là nổi giận vì nàng che chở cho Sơn Lang?

Ách, hấn đây là đang ghen sao?

Dường như có một dòng nước ngọt ngào chảy qua trái tim, nàng phải phải thật kềm chế, mới không để hấn lộ ra mỉm cười. Được rồi, xem ra hấn còn biết ghen, nàng có thể khoan hồng độ lượng, không vì chuyện hấn xuất binh mà tức giận.

Thấy rõ hình dáng của nàng, đôi mắt đang híp lại của Sơn Lang bật ra ra ánh sáng, nhưng dây cung vẫn là buộc chặt. Chỉ cần buông lỏng tay một chút, mấy trăm chỉ mũi tên sẽ lập tức xỏ xuyên qua hai người bọn họ.

“Ta nhận ra ngươi.” Hấn nói, cao thấp đánh giá Vũ Y.

Hấn nhớ rõ khuôn mặt này. Suốt mấy năm qua, người này thỉnh thoảng đưa đồ ăn lên núi trại, làm cho nhóm huynh đệ của hấn cho dù mất mùa, cũng vẫn ấm no.

Vũ Y đang muốn tiến lên, Sở Cuồng lại giữ chặt nàng, đem nàng che khuất phía sau lưng. Nàng hao hết khí lực, mới từ phía sau tấm lưng rộng lớn của hấn lộ ra cái đầu nhỏ.

“Sơn Lang, hấn là trượng phu của ta.” Nàng reo lên, nghiêm túc nhìn đối phương.

Ngón tay đang chế trụ dây cung đầu tiên là cứng đờ, tiếp theo là thông thả buông ra. Sơn Lang khoi mào mảy rậm, sát khí dần dần theo ánh mắt gian tan đi, thân hình cao lớn cũng không còn buộc chặt như thạch.

“Vi ngươi, chuyện hôm nay ta có thể không truy cứu, nhưng không được tái diễn lần nữa, nếu không, tuyệt không lưu tình.” Hấn tuyên bố, kéo dây cương, thân thủ xoay người nhanh chóng lên ngựa, vỗ ngựa tổ khê tiến vào núi rừng, biến mất vô tung.

Tiếp theo, một tiếng gào thét chấn động bốn phía, đội nhân mã của Sơn Lang giống như thủy triều, ở trong thời gian ngắn nhất toàn bộ rút lui, biến mất trong núi rừng rậm rạp.

Sở Cuồng thấp rủa một tiếng, cầm lấy binh khí, cất bước muốn đuổi theo.

“Không được đi.” Kiều nhỏ thân mình vọt đến trước đám người Hắc Sam quân, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng cao, ngăn trở bọn họ truy địch. Nàng trừng mọi người, xem có ai dám lướt qua nàng đuổi theo người.

“Tránh ra!” Hắc quát.

Nàng trả lời thật sự rõ ràng.

“Trừ phi ta chết.”

Con người đen lý toát ra phần nộ, lại bất lực.

“Trở về thành đợi ta.” Hắc rít gào nói, mắt nhìn bọn sơn tặc đã muốn không còn thấy bóng dáng.

“Không được, ta không thể quay về.” Nàng chậm nói, tiểu đầu dần dần cúi xuống. Nguy cơ giải trừ, cảm xúc buộc chặt trong lòng ngực cũng lơ lửng, toàn thân như là đột nhiên bị rút hết khí lực.

Ngữ khí của nàng làm cho hắc nổi lên nghi ngờ trong lòng.

“Vì cái gì?” Hắc đánh giá nàng, phát hiện thân hình kiều nhỏ đang lao đảo, mất đi trọng tâm.

Nàng mở miệng, hít sâu vài lần, sau mới có thể nói chuyện. “Bởi vì ta đã...” Nói còn chưa dứt lời, trước mắt nàng đã là một mảnh tối đen.

Vũ Y ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 16.1

Bình minh ngày hôm sau, nàng từ từ tỉnh lại.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là khung cảnh quen thuộc, giường êm nệm ấm, sa幔 buông rủ, không khí còn tản mát một loại hương vị dễ chịu..

Ánh mắt vẫn còn hơi lờ mờ, nàng chớp chớp đôi mắt, định thần, phát hiện chính mình đang nằm trong phòng ngủ Phương phủ, thần trí mơ mơ hồ hồ dần dần thanh tỉnh.

Bất chợt nhớ đến sự việc xảy ra ở Cửu sơn Thập Bát giản, còn có Sơn Lang đang...!

“Sở Cuồng—” Bối rối la lên, muốn bật dậy, nhưng toàn thân bỗng nhiên phát đau, một cảm giác đau đớn thấu tận tâm can, thanh âm biến thành suy suyễn rên rỉ.

Mới vừa định cử động một chút, toàn thân như bị vặn gãy, từng đốt xương của nàng đều sinh đau. Không chỉ như thế, liền ngay cả cơ bắp của nàng cũng đau nhức không chịu nổi, toàn thân suy yếu vô lực, không còn chút hơi sức.

Nàng cũng nhớ tới “hành động vĩ đại” xém đem nàng ngã gãy cổ, nay, toàn thân gân cốt, đều vì nàng lúc trước lỗ mãng mà trả đại giá (giá đắt).

“Đau quá.” Vũ Y thấp giọng đô nhượng, cực kì khó khăn để hoạt động tứ chi, nàng muốn rời khỏi giường, nhanh chóng đi tìm Sở Cuồng, xác định hắc bình yên vô sự.

Sau khi nàng ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì? Là Sở Cuồng ôm nàng trở về sao?

Tứ chi toàn thân đau tận xương tủy, căn bản là không nghe theo mệnh lệnh của nàng. Y Y chính là chỉ mới đi được vài bước, hai chân liền đứng không nổi, phải ở bên cạnh bàn ngồi xuống nghỉ ngơi, mới có thể tiếp tục hướng cửa tiếp tục lê từng bước. Nàng nhìn về phía cửa phòng, liên tục hít sâu, chuẩn bị lực ngưng tụ khí, không ngừng cố gắng.

Còn chưa thể đứng đứng lên, cửa đã bị mở toang.

Sở Cuồng đứng ở trước cửa, mặt không chút thay đổi trừng nàng, thân hình cao lớn gần như lấp đầy khung cửa. Hắc quần áo đều bị rách bần, dính đầy vết máu, ngay cả vết thương trên người cũng chưa xử lý, ở dưới cái cằm hằng ngày tron bóng nay đã lún phún râu, xem ra thập phần chật vật.

Hắn không nói gì, một mạch đi tới, ôm lấy nàng, đem nàng trở lại trên giường.

“Thương thế của chàng sao còn chưa xử lý?” Vũ Y cúi đầu liền hỏi, quần áo trên người hắn đều rách nát, cáu bẩn, khắp nơi trên cơ thể cô hồ đều là vết thương, nhìn thấy làm nàng vô cùng đau lòng, mày liễu nhíu lại càng nhanh.

Trầm mặc.

Nàng ngẩng đầu, hoang mang nhìn hắn.

“Sở Cuồng?”

Nàng kêu, phát hiện hắn toàn thân hào cứng ngắc, sắc mặt cũng buộc chặt dọa người, con ngươi đen thâm thúy nhìn chăm chú, nhìn chăm chăm nàng, như là sợ nhìn không cẩn thận, nàng sẽ biến mất, tan vào không khí vậy.

Không phản ứng, hắn trừng nàng, không nói lời nào.

“Chàng vẫn còn tức giận sao? Ân? Hay chàng giận ta can thiệp chiến dịch của chàng?”

Vũ Y dò hỏi, biểu tình trên mặt không hề xuất hiện một tia áy náy. Đối với việc nhúng tay vào cuộc chiến lần này, nàng nửa điểm cũng không hối hận, hắn động binh, nàng có quyền được biết, hắn không nên dấu nàng.

Vẫn là trầm mặc.

Chẳng lẽ, hắn không phải tức giận?

Nàng hoang mang, nghiêng đầu, xem kỹ biểu tình của Sở Cuồng. Nàng càng xem càng cảm thấy, sắc mặt của hắn tựa hồ càng lúc càng tái nhợt.

Hai bàn tay mảnh khảnh vươn ra, nhẹ nhàng bao trùm trên khuôn mặt tuần tú, da thịt lạnh toát của hắn làm nàng kinh ngạc không thôi.

Chỉ có bệnh nhân, hoặc là người bị trọng thương mất máu quá nhiều, nhiệt độ cơ thể mới có thể lạnh băng như vậy.

“Phu quân, chàng bị trọng thương sao?” Vũ Y vội vàng xốc khỏi y phục của hắn, nhanh chóng nhìn xem trên người hắn rốt cuộc là bị thương ở đâu, tại sao da thịt lại lạnh đến như vậy, nàng rất sợ, rất lo lắng a.

“Mau nói cho thiếp biết chàng bị thương ở nơi nào, chàng đừng không hé răng như vậy, nói a!” Nàng kêu la, gấp đến độ muốn khóc.

Ở Cửu sơn Thập Bát gian, nàng chỉ chú ý tới Sơn Lang, nghĩ đến chỉ cần đỡ tên lệnh, Sở Cuồng có thể an toàn. Nhưng khi nàng còn chưa đuổi đến nơi, Sơn Lang có phải đã làm hắn bị thương rồi không?

Nàng càng nghĩ càng hoảng, cấp muốn đi tìm cứu binh. Nàng khẩn trương, thận trọng vuốt lên khuôn mặt tuần tú đang tái nhợt, thận trọng phân phó:

“Chàng trước đừng nhúc nhích, ta đi tìm Hi di đến.” Nói vừa xong, nàng đã muốn nhảy xuống giường rồi đi.

Phút chốc, Sở Cuồng buộc chặt cánh tay, ôm chặt lấy eo nhỏ, nàng còn chưa kịp nhảy xuống giường, đã bị hắn ôm vào trong lòng, toàn thân đều bị hắn bó chặt chẽ.

“Ách, chàng — đừng —” Hắn ôm hảo nhanh, hảo chặt, nàng không thở nổi.

Hơi thở nóng hổi phả vào gáy, nàng cảm giác được, Sở Cuồng lấy môi chôn vào mái tóc đen của nàng, cuồng loạn mà ấn hôn, dùng cảm xúc tiếp xúc nguyên thủy nhất, xác định nàng hảo hảo đang ở trong lòng hắn.

“Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!!”

Hắn thấp giọng, phun ra hàng loạt câu “đáng chết”, trong thanh âm loại mang theo một chút uất nghẹn, liền ngay cả cao lớn thân hình cũng run run, đôi tay đang ôm chặt lấy nàng cũng không ngừng run rẩy.

Áp lực càng lúc càng lớn, hắn ôm nàng thật chặt, giống như muốn đem nàng nhu tiến vào trong thân thể. Nàng cúi đầu, phát ra rên rỉ, ở trong lòng hắn giãy dụa.

“Sở Cuồng, chàng làm đau ta.” Vũ Y nhẹ giọng oán giận, nhận thấy được hắn lập tức thả lỏng hai tay.

Lực đạo tuy rằng giảm bớt, lại vẫn kiên trì đem nàng ở lại trong lòng.

Hắn thông thả ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú tiểu nữ nhân trong lòng, con ngươi đen sáng ngời có điểm khác thường.

“Đây là lần đầu tiên trong đời, ta muốn đánh nữ nhân.” Hắn tê thanh nói, cái trán cao rộng chạm vào trán nàng, miệng thô bạo.

“Đáng chết, nàng dám làm ra chuyện này đối với ta!”

Nguyên bản nghĩ đến, chỉ cần không để ý tới nàng, có thể đem nàng đặt ở ngoài vòng chiến. Nàng lại mạo hiểm chạy tới, không để ý an nguy tánh mạng xâm nhập chiến trường, rồi lại ngất ở trước mặt hắn.

Trong khoảnh khắc đó, hắn nghĩ đã mất nàng.

Không cách nào ngăn chặn đau đớn ở ngực bùng nổ, hắn hoàn toàn lâm vào điên cuồng, ôm nàng không ngừng run run, cơ hồ muốn chính mình cũng sẽ ở cùng khắc đó chết đi.

Thẳng đến khi Bắc Hải Liệt đánh cho hắn vài quyền, đem lý trí của hắn đánh hồi trở về trong đầu, hắn xác định Vũ Y chỉ là ngất, bản loạn trong lòng mới dần dần lắng xuống dưới.

Hắn ôm nàng hồi phủ, cho dù Hi di muốn mọi người đều ra ngoài để có thể tĩnh tâm mà bắt mạch cho nàng, hắn cũng nhất quyết không chịu buông tay.

Vũ Y hôn mê hai ngày, hắn luôn túc trực ở bên giường, lặng lẽ quan sát khuôn mặt trắng xanh của nàng dần dần khôi phục chút huyết sắc, một lần lại một lần xác nhận nàng bình yên vô sự. Chỉ có như vậy, cảm giác đau đớn như tâm gan bị ai đó xé toạc mới có thể dần dần biến mất.

Chết tiết, nàng lại làm cho hắn trải qua cảm giác chết tiết đó!

Chết tiết, nàng lại dám làm ra cái loại sự tình nguy hiểm như vậy!

Chết tiết, nàng làm như vậy hại hắn lo lắng đến mất nửa cái mạng!

Hắn cuồng loạn nói nhỏ, tiết lộ nhiều lắm chân thành tha thiết ôn nhu. Nàng lại không ngôn ngữ thô bạo kia dọa, ngược lại theo mỗi câu trầm thấp từ miệng hắn thoát ra, truy ra manh mối.

Nàng dọa đến hắn.

Nam nhân này đang để ý đến sinh tử an nguy của nàng, nàng hành động nguy hiểm làm cho hắn bất an lo lắng, làm cho hắn sợ hãi run rẩy. Nàng cứ nghĩ rằng, hắn, Sở Cuồng cao ngạo, không sợ trời, không sợ đất, không có bất cứ việc gì, bất cứ ai làm cho hắn phải sợ hãi... — sự thật trước mắt làm cho Vũ Y trái tim kinh hoàng, trong lòng như có một dòng nước nóng ấm chảy qua, nàng vươn hai tay ôm trọn ngực, như muốn truyền hơi ấm của mình cho hắn, sưởi ấm trái tim đang sợ hãi của hắn.

“Thật có lỗi.” Nàng thấp giọng nói, má phấn nhè nhẹ cọ cọ vào má hắn, từ chậm chạp, ánh mắt mang theo chân tình da diết, ôn nhu mà nhìn vào mắt hắn, đôi môi đỏ mọng từ từ dâng lên, ấn xuống bạc môi một nụ hôn.

Vũ Y cũng không chờ mong, có thể nghe chính miệng Sở Cuồng nói hắn yêu nàng. Nhưng mà hắn không cần nói, lại sớm đem kia ba chữ biểu hiện thành hành động hoàn toàn.

“Tuyệt đối không được làm vậy nữa, biết không?” Sở Cuồng thô lệ nói, nắm chặt tay nàng, con ngươi đen chặt chẽ nhìn nàng.

Nàng khẽ cắn môi, chậm rãi gật đầu. Tay nàng bị nắm đau quá, nhưng cái loại cảm giác đau đớn này trong giây phút này so với cảm giác hạnh phúc mà nàng cảm nhận được hoàn toàn không đáng kể.

“Sẽ không.” Hắn chân tình biểu lộ, làm cho nàng mềm lòng.

Con ngươi đen hiện lên một chút quang mang, thận trọng ngóng nhìn nàng.

“Nàng thực sẽ nghe lời?”

“Ta — ta lo lắng —” Vũ Y thấp giọng nói.

“Lo lắng?” Hắn nheo lại ánh mắt.

“Ân — kia, ta ngẫu nhiên nghe lời người nói.”

Sở Cuồng nhìn nàng, mày không có buông ra.

“Có lẽ ta nên lo lắng, từ giờ cho tới lúc sinh hài nhi, phải đem nàng cột vào trên giường.” Trái tim của hắn, không thể lại chịu thêm kích thích nào nữa.

Vũ Y cắn môi, vì hắn bá đạo ảo não cực kỳ, lại không thể tức giận.

Nàng thở dài một hơi, tựa đầu vào trong ngực Sở Cuồng.

“Muốn đem ta cột vào trên giường cũng được, nhưng mà, chàng cũng phải ở lại trên giường giúp ta.” Nàng thấp giọng nói, mặt đỏ bừng.

Hành vi của hắn tuy rằng bá đạo, ngang ngược, nhưng đều che dấu quan tâm lo lắng của hắn dành cho nàng, hắn dùng phương thức như vậy biểu đạt tình ý mệnh mông. Nàng dần dần hiểu được, dù hắn ngôn hành thô lỗ, nhưng đều là minh chứng cho việc hắn yêu nàng, yêu nàng da diết— tình yêu a, chưa

từng nói thành lời, cũng là như vậy rõ ràng, tồn tại trong mỗi ánh mắt, mỗi một hành động nhỏ nhặt nhất.

Gió mon man thổi, sa rèm đung đưa, trên nhuyễn nệm, hai thân ảnh ôm lấy nhau, đắm chìm trong tình yêu ngây ngất.

Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, Cán Sa Thành đã xảy ra bao nhiêu chuyện đại sự.

Đầu tiên là Hồ trưởng chủ bị sát hại, Khanh Khanh cô nương bị bắt, không rõ tung tích. Tiếp theo Sở Cuồng hưng binh tấn công Sơn Lang, muội muội cũng không thấy cứu được trở về, ôm người về Phụng phủ, lại là thế tử đang hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 16.2

Vài ngày sau, khi Vũ Y đã tỉnh dưỡng, sức khỏe khôi phục bảy tám phần, trong Phụng phủ lại xuất hiện một người ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Trong đoàn người của Hồ trưởng huynh đệ còn có một người chưa chết!

Tin tức này truyền khắp Cán Sa thành, toàn Hắc Sam quân đều kích động. Lâu Lịch Kiếp trở về, huynh đệ tương phùng, vui mừng đến độ điên cuồng hét lên, hưng phấn tới cực điểm. Người kia toàn thân đều băng gạc trắng xóa, trải qua sự chào đón nhiệt tình bằng những cái ôm nồng hậu, mới được đưa vào trong phủ.

Hạ gia huynh đệ tiến đến bên cạnh hắn, nói chuyện thất chủ bát thiệt (ý là nói nhiều, hỏi nhiều), muốn truy vấn chi tiết. Không chỉ là bọn hắn, liền ngay cả vài cái a di, cũng vây quanh ở một bên, rất muốn biết tình hình cụ thể lúc đó là thế nào.

“Không vội, chờ lão đại đến, ta sẽ nói.” Người bị thương ngữ khí có chút suy yếu. Hắn bị trọng thương, còn chưa có khôi phục đâu!

Thân ảnh cao lớn của Sở Cuồng nhanh chóng tiến vào đại sảnh, trong lòng còn ôm Vũ Y. Nàng thân thể vừa mới khôi phục, hắn kiên trì không cho nàng tự thân vận động, xuất nhập đều phải do hắn bế đi, thái độ thật cẩn thận, phảng phất đem nàng trở thành oa nhi.

Hắn ôm nàng, ngồi lên vị trí chủ vị, mới xoay người lại.

“Như vậy, người có thể bắt đầu nói.” Hắn nhìn người huynh đệ trở về từ trong quỹ môn quan, tuy trên mặt không biểu lộ thanh sắc, nhưng bên trong con ngươi đen thâm u lại dâng lên một cỗ kích động mãnh liệt, chỉ có người đứng ở bên cạnh hắn, Vũ Y, mới biết được hắn kỳ thật mừng rỡ như điên.

“Lão đại, thực xin lỗi, không thể bảo vệ tốt cho Khanh Khanh cô nương—”

“Trước tiên hãy nói về chuyện của lão Hồ và các huynh đệ đi.” Sở Cuồng nói, cơ bắp toàn thân bỗng dưng buộc chặt.

“Các người rốt cuộc là gặp phải chuyện gì?”

Người bị thương gật gật đầu.

“Ba ngày trước, chúng ta bảo hộ cổ kiều của Khanh Khanh cô nương, chuẩn bị hội Cán Sa Thành. Nhưng có một đám người mai phục tại bìa rừng, chúng huynh đệ còn chưa tiến vào Cửu sơn Thập Bát giản, liền lọt vào phục kích.”

Bên trong một mảnh yên tĩnh, mọi người trao đổi cái ánh mắt, nhưng không có ai mở miệng.

“Nói tiếp.” Sở Cuồng hạ lệnh.

“Mọi người hết sức chống cự, nhưng đối phương binh mã đông hơn rất nhiều...-”

Bác Hải Liệt chen vào nói.” Có bao nhiêu người?”

“Ít nhất vài trăm người.” Người nọ tạm dừng trong chốc lát, nhớ lại tình hình chiến đấu thảm thiết lúc đó.” Mọi người vốn tưởng rằng, bọn họ là thổ phỉ, chỉ muốn đoạt ngân lượng, nhưng sau một hồi giao thủ mới phát hiện, bọn họ căn bản là muốn giết người.” Hắn càng hồi tưởng, sắc mặt càng tái nhợt.

Tần Bát Hoán tiến đến, một cánh tay đặt trên vai đối phương, vỗ nhẹ hai cái.

“Làm khó người.” Hắn nói, biết thuật lại cuộc chiến thảm khốc, đầm máu kia là một chuyện vô cùng khó khăn.

“Là ta mệnh lớn, dù bị chém đến trọng thương, vẫn còn có thể miễn cưỡng trốn vào rừng lánh nạn.” Hắn được một người đi ngang qua tốt bụng cứu sống, nhưng trọng thương mà hôn mê hai ngày hai đêm, vừa thanh tỉnh liền vội vàng gấp trở về.

Thủy chung lặng yên không nói Vũ Y, thận trọng mở miệng.

“Người có nghe thấy thanh âm của tên lệnh không?” Nàng hỏi, hai tay nắm chặt, lòng bàn tay tóa ra mồ hôi lạnh. Chuyện này thập phần quan trọng, quan hệ trực tiếp đến việc Sở Cuồng có hay không sẽ lại hưng binh tấn công Sơn Lang.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, người bị thương lắc đầu.

“Bình khí họ dùng là đao kiếm, không có người dùng cung.”

“Toàn bộ đều bị mất?” Nàng nhớ rõ, đám đao phi cướp đi tơi tã cũng đều là che mặt hành sự.

“Đúng vậy.”

Vũ Y không hề truy vấn, nàng ngẩng đầu, chăm chú nhìn mặt Sở Cuồng.

Hắn biểu tình xót xa, mảy rậm thâm khóa, từ trong câu trả lời của huynh đệ may mắn thoát chết trở về mà truy ra manh mối.

“Lão đại, sự tình không thích hợp.” Tần Bất Hoán cũng phát hiện sự tình này có điểm kỳ quái, khuôn mặt tuấn mỹ nay chuyển thành xanh trắng.

Này không chỉ là giết hại, mà còn có người tì mỉ, âm thầm sắp đặt tầng tầng qui kế. Có người đứng ở phía sau dùng quỷ kế thao túng, cố ý khơi mào hai phương chiến loạn, trăm phương ngàn kế muốn cho Hắc Sam quân cùng Sơn Lang tàn sát lẫn nhau. Bởi vì các huynh đệ đều bị sát hại, bọn họ hoàn toàn mất đi lý trí, cũng chỉ có Vũ Y còn ý nghĩ rõ ràng, kiên trì muốn trước tìm kiếm chứng cứ.

Nếu nàng không ngăn cản, bọn họ sớm đã toàn bộ trúng kế!

Trong đại sảnh không người mở miệng, mỗi người đều là vẻ mặt ngưng trọng. Người bị thương hoang mang nhìn mọi người, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, bàn tay băng kín đưa vào trong y bào rách tươm, lấy ra một vật.

“Khi quyết chiến, có một kẻ bị ta chém chết, rớt xuống yên ngựa, từ trong người hắn rơi ra vật này.” Hắn đưa ra một khối lệnh bài dính đầy máu, thận trọng đặt ở trên bàn.

Nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên khối lệnh bài, tuy rằng dính đầy huyết ô, nhưng ấn kí được khắc trên lệnh bài vẫn rõ ràng minh bạch. Mọi người biểu tình hoang mang, dần dần chuyển thành phẫn nộ — trên khối lệnh bài kia, một chữ “Nam” được khắc vô cùng tinh xảo, chứng thật đoàn người của Hồ trưởng chủ không phải là do bị Sơn Lang sát hại để đoạt ngân mà là do một người cố tình dùng quân vây giết, ném đá dấy tay, hướng thế “trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”.

Nam Lăng vương.

Mơ hồ nhận ra rõ ràng mọi việc, mọi người nối đuôi nhau rời đi, trong đại sảnh, chỉ còn Sở Cuồng cùng Vũ Y.

Hắn nhíu chặt mày rậm, không nói gì. Mà nàng an vị ở một bên bồi hắn trầm mặc, biết hắn cần thời gian tiếp nhận cái sự thật này.

Sau một lúc lâu, tầm mắt lợi hại chuyển hướng sang nàng, mâu quang cực kỳ phức tạp.

“Không phải Sơn Lang.” Vũ Y nhẹ giọng nói, biểu tình thành thật.

Hắn chậm rãi gật đầu.” Nàng đứng rồi.”

Phẫn nộ đã che mờ lý trí, ảnh hưởng hắn phán đoán. Nhưng khi tất cả nghi vấn đã được giải, mọi manh mối đều dồn về một chỗ, trong đầu hắn tình anh nhận ra còn có một sự việc vô cùng quan trọng, là mấu chốt trong tất cả những chuyện này....

Nếu hắn đoán đúng, như vậy, sự thật này nếu phơi bày, có thể không còn nằm trong sự khống chế, thậm chí ngoài khả năng chịu đựng của Vũ Y...

Vũ Y gật đầu, cẩn thận chỉ về hướng lệnh bài đặt trên bàn, không muốn chạm vào. “Là Nam Lăng vương ở phía sau thao túng hết tất cả.”

Cẩn thận suy nghĩ, Nam Lăng vương rõ ràng có động cơ để hành động. Hắn thêm nhỏ dãi Cán Sa Thành từ rất lâu, mấy năm trước còn có thể bảo trì biểu hiện phong thái tao nhã giả dối, tưởng “thả dây dài câu cá lớn”, hao hết khí lực theo đuổi Vũ Y. Nhưng khi nàng cùng Sở Cuồng thành thân, mặt nạ liền nháy mắt bỏ xuống, hắn lập tức lộ ra bản tính ác độc.

Nam nhân kia không chỉ cây thế lăng nhục người khác, thậm chí còn dùng mưu kế tàn độc như vậy. Nàng lại lần nữa cảm thấy thật may mắn, chính mình lúc trước lựa chọn là Sở Cuồng.

Sở Cuồng đi đến bên người nàng, cầm bả vai của nàng, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt trong suốt.

“Không chỉ là hắn.”

“Còn có đồng lõa?” Vũ Y hỏi, cố gắng suy nghĩ là ai đã cùng Nam Lăng vương liên thủ.

Là Lưu Bình sao? Nàng từng nghe nói, Nam Lăng vương chiêu mộ rất nhiều đạo tặc, tụ tập một đạo binh lực khổng lồ. Vẫn là trong kinh thành, nhưng lại có tà tâm, muốn phản trắc, làm gian thần? Nghe nói, những năm gần đây, Nam Lăng vương thường đi lại với nhiều đại thần, cơ hồ đang là mưu tính điều gì...

Sở Cuồng vẻ mặt cực vì nghiêm túc, chậm rãi mở miệng.

“Còn nhớ điều thứ mười ba trong [Tôn tử binh pháp] nói gì không?”

Nàng mặt cười tư lự mà biến, thanh âm khàn khàn.” Dừng gián.”

Gián điệp!

Sở Cuồng ý tứ thực rõ ràng. Bên trong Phương phủ có nội gián của Nam Lăng vương.

“Không có khả năng.” Vũ Y nắm chặt hai đấm, dùng sức lắc đầu, thân hình kiêu nhỏ buộc chặt.

Hắn gật đầu.

“Không!” Nàng tê thanh hô, toàn lực phản bác.

Hắn nhìn nàng, không nói một lời, trong ánh mắt tràn ngập thương tiếc.

Ánh mắt như vậy, làm cho tâm của Vũ Y càng thêm lạnh lẽo.

Không, nàng không tin! Hắn sao vậy, sao có thể nghi ngờ người thân của nàng?!

“Sẽ không..... Sẽ không.....” Nàng nhẹ lay động đầu, phản bác lại, nhưng ngữ khí lại càng lúc càng nhục.

Sở Cuồng khắc chế cảm giác không đành lòng, ngoan tâm bức nàng nhìn thẳng vào sự thật này. Đây đối nàng mà nói, xác thực quá mức tàn khốc, nhưng nguy cơ từ phía trước mắt, hắn bắt buộc phải cho nàng nhìn thẳng vào hết thảy vấn đề.

Không chỉ là hắn, liền ngay cả Vũ Y trí tuệ hơn người, cũng có điểm mù mù.

Quý khách kia chính là dựa vào chỗ yếu đuối, mù mịt trong tâm của họ mà lặng lẽ tiến hành đến bây giờ.

“Đây là khả năng duy nhất.” Hắn trầm giọng nói

“Sẽ không phải là người của ta, tuyệt đối không phải!” Vũ Y hai tay đảo trụ lỗ tai, không chịu nghe hắn, đôi mắt phấp phồng, lệ doanh hai hàng, là chẳng tuân rồi.

“Như vậy, Nam Lăng vương như thế nào lại biết được mọi mọi của ta sẽ đến đây vào lúc nào? Làm sao tra ra hành tung của lão Hồ?” Hắn thông thả nói, nhìn chăm chú nàng.

“Hắn lại là như thế nào biết được, ta cũng không biết chứ?”

Nàng á khẩu không trả lời được.

“Việc đi nghênh đón Khanh Khanh chỉ có một số người biết, nếu tập kích là có dự mưu, khẳng định là có người trước đó thông báo tin tức cho Nam Lăng vương.”

Một câu lại một câu ví dụ chứng minh, làm cho Vũ Y sắc mặt chuyển thành trắng bệch, nàng cúi đầu, nhắm chặt hai mắt, môi nhợt nhạt, nhưng không cách nào nói được một lời, chỉ có thể không ngừng lắc đầu, cự tuyệt sự thật tàn khốc này đang như thủy triều cuộn cuộn, chìm trái tim của nàng xuống vực sâu lạnh lẽo, khiến nàng đau đớn, hít thở không thông.

Hắn vẫn còn chưa nói xong.

“Việc này tất cả đều có dấu vết để lại, có thể tìm ra. Ở Cán Sa hồ, đá phiến sụp đổ đều không phải là chuyện ngoài ý muốn, mà là cảnh cáo đầu tiên.”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, đau đớn nhìn hắn.

“Không.....”

Hắn lưng căng thẳng, cắn răng một cái, ngoan quyết tâm tràng.

“Sau đó, khi ở thành Cẩm Tú, là nàng cảm nhận yên ngựa của ta, mới gặp nguy hiểm. Sự thật thực rõ ràng, mục tiêu người nọ là ta.”

Vũ Y không ngừng run run, cả người như là bị quăng vào trong ao lạnh như băng, dày đặc hàn ý, theo trong cơ thể lên mà ra.

Lòng của nàng đau quá, đau quá! Cơ hồ cả trái tim đều bị lời nói kia xé rách!

“Sau khi sự tình phát sinh, ta đã cho thuộc hạ điều tra, nhưng đối phương rất giáo hoạt, sợ việc lớn bị bại lộ, liền lập tức đình chỉ hành động, án binh bất động.” Hần nhìn chăm chú nàng, chậm rãi nói.

“Chỉ có nội thân, mới có thể thông ngoại quý.” (ý là chỉ có người trong nhà mới có thể hành động xuất quỷ nhập thần như vậy ^^)

Nàng càng thêm kịch liệt run run — có người muốn giết Sở Cuồng: Có người không đồng ý hôn sự giữa nàng và Sở Cuồng, cho dù sau khi hai người thành thân, vẫn chưa từ bỏ ý định muốn chia rẽ bọn họ. Tất cả quý kẻ âm hiểm đó chỉ có một mục đích duy nhất, tất cả đều là vì trừ bỏ Sở Cuồng.

Người này, vô cùng có khả năng là người thân cận nhất ở bên cạnh nàng —

“Nhất định là sai..... Nhất định là chàng hiểu lầm..... Nhất định là.....”

Vũ Y thanh âm mỏng manh, không muốn chấp nhận sự thật, nàng nắm chặt y phục của hắn, dùng sức đến độ ngón tay trắng bệch, hai mắt đầm lệ ướt át, thanh âm lại gần như khản cầu, bức thiết nói:

“Lại cho ta một ít thời gian, cho ta đi điều tra, tựa như ta có thể chứng minh Sơn Lang vô tội, ta nhất định cũng có thể chứng minh —”

Sở Cuồng nhìn nàng, mày rậm thâm khóa.

“Nàng biết lời ta nói là sự thật, đúng không?”

“Người thân của ta tuyệt không có vấn đề gì, không có quý kẻ.....” Nàng biện giải, miệng lại trở nên thập phần yếu đuối.

“Nàng chính là không muốn thừa nhận.” Hần thần nhiên nói.

Vũ Y sắc mặt trắng xanh, đẩy mạnh hắn ra. Tồn thương này quá sâu, đau đớn này quá lớn, dần dần hóa thành cảm xúc phẫn nộ, nàng nắm chặt hai đấm, giận trừng hắn, toàn thân tràn ngập tức giận, lại không biết nên làm như thế nào cho phải.

Không! Nàng không hề thừa nhận, nàng không cần hoài nghi bất luận kẻ nào, tất cả đều là thân nhân của nàng, tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện tàn khốc như vậy!

“Chẳng lẽ còn có khả năng khác?” Hần lãnh khốc ép hỏi.

Vũ Y trả lời không được, phẫn nộ làm cho nàng mất đi lý trí, giờ khắc này nàng chỉ bức thiết muốn tránh đi thật xa, không muốn nhìn thấy hắn. Đây ôn nhu cảm xúc, tất cả đều không còn sót lại chút gì, chỉ còn trái tim đau đớn hỗn loạn trong cảm xúc rối ren.

Khi hắn đi tới, vron tay muốn chạm vào nàng, nàng lại giống như né tránh lửa nóng, lao đảo lui hai bước.

Sở Cuồng đứng ở chỗ cũ, không tiếp tục tiến lên, ánh mắt oai oán, xót xa, còn có thương tiếc mà nhìn nàng.

Ánh mắt như vậy làm cho nàng không thể chịu đựng được.

“Không, không có khả năng, chàng đổ oan cho người thân của ta, ta không tin chàng nữa.” Nàng kịch liệt hô.

“Ta muốn hưu người!”

Lời này vừa nói ra, hai người đồng thời chấn động, bên trong một mảnh tĩnh mịch.

Nàng hầu trung nhất ngành, hai mắt đầm lệ mang theo cảm xúc phức tạp, tay nhỏ bé khinh đảo miệng, muốn nói điều gì đó, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Sở Cuồng cũng không nhúc nhích, vẻ mặt hờ hững.

Vũ Y gót chân xoay tròn, hốt hoảng chạy khỏi đại sảnh, không có phát hiện hắn trong mắt chợt lóe lên tia thông khổ rồi biến mất.

Hần đứng thẳng, bất động ở chỗ cũ, nắm chặt hai đấm, trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 17

Trung thu gần kề, mọi năm vào độ thời gian này, trên dưới, trong ngoài Cán Sa thành người người nô nức náo nhiệt, chuẩn bị chào đón tết trung thu. Nhưng năm nay mọi người lại có thái độ khác thường, người người ảo não, rã rời hứng thú.

Cảm xúc của phu thê thành chủ ảnh hưởng tới cả tòa Cán Sa Thành.

Kể từ ngày khẩu chiến kịch liệt đó, Vũ Y thủy chung mặt ủ mày ê, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cũng chưa từng nở nụ cười tươi tắn như ngày trước, làm cho ai nhìn thấy đều cảm thấy đau lòng.

Sự kiện kia còn chưa qua được mấy ngày, nguy hiểm tựa như mây đen, vẫn vũ trên bầu trời thành Cán Sa như báo hiệu cho một trận cuồng phong, gió tanh mưa máu, cảnh báo bắt đầu dồn dập vang lên. Vũ Y vừa mới chớp mắt, đã nghe thấy thanh âm cảnh báo, khoác vội trường bào, lập tức tông cửa xông ra.

Vừa mới tiến tới tường thành, Sở Cuồng đã đi trước đuổi tới. Hắn đứng ở tường thành, con ngươi đen nhìn về phía xa xa, thần sắc hung ác nham hiểm nghiêm khắc, khi hắn quay đầu lại liền nhìn thấy nàng, biểu tình trở nên càng thêm khó coi.

“Đi xuống.” Hắn nói.

Vũ Y nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.” Không.”

“Nơi này rất nguy hiểm.” khẩu khí thô bạo, che dấu quan tâm dành cho nàng.

Nàng không để ý tới mệnh lệnh của hắn, quay đầu nhìn về chỗ cao nhất trên tường thành, giọng giọng hô:” Báo cáo tình huống.”

Thủ vệ gác thành không lên tiếng, tầm mắt còn ngưng ở phương xa. Hắn sắc mặt trắng bệch, ở trong bóng đêm phá lệ bắt mắt.

“Có đại quân đang tiến đến đây.” Hắn chần chờ trong chốc lát mới trả lời.

Đáp án này làm cho Vũ Y nhú mày.

“Phương hướng nào?”

Thủ vệ gác thành chần chờ càng lâu.

“Từ phía đều có, cả tòa thành đều bị bao vây.”

Vũ Y kinh hãi, vội vàng chạy vội tới bên cạnh tường thành, hai tay phản trụ tường đá. Đợi cho chính mắt nhìn thấy tình hình bốn phía, khuôn mặt xinh đẹp trong chốc lát hóa thành trắng bệch.

Trong bóng đêm dày đặc, hàng ngàn hàng vạn ánh đuốc hừng hực thiêu sáng, rất nhiều binh mã từ bốn phía đang kéo lại, vây Cán Sa thành trong một vòng tròn khép kín, không một kẽ hở. Đoàn quân này rõ ràng là đã có chuẩn bị rồi mới đến, binh lính đều được trang bị chiến giáp, trừ bỏ binh khí, đoàn xa mã phía trước còn có rất nhiều xe hỏa được.

Kia không phải đạo phi, mà là quân đội chính quy được quân trang đầy đủ. Bọn họ dựa vào bóng đêm, ẩn mình vây thành, đến khi xiết chặt vòng vây, mới đốt lửa phô trương thanh thế.

“Hắn muốn công thành.” Sở Cuồng đi đến phía sau nàng, chậm chạp nói, đôi mắt như chim ưng nheo lại, dù bóng đêm tăm tối vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng cờ hiệu của Nam Lăng vương.

Đại khái là sợ hãi uy danh của Hắc Sam quân, Nam Lăng vương cẩn thận suy tính, tập kết trên vạn binh mã, mới dám xâm chiếm Cán Sa Thành, chuẩn bị lấy chiến thuật biến người, tấn công bất ngờ.

“Đừng ra khỏi thành, hai phương binh mã kém nhau rất xa.” Nàng ngẩng đầu.

Sở Cuồng lo lắng, sau một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu. Không thể nghi ngờ, ở phương diện thủ thành, Vũ Y kinh nghiệm xa so với hắn phong phú hơn nhiều.

“Ta đem đội hộ vệ cùng nhóm Hắc Sam quân đều điều đến tường thành.” Hắn cúi đầu, con ngươi đen lợi hại đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dường như trong đó còn mang theo một tia cảm xúc rất đặc biệt lóe lên nhưng rất nhanh, cũng chìm vào bóng đêm cô tịch.

Một tia cực nóng kia, làm cho nàng trong lòng lung tung, nàng biết, hắn đang đợi nàng mở miệng.

Kỳ thật, Vũ Y không thể không thừa nhận, lời nói của Sở Cuồng đúng là hợp tình hợp lý, chặt chẽ rõ ràng. Tuy rằng khẳng khẳng khẳng định thân nhân

vô tội, nhưng nàng không dám đi điều tra, rất sợ kết quả không phải chứng thật thân nhân vô tội, ngược lại là xác minh suy luận của hấn là đúng.

Nàng từ nhỏ đã rất tín nhiệm những người luôn hết lòng lo lắng cho nàng, ở bên cạnh nàng, nhìn nàng trưởng thành, sự tín nhiệm nhiệm này là tuyệt đối, nàng chưa từng có nửa điểm nghi ngờ. Nhưng trong giờ khắc đó, tất cả dường như sụp đổ, mọi thứ nàng trân quý bấy lâu nay đều bị phá hủy, nàng không thể chấp nhận, cũng không muốn chấp nhận, trong lòng vô cùng bối rối, vô cùng đau lòng.

Nhưng Sở Cuồng dùng lời nói đem nàng bức đến giới hạn cuối cùng, làm cho nàng tâm cấp đại loạn, không thể tự hỏi, mới có thể nhất thời hành động nông nổi, mất đi lý trí mà đối hấn hô lên câu nói kia.

Ta muốn hưu người!

Cơ hồ là vừa nói ra câu nói kia, Vũ Y liền hồi hận.

Đã nhiều ngày trôi qua, nàng luôn sống trong tâm trạng lo lắng, không ngừng đoán hấn sẽ là phản nộ, hay là thương tâm? Nàng trốn vào trong thư phòng, không dám nhìn hấn, không dám đi tìm hấn nhưng nàng biết, nàng đến tột cùng thương tổn hấn sâu đậm — Vũ Y ngưng tụ dừng khí, ngẩng đầu lên, nhìn hấn, muốn giải thích, lại không biết mở miệng như thế nào. Nàng thậm chí có một chút cảm tạ đêm nay đại quân tiếp cận, ít nhất bọn họ đến, tạm thời đánh vỡ cục diện bế tắc giữa nàng cùng Sở Cuồng.

“Lão đại.” Có thanh âm ở dưới thành hô.

Hấn lại thâm sâu nhìn nàng, liếc mắt một cái, mới quay lại tầm mắt.

Tần Bất Hoán nhảy lên tường thành, sắc mặt ngưng trọng.

“Đã xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?” Vũ Y truy vấn, trong lòng hiện lên dự cảm điềm xấu.

“Các huynh đệ bữa tối bị hạ dược, có bảy trưởng chủ trúng độc, toàn thân vô lực, Hi di xem qua, nói là bị hạ thuốc mê cân tán.” Tần Bất Hoán nói, liếc mắt nhìn quân tình trước mặt, khẩu khí nhả nhận chậm rãi, nhưng từ tận sâu trong đáy mắt lại dâng lên sát ý nồng đậm.

Vũ Y chấn động toàn thân, cảm xúc trầm ổn trở nên xôn xao bất an. Tin tưởng của nàng bắt đầu dao động.

“Hi di có thể lấy được giải độc.” Đại quân đã gần như áp sát thành, xiết chặt vòng vây, Hắc Sam quân lại tổn thất một nửa quân lực, trận chiến này còn có thể đánh sao?!

“Không được, Người ngã xuống đã rất nhiều, cho dù tới kịp làm giải được, đợi cho được hiệu phát huy tác dụng, Nam Lăng vương cũng đã công vào thành.” Sở Cuồng vờn tay, đỡ lấy thân mình kiều nhỏ đang lao đao của nàng, tầm mắt dừng ở trong mắt nàng.

“Chúng ta trúng kế.”

Hấn chậm rãi nói.

Nàng cắn môi, cầm hấn bàn tay hấn, lại cố ý điều khai tầm mắt, không dám nhìn ánh mắt kia.

“Chỉ có nội thân, mới có thể thông ngoại quỷ”. Lời nói kia như vẫn còn vang vọng bên tai

Sở Cuồng đã suy luận chính xác, bởi vì Nam Lăng vương có người làm nội ứng, mới có thể thần không biết, quỷ không hay từ một nơi bí mật mà mang đại quân áp sát Cán Sa thành

“Có thể điều động bao nhiêu người?” Hấn hỏi, nắm chặt bả vai của nàng, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Tính cả đội hộ vệ trong thành, đại khái chỉ có một ngàn người.”

Hai trùng mắt lợi hại đảo qua, lại lần nữa đổi hướng phương xa, quân đội Nam Lăng vương đã dần dần xiết chặt vòng vây, thanh âm trống trận truyền tới, thanh thế kinh người, ngay cả mặt hồ Cán Sa cũng lâm vào dao động. Mấy vạn quân đội khí thế ngất trời, vũ trang kỹ càng, hội trong thời gian ngắn nhất liền đánh hạ Cán Sa Thành.

Vô số binh khí phát ra ngân quang dưới ánh lửa, xem ra truyệt mục kinh tâm (chói mắt, kinh người)

Nếu các huynh đệ không có việc gì, phối hợp cùng đội hộ vệ, cố thủ tứ phương, hai bên thắng bại còn có thể miễn cưỡng dần co, nhưng bây giờ... trong thành phần đông là thành dân “tay không tất sắt”, trước hết phải lo lắng bảo đảm an toàn cho bọn họ. Bảo hộ một tòa thành, cùng quân đội đơn đã đọc đầu bất đồng, tánh mạng của thành dân so với thắng bại trọng yếu hơn.

Hấn rất nhanh đưa ra suy nghĩ thiết hơn, mày rậm nhíu chặt. Cầm Vũ Y hai vai thủ, chậm rãi đem nàng xoay lại, đối mặt với hấn..

“Tường thành có thể trụ được hỏa dược không?”

Vũ Y tầm mắt nhìn về phía đại quân, lướt qua mấy xe hỏa được, thân hình không khỏi lùi qua một trận run run.

Cán Sa Thành tuy rằng phòng thủ kiên cố, nhưng dù sao cũng chỉ là được xây bằng đá và gạch thô, không phải thiết trụ (làm bằng sắt thép), không thể chống đỡ hỏa được oanh tạc, Nam Lăng vương sớm có chuẩn bị, điều đến một lượng hỏa được rất lớn, chuẩn bị cho nổ tung cửa thành.

“Trả lời ta!” Sở Cuồng lay động bả vai của nàng.

Vũ Y lắc đầu, ngay cả đầu ngón tay đều lạnh như băng. Nàng có năng lực ứng phó quân đội, nhưng không cách nào đối phó hỏa được.

Hắn cắn răng, quyết định thật nhanh.

“Thông báo mọi người, chúng ta triệt thành.” Sở Cuồng nói. (triệt=bỏ, hủy)

Triệt?

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên. “Chẳng lẽ không nghênh chiến?”

Sở Cuồng nhìn nàng, biểu tình hờ hững, lại nói ra những lời khiến cho nàng toàn thân run run.

“Một khi phá thành, bọn họ sẽ đồ thành.” (đồ thành= giết toàn bộ, không chừa một ai)

Nam Lăng vương ý đồ thực rõ ràng, hắn căn bản không xem trọng nhân mạng, một lòng thâm nghĩ đánh hạ Cán Sa Thành.

Hình ảnh sinh linh đồ thán, gió tanh mưa máu, người người thống khổ, rên rỉ trong đầu ở trong đầu Vũ Y chọt lóe ra, nàng cố gắng nhịn xuống một trận khó chịu không ngừng cuộn lên từ dạ dày. Nàng biết Sở Cuồng vì quyết định này đã hy sinh bao nhiêu, hẳn vì thành dân, thậm chí nguyện ý buông bỏ ý niệm cơ hội từ chiến cuối cùng, kia đối chiến sĩ mà nói, bằng với việc từ bỏ tôn nghiêm –

“Nàng từng đề cập qua, dưới thành có thủy đạo, trước hãy cho thành dân chia thành từng nhóm, theo thủy đạo mà rút lui.”

Hắn tấn tốc phân phó, tầm mắt như hỏa, ở trên mặt hắn qua lại tuần tra, biểu tình phức tạp. Sau một lúc lâu, hắn cắn răng một cái, đem nàng đẩy ra, khuôn mặt tuấn tú thượng chỉ còn nghiêm khắc cùng tuyệt tình.

“Muốn lưu lại bao nhiêu huynh đệ?” Tần Bất Hoán hỏi, bộ dáng bình tĩnh.

“Phái hai trưởng Hắc Sam quân đi lên, ta tạm thời ngăn trở bọn họ, chờ thành dân toàn bộ rút lui an toàn, ta lại đi.” Hắn không quay đầu, ngữ khí nghiêm khắc.

“Nàng cũng phải tức tốc rời đi.” Hắn vội vàng nói.

Vũ Y cắn môi, khắc chế xúc động phản bác. Nếu nàng lúc này kiên trì lưu lại, hẳn nói không chừng hội đánh bất tỉnh nàng, đem nàng tiến bước.

Nàng không có trả lời, quay đầu, quyết định trước bảo hộ thành dân an toàn.

“Triệt thành! Lão nhược phụ nhụ (già cả, phụ nữ, trẻ con) đi trước, các nam nhân diện hậu.” Nàng hành động mau lẹ, nhanh chóng phân phó rõ ràng, cố gắng khắc chế áp lực cùng lo lắng trong lòng. Nàng không dám quay đầu, không dám nhìn Sở Cuồng, sợ một khi nhìn thấy gương mặt của hắn, sẽ xúc động, muốn nhào vào trong lòng hắn, ôm lấy hắn.

Trong thành một mảnh huyền ảo, nguyên bản thành dân đã hạ quyết tâm, trở thành lực lượng dự bị, chuẩn bị nghênh chiến, lại nghe được thông báo triệt thành, tuy rằng cực kì kinh ngạc, nhưng cũng lập tức tuân thủ chỉ thị, bỏ xuống tất cả trong tay, tấn tốc theo sự chỉ huy mà tụ lại điểm tập kết.

“Làm cho thành dân phân tán, dùng thủy đạo khác nhau mà di tản, sau khi tất cả đã rời khỏi, đến nơi an toàn, chỉ để lại một thủy đạo để thoát nước cường triều, đem toàn bộ thủy đạo còn lại lấp đi.” Nàng phân phó.

Cán Sa thành có một hệ thống thủy đạo như mạng nhện dưới lòng đất, thành dân rất nhanh chóng di tản khỏi địa phương nguy hiểm, trong nháy mắt, trong thành đã rút hơn phân nửa nhân khẩu, chỉ còn Phương phủ còn có đèn đuốc.

Chức di sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng đi đến.

“Vũ Y, ngươi trước hết nên đi.” Nàng kiên trì nói.

“Không.” Vũ Y lắc đầu, đã muốn hạ quyết định quyết tâm.

“Ta muốn chờ hắn.” Bên trong Phương phủ còn có một thủy đạo, nàng phải đợi Sở Cuồng trở về, cùng nhau rời đi.

Hắn không trở lại, nàng cũng sẽ không đi. Nàng còn chưa có cơ hội để nói cho hắn biết, nàng thật rất hối hận đối hắn nói ra câu nói kia — hai nữ nhân đồng thời lắc đầu.

“Không được, rất nguy hiểm.” Chức di hô, lo lắng nhìn cửa thành. Nàng không ngừng nghe thấy thanh âm thật lớn ở ngoài thành không ngừng vang lên,

quân đội khổng lồ đã muốn tràn vào thành, điên cuồng hét lên kêu gào.

Tình huống rất nguy cấp, nếu không đi sẽ không kịp.

Hương di cũng kéo nàng, muốn kéo Vũ Y vào thủy đạo.

“Mục tiêu của Nam Lăng vương là ngươi, một khi thành phá, ngươi là...” Nói còn chưa nói xong, tường thành liền truyền đến một tiếng nổ vang trời, cả tòa Cán Sa Thành đều lâm vào chấn động.

Cửa thành bị hỏa dược nổ tung!

Vô số binh lính, giống thủy triều dừng mãnh tiến vào, bọn họ người người khuôn mặt dữ tợn, tay đao tay kiếm gầm rú. Nhưng khi bọn họ lọt được vào trong, mới chợt nhiên phát hiện, cả tòa thành sớm trở nên trống rỗng, mọi người đều giống như bốc hơi mà biến mất, phần nộ rít gào thay bằng thanh âm kinh ngạc.

Chỉ có một bộ phận rất nhỏ còn xuất hiện, đó là một nhóm Hắc Sam quân, đánh lạc hướng địch nhân, cho thành dân rút lui an toàn, bây giờ cùng Sở Cuồng ở trên tường thành hội hợp, ở bên trong mở một con đường máu, huyết vụ bay ra, ở trong không khí huyết tinh chi vị tan mát.

Ngon lửa tới gần, chiếu rọi Cán Sa Thành, không khí có vẻ càng thêm xơ xác tiêu điều.

“Không được giết hần, bắt sống!” Đứng ở vị trí chủ thượng, thống soái, Nam Lăng vương hạ lệnh nói, nhìn chăm chăm thân ảnh đầm máu nhưng vẫn chiến đấu hăng hái, toàn thân thương thế lại vẫn mạnh mẽ như hùng sư – Sở Cuồng, biểu tình ác độc.

Hắc Sam quân dừng mãnh thiện chiến, nhưng song phương nhân mã dù sao kém rất xa, kéo dài được đến giờ phút này, không ít chiến sĩ đã ngã xuống, những người còn lại cũng toàn thân huyết nhục mơ hồ. Địch nhân lại không ngừng vây hãm, chỉ tăng không giảm, bọn họ khí lực dần dần mất đi, tình huống càng lúc càng nguy cấp.

“Lão đại, hồi Phương phủ đi, phu nhân còn đang chờ.” Ưng trưởng chủ quát, rút đao chém xuống một đao.

Sở Cuồng quay đầu, chiến bào sớm bị chém tả tơi, ngay cả mái tóc dài thượng cũng dính huyết.

“Nàng tại sao lại không đi?” Hần rít gào, máu lạnh cả người.

Chết tiệt, hần sớm nên dự đoán được, Vũ Y sẽ không ngoan ngoãn nghe lời theo thành dân đi trước!

“Phu nhân đang đợi ngươi.” Tần Bất Hoán nói, huy động trường kiếm, lại giải quyết ba cái kỵ binh. Trên bả vai của hần cũng bị thương, máu tươi nhiễm hồng áo bào trắng.

Trường kiếm tạm dừng, Sở Cuồng giờ lên một đạo mây rậm, biểu tình phức tạp. Cuối cùng, hần phát ra một tiếng gào thét, khảm tấn bốn phía binh lính, hướng Phương phủ nhanh chạy đi.

Vài người Hắc Sam quân đuổi tới trước, ở cái giếng bên cạnh vườn hoa phát hiện đám người của Vũ Y, trừ bỏ các nàng ở ngoài, bên trong phủ toàn bộ đã rút lui khỏi.

“Dưới giếng có thủy đạo, làm cho các nàng đi trước.” Vũ Y duy trì chống cự, đối Hắc Sam quân nhóm nói.

Chức di còn muốn cố gắng, “Vũ Y –”

“Đây là mệnh lệnh!” Nàng lớn tiếng nói, hai tròng mắt trừng trừng, phía sau có hùng hực ánh lửa, quần áo dính huyết, ở trong gió hỗn loạn phi vũ, kia bộ dáng có làm người ta kinh sợ quyền uy.

Tần Bất Hoán đã đuổi tới, tuần dung thượng lên vẻ mệt mỏi, quần áo hỗn loạn, xem ra lại vẫn là tuần mỹ vô trù.

“Tất cả mọi người mau triệt hết, đi!” Hần thúc giục nói, cũng không nói ra binh lính Nam Lăng vương đã muốn vây chặt Phương phủ bốn phía, mà lão đại còn đang cố gắng kiên trì cản trở bước tiến của địch nhân, vài người ít ỏi cố gắng chống chọi với vòng vây như kiến của kẻ thù.

Nhóm Hắc Sam quân gạt đầu, đem nhóm a di cấp di tản. Bọn họ nhìn thấy ở dưới đáy giếng có một thủy đạo, khá tối tăm, nhưng thủy đạo này được xây dựng bằng đá phiến, vô cùng chắc chắn, nhưng miệng giếng lại nhỏ hẹp, chỉ có thể từng người một lần lượt đi vào, thủy đạo bên trong sẽ dẫn đến một mặt đạo khác, từ đó lại thông đến một nơi khác bên hồ Cán Sa.

Nếu vượt qua thủy đạo nhỏ hẹp trước mặt, đi tầm mười bước, sẽ bước đến một thiết môn (cửa bằng sắt) kiên cố, màu trên thiết môn cho thấy, nơi này đã rất lâu chưa dùng đến...

Hệ thống thủy đạo này là do vì mẫu thiết kế, dùng để điều tiết lưu lượng nước sông. Nếu nước sông tràn ra, khi không thể ngăn cản, sẽ cho điều tiết, đem lưu lượng phân nhỏ vào hệ thống thủy lưu dày đặc, phòng ngừa nước sông chảy ngược. (haiz, chỗ này đọc cv hok hiểu gì hết, nên ta chém ^^)

Lại là một tiếng “ầm” nổ vang, Nam Lăng vương đưa đến hỏa dược, tạc Phương phủ đại môn.

Khói bụi mù mịt, máu, thi thể đầy trên mặt đất. Trăng sáng vành vành trên cao lại tán máu một màu đỏ, màu đỏ của huyết dụ, ảm đạm, đáng sợ, thê lương. ... Nhưng có một người về mặt vẫn lạnh lùng, thậm chí trên gương mặt toát ra sự độc ác của quý vương, hần ngồi trên một cỗ xa mã hoa lệ, nhấp nháo hảo tửu do tùy tùng dâng lên, khí định thần nhàn nhìn xung quanh, hưởng thụ khoái cảm thắng lợi.

Mấy vạn quân đội, cùng với an bài tốt của nội ứng, làm cho hần nắm chắc phần thắng. Cán Sa thành tài lực vô hạn, rốt cuộc đã ở trong tay hần, có được dễ như trở bàn tay.

Sở Cuồng cắn chặt hàm răng, bên đánh bên lùi, phần đông binh lính vây quanh hần, cùng từ từ tiến vào Phụng phòng.

Một tiếng quát từ phía sau truyền đến, thân ảnh kiêu nhã nhảy vào cuộc chiến, tư thái nhẹ nhàng, ngân quang loạn thiểm, bắn về phía vô số binh lính, không có người nào có thể tiếp cận thân thể của nàng, ngân quang lóe ra, từng người đổ xuống.

Nhìn thấy viện trợ, hần chẳng những không cao hứng, ngược lại hỗn hển.

“Nàng tại sao còn chưa rời đi?” Hần đối thê từ quát.

“Chàng không đi, ta sẽ không đi.” Nàng kiên định trả lời, hai tròng mắt lóe sáng.

Nam Lăng nhún mày, nhìn hai người bị vây khốn trong hoa viên.

“Cả hai cùng tương cũng cùng tương có ai sẽ chạy thoát, tất cả đều phải ở lại cho bọn vương”. Hần lạnh lùng nói.

Từ ngày chịu khuất nhục, trục khôi thành, hần liền mang lòng oán hận, muốn thật nhanh đem hai vợ chồng này băm thành vạn đoạn, rửa đi mối nhục mà hần đã phải chịu, cả vốn lẫn lời đều phải trả.

Binh lính càng tụ càng nhiều, đem hai người vây chặt, đao quang kiếm ảnh lóe lên không ngừng, rốt cuộc vẫn không thể đẩy lui địch.

Vũ Y kiểm pháp tinh nhuệ, nhưng dù sao thể lực hữu hạn, không thể chiến đấu lâu dài, Sở Cuồng một lòng lo lắng, muốn bảo hộ, che chắn cho nàng, căn bản cũng không thể tập trung chiến đấu.

Đang ở giờ phút sinh tử, một tiếng hô quát đánh gãy chiến đấu.

“Dừng tay!” Nữ nhân la lên, trong không khí phản phát mùi hỏa dược. Tuyệt di tay trái cầm hỏa dược, tay phải cầm mũi lửa, xuất hiện giữa vòng chiến.

Nháy mắt, trường kiếm trong tay Vũ Y bị đánh rớt. Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, thật không ngờ, trừ bỏ nàng cùng Sở Cuồng, bên trong Phụng phòng còn có người chưa rời đi.

Sở Cuồng nheo lại ánh mắt, nhanh chóng đem Vũ Y kéo đến phía sau. Hần nhìn Tuyệt di, biểu tình như cũ nghiêm khắc, cũng không có thả lỏng.

Bọn lính tất cả đều cứng lại rồi, nhìn chằm chằm hỏa dược trong tay Tuyệt di, tạm thời ngừng công kích, không dám manh động.

Tuyệt di ngẩng đầu. “Nam Lăng vương, ngươi đã từng đáp ứng qua ta.” Nàng thông thả nói.

“Ta đáp ứng qua cái gì?” Nam Lăng vương vẫn là ung dung, nhấp một ngụm mỹ tửu.

“Ngươi hứa hẹn qua, sẽ không thương tổn Vũ Y, sẽ cưới nàng làm thê tử, đối với thành dân không gây ảnh hưởng, Cán Sa Thành vẫn do nàng quản hạt.”

Vài câu đối thoại đơn giản, làm cho Vũ Y toàn thân lạnh lẽo, nàng trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy da đầu run lên, tầm mắt ngưng ở trên mặt Tuyệt di không thể di dời.

Sẽ không, sẽ không là Tuyệt di — Tuyệt di tuyệt đối sẽ không — trong đầu còn sót lại một chút lý trí, nhẹ giọng nói nhỏ, “kim trong bọc cuối cùng cũng có ngày lòi ra”, giờ phút này mới bị vạch trần, nàng cuối cùng thấy rõ sự thật phù phàng.

Tuyệt di biết tơ lụa đi lúc nào, về đâu; Tuyệt di biết, Hồ trưởng chủ khi nào đi nghênh đón Khanh Khanh; Tuyệt di cũng biết, Sở Cuồng không biết chữ. Liền ngay cả khi đá phiến sụp đổ, Tuyệt di cũng ở trên đề ... một đôi bàn tay to đặt lên bả vai của nàng, trầm mặc an ủi nàng.

Lời nói của Tuyệt di làm cho Nam Lăng vương cười to không thôi. Hần vươn tay, chỉ vào gương mặt tái nhợt của Tuyệt di, cười hỏi:

“Lời nói cùng nữ nhân, sao lại cho là thật?”

“Ngươi muốn bội tín?” sắc mặt của nàng càng thêm tái nhợt, tay nắm chặt hỏa dược có chút run run.

“Ta chỉ cùng nam nhân bàn chữ tín.”

Hần trả lời, nháy mắt về hướng cung thủ đang cách đó không xa.

Phút chốc, một mũi tên xé gió lao đến, xỏ xuyên qua ngực Tuyệt di. Nàng chấn động toàn thân, suy sụp ngã xuống đất.

“Tuyệt đi!” Vũ Y hô, hoảng loạn lao đến.

Cho dù biết Tuyệt di chính là nội gian, nàng vẫn là không thể hận nàng. Nàng cho dù phản bội Cán Sa Thành, phản bội mọi người, liên lụy thành dân phải suốt đêm triệt thành, nhưng nàng vẫn là người thân của nàng, là a di của nàng, là Tuyệt di hiểu rõ nàng nhất.

Trong đầu không ngừng hiện lên vô số hình ảnh, như một cuốn phim quay chậm: Tuyệt di dạy nàng viết chữ, Tuyệt di dạy nàng học bài, Tuyệt di dạy nàng vẽ kênh đào đồ (bản vẽ thiết kế kênh đào), Tuyệt di lo lắng vì nàng đến tuổi cập kê.....

Vũ Y nhào tới bên cạnh Tuyệt di, nước mắt như vỡ òa, tuôn tràn không dứt.

“Ta chỉ là... chỉ là hy vọng, người... người... có thể hạnh phúc...”

Tuyệt di gian nan nói, thanh âm đứt quãng, mũi tên trước ngực rung động, máu tươi không ngừng theo miệng vết thương trào ra.

Nàng chính là hy vọng Vũ Y có được phu tể hoàn hảo, Sở Cuồng chỉ là một võ tướng lỗ mãng, căn bản không xứng với Vũ Y của nàng.

So với tình yêu, nàng càng tin tưởng quyền thế.

Quá khứ đau thương đã làm cho nàng đổi tình yêu bằng hai chữ tuyệt vọng, nàng thế là tin tưởng, Nam Lăng vương có quyền có thế, mới có thể làm cho Vũ Y an ổn, không ưu không lo, vượt qua cả đời.

Lại không nghĩ đến, vì tài phú, Nam Lăng vương lại bội tín, quên đi hứa hẹn chỉ là đơn giản đem Sở Cuồng trục xuất khỏi thành, cách xa Vũ Y. Thế là nàng tiết lộ tình báo, giả họa cho Sơn Lang, thậm chí còn trước đêm bọn họ công thành, hạ được trong thức ăn của Hắc Sam quân, một lòng tưởng dẫn binh vào thành, đuổi đi Sở Cuồng.

Kết quả, nàng tin lầm Nam Lăng vương, nam nhân vẫn là không thể tin.

Hành động ấu trĩ của nàng, mưu kế chưa thành nhưng lại làm cho Vũ Y lâm vào hiểm cảnh.

Tuyệt di nhìn về phía Sở Cuồng, khóe miệng hiện lên một nụ cười áy náy, tầm mắt tiếp theo trở lại trên mặt Vũ Y.

“Đừng khóc, Vũ Y của ta... không có việc gì, người nhất định sẽ bình an—” Nàng thấp giọng nói, ra sức đẩy Vũ Y ra

“Mau chạy đi, nhanh lên!” Nàng hô, một phần khí lực chống đỡ cuối cùng, ôm chặt lấy chân của Nam Lăng vương

Hỏa dược vẫn nắm chắc trong tay, chắm vào mũi lửa.

Ầm vang một tiếng, bốn phía thoáng chốc loạn thành một đoàn.

Cơ hồ trong nháy mắt đó, Sở Cuồng lập tức có động tác, hấn ôm lấy Vũ Y, xoay người nhảy vào trong giếng, tránh đi nổ mạnh khiến cho đá vụn bắn tung tóe va vào người. Hai người thẳng tắp rơi vào trong giếng, bắn tung tóe lên vô số bọt nước.

“Có nước, đừng nói.” Hấn quát, đem nàng chuyển đến trước ngực, bôn tiến.

Vũ Y trên mặt có thủy ngân cùng với nước mắt, xem ra thập phần chật vật, thân mình kiêu nhỏ bị Sở Cuồng lôi đi. Nàng toàn thân lạnh như băng, hai chân trầm trọng như thạch, không thể ngăn chặn nỗi đau đang cầu xé ruột gan, lòng đau như cắt.

Hỏa dược lực lượng quá cường đại, Tuyệt di không có cơ hội sống sót. Nàng dung sinh mạng của mình, đổi lấy thời gian ngắn ngủi quý giá, che dấu bọn họ đào tẩu.

“Truy! Mau đuổi theo!” Nam Lăng vương tê tiếng hô vang lên. Xem ra, trận nổ kia không có làm hấn chon vùi trong đất cát, ngược lại lại chọc giận hấn.

Thanh âm binh lính rơi xuống nước không ngừng truyền đến, truy binh rất nhanh tới rồi, đều xâm nhập thủy đạo, nhanh chóng tới gần.

“Nhanh hơn cước bộ.” Hấn quát, thân hình cao lớn chấn động mạnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Vũ Y phát hiện khác thường, cuống quýt hỏi.

“Không cần quay đầu.” Hấn nghiêm khắc nói, càng dùng sức dục nàng đi tới. Thiết môn đã muốn ở trước mặt, chỉ cần đến nơi đó, nàng liền an toàn...

Trước cửa thiết môn, Tần Bất Hoán chờ ở nơi đó.

“Mau!” Thấy hai người đã tới, hấn lên tiếng hô.

Vũ Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, thẳng đến giờ phút này mới dám quay đầu. Nhưng mà, bộ dáng của Sở Cuồng, làm nàng kinh hãi, hồn phi phách tán.

Không biết từ khi nào, đầu vai hấn đã là một mảnh đỏ sẫm, máu tươi không ngừng chảy ra thấm sắc quần áo.

Truy binh sớm đuổi theo bọn họ, là Sở Cường dùng thân thể to lớn ngăn cản, ngăn chặn thông đạo nhỏ hẹp, không cho những người đó tiến lên. Mà này đao kiếm, không chút lưu tình chém vào trên lưng hắn, máu tươi tích lại ở trong nước, nhiễm nhiễm hoa khai, xem ra truyệt mục kinh tâm.

Hắn hít sâu một hơi, đem Vũ Y giao cho Tần Bất Hoán.

“Mang nàng đi, ta đến chốt lại thiết môn.” Nguyên bản là nên dùng chút ít hỏa dược, sau khi đến đây, sẽ đánh sập thủy đạo này, nhưng trước mắt, bọn họ không có hỏa dược, cũng không có thời gian.

Sở Cường tuyên bố, làm cho nàng bị dọa đến mặt không còn một tia huyết sắc, trắng bạch hoàn toàn, hai tay mảnh khảnh nắm chặt lấy y phục của hắn, kiên quyết không chịu buông ra.

“Đi!” Hắn tê rống, bộ mặt dữ tợn, đẩy đôi tay nhỏ bé kia ra.

“Không, ta không đi!” Vũ Y khàn cả giọng, liều mình lắc đầu.

Máu của Sở Cường rơi vào trong nước, thủy đều bị nhiễm hồng, lòng của nàng đau quá.

Hắn sao lại có thể muốn nàng đi? Tình huống nguy cấp trước mắt, nàng muốn ở lại bên người hắn a!

“Mang nàng đi!” Sở Cường lại rống, thanh âm va vào thạch bích, phát ra ù ù hồi âm.

“Không –”

“Phu nhân!” Tình huống nguy cấp, Tần Bất Hoán ngoan quyết tâm đến, kéo lấy bả vai Vũ Y, không thể không mang nàng cấp rời đi.

Nhưng nàng không chịu đi, bàn tay nhỏ bé phản trụ song sắt của thiết môn, vì dung lực quá lớn, hõ khẩu cùng mười ngón tay bị cạ sát vào song sắt, da bị rách toạc, máu, từ vết thương tuôn ra, rơi xuống mặt nước, nhiễm hồng cả ống tay áo.

Không, nàng không đi, nàng không thể bỏ lại hắn một mình!

Đao kiếm chém. Vào trên người hắn có tầng không giảm, binh lính của Nam Lăng vương không ngừng tràn vào, bốn phía nước giếng càng đỏ tươi. Hắn nhìn chăm chú nàng, không tiết lộ biểu tình đau đớn, trong con ngươi đen nhánh chỉ dâng tràn một cảm xúc đau lòng, yêu thương cùng chân tình khắc cốt ghi tâm.

Khi hắn thú nàng, vô sinh vô lễ (không có sinh lễ), có thể cho nàng, chỉ có tính mệnh này. Lúc này đây, hắn dùng tánh mạng của hắn đổi lấy an toàn cho nàng. (T___T, oa, muốn khóc quá!)

“Vũ Y, nàng đã hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Sở Cường nhẹ giọng nói. Hắn khát vọng muốn đưa tay vuốt lên khuôn mặt đáng yêu của nàng, nhưng lại không dám, sợ máu tươi đầm đìa cánh tay sẽ làm bẩn khuôn mặt thánh thiện.

“Không.” Nàng liều mình lắc đầu, khóc không thành tiếng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hắn sao có thể ở lúc này yêu cầu nàng? Muốn nàng rời đi, so với giết nàng càng tàn khốc hơn.

“Vì đứa nhỏ, nàng phải đi.” Hắn đẩy nàng ra. Cho dù nàng không có hài nhi, vì hắn, nàng cũng phải đi, hắn không muốn cho nàng cùng chịu khổ!

“Bất sống bọn họ!” Miệng giếng lại lần nữa truyền đến tiếng hô quát của Nam Lăng vương. (ta muốn chém thẳng cha này quá!!!! >.<)

Hai nam nhân trao đổi cái ánh mắt, bất đắc dĩ lại kiên quyết.

Tần Bất Hoán đột nhiên kéo lấy Vũ Y, đem nàng kéo ra phía sau. Sức lực của nam nhân so với nàng mạnh mẽ hơn nhiều, chẳng mấy chốc hai bàn tay đã bị kéo khỏi song sắt.

Cùng thời gian, Sở Cường rút ra then cửa, thiết môn ầm ầm rơi xuống, con ngươi đen cùng thân hình máu loang bê bết nháy mắt biến mất sau lớp thiết trụ.

“Không!” Vũ Y hét chói tai, gãy khỏi kiếm ché của Tần Bất Hoán, nghiêng ngã lao đảo bôn tiến lên, dùng sức đập tay lên thiết môn lạnh toát, khóc tê tâm liệt phế, ruột gan như đứt thành từng khúc.

Đồng môn không chút động đậy, đừng nói là mở ra, ngay cả thanh âm đều bị cách trở. Nàng thậm chí không thể biết, phía sau bức tường sắt này, Sở Cường đang phải chịu cái loại tra tấn gì.

Vũ Y nước mắt một giọt lại một giọt, rơi xuống không ngừng, tọa hạ lên mặt nước đã bị nhiễm hồng một mảnh. ...

Chương 30: Chương 18

Giữa trưa, dương quang chiếu rọi đại địa.

Đã vào tiết Trung thu, ánh nắng tuy rằng không mạnh, nhưng bị phơi dưới nắng một thời gian dài, vẫn làm cho người ta khó có thể chịu được. Không biết vì cái gì, thời tiết phá lệ oi bức, không có một ngọn gió, ngay cả cờ xí treo trên đỉnh tường thành cũng không nhúc nhích, ủ rũ gục xuống.

Ở giữa quảng trường của Cán Sa Thành, một khối thân hình cao lớn đang bị trói chặt.

Sau khi Sở Cuồng bị bắt, được áp giải đến trước mặt Nam Lăng Vương, liền bị hấn dùng đủ mọi kiểu tra tấn ác hiểm đầy đọa.

Không bắt được Vũ Y, làm cho Nam Lăng vương cực kì tức giận, hấn vùng roi, không ngừng quật vào người Sở Cuồng, để mà phát tiết phần nộ.

Từ đầu tới cuối, Sở Cuồng lại không phát ra thanh âm gì, càng miễn bàn là cầu xin tha thứ. Hấn ngừng đầu đứng ở tại chỗ, mặt không chút thay đổi, dùng ánh mắt tối tăm, lạnh như băng nhìn chăm chú Nam Lăng vương, con người đen trung ngạo nghễ, uy nghiêm không vì tra tấn dã man mà giảm bớt mấy mảy.

Thẳng đến khi roi bị đánh gãy, Nam Lăng vương mới thở hổn hển dừng tay, hạ lệnh lột hết áo của Sở Cuồng, đưa hấn cột vào trụ lớn giữa quảng trường, làm cho mọi người đều thấy bộ dáng chật vật của hấn.

Mỗi ngày ba lượt, Nam Lăng vương sẽ đến quảng trường, trước mặt mọi người mà quật roi vào hấn.

Trên thân hình cao lớn che kín vô số vết thương, có đao thương (vết thương do đao gây ra), kiếm thương, còn có rậm rạp vết roi. Huyết ngưng kết, dưới ánh mặt trời thiêu đốt, lại bị mồ hôi hòa tan, muối sẫm tiến niệng vết thương, đau đớn cùng đối khát đồng thời tra tấn hấn.

Từ lúc bị bắt đến bây giờ, đã qua mấy ngày, Nam Lăng vương chỉ cho hấn uống một lượng nước cực nhỏ để duy trì tính mạng.

Sở Cuồng nhắm lại hai mắt, nhưng ánh nắng mãnh liệt, vẫn làm hấn cảm thấy hoa mắt.

Tứ chi cơ bắp, bởi vì bị buộc chặt thời gian dài, sớm chết lạng, hơi chút vừa động liền đau đớn không chịu nổi. Bạc môi khô nứt, mỗi một cái thờ dóc, đều xé rách bạc môi khô nẻ, hấn thỉnh thoảng cảm nhận được huyết tinh hương vị nồng đậm trong khoan miệng.

Buổi trưa canh ba, tiếng bước chân hỗn độn vang lên.

Cho dù không mở mắt ra, Sở Cuồng cũng biết là ai đang đến.

Trường côn đánh xuống, roi da quất vào, không ngừng đập lên da thịt ngăm đen đầy những vết thương, tiếng gậy, tiếng roi quất vào da thịt phát ra vô số thanh âm phá lệ kinh người. sau đó, một thanh âm lười nhác mới chậm rãi vang lên.

“Bây giờ, ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu?” Nam Lăng vương cười lạnh rồi nói, nhìn xuống nam nhân cả người đều là thương tích.

Sở Cuồng miễn cưỡng mở hai mắt, con người đen đảo qua hấn, lập tức lại nhắm lại, không hề để ý tới, đem lời nói của hấn như gió thoảng qua tai, đem hình ảnh của hấn như ruồi bọ bên đường, không đáng để vào mắt.

“Ngươi không cầu xin gì sao? Nếu ngươi quỳ xuống, cầu xin tha thứ, bản vương có thể nghĩ lại mà buông tha ngươi.”

Lúc này đây, cặp con người đen kia thậm chí còn không buồn mở.

Nam Lăng vương hít sâu một hơi, giận dữ phản cười, dương tay giật lấy roi da.

Ba một tiếng, roi da xẹt qua da thịt, roi liếm qua miệng vết thương khó khăn lắm mới vừa kết vảy, lại lần nữa té ra, huyết lại tràn ra, đỏ đến thật chói mắt.

“Ta lúc trước đã đề nghị một giao dịch, ngươi cảm thấy như thế nào?” Hấn giống như đang nói chuyện phiếm, nhưng tay lại không ngừng vùng roi, hưởng thụ khoái cảm tra tấn khi quất roi vào da thịt hấn.

Nhưng nam nhân bị tra tấn không trả lời cũng không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền, như là đang ngủ.

Nam Lăng vương nắm chặt trường tiên, đợi trong chốc lát, nhưng vẫn không có gì đáp lại. Hấn lại lần nữa hít vào, khắc chế sát ý đang bốc lên trong lồng ngực. Hấn không cho Sở Cuồng từ, khởi điểm là vì kéo dài lạc thú tra tấn, tiếp theo là vì khảo vấn.

“Nói! Phương Vũ Y đem kho phòng dấu ở nơi nào?” Hấn quát hỏi, khẩu khí bắt đầu trở nên lo lắng. (kho phòng= ngân khố, chỗ để cất giữ ngân lượng)

Một lòng muốn đoạt được Cán Sa Thành, không chỉ là tham luyến mỹ mạo mê người của Vũ Y, quan trọng là hấn thêm nhỏ dãi tài phú của Cán Sa Thành.

Sở Cuồng thông thả lộ ra mỉm cười.

“Ngươi cho là, ta sẽ nói sao?” Hấn hỏi lại.

Bị trôi ở quảng trường đã nhiều ngày, hấn không ngừng nghe thấy bọn lính oán giận. Bởi vì không nhận được thưởng, cảm xúc bất mãn càng lúc càng cao.

Nam Lăng vương chính là một Vương gia không có thực quyền. Triều đình phung phí trong nhiều năm qua đã trải qua mấy lần đại chiến, binh lực đang trong giai đoạn củng cố khôi phục nguyên khí, hấn liền lộ ra dã tâm, mưu đồ phản trắc, cấu kết cùng một số gian thần chiêu binh mãi mã. Đánh hạ Cán Sa Thành chính là bước đầu tiên, có được tài phú của Cán Sa Thành, hấn sẽ mở rộng quân bị, mới tấn công trở lại kinh thành.

Nói trắng ra, nam nhân này là muốn hành thích vua, soán vị đoạt ngôi.

Nam Lăng vương nghiêng răng nghiêng lợi, miễn cưỡng bài trừ tươi cười.

“Ngươi nếu thức thời, đem chỗ cất giấu của kho phòng khai ra, bản vương hứa, lập tức sẽ tha cho cho ngươi.” Hấn nói.

Có thể triệu tập nhiều quân đội như thế, là hấn cam đoan, chỉ cần đoạt được Cán Sa Thành, sẽ có vô số vàng bạc tiền tài.

Nay, thành đã tới tay, nhưng cho dù có cây nát từng tấc đất trong Phụng phù, lúc tung mọi ngọc ngách trong Cán Sa Thành vẫn tìm không thấy một đĩnh bạc, nói gì là ngân kho.

Hấn cố gắng nuốt xuống chán ghét cùng thống hận đối với Sở Cuồng, tiếp tục thuyết phục.

“Tôi tình gì phải bảo vệ cơ mật, che giấu kho phòng giúp Phụng Vũ Y? Nàng cứ nhiên lại bỏ rơi ngươi, một mình chạy thoát. Ngẫm lại xem, vì một nữ nhân đáng chết như vậy, có đáng hay không?”

Sở Cuồng mờ to mắt, con ngươi đen bật ra dữ tợn, sát ý nồng đậm, làm cho người ta không dám nhìn gần.

“Ngươi sai lầm rồi, nàng đáng giá, ta vì nàng, cam tâm tình nguyện mà hi sinh.” Hấn từ chậm chạp nói, bạc môi lại bị xé rách, máu tươi dừng tiến vào miệng.

Bị bắt đến bây giờ, hấn không ngừng nhớ tới Vũ Y, không ngừng lo lắng cho nàng.

Nàng trí tuệ dũng cảm, căn bản không cần hấn quan tâm, cho dù hấn bất hạnh chết đi, nàng tuyệt đối cũng có thể bình yên, nuôi nấng hài nhi trưởng thành.

Nhớ tới thể tử, cái miệng của hấn bất giác hiện lên một nụ cười.

“Đáng giá? Hừ, nàng bất chỉ là một nữ nhân.” Nam Lăng vương phun ra những lời khinh miệt.

Sở Cuồng quét hấn, liếc mắt một cái.

“Ngươi không xứng với nàng.” Hấn đơn giản nói.

“Không xứng với nàng?” Nam Lăng vương thanh âm đề cao, nhại lại câu nói của Sở Cuồng, lộ ra tươi cười dữ tợn.

“Ta không xứng, chẳng lẽ ngươi liền xứng đời?”

Sở Cuồng lộ ra tươi cười. “Nàng lựa chọn là ta.”

Một tiếng hít mạnh vang lên, Nam Lăng vương nắm chặt trường tiên, tức giận đến toàn thân run run. Đây nam nhân dám nhục nhã hấn, ám chỉ một vương gia như hấn lại không bằng một gã thất phu- Sở Cuồng?

Hấn dùng hết sức khí, không ngừng mà quạt mạnh roi da vào người Sở Cuồng, ngọc bội bên hông theo cử động mà rung lắc dữ dội, phong thái tao nhã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn bộc lộ dã tính hung tàn.

Hấn có thể cảm nhận được, Sở Cuồng dùng ánh mắt hèn mọn, phảng phất ở đùa cợt mà nhìn hấn, coi Nam Lăng vương hấn chỉ có thể ý thể hiếp người, không có can đảm đơn đả độc đấu cùng Sở Cuồng quyết trận cao thấp, tranh sinh tử... thẳng đến khi khí lực dùng hết, Nam Lăng vương mới thở dốc, ngừng roi.

“Ngươi nhất quyết không chịu nói ra? Vô phụng, ta liền đem cả thành này biến thành bình địa, không tìm không ra kho phòng.” Hấn cười lạnh, đem roi ném xuống đất, trong mắt lóe ra khoái ý tàn nhẫn.

Sở Cuồng toàn thân căng thẳng, mỗi tác da thịt đều cảm thấy đau đớn. Một chiếc giày lại bỗng nhiên đạp lên trên vết thương, dùng sức chà sát, day qua day lại, tăng thêm đau đớn cho hắn.

“Từ giờ trở đi, không được tiếp tục cho hắn uống nước, ta muốn phơi cho hắn thành xác khô!” Nam Lăng vương tuyên bố, âm ác cuối đầu tươi cười, xoay người chuẩn bị rời đi.

Hắn còn chưa đi được vài bước, một tiếng vang thật lớn, chấn động thiên địa (trời đất), mặt đất cũng bắt đầu run run.

Tiếng nổ vừa dứt, bốn phía còn chưa khôi phục yên tĩnh, lại bắt đầu vang lên từng trận thanh âm cuộn cuộn, huyền ảo, rầm rầm từ phía xa tiến đến, càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.

“Xảy ra chuyện gì?” Nam Lăng vương lớn tiếng hỏi.

Bọn lính loạn thành một đoàn, sau một lúc mới tra ra nguyên nhân.

“Vỡ đê.” Có người hô.

Trong thành, nước ngập giếng kín lối đi, từng đợt thủy triều hung hãn dũng tiến vào bên trong.

Sở Cuồng mờ to mắt, như là cảm ứng được cái gì. Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chú dòng nước dần dần mãnh liệt, nhớ tới mấy tháng trước, cuộc đối thoại cùng Vũ Y trong lúc đó.

Cán Sa Giang Đông đổ vào đại hải, cùng hải triều đánh nhau, triều cao, hay thay đổi, hung mãnh khó nắm bắt lại nguy hiểm, bắt đầu từ mười lăm tháng tám kéo dài khoảng mười lăm ngày, song dữ có thể cao đến mấy trượng.

thủy đạo trong thành cũng tương thông đến Cán Sa hồ?

Đúng vậy.

Nếu hải lưu tràn vào, lưu thông bằng đường bộ nhất định không cách thực hiện đi?

Thủy thế rất cao, trong nháy mắt, toàn bộ đường xá đều bị nhận chìm trong nước.

Hắn lập tức hiểu được, là Vũ Y tạc đê. (tạc=phá)

Dồn dập tiếng vó ngựa vang lên, có binh lính hốt hoảng đến thông báo.

“Vương gia, quân đội đóng quân ở bên hồ, đều bị triều cường cuốn vào trong hồ.” Hắn cả người ướt đẫm, gương mặt hốt hải, ytra81ng xanh, nước vẫn còn đọng , nhiều xuống từng giọt từ trên mặt.

Tháng tám mười tám cường triều, nhân sinh chìm trong cơn giận dữ của thủy thần.

Triều cường vào tiết trung thu ở Cán Sa Thành không chỉ đồ sộ, còn mang theo lực lượng kinh người, từng cột song cao ngất không tài nào chống nổi ập xuống, mấy ngàn binh lính đóng quân ven hồ trở tay không kịp, đều bị thủy triều vọt vào trong hồ, ở trong nước lúc chìm lúc nổi, giãy dụa cầu cứu.

Nam Lăng vương sắc mặt trắng bệch, bắt đầu phát hiện không ổn. Hắn có trăm tính ngàn tính vẫn tính không ra, chỉ là hủy đê, có thể làm cho hắn tổn hại đi tám phân quân đội.

“Bảo vệ cho cửa thành.” Hắn la lên nói, rồi ren chỉ huy binh lính.

Nhưng một hồi thủy triều, sớm làm cho toàn quân tan rã, bọn họ không biết thủy thế lại có thể kinh người, dâng cao đến độ này, vì không muốn trở thành vong hồn dưới đáy hoàng hà, chính là chạy trốn chết, làm sao còn có thể để ý tới Nam Lăng vương?

Nước sông dâng mãnh vào, một bạch mã lập tức xuất hiện trước cửa thành, không để ý đến thủy thế, chậm rãi đi vào Cán Sa Thành, hậu phương có binh mã, nhắm mắt theo đuôi, cũng theo vào thành.

Bạch mã đi tới, hậu phương binh mã dần dần gia tăng, trong nháy mắt, trong đại quân đã có hơn phân nửa là Hắc Sam quân, dũng mãnh tiến vào Cán Sa Thành.

Sở Cuồng nhìn thiên hạ ngồi trên bạch mã, chậm rãi lộ ra mỉm cười.

Là Vũ Y.

Nàng mặc nam trang, lưng đeo trường cung, ngồi trên bạch mã, thống lĩnh Hắc Sam quân cùng rất nhiều nam đinh. Hai tròng mắt của nàng tinh lượng, khí thế ngạo nghễ, tư thế so với nam nhân còn muốn oai hùng hơn, uy phong凛凛.

Vũ Y giơ tay lên, đoàn binh mã lập tức im bật, không hề đi tới.

Nàng xuất ra một cuộn tơ lụa màu vàng, chậm rãi triển khai, cao giọng đọc nói:

“Nam Lăng vương quên nguồn quên gốc, ruồng bỏ thánh ân, ý đồ mưu phản, tội chứng rành rành. Nay cho Hắc Sam quân truy thảo phản nghịch, trừ bỏ hậu hoạn, có thể ngay tại chỗ tử hình.”

Nàng thông thả buông thánh chỉ trong tay, nhìn chăm chú Nam Lăng vương, cực vì thông thả phun ra hai chữ cuối cùng, “Khâm thủ.”

thánh chỉ này là Vũ Y hướng Hoàng Thượng thảo đến! (thảo hình như là viết ^^)

Vài năm trước đại chiến, Hoàng Thượng nhận từ Cán Sa Thành không ít ngân lượng, đến nay còn chưa trả lại. Nay Nam Lăng vương phản loạn, còn đoạt Cán Sa Thành, Vũ Y thả phi cấp, bức hoàng thượng hạ chỉ, đem hết thầy giao cho nàng xử lý.

Nam Lăng vương phản loạn, vốn là họa lớn của triều đình, nay Hắc Sam quân nguyện ý xin đi giết gian thần, thảo phạt phản nghịch, Hoàng Thượng cao hứng gật đầu còn không kịp, làm sao có khả năng cự tuyệt?

“Hiện tại thả Sở Cường ra, ta có thể cho ngươi chết toàn thây.” Vũ Y lạnh lùng nói, nhìn chăm chăm Nam Lăng vương.

Nàng không dám nhìn Sở Cường vẫn bị trói trên mặt đất, sợ vừa nhìn thấy hấn sở chịu thống khổ, phần nộ bùng nổ, cắn nuốt lý trí của nàng.

Bảy ngày trước, Sở Cường ở thủy đạo vì bảo toàn cho nàng rời đi đã bị Nam Lăng Vương bắt được, trong lòng nàng đau đớn, trái tim như bị ai bóp chặt, nhưng nàng không thể ngã quy, nàng nhất định phải kiên cường, tìm ra đối sách giải thoát cho trượng phu.

Nàng không ăn, không ngủ, toàn lực sắp xếp kế hoạch công thành cứu người, cho đến khi có tin tức hồi báo, nói Nam Lăng vương vì ép hỏi địa điểm cất giấu của kho phòng, tạm thời không giết Sở Cường, trái tim đập loạn mới hơi bình ổn, tảng đá đè nặng trong lòng nhẹ đi một chút.

“Ngươi không giết được ta.” Nam Lăng vương cố giữ vững trấn định, đối Vũ Y cắn răng.

“Phải không?!”

“Chúng ta song phương đều có quân đội, ai thắng ai thua còn rất khó nói.” Hấn nắm chặt hai đấm, còn muốn kéo dài, cho 82 viện binh cứu viện, được ăn cả ngã về không.

Vũ Y khoi mào mảy liễu.

“Quân đội của ngươi nếu còn có năng lực đánh giặc, nhân mã của ta sao lại có thể đi vào trong thành.” Nàng nhắc nhở, phản quân trong thành, ngoài thành, nếu không phải bị vọt vào trong hồ, chính là bị Hắc Sam quân thu thập sạch sẽ.

Một câu đơn giản, làm cho Nam Lăng vương toàn thân run run. Hấn biến sắc, dữ tợn nhanh chóng hóa thành sợ hãi.

Ở một hướng khác, có hơn trăm nhân mã nối đuôi nhau mà vào, cầm đầu nam nhân giương cung, hướng lên trời bắn ra một tên, tiếng vang xé gió truyền khắp toàn thành, hướng mọi người tuyên cáo thân phận.

“Là Sơn Lang!” Có người kinh hoàng hô.

Sơn Lang giục ngựa tiếp cận, đi đến trước mặt Vũ Y, mặt không chút thay đổi, điểm đầu.

“Ta nợ ngươi ân tình.” Hấn nói. Tuy rằng đối Sở Cường không có ấn tượng tốt, nhưng Vũ Y có ân với hấn, hấn không thể khoanh tay đứng nhìn, chỉ có thể xuất binh tương trợ.

Đơn giản vài chữ đã tuyên cáo động cơ của Sơn Lang. Nam Lăng vương sắc mặt càng tái nhợt, hai chân cơ hồ đứng không nổi.

Đầu tiên là Hắc Sam quân, đã đủ để cho người nghe tin đã sợ mất mật, huống chi ngay cả Sơn Lang cũng lãnh binh đến tương trợ, trận này không cần đánh, sớm đã phân thắng bại.

Hấn hít sâu một hơi, nếu không dám vọng tưởng cao xa, thậm chí giữ lại cái mạng quan trọng hơn. Hấn quay người, hướng về một chỗ khác, co giò bỏ chạy.

Vũ Y không đuổi theo, nàng giương cung, kéo tên, đem dây cung kéo căng hết mức — rít lên một tiếng, mũi tên phi như bay, xé gió mà đi, xỏ xuyên qua chân trái của Nam Lăng vương.

Hấn phát ra tiếng kêu thảm thiết, kinh hoàng quay đầu, binh mã dần dần tới gần, vây lại, làm cho hấn mồ hôi lạnh chảy ròng. Hấn liều mình muốn đào thoát, mau chóng chạy trốn chết đi, nhưng chân trái bị cố định trên mặt đất, làm hấn không thể nhúc nhích.

Đôi mắt đẹp, trong trẻo nhưng lại phát ra hàn quang lạnh thấu xương, thông thả tiếp cận.

“Vũ Y, ngươi đừng giết ta, ta — ta —”

“Ngươi đã đối đãi như thế nào với Tuyệt di, với Sở Cường? Ngươi có từng thù hạ lưu tình qua?” Nàng lạnh lùng hỏi, lại lần nữa rút ra một mũi tên, bàn

tay căng giấy cung run run nhìn Nam Lăng vương.

Tên còn không chưa rời cung, một tiếng vang bén nhọn theo bên tai truyền đến, gào thét bắn về phía Nam Lăng vương, Sơn Lang tên lệnh đã đi trước xô xuyên qua ngực hắn.

Cơ hồ ở cùng nháy mắt, trăm tên như một trận mưa tên đồng loạt bắn ra, toàn hướng Nam Lăng vương vọt tới, vũ tên xuyên thấu toàn thân hắn, một lực đạo thật lớn hất tung thân hình của hắn ra xa mấy thước, đóng chặt trên tường thành. (hừm, hơi ghê, nhưng đáng đời, ghét!!! >.<)

Hắn thậm chí không thể phát ra tiếng kêu thảm thiết, hồn đã lìa khỏi xác.

Vũ Y kinh ngạc quay đầu, đôi mắt đẹp nhìn người đối diện. Nàng thật không ngờ, Sơn Lang lại thay nàng ra tay.

“Hắn không đáng cho ngươi động thủ.” Sơn Lang trầm giọng nói.

Tiếp theo, hắn giục ngựa trở lại, suất lĩnh thuộc hạ, giống như khi xuất hiện, hùng dũng mà rời khỏi, khuất sau tường thành.

tiếng vó ngựa ầm vang biến mất, Vũ Y vội vàng quay đầu, nhảy xuống ngựa, vội vã đến gần Sở Cuồng.

Nàng dùng tay nhẹ nhàng cởi dây thừng, vừa nhìn thấy trên người hắn chỉ chút vết thương, máu thịt mơ hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng bình tĩnh vừa nãy lập tức biến mất, chỉ còn là tiếc thương vô hạn, đau lòng không thôi, lệ nóng doanh tròn.

“Ta muốn giết hết những người đó.” Nàng oán hận nói nhỏ, khe vuốt lên những vết thương trên người hắn, đau lòng nhìn hắn sở chịu thống khổ.

Sở Cuồng trên người toàn là vết thương, nàng hoài nghi trừ bỏ Nam Lăng vương, bọn lính chết tiết kia cũng từng đánh qua hắn.

“Phu nhân, sớm giết sạch rồi.” Tần Bất Hoán nói, nhàn nhã thu hồi đao kiếm, theo phía sau là Bắc Hải Liệt, cùng với phần đông huynh đệ.

Mấy ngàn binh sĩ đều ở trong hồ bơi lội, không rảnh tham chiến, mà nhóm thân tín của Nam Lăng vương vừa thấy chủ tử chết thảm, sớm đã chạy tán loạn khắp bốn phía.

“Đáng giận, sao không lưu một cái cho ta?” Nàng dậm chân, bởi vì không thay trượng phu trả được mối thù, cảm thấy rất bức rức.

Nàng không thích giết người, nhưng cũng không chấp nhận việc ai tổn thương hắn, ai khi dễ hắn, nàng đều muốn tự tay bóp chết! (>.<)

Sở Cuồng thân thể suy yếu, nhưng ý chí kiên cường dẻo dai làm cho hắn thông thả đứng lên. Hắn nhìn chăm chú thê tử, thật lâu vẫn không mở miệng.

“Chàng có khỏe không?” Vũ Y quan tâm hỏi, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, thật làm cho nàng đau lòng muốn khóc.

Hắn trừng nàng, thanh âm khàn khàn.

“Ta nên hung hăng đánh nàng một chút.”

“Bởi vì ta trở về cứu ngươi sao?” Nàng hoang mang.

Hắn lắc đầu, biểu tình phức tạp.

“Nàng là vì cái gì không nghe theo phân phó của ta, rời khỏi Cán Sa Thành tránh né nguy hiểm?”

Vũ Y vuốt lên khuôn mặt của hắn, hai người tầm mắt giao triền.

“Ta là thê tử của chàng, là chiến hữu đồng sinh cộng tử cùng chàng. Ta muốn đứng ở bên cạnh chàng, không phải đứng ở phía sau.” Nàng kiên định nói cho hắn biết, hai mắt trong suốt lóe ra sự kiên định, hàm ý không một ai có thể thay đổi quyết tâm của nàng.

Từ xưa đến nay, anh hùng cứu mỹ nhân nhân, thiên kinh địa nghĩa. (chuyện đương nhiên) Nhưng hắn căn bản nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, hắn – anh hùng, ngược lại làm cho mỹ nhân đi cứu. (hắc hắc, thường thôi...J)

Aiz, ai bảo hắn thú thê tử là một người “không bình thường” như thế? (ha ha, nghe như là...á á...bị Cuồng ca nhéo lỗ tai, xoay người, đá một cước....hức hức, ta có nói gì đâu...T___T)

Vũ Y không phải chỉ biết khóc lóc than thở, là loại nữ nhân chỉ biết dựa vào nam nhân che chở bảo hộ, nàng có dũng khí, hùng tài vĩ lược nam nhân còn hồ thẹn không sánh bằng, cho dù đang mang thai, vẫn không hề lung lay ảnh hưởng đến quyết tâm của nàng. Thời khắc sinh tử, nàng cũng có thể động thân bảo hộ hắn.

Sở Cuồng thở dài, cuối cùng thần nhiên chấp nhận cái sự thật này. Hắn vươn song chưởng, đem Vũ Y ôm vào trong lòng, dùng sức ôm nàng.

Nàng phát ra một tiếng cười duyên, ý ôi ở trong lòng trượng phu.

“Phu quân, chàng còn muốn đánh ta sao?” Nàng vờ mặt vô tội, đảo hai tròng mắt, biết hắn căn bản không bao giờ hạ thủ.

Sờ Cường nhìn nàng, bàn tay to khẽ vuốt lên hai gò má trơn mịn..

“Xử phạt nàng, còn có phương thức khác.” Hắc thông thả nói, cúi người, bực môi phủ lên đôi môi đỏ mọng ướt át phiếm tỉnh.

Hắn ở trước mặt mọi người hôn nàng.

Tiếng hoan hô như sấm vang lên, oanh động cả tòa Cán Sa Thành.

Trong truyền thuyết, phía nam có một tòa thành giàu có và đông đúc.

Tòa thành kia sản xuất ra tơ lụa, hàng năm cung ứng kinh thành, hồ thương, cùng với nước láng giềng ở phía nam trao đổi buôn bán, thành dân chẳng những giàu có, hơn nữa thiện lương.

Đặc biệt nhất là: nam nhân cùng nữ nhân, đều có được đối đãi công bằng, đồng dạng tôn trọng.

Bọn họ có vị thành chủ dũng mãnh thiện chiến, hắn thống lĩnh Hắc Sam quân, hộ vệ thành dân an toàn.

Bọn họ còn có vị thành chủ phu nhân xinh đẹp khả ái, nàng chương quản thành vụ, thường phạt phân minh, trí tuệ công chính, đem mọi việc trong ngoài xử lý gọn gàng ngăn nắp, được mọi người trong thành kính yêu.

vợ chồng kia thấp phần ân ái, luôn như hình với bóng. Nhưng bọn họ cũng thường xuyên khắc khổ, thành dân luôn có thể nghe thấy, thành chủ phần nộ rít khuê danh của phu nhân.

Nhưng khắc khổ tổng duy trì không được bao lâu, không quá mấy ngày, thành chủ lại hội xông vào thư phòng, đem phu nhân khiêng hồi phòng ngủ, hai người sẽ ở trong phòng “ngủ ngơi ban ngày”, rồi mới hòa hảo như lúc ban đầu.

Trong thành luôn rộn ràng tiếng nói cười vui vẻ, hạnh phúc.

Gió phía nam ấm áp thổi, phản phát lay động Cán Sa giang, làm thanh mát Cán Sa hồ, cũng thổi vào hồn người một niềm khoái cảm an lạc thái bình...

Truyền thuyết lưu truyền, trải qua nhiều năm cũng chưa từng biến mất, qua miệng mỗi người đều là sự tán dương và ngưỡng mộ.....

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.